

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JOHN
SANDFORD

'SANDFORD IS
A BRILLIANT
WRITER'
GUARDIAN

NIGHT
PREY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Gece Avı (1994)
Sandford, John - Av 06

Yayınlanma tarihi: 2011

Gece Avi

John Sanford

*

Bölüm 1

Gece ılık, alacakaranlık davetkârdı: Pastel gömlekler giymiş orta yaşlı çiftler, el ele tutuşarak Mississippi boyunca uzanan eski çatlak kaldırımlarda yürüyordu. Bir grup üniversiteli kız, eşofmanları ve antrenman ayakkabılarıyla bisiklet yolunda koşuyordu, Koşarken konuşuyorlardı, tek tip sarı at kuyrukları arkalarında sallanıyordu. Saat sekizde sokak lambaları yandı, tüm bloklar aynı anda, duyulabilir bir patlamayla. Tepede, karaağaçların yeni yeşili üzerinde, gece kuşları cızırtılı çığlıklarını atıyor, kanatları yeni üsteğmenlerin gümüş çubukları gibi parlıyordu.

Bahar yerini yaza bırakıyordu. Nergisler ve laleler gitmiş, petunyalar Mennonit yorganları gibi yataklarına yayılmıştı.

Koop ava çıkmıştı.

Chevy S-10'uyla, radyosu Country-Lite'a ayarlı, dirseği camdan dışarıda, kalçalarının arasında bir şişe Pig's Eye birasıyla meskûn sokaklarda yuvarlanıyordu. Yumuşak akşam havası, sakalını okşayan bir kadının parmakları gibi hissettiriyordu.

Lexington ve Grand'de, kırmızı ceketli bir kadın önünden geçti. Uzun, zarif bir boynu vardı, siyah saçlarını topuz yapmıştı, yüksek topuklu ayakkabıları asfaltta tıkırdıyordu. Kendinden çok emin, çok canlı, çok hızlı hareket ediyordu; nereye gittiğini bilen biriydi. Koop'un tipi değildi. Yoluna devam etti.

Koop otuz bir yaşındaydı. Uzaktan on ya da on beş yaş büyük görünüyordu. Kısa boylu, iri yarı bir adamdı, ortakçıların acı yüzü ve küçük, kuşkulu gri gözleri vardı; insanlara yan gözle bakardı. Çilek sarısı saçları kafatasına doğru sıkıca kesilmişti. Burnu kıstırılmış, kösele gibi ve uzundu; kısa, tüylü bir sakalı vardı ve saçlarından daha kırmızıydı. Ağır omuzları ve kalın göğsü dar kalçalarına doğru sivriliyordu. Kolları kalındı ve güçlü, kaya gibi yumruklarla bitiyordu. Bir zamanlar bar kavgacısıydı, üç bira ve yanlış bir bakışla nefret uyandırabilen bir adamdı. Nefreti hâlâ hissediyordu ama artık onu kontrol ediyordu, özel durumlar dışında, karnını bir kaynak meşalesi gibi yaktığı zamanlar hariç...

Koop özel bir atletti. Sıkılana kadar çene çalabilir, profesyonel bir defans oyuncusu kadar hızlı kırk metre koşabilirdi. O

nefes almadan on bir kat yangın merdiveni tırmanabilirdi.

Koop bir kedi hırsızıydı. Bir kedi hırsızı ve bir katil.

Koop Minneapolis ve St. Paul'deki tüm sokakları ve ara sokakların çoğunu biliyordu. Banliyöleri öğreniyordu. Günlerini araba sürerek, dolaşarak, yeni yerler arayarak, çalışma bölgesini oluşturan yollar, caddeler, sokaklar, şeritler, mahkemeler ve bulvarlardan oluşan örümcek ağı boyunca ilerlemesini izleyerek geçiriyordu.

Şimdi Grand Avenue'den aşağıya, Summit'ten St Paul Katedrali'ne, St Paul ve Minneapolis başpiskoposluk ofislerinin önünde iş yapan bir uyuşturucu satıcısının yanından geçip tepeden aşağıya indi. United Hospitals'ın etrafında birkaç tur attı, özel korumalı otoparklarına giden hemşirelere baktı - bu bir şakaydı. West Seventh boyunca antikacılar baktı, Civic Center'ın yanından geçti ve sonra Kellogg Bulvarı'ndan Robert Caddesi'ne kıvrıldı, Robert'tan sola döndü, gösterge panelindeki saati kontrol etti. Erken gelmişti. Şehir merkezinde iki ya da üç kitapçı vardı ama onu ilgilendiren sadece bir tanesiydi. Aziz'in bir okuma programı vardı.

Prairie Kadınları hakkında bir şeyler.

Saint, St. John's Üniversitesi'nin kırlaşmış bir mezunu tarafından yönetiliyordu. Yeni ve kullanılmış kitaplar, kitaplarınızı bire iki takas edin. Kahvenin fincanı yirmi sentti, kendiniz alın, onur sistemine göre ödeyin. Utangaç insanların sevişmek için gittiği kibar bir et lokantasıydı. Koop oraya sadece bir kez girmişti. Bir şiir dinletisi vardı ve dükkân uzun saçlı kadınlar tarafından doldurulmuştu.

hayal kırıklığına uğramış yüzler -Koop'un kadınları gibi- ve kel, göbekli ve lastik bantlarla bağlanmış belirsiz gri at kuyruklu erkekler.

Bir kadın gelip "Rubaiyat'ı okudunuz mu?" diye sormuştu.

"Uh...?" Ne hakkında konuşuyordu?

" Ömer Hayyam'ın Rubaiyat'ı mı? Az önce tekrar okudum," diye mırıldandı. Elinde ince bir kitap vardı siyah şiirsel bir kapakla. "Fitzgerald çevirisi. Üniversiteden beri okumamıştım. Beni gerçekten etkiledi. Bazı açılardan James'in bu gece okuduğu şiirlere benziyor."

Koop ne James'i ne de şiirlerini umursuyordu. Ama sorunun kendisi, "Rubaiyat'ı okudunuz mu?" kulağa hoş geliyordu. Entelektüel. Bu soruyu soran bir adam, Rubaiyat'ı okudunuz mu?, güvenli olurdu. Düşünceli. Düşünceli.

Koop o gece bir kadın arayışında değildi ama kitabı aldı ve okumaya çalıştı. Tam bir saçmalıktı. Öylesine yüksek ve katıksız bir saçmalıktı ki Koop sonunda kitabı kamyonetinin camından dışarı fırlattı çünkü yan koltuğunda durması ona kendini aptal gibi hissettirmişti.

Kitabı atmış ama satırları saklamış: Rubaiyat'ı okudun mu?

Koop I-94'ü geçti, sonra tekrar geçti, daire çizdi. Kitapçıya varmak istemiyordu. Okuma başlamıştı: İnsanların kendisine değil okuyucuya bakmasını istiyordu; bu gece yaptığı şey onun dikkatli düzeninin dışındaydı. Elinde değildi, karşı konulmaz bir dürtü vardı ama elinden geldiğince dikkatli olacaktı.

Eyaletler arası yolda kırmızı ışıktaki durdu ve pencereden St. Paul polis karakoluna baktı. Yaz gündönümüne sadece iki hafta kalmıştı ve saat sekiz buçukta, uzaktan bile olsa yüzleri seçmeye yetecek kadar ışık vardı. Bir grup üniformalı polis, üç erkek, birkaç kadın, merdivenlerde oturmuş konuşuyor, bir şeylere gülüyorlardı. Onları izledi, aklında hiçbir şey yoktu, sadece bir göz...

Arkasındaki araba korna çaldı.

Koop önce sol aynaya, sonra sağ aynaya, sonra da yukarıya, ışığa baktı: yeşil yanmıştı. Tekrar dikiz aynasına baktı ve sola dönerek ilerlemeye başladı. Önünde bir grup insan caddeyi geçmeye başladı, onun geldiğini gördü ve durdu.

Koop yukarı bakarken onları gördü ve frene basarak durdu. Durduklarını fark edince tekrar dönüşe geçti; onun durduğunu görenler de kamyonun yoluna doğru ilerlemeye başladılar. Sonunda dağıldılar ve Koop direksiyonu kırarak fıçı şeklindeki bir adamı ıskaladı.

Yoldan çekilmek için yeterince çevik olmayan tulumlar. İçlerinden biri garip bir gıklama sesiyle bağırdı ve Koop ona parmağını gösterdi.

Anında pişman oldu. Koop görünmez bir adamdı. Avlanırken ya da çalışırken insanlara parmak göstermezdi. Hâlâ yarım blok ötedeki polisleri kontrol etti. Bir yüz ona doğru döndü, sonra uzaklaştı. Dikiz aynasına baktı. Sokaktaki insanlar şimdi gülüyor, birbirlerine el kol hareketleri yapıyor, onu işaret ediyorlardı.

Öfke midesine sıçradı. "İbneler," diye mırıldandı. "Lanet olası ibneler..."

Kontrol etti, sokağın sonuna kadar devam etti ve sağa döndü. Bir araba bir sokaktan çıkıyordu.

kitapçının karşısında park yeri var. Mükemmeldi. Koop bir U dönüşü yaptı, diğer arabanın inmesini bekledi, geri döndü ve kamyonu kilitledi.

Caddeyi geçmeye başladığında gaklama sesini tekrar duydu. Neredeyse çarpacağı grup karşıdan karşıya geçiyordu ve ona doğru bakıyordu. İçlerinden biri eliyle işaret etti ve garip bir gaklama sesi çıkardılar, güldüler, sonra bir binanın arkasına geçip gözden kayboldular.

"Lanet olası pislikler." Sokakta yürürken böyle insanlar onu kızdırırdı. Göt herifler... Çantasından bir Camel çıkardı, yaktı, birkaç öfkeli nefes çekti ve kambur omuzlarıyla kaldırımdan kitapçıya doğru yürüdü. Ön pencereden, bir kitapçının etrafındaki insan kümesini görebiliyordu. Şişman bir kadın, puro içiyor gibi görünüyordu. Camel'dan son bir nefes çekti, sokağa doğru çevirdi ve içeri girdi.

Salon çok kalabalıktı. Şişman kadın bir podyumda tahta bir sandalyeye oturmuş, meyan kökü olduğu anlaşılan bir şeyi emerken, iki düzine insan onun önünde yarım daire şeklinde katlanır sandalyelerde oturuyordu.

On beş ya da yirmi kişi daha sandalyelerin arkasında duruyordu; birkaç kişi Koop'a baktı, sonra şişman kadına döndü. Kadın, "Şok edici bir an var," dedi.

Bokla uğraşmaya başladığınızda -ki buna iyi Anglosakson kelimeleriyle, at boku, domuz boku ve inek boku diyebilirsiniz; size söyleyeyim, gübreyle uğraştığınız o günlerde yapacağınız ilk şey saçınıza ve kollarınızın altına biraz sürmek, gerçekten sürmektir. Bu şekilde, üzerinize bulaşması konusunda endişelenmenize gerek kalmaz, sadece devam edip çalışabilirsiniz..."

Dükkanın arka tarafında bir tabelada şöyle yazıyordu "Fotoğrafçılık," ve Koop o yöne doğru sürüklendi. Çıplak siyah kadınların resim ve çizimlerinin olduğu Jungle Fever adlı eski bir kitabı vardı. Bu kitap onu hâlâ tahrik ediyordu. Belki böyle bir şey bulabilirdi.

"Fotoğrafçılık" tabelasının altında bir kitap çıkardı ve sayfalarını çevirmeye başladı. Ahırlar ve tarlalar. Etrafına bakındı, durumu değerlendirdi. Kadınların birçoğunda o "yüzen" bakış vardı, bağlantılara ulaşmaya çalışan birinin bakışı, "... kesin insan" diyen yazara gerçekten uyum sağlamamış bir bakış. Fasulyeleri elle çapalamaktan kaynaklanan canlılık; oh, sıcak oluyor, bazen o kadar sıcak oluyor ki tüküremiyorsun..."

Koop endişeliydi. Burada olmamalıydı. Avlanmamalıydı. Geçen kış bir kadınla birlikte olmuştu ve bu bir süre için yeterli olmalıydı. Sara Jensen olmasaydı yeterli olurdu.

Gözlerini kapatabilir ve onu görebilirdi...

On yedi saat önce, Sara Jensen'ı hayatında hiç görmemiş olan Koop, bir anahtar kullanarak onun apartmanına girmişti. Lobideki video kameraların meraklı gözlerine karşı hafif bir palto ve şapka giymişti. Kameraları geçtikten sonra yangın merdivenlerinden binanın tepesine çıktı. Hızlı ve sessizce hareket ediyor, lastik tabanlı mokasen ayakkabılarıyla merdivenleri tırmanıyordu.

Sabahın üçünde apartman koridorları boş, sessiz, halı temizleyici, pirinç cilası ve sigara kokuyordu. On birinci katta, yangın kapısının arkasında bir an durdu, dinledi, sonra sessizce kapıdan geçti ve koridorda sola doğru ilerledi. 1135'te durdu ve gözünü gözetleme deliğine dayadı. Karanlık. Kapıyı yağlamıştı. daire anahtarını balmumuyla kapladı, bu balmumu metal-metal tıklamalarını azalttı ve kilit mekanizmasını yağladı. Anahtarı sağ elinde, sağ elini de sol elinde tutarak kilidin içine doğru yönlendirdi. Anahtar kolayca içeri girdi.

Koop bunu iki yüz kez yapmıştı, ama bu onun sinirlerini kaçak bir yük gibi yıpratıcı bir rutindi. Üç numaralı kapının arkasında ne var? Bir hareket dedektörü, bir Doberman, yüz bin

Nakit olarak mı? Koop bunu öğrenecekti... Anahtarı çevirdi ve itti: hızlıca değil, ama kalbi ağzındayken sıkıca, yumuşak bir şekilde. Kapı hafif bir sesle açıldı. Klik. Bekledi, dinledi, sonra karanlık daireye adım attı, kapıyı arkasından kapattı ve orada öylece durdu.

Ve onu kokladım.

Bu ilk şeydi.

Koop filtresiz Camel içiyordu, günde kırk ya da elli tane. Neredeyse her gün kokain kullanıyordu. Burnu tütün katranıyla tıkanmış ve kokain yüzünden yara bere içindeydi ama gecenin yarattığıydı, seslere, kokulara ve dokulara duyarlıydı ve parfüm karanlık, şehvetli, zorlayıcıydı, steril

Atın üzerindeki çıplak bir kadın gibi apartman havası. Onu yakaladı, yavaşlattı. Başını kaldırdı, fare gibi kokuyu içine çekti. Arkasında kendi kokusunu, eski tütün dumanının kahverengi kokusunu bıraktığının farkında değildi.

Kadının oturma odasının perdeleri açıldı ve sokaktan gelen düşük seviyeli ışık içeri süzülüyordu. Gözleri alışmaya başlayınca Koop mobilyaların büyük parçalarını, tabloların ve baskıların dikdörtgenlerini seçti. Yine de bekledi, sessizce durdu, görüşü keskinleşti, kadını kokladı, bir hareket, bir söz, bir

Alarm konsolundan gelen küçük kırmızı bir ışık dışında. Hiçbir şey yoktu. Daire uykundaydı.

Koop mokasen ayakkabılarını çıkardı ve kendinden emin bir sessizlik içinde apartmanı geçerek daha karanlık bir

Koridorda solunda bir banyo, sağında bir ofis vardı. Koridorun sonunda iki kapı vardı; solda ebeveyn yatak odası, sağda ise misafir odası. Ne olduklarını biliyordu, çünkü Logan Van Lines'dan eski bir mahkûm ona öyle söylemişti. Jensen'in eşyalarını taşımış, anahtarının bir kopyasını almış ve haritayı çizmişti. Koop'a

Kadının adı Sara Jensen'dı, "borsada çalışan" ve altından hoşlanan zengin bir amcıktı.

Koop uzanıp onun yatak odasının kapısına dokundu. Bir ya da iki santim açıktı. İyi olmuş. Paranoyaklar ve huzursuz uyuyanlar genellikle kapıyı kapatır. O bir an daha bekledi, dinledi. Sonra sadece parmak uçlarını kullanarak kapıyı bir adım araladı, yüzünü açıklığa yaklaştırdı ve içeriye baktı. Sol tarafta bir pencere açılıyordu ve oturma odasında olduğu gibi perdeler geri çekilmişti. Bitişikteki bir binanın çatısından yarım ay sarkıyordu ve onun ötesinde, bir bira reklamı gibi parkı ve gölü görebiliyordu.

Ve soluk ay ışığında kadını net bir şekilde görebiliyordu.

Sara Jensen ışıklı yayı kapatmıştı.

Battaniye. Koyu renk bir çarşafın üzerinde sırt üstü yatıyordu. Boynundan ayak bileklerine kadar onu örten beyaz pamuklu bir elbise giymişti. Simsiyah saçları koyu bir hale şeklinde başının etrafına yayılmış, yüzü hafifçe yana eğilmişti. Açık olan bir eli, sanki ona el sallıyormuş gibi kulağının yanına uzanacak şekilde geriye doğru kıvrılmıştı. Diğer eli ise karnının alt kısmında, leğen kemiğinin üst kısmıyla birleştiğı yerdeydi.

Koop onun elinin hemen altında daha koyu bir üçgen görebildiğini hayal etti; göğüslerinde ise kahverengi meme uçlarının gölgesini. Onun bu görüntüsü filme alınmış olamazdı. Koyulaşma, gölgelenme tamamen hayal gücünün bir parçasıydı. Gecelik Koop'un zihninde görüldüğünden daha sağlam, daha az şeffaftı ama Koop aşık olmuştu.

Gecenin içinde ateşlenen bir kibrit gibi bir aşk.

Koop fotoğraf kitaplarını karıştırıyor, izliyor, bekliyordu. Ölü bir film yıldızının resmine bakıyordu ki, kadın köşeyi döndü ve "Hobiler ve Koleksiyonlar "a baktı.

Onu hemen tanıdı. Bol kahverengi bir ceket giymişti, biraz fazla uzun, biraz modası geçmişti ama temiz ve bakımlıydı. Saçları kısa, özenli ve düzenliydi. Başını arkaya doğru eğmişti, böylece en üst raflara bakabiliyor, antikalar üzerine bir dizi kitabı takip edebiliyordu. Sade, makyajsız, zayıf ya da şişman değil, uzun ya da kısa değil, kaplumbağa kabuğu çerçeveli büyük boy gözlükler takıyordu. Asansördeki diğer kişi tarafından fark edilmeyecek bir kadındı. En üst rafa bakarak durdu ve Koop, "Sizin için bir şeye uzanabilir miyim?" dedi.

"Ah... Bilmiyorum." Küçük bir gülümseme denedi ama gergin görünüyordu. Ayarlamakta zorlandı.

"Şey, eğer yapabilirsem," dedi kibarca.

"Teşekkürler." Arkasını dönmedi. Bir şey bekliyordu. Bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. kendisi olur.

"Okumayı kaçırdım," dedi Koop. "Rubaiyat'ı yeni bitirdim. Benzer bir şey olabileceğini düşündüm..."

Ve bir an sonra, kadın şöyle diyordu, "... ben Harriet. Harriet Wannemaker."

Yatağına uzanmış olan Sara Jensen bir kez seğirdi.

Tam şifonyerine doğru adım atmak üzere olan Koop dondu kaldı. Sara üniversitedeyken sıkı bir sigara tiryakisiydi: sigara bilinçaltı Koop'un ciğerlerinden gelen nikotin kokusunu alabiliyordu ama uyanamayacak kadar dibe batmıştı. Tekrar seğırdi, sonra gevşedi. Koop kalbi küt küt atarak yaklaştı, uzandı ve neredeyse ayağına dokunuyordu.

Ve düşündüm: Ne yapıyorum ben?

Bir adım geri çekildi, ay ışığı vücudunun üzerinde oynaşıyordu.

Altın.

Nefesini bıraktı ve tekrar şifonyere doğru döndü. Kadınlar her lanet şeyi yatak odasında ya da mutfakta saklardı ve Jensen da farklı değildi. Dairenin kapısı çift kilitliydi, koridorda kameralar vardı, gecede yarım düzine kez geçip giden ve ara sıra durup gözetleyen özel bir devriye vardı. Güvende olduğunu düşünüyordu. Cilalı siyah cevizden mücevher kutusu tuvalet masasının üzerinde duruyordu.

Koop onu iki eliyle dikkatlice aldı ve bir bek oyuncusunun futbol topunu koruduğu gibi karnına doğru çekti. Kapıdan geri adım attı ve koridordan oturma odasına geri döndü.

Çantayı halının üzerine koydu ve yanına diz çöktü. Göğüs cebinde küçük bir el feneri taşıyordu. Merceği siyah bir bantla kaplıydı ve bantta bir iğne deliği vardı. Feneri açtı ve dişlerinin arasında tuttu. Gece görüşünü bozmadan bir taşı aydınlatmaya ya da bir rengi göstermeye yetecek kadar bir ışık iğnesi vardı.

Sara Jensen'in mücevher kutusunda yarım düzine kadife kaplı tepsi vardı. Tepsileri teker teker çıkardı ve bazı güzel şeyler buldu. Küpeler, birkaç çift altın, dördü taşlı: ikisi elmaslı, biri zümrütlü, biri yakutlu. Taşlar oldukça iyiydi - bir çift elmas, kesilmiş taştan çok cips gibiydi. Toplam perakende satış, belki beş bin. En fazla iki bin alırdı.

Biri incili, diğeri pırlantalı iki broş, altın bir alyans ve bir nişan yüzüğü buldu. Elmas broş mükemmeldi, sahip olduğu en iyi şeydi. Sırf bunun için bile gelebilirdi. Nişan taşı iyiydi ama harika değildi. İki altın bilezik vardı. ve bir saat, bir kadın Rolex'i, altın ve paslanmaz çelik.

Kemer yok.

Her şeyi küçük siyah bir çantaya koyduktan sonra ayağa kalktı ve boş tepsilerin etrafından dikkatlice dolaştı,

ve yatak odasına geri döndü. Yavaşça, yavaşça şifonyerin çekmecelerini açmaya başladı. En olası yer sandığın sol üst çekmecesiydi.

Bir sonraki büyük olasılıkla alt çekmeceydi, saklamaya çalışıp çalışmadığına bağlı olarak. Bunu deneyimlerinden biliyordu.

Önce üst çekmeceyi aldı, elleriyle yarı açıkta duran giysileri yoğurarak çekmeceyi açtı. Zor bir şey değil.

Kemer sol alt çekmecedeydi, arka tarafta, kışlık yünlülerin altındaydı. Bu yüzden biraz temkinliydi. Kemeri çekip çıkardı ve Sara Jensen'a doğru döndü. Sert bir çenesi vardı ama ağzı hafifçe gevşemişti. Göğüsleri yuvarlak ve belirgin, kalçaları iriydi. İri bir kadın olmalıydı. Şişman değil, sadece iri.

Kemer elinde, Koop uzaklaşmaya başladı, durdu. Tuvalet masasının üzerindeki şişeyi görmüş ve her zaman olduğu gibi görmezden gelmişti. Ama bu kez... Uzanıp şişeyi aldı. Onun parfümü. Tekrar kapıya yöneldi ve neredeyse tökezliyordu: yolu izlemiyordu, sadece

Kadını izliyordu, tam oraya yayılmıştı, bir kol boyu uzaktaydı, nefesi zor geliyordu.

Koop durdu. Bir an el yordamıyla kemeri katladı ve cebine koydu. Bir adım uzaklaştı, tekrar yere baktı. Beyaz yüz, yuvarlak yanak, kara kaşlar. Saçlar geriye doğru yayılmıştı.

Hiç düşünmeden, ne yaptığını bile bilmeden - kendini şok ederek, içi titreyerek- Koop yatağın yanına gitti, kızın üzerine eğildi ve dilini hafifçe, nazikçe alnında gezdirdi...

Harriet Wannemaker açıkçası McClellan'da bir içki içmekle ilgileniyordu: yüzünde renk vardı, heyecanın sıcaklığı vardı. Yosun kırmızısı sakallı, biraz tehlikeli adamla orada buluşacaktı.

Ondan önce gitti. Sinirleri gerilmişti artık. Henüz bir hareket yapmamıştı, hâlâ iyiydi, endişelenecek bir şey yoktu. Konuştuklarını kimse fark etmiş miydi? Hiç sanmıyordu. O kadar renksizdi ki, kimin umurundaydı? Birkaç dakika içinde...

Bu baskı fiziksel bir şeydi; karnında bir ağırlık, göğsünde şişmiş bir his, ensesinde bir ağrı. Eve gitmeyi, kadını terk etmeyi düşündü. Ama yapmazdı. Orada başka bir baskı, daha zorlayıcı bir baskı. Eli

direksiyonda titriyordu. Kamyonu Altıncı Cadde'ye, tepeye park etti, kapıyı açtı. Gergin bir nefes aldı. Gitmek için hâlâ zaman vardı.

Koltuğun altını karıştırdı, eter kutusunu ve içinde bez olan plastik torbayı buldu. Kutuyu açtı, hızla torbaya boşalttı ve kapağını kapattı.

Eterin kokusu mide bulandırıcıydı ama bir saniye içinde dağıldı. Mühürlü poşetin içinde hızla bezin içine işlemişti. Kız neredeydi?

Birkaç saniye sonra geldi, tepenin aşağısına, kamyonun arkasına park etti, arabanın içinde b i r an geçirdi, hazırlandı. McClellan'ın yan camında bozuk bir ampulle titreyen bira tabelası, tepenin üstündeki en büyük ışıktı. Hâlâ geri çekilebilirdi...

Hayır. Yap hadi.

Sara Jensen ter ve parfüm kokuyordu... Tadı güzeldi.

Sara onu yaladığında hareket etti ve adam geri adım attı, kapıya doğru uzaklaştı... ve durdu. Sara bir şey söyledi, anlamsız bir hece ve adam hızla ama sessizce kapıdan ayakkabılarına doğru adım attı: tam olarak koşmuyordu ama kalbi

Çekiç sesleri. Ayakkabılarını giydi, çantasını aldı.

Ve tekrar durdu. Kedi hırsızlığının anahtarı basitti: Yavaş gitmek. Eğer başınız belaya girecek gibi görünüyorsa, daha yavaş gidin. Ve işler gerçekten kötüye giderse, deli gibi kaç. Koop kendini toparladı. Uyanmayacaksa koşmanın bir anlamı yoktu, paniğe kapılmanın da bir anlamı yoktu ama yine de göt herif göt herif diye düşünüyordu.

Ama gelmiyordu. Tekrar uykuya dalmıştı; Koop göremese de -daireden çıkıyor, kapıyı yavaşça arkasından kapatıyordu- kadının üzerindeki tükürük çizgisi

Alnı ay ışığında parlıyor, buharlaşıırken teninde serinliyordu.

Koop plastik torbayı ceketinin cebine koydu, kamyonetinin arkasına geçti ve karavanın kapısını açtı.

Kalbim şimdi çok hızlı atıyor.

"Merhaba," diye seslendi. On beş adım ötede. Yüzü kızarıyor muydu? "Gelebileceğinden emin değildim."

Onu terk etmesinden korkuyordu. Neredeyse terk ediyordu. Gülümsüyordu, utangaçtı, belki biraz korkuyordu ama daha çok yalnızlıktan korkuyordu...

Etrafta kimse yok.

Şimdi de onu ele geçirmişti. Üzerine bir karanlık çöktü - kelimenin tam anlamıyla bir karanlık, bir tür sis, bir öfke
Serseri bir rüzgâr gibi kendiliğinden ortaya çıkmış gibiydi. Plastik torbayı açtı, elini içine soktu; eterle ıslatılmış paçavra tenine soğuk geliyordu.

Yüzünde bir gülümsemeyle, "Hey, bir içki nedir? Hadi gel. Ve hey, şuna bak..."

Ona bir şey gösterecekmiş gibi döndü; bu onu onun arkasına, biraz sağına getirdi ve onu sardı ve bez parçasını burnunun üzerine vurdu ve ağzını kapattı ve onu yerden kaldırdı; boğulan bir sincap gibi tekmeledi, ancak belirli bir
Açı, tutkulu bir tutuşma içinde olan aşıklar olabilirlerdi; her halükarda, sadece bir an için mücadele etti...

Sara Jensen çalar saatin erteleme düğmesine bastı ve yastığını tutarak yuvarlandı. Alarm çaldığında gülümsüyordu. Gülümseme yavaşça soldu: tuhaf kabus zihninin arka tarafında geziniyordu. Tam olarak hatırlayamıyordu ama oradaydı, tavan arasındaki bir ayak sesi gibi tehdit ediyordu...

Derin bir nefes aldı, kalkmak için kendini zorladı ama tam olarak kalkmak istemedi. Uyanmadan hemen önce

Evan Hart'ı hayal ediyordu. Hart, tahvil departmanında bir avukattı. Tam olarak romantik bir kahraman sayılmazdı ama çekiciydi, istikrarlıydı ve hoş bir zekâsı vardı -her ne kadar kız bunu bastırıldığından şüphelense de, onu vazgeçirebileceğinden korkuyordu. Onu iyi tanı mıyordu. Henüz tanı mıyordu.

Güzel elleri vardı. Hem güçlü hem de hassas görünen sağlam, uzun parmaklar. Ona bir kez dokunmuştu, burnuna ve burada, yatağında yatarken neredeyse hissedebiliyordu, biraz sıcaktı. Hart genç bir kızı olan dul bir adamdı. Karısı dört yıl önce bir trafik kazasında ölmüştü. Kazadan beri kederle ve çocuğunu büyütmekle meşguldü. Ofis dedikoduları onu iki hızlı, kötü yanlış kadınlarla ilişki yaşadı. Doğru kadın için hazır dı.

Ve etrafta takılıyordu.

Sara Jensen boşanmıştı; evlilik üniversiteden hemen sonra, bir yıllık bir hataydı. Çocukları yoktu. Ama ayrılık şok etkisi yaratmıştı. Kendini işine vermiş, yükselmeye başlamıştı. Ama şimdi...

Kendi kendine gülümsedi. Hazır olduğunu düşündü. Kalıcı bir şey; ömür boyu sürece k bir şey. Sadece beş dakikalığına uyukladı, hayal kurdu

Evan Hart ve elleri, biraz sıcak, biraz aşık.

Ve kâbus geri geldi. Ağzının kenarında sigarası olan bir adam karanlıktan onu izliyordu. Küçüldü... ve alarm tekrar çaldı. Sara alnına dokundu, kaşlarını çattı, doğrulup odaya baktı, başını geriye attı. bir şeylerin yanlış olduğu hissiyle battaniyeler.

"Alo?" diye seslendi, ama seslendiğini biliyordu. Tek başına. Tuvaleti kullanmaya gitti ama kapının eşiğinde durakladı. Bir şey... ne?

Rüya mı? Rüyasında terlemişti; elinin tersiyle alnını sildiğini hatırlıyordu. Ama bu doğru görünmüyordu...

Sifonu çekti ve aklında hâlâ o görüntü varken ön odaya yöneldi: terliyor, alnını siliyor...

Mücevher kutusu ön odanın ortasında yerde duruyordu, çekmeceleri boşaltılmıştı. Yüksek sesle, "Bu oraya nasıl geldi?" dedi.

Bir an için kafası karıştı. Dün gece mi çıkarmıştı, yoksa uyurgezer miydi? Bir adım daha attı, bir kenarda duran küçük bir mücevher yığnını gördü, hepsi ucuz şeylerdi.

Ve sonra anladı.

Geri adım attı, şok göğsüne doğru tırmanıyor, adrenalin kan dolaşımına karışıyordu. Hiç düşünmeden elinin tersini yüzüne, burnuna götürdü ve nikotin ile diğerinin kokusunu aldı...

Neyi? Tükürük.

"Hayır." Bağırdı, ağzı açık, gözleri kocaman.

Elini sarsakça bornozuna sildi, tekrar sildi, kolunu karınca kaynıyormuş gibi hissettiği alnına sildi. Sonra durdu, yukarı baktı, onu görmeyi bekliyordu - mutfaktan, dolaptan, hatta bir golem gibi halıdan ya da ahşap zeminden cisimlendiğini görmeyi. Bir o yana, bir bu yana döndü ve el yordamıyla telefonu bulmaya çalışarak çılgınca mutfağa doğru ilerledi.

Giderken çığlık atıyordu. Çığlık atıyordu.

Bölüm 2

Lucas Davenport rozet çantasını sürücü tarafındaki camdan dışarı tuttu. Sivilceli yüzlü banliyö polisi sarı plastik suç mahalli bandını kaldırdı ve onu sıranın içinden geçirdi. Porsche'yi itfaiye araçlarının yanından geçirdi, düzleştirilmiş bir branda hortumun üzerinden geçti, ve birkaç saat önce çimenlik olan yanmış bir toprak parçasının üzerinde durdu. Kahve içen birkaç itfaiyeci arabayı kontrol etmek için döndü.

Dışarı çıkarken telefonu öttü ve eğilerek vizörden çıkardı. Ayağa kalktığında yangının pis kokusu yüzüne çarptı: yanmış sıva, yalıtım, boya ve çürüyen eski ahşap.

"Evet? Davenport."

Lucas uzun boylu, ağır omuzlu, esmer tenli, kare yüzlü, gözlerinin kenarlarında kaz ayaklarının başlangıcı olan bir adamdı. Koyu renk saçlarına sadece gri dokunmuştu; gözleri ise ürkütücü bir maviydi. İnce beyaz bir yara izi alnından ve sağ göz çukurundan geçerek ağzının köşesine kadar iniyordu. Emekli olmuş bir atlete, bir yakalayıcıya ya da b i r hokey defans oyuncusuna benziyordu.

Kravatının düğümünün hemen üzerinde daha yeni pembe bir yara izi görünüyordu.

"Ben Sloan. Merkez sizin yangında olduğunuzu söyledi." Sloan'ın sesi üşütmüş gibi boğuk geliyordu.

"Daha yeni geldim," dedi Lucas, yanmış Quonset'e bakarak.

"Beni bekle. Geliyorum." "Neler oluyor?"

"Başka bir sorunumuz var," dedi Sloan. "Oraya vardığımda seninle konuşacağım."

Lucas telefonu vizöre geri astı, kapıyı çarptı ve yanmış binaya döndü. Depo, İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma, çoğu galvanizli çelikten yapılmış, açık yeşil renkli büyük bir Quonset kulübesiydi. Yangın o kadar sıcaktı ki çelik levhalar dev metalik tacolar gibi bükülmüş, burkulmuş ve kendi üzerlerine katlanmıştı.

Domuz etiyle.

Lucas boğazına, çocuğun M-16 tarafından parçalara ayrılmadan hemen önce onu vurduğu yerdeki pembe yara izine dokundu. Bu dava bir yangınla başlamıştı, aynı pis koku, aynı kömürleşmiş domuz eti kokusu şimdi alev alev yanan hulkten **y a y ı l ı y o r d u**. Domuz eti değil.

Yara izine tekrar dokundu ve düşmüş dikmelerden oluşan kararmış arapsaçına doğru ilerledi. İlk telefonda bir polisin arapsaçının içinde öldüğü, ellerinin arkadan bağlandığı söylenmişti. Sonra Del aramış ve polisin onun bağlantılarından biri olduğunu söylemişti. Olay yeri Minneapolis'in yetki alanının dışında olmasına rağmen Lucas dışarı çıksa iyi olacaktı. Banliyö polisleri yüzlerinde bizden biri bakışlarıyla dolaşıyorlardı. Lucas'ın çevresinde o kadar çok polis ölmüştü ki, arkadaşları olmadıkları sürece artık onlarla siviller arasında pek bir ayırım yapmıyordu.

Del, kömürleşmiş iç mekânda temkinli adımlarla ilerliyordu. Her zamanki gibi tıraş olmamıştı ve kot pantolonuyla kovboy çizmelerinin üzerine kömür grisi bir kazak giymişti. Lucas'ı gördü ve ona içeri girmesi için el salladı. "O zaten ölmüştü," dedi Del. "Yangın ona ulaşmadan önce."

Lucas başıyla onayladı. "Nasıl?"

"Bileklerine tel bağlamışlar ve dişlerinden vurmuşlar, o lanet olası kâbustan anladığımız kadarıyla dişlerinden üç, dört kurşun yemiş gibi görünüyor," dedi Del, bilinçsizce ellerini kurulayarak. "Geldiğini görmüş."

"Evet, Tanrım, dostum, çok üzgünüm," dedi Lucas. Ölen polis Hennepin County'de bir şerif yardımcısıydı. Daha önce

yıl Del'le bir ay geçirmiş, sokakları öğrenmeye çalışmıştı. O ve Del neredeyse arkadaş olmuşlardı.

"Onu dişler konusunda uyarmıştım: hiçbir lanet olası sokak insanında o kocaman beyaz HMO dişleri yoktur," dedi Del, yüzüne bir sigara yapıştırarak. Del'in dişleri sararmıştı. "Ona başka bir cephe seçmesini söyledim. Herhangi bir şey daha iyi olabilirdi. Araba parçası satıcısı ya da barmen olabilirdi. hiçbir şey. Sokaktaki adamlardan biri olmalı."

"Evet... peki ne istiyorsun?"

"Kibritin var mı?" Del sordu.

"Kibrit mi istedin?"

Del yanmayan sigarasının arkasından sırtıttı ve "Hadi içeri gel. Bir şeye bak."

Lucas onu depoya kadar takip etti, yarı yanmış bölmelerdeki deliklerin arasından dar bir patikadan geçerek kömürleşmiş tahta palet yığınlarının yanından geçti.

Arkaya doğru, cesedin bulunduğu yerdeki siyah plastik tabakayı görebiliyordu ve yanmış domuz eti kokusu daha da keskinleşmişti. Del onu, dar bir ahşap kutunun kalıntılarının her biri küçük çaplı üç boruyu tuttuğu yıkık bir alçıpan iç duvara götürdü. yaklaşık bir metre uzunluğunda.

"Bunlar düşündüğüm şeyler mi?" Del sordu.

Lucas kutunun yanına çömeldi, borulardan birini aldı, bir ucundaki vida dişine baktı, diğer ucunu yukarı kaldırdı ve içindeki yivlere baktı. "Evet, öyle -eğer bunların elli kalibrelik yedek namlular olduğunu düşünüyorsan." Namluyu diğerlerinin üzerine bıraktı, birkaç adım yürüyerek başka bir düzleştirilmiş kutuya gitti ve bir makine parçası aldı. "Bu bir kilit," dedi. "Bolt-action tek atışlı elli kalibrelik. Kırılmış. Gerilim hattı çatlağı gibi görünüyor, kötü bir çelik parçası... Bu yerde ne vardı?"

"Bir makine atölyesi, sözde."

"Evet, bir makine atölyesi," dedi Lucas. "Bahse girerim bu kilitleri yapıyorlardı. Namluları başka bir yerden alıyorlar -normalde bunları tek kurşunlarda göremezsin, çok ağırlar. Kimlik tespit elemanlarına baktırmalıyız, bakalım nereden geldiklerini ve kimin aldığını bulabilecek miyiz?" Kırık kilidi yere bıraktı, ayağa kalktı ve başını cesede doğru eğdi. "Bu adam neyin peşindeydi?"

"Tohumlar, arkadaşlarının söylediği şey."

Lucas bıkkın bir ifadeyle başını salladı. "İhtiyacımız olan tek şey etrafta dolaşan o pislikler."

"Politikaya giriyorlar," dedi Del. "Bazı siyahları öldürmek istiyorlar."

"Evet. Bunu araştırmak ister misin?"

"Seni bu yüzden buraya getirdim," dedi Del başını sallayarak. "Silahları görüyorsun, domuz etinin kokusunu alıyorsun, nasıl hayır diyebilirsin ki?"

"Pekâlâ. Ama her on beş dakikada bir beni kontrol edeceksin," dedi Lucas göğsüne vurarak. "Yaptığın her şeyi bilmek istiyorum. Bulduğun her isim, gördüğün her yüz. En ufak bir sorun belirtisinde geri çekilip benimle konuşacaksın. Onlar aptal orospu çocukları, ama seni öldürecekler."

Del başını salladı ve "Kibritin olmadığına emin misin?" diye sordu.

"Ben ciddiym Del," dedi Lucas. "Benimle dalga geçersen kışına tekrar üniforma giydiririm. Bir park rampasının dışında trafiği yönetiyor olacaksın. Senin eski

"Bayan hamile ve ben senin çocuğunu büyütme istemiyorum."

"Gerçekten bir maça ihtiyacım var," dedi Del.

Tohumlar: Saman Tohumu Mafyası, Kötü Tohum M.C. Elli ya da altmış soyguncu, araba hırsızları, kaçakçılar, kamyon gaspçıları, Harley manyakları, çoğu

Wisconsin'in kuzeybatısında, kan bağı, evlilik ya da aynı hapisane hücrelerini paylaşma yoluyla akraba olan insanlar. Hasır saçlı, bebek yüzlü taşralı pislikler: silahları var, seyahat edecekler. Ve son zamanlarda ölümcül bir siyah karşıtı tuhaflik mikrobi ile enfekte oldular ve Minneapolis'teki bir bilyardo salonunun dışında küçük bir siyah kapüşonluyu öldürdüklerinden şüpheleniliyordu.

"Neden elli kalori alsınlar ki?" Del sordu. "Belki de ormanda bir Waco inşa ediyorlardır." "Bu düşünce benim de aklımdan geçti," dedi Del.

Dışarı çıktıklarında Minneapolis'ten bir ekip itfaiye araçları, yerel polis arabaları ve şerif araçlarından oluşan kuyrukta ilerliyordu. Ekip durdu. Sloan dışarı çıktı, üniformalı bir çavuş olan şoföre doğru eğildi ve "Üstü kalsın," dedi.

"Üfle bana," dedi şoför nazikçe ve uzaklaştı.

Sloan çıta gibi bir yüzü olan dar bir adamdı. Yüz elli dolarlık taba rengi bir yazlık takım elbise, sarıya kaçan kahverengi ayakkabılar ve et sosu renginde bir fötr şapka giymişti. "Nasılsın Lucas," dedi. Gözleri Del'e kaydı. "Del, bok gibi görünüyorsun, adamım."

"Şapkayı nereden buldun?" Lucas sordu. "Geri almak için çok mu geç?"

"Bunu bana karım aldı," dedi Sloan, parmak uçlarını şapkanın kenarında gezdirerek. "Benim coşkulu kişiliğimi tamamladığını söylüyor."

Del, "Hâlâ kafası kışında, ha?" dedi.

"Dikkatli ol," dedi Sloan, gücenerek. "Konuşuyorsun şapkam hakkında." Lucas'a baktı. "Bir gezintiye çıkmalıyız."

"Nereye?"

"Wisconsin." Fazla sarı ayakkabılarının parmak uçlarında sallandı. "Hudson. Bir cesede bakın."

"Tanıdığım biri mi?" Lucas sordu.

Sloan omuz silkti. "Harriet Wannemaker adında bir hatun tanıyor musun?"

"Hiç sanmıyorum," dedi Lucas.

"Muhtemelen odur." "Neden gidip

ona bakayım ki?"

"Ben öyle dediğim ve sen de benim kararına güvendiğin için mi?" Sloan bunu bir soru haline getirdi.

Lucas sırttı. "Pekâlâ."

Sloan sokağın aşağısından Lucas'ın Porsche'sine baktı. "Ben kullanabilir miyim?"

"İçerisi oldukça kötü mü?" Sloan sordu. Şapkasını arkaya attı ve 280 numaralı otoyoldaki dur işaretine geldiklerinde vites küçülttü.

"Onu infaz ettiler. Dişlerinden vurdular," dedi Lucas. "Sanırım Tohumlar olabilir."

"Sefil pislikler," dedi Sloan fazla öfkelenmeden. 280'e doğru hızlandı.

"Adı her neyse ona ne oldu?" Lucas sordu. "Wannabe."

"Wannemaker. Üç gün önce gözden kaybolmuş. Arkadaşları Cuma gecesi bir kitapçıya gittiğini, hangisine gittiğini bilmediklerini ve saçını yaptırmaya gelmediğini söylüyorlar. Cumartesi günü. Kayıp ilanı verdik ve Hudson'ın aradığı bu sabaha kadar bildiğimiz son şey buydu. Orada bir Polaroid çektik; çok iyi değildi ama onun olduğunu düşünüyorlar."

"Vurulmak mı?"

"Bıçaklanmış. Temel teknik, karnın alt kısmına bir sopa saplamak ve sonra yukarı doğru çekmektir. Çok güçlü. Bu yüzden araştırıyorum."

"Bunun adı neydi, eyaletten gelen piliçle bir ilgisi var mı?"

"Meagan Connell," dedi Sloan. "Evet."

"Belalı biri olduğunu duydum."

"Evet. Bir kişilik nakline ihtiyacı olabilir," dedi Sloan. Bir Lexus SC'nin kapılarını patlattı, küçük bir gülümsemeye izin verdi. Lexus'taki adam güneş gözlüğü ve sürücü eldiveni takıyordu. "Ama onun dosyalarını, bir araya getirdiği şeyleri gerçekten okuduğunda, onda bir şeyler var, Lucas. Ama Tanrım, umarım bu onunkilerden biri değildir. Öyle gibi görünüyor ama daha çok erken. Eğer onunsa, hızlanıyor demektir."

"Çoğu öyle," dedi Lucas. "Buna bağımlı hale geliyorlar."

Sloan kırmızı ışıktaki durakladı, sonra kırmızıda geçti ve kükreyerek 36. Otoyol'daki rampayı çıktı. Vites yükseltti, Porsche'yi yetmiş beşe itti ve orada tuttu, trafiği bir köpekbalığı gibi kesti. "Bu adam gerçekten sıradan biriydi," dedi. "Yani, eğer varsa. Her yıl bir cinayet işlerdi. Şimdi dört aydan bahsediyoruz. Son cinayeti tam da

vuruluyordun. Onu Duluth'tan aldım, cesedini Carlos Avery av koruma alanına bıraktım."

"Herhangi bir ipucu var mı?" Lucas boğazındaki pembe yara izine dokundu.

"Çok az. Meagan'ın bir dosyası var."

Wisconsin'e varmaları yirmi dakika sürmüş, St. Paul'ün doğusundaki kırsal bölgeden geçen otoyollar ağından çıkmışlar, ıslak bir baharın ardından yeşillenmiş ve ağırlaşmış bir manzara. Sloan, "Burası kırsalda daha iyi," dedi. "Tanrım, medya bu polis cinayetiyle çılgına dönecek."

"Çok boktan bir şey geliyor," dedi Lucas. "En azından polis bizimkilerden değil."

"Beş günde dört kişi öldürüldü," dedi Sloan. "Wannemaker bir hafta içinde beş tane yapacak. Aslında, altı da olabilir. Yatağında nalları diken yaşlı bir kadını araştırıyoruz. Birkaç adam ona yardım edilmiş olabileceğini düşünüyor. Onlar buna doğal, şimdilik."

Lucas, "Dupont'un evini temizlediniz," dedi.

"Evet, çekiç ve keski ile."

"Düşünmesi bile acı veriyor." Lucas sırtıttı.

Sloan etkilenmiş bir ifadeyle, "Tam gözlerinin arasından vurdum," dedi. Daha önce hiç çekiç ve keski işi yapmamıştı ve cinayette yenilik o kadar yaygın değildi.

Çoğu yarı sarhoş bir adamın kışını kaşması ve "Tanrım, beni gerçekten kızdırdı" demesiydi. Sloan devam etti: "Adam uyuyana kadar bekledi ve vurdu. Aslında, vurdu, vurdu, vurdu.

Keski yatağa kadar girmiş. Çıkarmış, bulaşık makinesine koymuş, bulaşık makinesini çalıştırmış ve 911'i aramış. Geceleri uyurken iki kere düşünmemi sağladı. Yaşlı karını sana bakarken yakalarsan..."

"Herhangi bir savunma? Uzun süreli istismar?"

"Çok uzak değil. Şimdilik, içerisinin sıcak olduğunu ve onun orada horlayarak ve osurarak yatmasından sıkıldığını söylüyor. Savcılıktaki Donovan'ı tanıyor musun?"

"Evet."

Sloan, "Tek bir darbe olsaydı ikinci dereceden ceza alacağını söylüyor," dedi. "Tek vuruşta birinci dereceden ceza alması gerekiyor."

Önlerinde aniden bir kamyon hareket etti ve Sloan küfrederek fren yaptı, arkasından sağa döndü ve geçti.

"Louis Capp olayı," dedi Lucas.

"Onu yakaladık," dedi Sloan memnuniyetle. "İki tanık var, biri onu tanıyor. Adamı üç kez vurduk, yüz elli dolar aldık."

"Louis'i on yıl boyunca kovaladım ve ona hiç dokunmadım," dedi Lucas. Sesinde bir pişmanlık vardı ve Sloan ona bakıp sırtıttı. "Hiç savunması var mı?"

"İki ahbap," dedi Sloan. Bunu başka bir adam yaptı. "Bu sefer işe yaramayacak."

"Her zaman aptal bir orospu çocuğuydu," dedi Lucas, Louis Capp'i hatırlayarak. Kocaman bir adamdı, kolları kütük gibiydi, göbeği de büyüktü. Pantolonunu göbeğinin altına giyerdi, bu yüzden pantolonunun ağ kısmı neredeyse dizlerine kadar inerdi. "Mesele şu ki, yaptığı şey çok basitti, onu yakalamak için orada olmanız gerekiyordu. Bir adamın arkasından gizlice yaklaş, kafasına vur, cüzdanını al. Adam kariyeri boyunca iki yüz kişiyi sikmiş olmalı."

Sloan, "Aptal olduğu kadar zalim de" dedi.

"En azından," diye kabul etti Lucas. "Peki geriye ne kalıyor? Hmong çete üyesi ve düşerek itilen garson kız."

Sloan, "Hmong'u alacağımızı sanmıyorum; garsonun tırnaklarının altında deri vardı," dedi.

"Ah." Lucas başını salladı. Hoşuna gitmişti. Ten her zaman iyiydi.

Lucas iki yıl önce bir pezevenkle kavga ettikten sonra baskı altında departmandan ayrılmıştı. Başlangıçta oyun tasarlamak için **k u r d u ğ u** kendi şirketinde tam zamanlı çalışmaya başlamıştı. Birlikte çalıştığı bilgisayarlı çocuklar onu yeni bir yöne itmiş, polis bilgisayarları için simülasyonlar yazmaya başlamışlardı. Minneapolis'in yeni şefi geri dönmesini istediğinde bir servet kazanıyordu.

Memuriyete geri dönemezdi; şef yardımcısı olarak siyasi atama almıştı. Daha önce olduğu gibi istihbaratta çalışacaktı, iki ana hedefi vardı: en tehlikeli ve en aktif suçluları ortadan kaldırmak ve medyanın ilgisini çekmesi muhtemel tek tük suçlarda departmanı korumak.

"Dışarıdaki çatlaklar tarafından pusuya düşürülmemizi engellemeye çalış," dedi şef. Lucas bir süre zoru oynadı ama iş yapmaktan sıkılmıştı ve sonunda tam zamanlı bir Şirketi yönetmek için yönetici ve şefin teklifini kabul etti.

Bir aydır sokaklardaydı ve ağını yeniden kurmaya çalışıyordu ama bu beklediğinden daha zor olmuştu. Sadece iki yıl içinde her şey değişmişti. Hem de çok değişmişti.

"Louis'in silah taşımasına şaşırdım," dedi Lucas. "Genellikle bir sap ya da pipoyla çalışırdı."

"Artık herkesin silahı var," dedi Sloan. "Herkesin. Ve onları kullanmak umurlarında bile değil."

St. Croix, Hudson köprüsünün altında elik mavisini bir şeritti. Hem yelkenli hem de motorlu tekneler nehrin yüzeyini beyaz konfeti parçaları gibi dolduruyordu.

"Bir marina satın almalısın," dedi Sloan. "Benzin iskelesini ben işletebilirim. Yani, harika görünmüyor mu?"

"Burada mı ineceksiniz, yoksa Chicago'ya mı gideceğiz?"

Sloan lastik takmayı bırakıp frene bastı, bir s t e y ř ı n vagonun önünü kesti, Wisconsin tarafındaki ilk çıkıştan aşağı kaydı ve kuzeye Hudson'a yöneldi.

Az ileride, yarım düzine acil durum aracı bir tekne rampasının etrafında toplanmıştı ve üniformalı Hudson devriyeleri trafiği rampadan uzaklaştırdı. İki polis bir çöp konteynerinin yanında duruyordu.

Başparmakları silah kemerlerine asılmıştı. Bir tarafta, koyu renk takım elbiseli ve güneş gözlüklü, geniş sırtlı sarışın bir kadın üçüncü bir polisle karşı karşıya duruyordu. Tartışıyor gibi görünüyorlardı. Sloan "Ah, kahretsin" dedi ve olay yerine geldiklerinde camını indirip trafiği yöneten polise "Minneapolis polisi" diye bağırdı. Polis ona park alanına girmesi için el salladı.

"Ne?" Lucas sordu. Sarışın kollarını sallıyordu.

"Sorun var," dedi Sloan. Kapıyı açtı. "Bu Connell."

Esmer, yıpranmış yüzlü, kemikli bir şerif yardımcısı çöplükte bir şehir polisiyle konuşuyordu ve Porsche otoparka girdiğinde şerif yardımcısı kısa bir süre sırtı, sarışın kadınla tartışan polise bir şeyler söyledi ve yoluna devam etti.

"Helstrom," dedi Lucas, ismi ararken. "D. T. Helstrom. Carlo Dürzi'nin öldürdüğü profesörü hatırlıyor musun?"

"Öyle mi?"

"Onu Helstrom buldu," dedi Lucas. "O iyi bir adam."

Helstrom Lucas'ın yanına gelip elini uzatırken arabadan indiler. "Davenport. Döndüğünü duydum. Şef yardımcısı, ha? Tebrikler."

"D. T. Nasılsın?" dedi Lucas. "Profesörü kazıp çıkardığından beri seni görmedim."

Helstrom çöplüğe dönüp bakarak, "Evet, bu biraz daha kötü," dedi. Burnunu ovuşturdu.

Sarışın kadın polisin yanından seslendi, "Hey. Sloan."

Sloan nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ve sonra daha yüksek sesle, "Hey, Meagan."

"Bu bayan sizinle mi çalışıyor?" Helstrom Sloan'a başparmağını sarışına doğru sallayarak sordu.

Sloan başını salladı, "Aşağı yukarı," dedi ve Lucas başını arkadaşına doğru eğdi. "Bu Sloan," dedi Helstrom'a. "Minneapolis cinayet masası."

"Sloan," diye seslendi kadın. "Hey, Sloan. Buraya gel."

Helstrom Sloan'a, "Arkadaşın tam bir baş belası," dedi.

"Yüzde yüz haklısın, ama o benim arkadaşım değil," dedi Sloan ve ona doğru yürümeye başladı. "Hemen döneceğim."

Araba ve römork park etmek için şeritli alanlar, ücretler için bir kilit kutusu ve çöpler için bir Çöp Konteyneri bulunan siyah asfaltlı bir tekne rampasında duruyorlardı. "Elinde ne var?" Çöp konteynerine doğru ilerlerken Lucas Helstrom'a sordu.

"Bir ucube... Sanırım cinayeti köprünün sizin tarafında işledi. Burada hiç kan yok, kızın üzerindikiler dışında. Çöp konteynirine girmeden önce kanaması durmuştu, yerde de hiçbir iz yok. Ve çok fazla kan olmalı. Tanrım, şuna bak."

Köprünün batı yönündeki açıklığında, sarı yanıp sönen tavan lambaları olan bir minibüs rayların yanında durmuş ve elinde televizyon kamerası olan bir adam onları çekiyordu.

"Bu yasal mı?" Lucas sordu.

"Biliyorsam ne olayım," dedi

Helstrom.

Sloan ve kadın geldi. Kadın gençti, iriydi, yirmili yaşlarının sonunda ya da otuzlu yaşlarının başındaydı. Öfkesine rağmen yüzü bir akşam yemeği mumu kadar solgundu; sarı saçları o kadar kısa kesilmişti ki Lucas kafa derisinin beyazlığını görebiliyordu. "Bana yapılan muameleden hoşlanmıyorum," dedi kadın.

"Burada hiçbir yetkiniz yok. Ya çeneni kapatırsın ya da köprüye geri dönersin," diye tersledi Helstrom.
"Senden bıktım usandım artık."

Lucas merakla ona baktı. "Sen Meagan O'Connell mısın?"

"Connell. O yok. BCA'da müfettişim. Sen kimsin?"

"Lucas Davenport."

"Huh," diye homurdandı. "Senin hakkında bir şeyler duymuştum." "Öyle mi?"

"Evet. Bir çeşit maço pislik."

Lucas onun ciddi olduğundan emin olamayarak yarı güldü ve omuz silkmiş olan Sloan'a baktı. Öyleydi. Connell, Connell Lucas'ın peşinden gittiğinde küçük bir sırtışa izin veren Helstrom'a baktı. "Peki onu görebilir miyim?"

"Eğer Minneapolis cinayet masasında çalışıyorsanız..." Sloan'a baktı ve Sloan başını salladı. "Misafirim ol. Sadece hiçbir şeye dokunma."

"Tanrım," diye mırıldandı ve çöp konteynerine doğru yürüdü. Çöp kutusu köprücük kemiğine kadar geldi, içeri bakmak için parmak uçlarında durmak zorunda kaldı. O da

Bir an durdu, aşığıya baktı, sonra nehre doğru yürüdü ve kusmaya başladı.

"Sen bilirsin," diye mırıldandı Helstrom. "Ne yaptı?"

Lucas sordu.

"Kıçı yanıyormuş gibi geldi ve herkese bağırmaya başladı. Sanki ayakkabılarımızdaki at pisliğini kazımayı unutmuşuz gibiydi," diyor Helstrom.

Sloan endişeyle Connell'in peşinden gitti, sonra durdu, başını kaşıdı, çöp kutusuna doğru yürüdü ve içine baktı. "Vay be." Arkasını dönüp, "Lanet olsun," dedi ve sonra Lucas'a, "Nefesini tut," dedi.

Lucas içeri baktığında ağzından nefes alıyordu. Ceset çıplaktı ve tepesinden bağlanmış yeşil bir çöp torbasının içindeydi. Torba çöp konteynerinin dibine çarptığında çarpmanın etkisiyle yarılmıştı ya da biri onu yarmıştı.

Kadının karnı deşilmişti, bağırsakları müstehcen bir mısır kokusu gibi dışarı taşıyordu. Ve Sloan'ın daha önceki tarifi doğruydu: bıçaklanmamıştı, bir sardalya kutusu gibi açılmıştı, pelvik bölgesinden göğüs kafesine kadar uzanan uzun bir yarık vardı. İlk başta kurtçukların üzerinde çalışmaya başladığını düşündü, ama sonra fark etti ki

Vücutundaki beyazlık pirinç taneleriymi, görünüşe göre birinin çöprüydü.

Kadının başı profilden yeşil çöp çuvalına bakıyordu. Çöp çuvalının kırmızı plastik bir bağı vardı ve Noel paketindeki bir fiyonk gibi kadının kulağının hemen üzerine yapışmıştı. Sinekler küçük siyah MİG'ler gibi üzerinde geziniyordu. Göğüslerinin üzerinde, yarığın üst kısmının iki santim yukarısında iki Mektup olabilecek şeylerde daha küçük kesikler vardı. Lucas beş saniye boyunca onlara baktı, sonra geri çekildi ve burnundan tekrar nefes almaya başlamadan önce çöp kutusundan yarım düzine adım uzaklaşana kadar bekledi.

Lucas Helstrom'a, "Onu terk eden adam oldukça güçlü olmalı," dedi. "Bağırsaklarını etrafa saçmadan onu ya oraya atmış ya da oldukça yükseğe taşımış olmalı."

Connell, yüzü bembeyaz, sendeleyerek rampayı geri çıktı. "Az önce ne dedin sen?"

Lucas tekrarladı ve Helstrom başıyla onayladı. "Evet. Ve aldığımız açıklamaya göre, tam bir hafif sıklet değilmiş. Yaklaşık 135 kilo olmalı. Eğer bu Wannemaker'sa."

"Öyle," dedi Sloan. Sloan çöplüğün diğer tarafına doğru yürümüş ve çöplüğün içine bakıyordu.

Tekrar. Lucas'ın bakış açısından, çöplüğün kenarındaki gözleri, burnu ve kulaklarıyla Kilroy'a benziyordu. "Ve sana şunu söyleyeyim: Carlos Avery'de buldukları cesedin video kasetini izledim. Eğer bunu aynı adam yapmadıysa, ikisi de aynı yerde kesim dersi almış demektir."

"Tamamen aynı mı?" Lucas sordu. "Tıpatıp aynı," dedi Connell.

"Pek sayılmaz," dedi Sloan, çöp konteynerinden uzaklaşırken. "Carlos Avery'nin ti... göğüslerinin üzerinde dalgalı çizgiler yoktu."

"Kareli çizgiler mi?" Connell sordu.

"Evet. Bir göz atın."

Tekrar içeri baktı. Bir süre sonra, "Büyük S ve büyük J harflerine benziyorlar." dedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Lucas.

"Bu ne anlama geliyor?" Connell talep etti.

"Ben zihin okuyamam," dedi Lucas, "özellikle de ölümler söz konusu olduğunda." Başını Helstrom'a çevirdi. "Bu şeyin kenarından bir şey çıkarmanın yolu yok, değil mi? Çöp konteynirinden?"

"Bundan şüpheliyim. Cuma gününden beri birkaç kez yağmur yağdı, insanlar bütün hafta sonu oraya bir şeyler attılar... Neden?"

"Şansa bırakmasak iyi olur." Lucas Porsche'ye geri döndü, bagajı açtı, küçük bir acil durum yağmurluğu çıkardı, elinden daha büyük olmayan bir torbaya konmuş bir plastik parçasıydı. Paltoyu çıkarıp çöplüğe geri götürdü ve, "Bacaklarıma tutun da içeri devrilmeyeyim, olur mu D.T.?" dedi.

"Tabii..."

Lucas yağmurluğunu dikkatlice çöplüğün kenarına örttü ve karnını üstüne koyabilecek kadar kendini yukarı kaldırdı. Vücudunun üst kısmı içeride asılı kaldı, yüzü ölü kadınıninkinden bir adımdan fazla uzakta değildi.

"O, uh..." "Ne?"

"Elinde bir şey var... Ama göremiyorum. Belki bir sigara gibi."

"Dokunmayın."

"Değilim." Daha da yaklaştı. "Göğsünde bir şey var. Sanırım tütün... yapışmış."

"Çöpler üzerine atıldı."

Lucas tekrar asfalta düştü ve yeniden nefes almaya başladı. "Bir kısmı kanla kaplı. Sanki üzerine sigara dökmüş gibi."

"Ne düşünüyorsun?" Helstrom sordu.

"Adam onu öldürdüğünde sigara içiyormuş," dedi Lucas. "Kız sigarayı adamın ağzından kapmış. Yani, saldırıya uğramış olsa sigara içiyor olamazdı."

"Tabii gerçekten bir saldırı değilse," dedi Sloan. "Belki de rızaları vardı, rahatlıyorlardı. Daha sonra da onu öldürdü."

"Saçmalık," dedi Connell.

Lucas başıyla onu onayladı. "Çok fazla şiddet var," dedi. "Bu kadar çok şiddeti orgazm. Baktığınız şey cinsel heyecan."

Helstrom Lucas'tan Connell'a ve Sloan'a baktı. Connell, Lucas'ın yorumundan garip bir şekilde tatmin olmuş görünüyordu. "Bunu yaptığında sigara mı içiyordu?"

"Sigarayı yapmalarını sağla, eğer öyleyse. Kağıdı görebiliyorum," dedi Lucas Helstrom'a. "Araziyi kontrol et, eşleşen bir şey var mı bak."

"Otoparkta herhangi bir anlama gelebilecek her şeyi topladık-şeker ambalajları, sigaralar, şişe kapakları, hepsi."

Connell umutla, "Belki de marihuanadır," dedi. "Başlamak için bir yer olabilir."

"Esrarkeşler sigara içerken böyle şeyler yapmazlar," dedi Lucas. Helstrom'a baktı. "Çöp kutusu en son ne zaman temizlendi?"

"Cuma. Her Salı ve Cuma günü boşaltıyorlar."

"Cuma gecesi kayboldu," dedi Sloan. "Muhtemelen öldürüldü, gece buraya getirildi. Parmak uçlarında durmadığınız sürece çöplüğün içini göremezsiniz, bu yüzden muhtemelen onu içine attı ve üzerine birkaç çöp torbası çekip öylece bıraktı."

Helstrom başını salladı. "Biz de öyle düşünüyoruz. İnsanlar bu sabah kokudan şikâyet etmeye başladı, Marinadan bir adam geldi ve etrafı kurcaladı. Bir diz görmüş ve bizi aradı."

"Şu küçük beyaz çantanın üstünde, sanki üzerine düşmüş gibi. İçinde bir şey var mı diye bakacağım."

Kimin attığını tespit et," diye önerdi Lucas. "Çöpü atan adamı bulabilirsen, zamanını da tespit edebilirsin."

Helstrom, "Bunu yapacağız," dedi.

Lucas son bir kez bakmak için geri döndü ama görecektik başka bir şey yoktu, sadece soluk gri ten, sinekler ve beyaz don çizgisi olan özenle boyanmış saçlar. Saçlarına özen göstermişti, diye düşündü Lucas; saçları için kendini beğenmişti ve şimdi tüm bu beğeni buharlaşan benzin gibi uçup gitmişti.

"Başka bir şey var mı?" Sloan

sordu. "Yok, ben hazırım."

"Konuşmamız gerek," dedi Connell Sloan'a. Sloan, yumrukları kalçalarında, ona doğru yaklaşıyordu.

"Elbette," dedi Sloan, sesinde mutsuz bir nota vardı.

Lucas arabaya doğru ilerledi, sonra o kadar hızlı durdu ki Sloan ona çarptı. Lucas dönüp çöplüğe bakarken, "Özür dilerim," dedi.

"Ne?" Sloan sordu. Connell merakla ona bakıyordu.

"Junky Doog'u hatırlıyor musun?" Lucas Sloan'a sordu.

Sloan el yordamıyla ismi bulmaya çalışarak bir tarafa baktı, sonra parmaklarını şıklatıp Lucas'a döndü, gözlerinde heyecan vardı. "Junky," dedi.

"Kim o?" Connell sordu.

"Bıçaklara kafayı takmış cinsel bir psikopat," dedi Lucas. "Bir hurdalıkta büyümüş, kimsesi yokmuş. Hurdalıktaki adamlar onunla ilgilenmiş. Kadınları oymayı severdi. Mankenlerin peşinden giderdi. Üzerlerine asma desenleri yapar ve onları imzalamış." Lucas tekrar çöp kutusuna baktı. "Bu neredeyse Junky için fazla kaba."

"Ayrıca, Junky St. Peter'da," dedi Sloan. "Öyle değil mi?"

Lucas başını salladı. "Yaşlanıyoruz, Sloan. Junky uzun zaman önceydi, on ya da on iki yıl olmalı..." Sesi kesildi ve gözleri Sloan'a dönmeden önce nehre doğru uzaklaştı. "Tanrım, on yedi yıl önceydi. İkinci yıl üniformasıydım. Ne oldu? St. Peter'da ortalama ne kadar kaldınız? Beş ya da altı yıl mı? Birkaç yıl önce yeni rehabilitasyon teorisini ortaya attıklarını ve herkesi devlet hastanelerinden çıkardıklarını hatırlıyor musunuz? Seksenlerin ortalarında olmalı."

Connell, "Bulduğum ilk cinayet 84 yılında Minneapolis'teydi ve hala açık" dedi.

Sloan, "Junky'yi çalıştırmamız gerek," dedi.

Lucas, "Zor bir ihtimal ama o çılgın bir orospu çocuğuydu. Dayton'ın defilesinden çıkarken takip ettiği modele ne yaptığını hatırlıyor musun?"

"Evet," dedi Sloan. Düşünerek yüzünün yan tarafını ovuşturdu. "Anderson'a onu araştırmasını söyleyelim."

Connell, "Ben de ona bakacağım," dedi. "Orada görüşürüz, Sloan?"

Sloan mutsuzdu. "Evet. Görüşürüz, Meagan."

Sloan arabaya döndüğünde emniyet kemerini bağladı, motoru çalıştırdı ve "Şef seni görmek istiyor," dedi.

"Öyle mi? Ne hakkında?" Lucas sordu. "Bunun hakkında mı?"

"Sanırım öyle." Sloan arabayı rampadan çıkarıp köprüye doğru sürdü.

"Sloan, ne yaptın sen?" Lucas şüpheyile sordu.

Sloan suçlu bir sesle güldü. "Lucas, departmanda bu adamı yakalayabilecek iki kişi var. Sen ve ben. Şu anda yükümde üç büyük dava var. İnsanlar her beş dakikada bir bana bağıyor. Lanet olası televizyon ön bahçemde kamp kurmuş durumda."

Lucas, "Geri döndüğümde bu benim anlaşılmam değildi," dedi.

"Kendini beğenmişlik yapma," dedi Sloan. "Bu pislik insanları öldürüyor."

"Eğer varsa." "O

var."

Bir an sessizlik oldu, sonra Lucas "İsa Cemiyeti" dedi.

"Ne?"

"İsa Cemiyeti. Cizvitler buna mensuptur. İsimlerinden sonra baş harflerini koyarlar, Peder John Smith, SJ gibi. Wannemaker'daki SJ gibi."

"Başka bir teori bul," dedi Sloan. "Minneapolis cinayet masası Cizvitlerin peşine düşmez."

Köprüyü geçerlerken Lucas çöp kutusuna baktı ve Connell'in hâlâ Helstrom'la konuştuğunu gördü. Lucas, "Connell'in hikâyesi nedir?" diye sordu.

"Şef size onun hakkında her şeyi anlatacak," dedi Sloan. "Tam bir baş belası ama davayı o icat etti. Onu bir aydır falan görmedim. Lanet olsun, buraya çok çabuk geldi."

Lucas tekrar rampaya doğru baktı. "Ona karşı büyük bir üstünlüğü var," dedi.

"Bu adamı almak için acelesi var," dedi Sloan. "Önümüzdeki bir ay içinde onu alması gerekiyor."

"Öyle mi? Acelen ne?" "O
ölüyor," dedi Sloan. Bölüm

3

Şefin sekreteri, elmacık kemiğinde küçük bir beni ve aşırı büyümüş kaşları olan kemikli bir kadındı. Lucas'ın geldiğini görünce dahili telefonundaki bir düğmeye bastı ve "Şef Davenport geldi," dedi. Lucas'a, "İçeri gir," dedi. Baş ve işaret parmaklarını tabanca gibi yapıp şefin kapısını işaret etti.

Rose Marie Roux kiraz ağacından yapılmış, raporlar ve notlarla dolu geniş bir masanın arkasında oturmuş, burnunun dibinde yanmayan bir sigara sarıyordu. Lucas içeri girdiğinde başını salladı, bir süre sigarayla oynadı, sonra içini çekti, masanın çekmecelerinden birini açıp içine attı.

"Lucas," dedi. Sesinde nikotin kokusu vardı, tıpkı tırnak batması gibi. "Otur."

Lucas polisliği bıraktığında Quentin Daniel'in ofisi temiz, düzenli ve karanlıktı. Roux'nun ofisi kitaplar ve raporlarla darmadağınktı; masasının üzeri gevşek kâğıtlar, Rolodex'ler, hesap makineleri ve bilgisayar diskleriyle doluydu. Tepedeki floresan armatürlerden gelen sert mavi ışık her köşeye sızıyordu. Daniel bilgisayarlarla hiç uğraşmamıştı; son model bir IBM, Roux'nun masasının yanındaki sehpa da duruyordu ve ekranın sol üst köşesinde bir not düğmesi yanıp sönüyordu. Roux, Daniel'in deri erkek kulübü mobilyalarını atmış ve yerine rahat kumaş sandalyeler koymuştu.

"Kupicek'in mezar soygunlarıyla ilgili raporunu okudum," dedi. "Bu arada o nasıl?"

"Yürüyemiyorum." Lucas'ın iki ortağı vardı, Del ve Danny Kupicek. Kupicek'in çocuğu Dodge Caravan'la ayağını ezmişti. "Bir aylığına gitti."

"Mezarlarla ilgili bir medya sorusu alırsak, bunu halledebilir misin? Ya da Kupicek?"

"Elbette. Ama bunun ortaya çıkacağından şüpheliyim."

"Bilmiyorum, bu iyi bir hikâye." Bir dizi mezar hırsızlığı ilk olarak alyans ve diğer mücevherleri arayan hırsızlara atfedilmişti, ancak departmandaki komplo manyakları satanistlerden oluşan bir çetenin kara ayinler için ceset parçaları topladığını öne sürmüştü. Her neyse, akrabalar sinirlenmeye başlamıştı. Roux, Lucas'tan buna bakmasını istemişti. O sıralarda, parlatılmış el ve ayak kemikleri sanat mücevherlerinde görülmeye başlamıştı. Kupicek tasarımcı/satıcı kadını bulmuş, onu sıkıştırmış ve hırsızlıklar durmuştu.

Lucas, "Eşyaları sade siyah bir elbiseyle iyi gider," dedi. "Tabii küpeleri de uyumlu olmalı."

Roux ince bir gülümseme gösterdi. "Bu şekilde konuşabiliyorsun çünkü umurunda bile değil," dedi. "Zenginsin, aşıksın, takım elbiselerini New York'tan alıyorsun. Neden umurunda olsun ki?"

"Umurumda," dedi Lucas hafifçe. "Ama kurbanlar çoktan ölmüşken fazla heyecanlanmak zor... Ne istiyorsun?"

Uzun bir sessizlik anı oldu. Lucas bekledi ve kadın tekrar içini çekerek, "Bir sorunum var," dedi.

"Connell."

Şaşırarak başını kaldırdı. "Onu tanıyor musun?"

"Onunla yaklaşık bir saat önce Wisconsin'de karşılaştım, çenesini tutamıyordu."

"Bu o," dedi Roux. "Çenesini çalıştırıyor. Bunu nasıl duydu?"

Lucas omuz silkti. "Bilmiyorum."

"Lanet olsun, departmandaki insanları çalıştırıyor." Tırnağını kemirdi, sonra tekrar "Lanet olsun" dedi ve ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü. İki parmağını jaluzisinin kanatları arasına sıkıştırdı ve bir an için sokağa baktı. Büyük bir poposu, geniş kalçaları vardı. İri yarı genç bir kadındı, formunda iyi bir polisti. Uzun yıllar boyunca iyi doldurulmuş hükümet koltuklarında oturduktan sonra artık formunu kaybetmişti.

"Bu işe nasıl girdiğime dair bir sır yok," dedi sonunda ona dönerek. "Pek çok siyasi sorunu çözdüm. Siyahların baskısı her zaman vardı. Sonra feministler devreye girdi."

Noel'de tecavüzler. Ben bir kadını, eski bir polisim, hukuk diplomam var, savcıydım ve ırk ilişkileri konusunda iyi bir üne sahip liberal bir eyalet senatörüydim..."

"Evet, evet, bu iş için doğru kişiydin," dedi Lucas sabırsızlıkla. "Sadede gel."

Ona geri döndü. "Geçen kış bazı av bekçileri Carlos Avery rezervinde bir ceset buldu. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evet. Yukarıda bir sürü ceset var."

"Bunun adı Joan Smits'ti. Muhtemelen gazetelerdeki hikayeleri hatırlıyorsunuzdur."

"Belli belirsiz. Duluth'tan mı?"

"Doğru. Güney Afrika'dan bir göçmen. Bir kitapçıdan çıkmış ve hepsi bu. Biri ona leğen kemiğinin hemen üstünden bir bıçak saplamış ve boynuna kadar parçalamış. Carlos Avery'de bir kar yığınının içine atmışlar."

Lucas başıyla onayladı. "Tamam."

"Connell davayı aldı ve yerel yetkililere yardımcı oldu. Çıldırdı. Yani, bir şey koptu. Bana Smits'in ona

gece, soruşturmanın nasıl gittiğini görmek için. Smits ona aynı adam tarafından işlenen başka cinayetler de olduğunu söylemiş. Connell araştırmış ve bir teori bulmuş."

"Elbette," dedi Lucas kuru bir sesle.

Roux masasının çekmecesinden bir paket Winston Lights aldı ve "Sakıncası var mı?" diye sordu.

"Hayır."

"Bu yasadışı," dedi. "Bundan büyük zevk alıyorum." Paketten bir sigara çıkardı, yeşil plastik bir Bic çakmağıyla yaktı ve çakmağı sigaralarla birlikte masanın çekmecesine geri attı. "Connell bir seri seks katilinin izlerini bulduğunu düşünüyor. Adamın burada, Minneapolis'te yaşadığını düşünüyor. Ya da St. Paul ya da her neyse, banliyölerde. En azından yakınlarda."

"Var mı? Bir seri katil mi?" Lucas'ın sesi şüpheliydi ve Roux masasının üzerinden ona baktı.

"Bu fikirle ilgili bir sorunun mu var?" diye sordu.

"Bana birkaç bilgi verin."

"Birkaç tane var," dedi Roux, dumanını tavana doğru üfleyerek. "Ama size bir dakika daha arka plan bilgisi vereyim. Connell sadece bir dedektif değil. O bir

Eyalet AFSCME- Amerikan Eyalet, İlçe ve Belediye Çalışanları Federasyonu'nun sol feminist kanadında büyük bir yer edinmiştir."

"Ne olduğunu biliyorum."

"Bu benim seçmen kitlemin önemli bir parçası, Lucas. AFSCME beni eyalet senatosuna soktu ve orada kalmamı sağladı. Ve belki de bunların yüzde altmışı kadın." Roux sigarasının külünü çöp sepetine doğru savurdu. "Onlar benim dayanağım. Şimdi. Eğer bu şeflik işini başarırsam, dört, belki de altı yıl boyunca çalışırsam ve biraz da şansım yaver giderse, liberal bir yasa ve düzen feministi olarak ABD Senatosu'na gireceğim."

"Tamam," dedi Lucas. Herkes acele ediyor.

"Connell benimle seri katil teorisi hakkında konuşmak için geldi. Eyaletin bu tür bir soruşturma için kaynakları yok ama bizim var. Güzel sesler çıkardım ve hemen ilgileneceğimizi söyledim. Nut'ı düşünüyordum ama kadın hareketinin her yerinde bağlantıları var ve kendisi AFSCME'den."

Lucas başını salladı, hiçbir şey söylemedi.

"Bana araştırmalarını veriyor..." Roux masasının üzerindeki kalın bir dosya klasörüne dokundu. "Konuyu cinayet masasına taşıdım ve onlardan bazı kontroller yapmalarını istedim. Connell yarım düzine cinayet işlendiğini düşünüyor."

ve belki daha fazlası. Burada Minnesota'da iki tane olduğunu, diğerlerinin de Iowa, Wisconsin, Güney Dakota ve Kanada sınırının hemen ötesinde olduğunu düşünüyor."

"Cinayet masası ne dedi?" Lucas sordu.

"Göz devirme rutinini aldım ve Dickless Tracy yorumlarını tekrar duymaya başladım. Cinayetlerden ikisi çoktan aydınlatılmıştı. Madison polisleri bir mahkumiyet aldı. Diğer birkaç davada da yerel şüpheliler var."

"Sanki-"

Tam saçmalık diyecekti ki Roux işaret parmağıyla masasına vurdu ve sesini onunkinin üzerine çıkardı. "Ama eski dostun Sloan, Connell'in araştırmasını inceledi ve bir şeyler olduğuna karar verdi."

"Bundan bahsetmişti," diye itiraf etti Lucas. Roux'nun masasının üzerindeki dosya klasörüne baktı. "Yine de Connell'dan pek memnun görünmüyordu."

"Kadın onu korkutuyor. Her neyse, Connell'in elindeki şey bir kanıttan çok..." El yordamıyla doğru kelimeyi aradı: "... argüman."

"Mmmm."

Şef başını salladı. "Biliyorum. Yanılıyor olabilir. Ama bu meşru bir argüman. Ve düşünüp duruyorum, ya bu işten vazgeçersem ve yanıldığım ortaya çıkarsa? Feminist bir arkadaş, seçmenlerden biri, bana bir seri katille gelir. Bu konuyu geçiştiririz ve bir başkası öldürülür ve her şey ortaya çıkar."

"Emin değilim..."

"Ayrıca, burada başımın belaya gireceğini hissedebiliyorum. Garip bir şey olmazsa bu yıl cinayetlerde yeni bir rekor kıracağız. Bunun benimle bir ilgisi yok, ama ben şefim. Suçu ben üstleniyorum. "Orada sert birine ihtiyacımız var" lafını duymaya başladınız. Bunu hem departmanın içinden hem de dışından duyuyorum. Sendika kıcıma tekmeyi basmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyor. İş için MacLemore'u desteklediklerini biliyorsunuz."

"MacLemore lanet bir Nazi."

"Evet, öyle..." Roux sigarasından bir nefes çekti, duman üfledi, öksürdü, güldü ve "Dahası da var. Katilin bir polis olabileceğini düşünüyor."

"Ah, dostum."

Roux, "Bu sadece bir teori," dedi.

"Ama polisleri kovalamaya başlarsan, kardeşlik mutsuz olur."

"Kesinlikle. Seni mükemmel yapan da bu," dedi Roux. "FBI dışında ülkedeki en deneyimli seri katil dedektiflerinden birisiniz. Bu departmanın içinde politik olarak hem eski kafalı hem de sert birisin. Bir polisi kovalayabilirsin."

"Neden polis olduğunu düşünüyor?"

"Kurbanlardan biri, Des Moines'de emlakçılık yapan bir kadının arabasında bir cep telefonu vardı. Evde genç bir kızı vardı ve

Aradı ve bir adamla içmeye gideceğini, eve geç gelebileceğini söyledi. Adamın şehir dışından olduğunu ve polis olduğunu söyledi. Hepsi bu kadar."

"Tanrım." Lucas elini saçlarının arasında gezdirdi.

"Lucas, döneli ne kadar oldu? Bir ay mı?" "Beş haftadır."

"Beş hafta. Pekala. İstihbarat işlerini sevdiğini biliyorum. Ama istihbaratın farklı bölümlerini yöneten her türden adamım var. Bölümümüz, istihbarat birimimiz ve çete ekibimiz var, ahlak ve narkotik ve ruhsatlandırma..."

Seni geri getirdim, sana güzel ve yumuşak bir siyasi iş verdim, çünkü eninde sonunda böyle bir şeyle karşılaşacağımı biliyordum ve bunu halledecek birine ihtiyacım var. O kişi sensin. Anlaşma buydu."

"Böylece Senato'ya aday olabilirsiniz." "Daha kötü senatörler de oldu," dedi. "Benim işlerim var-"

"Herkesin bir şeyleri vardır. Herkes çılgın katilleri durduramaz," dedi Roux sabırsızlıkla. Gelip onun yanında durdu, pencereden dışarı baktı ve sigarasından açgözlü bir nefes daha çekti. "Şu Wannemaker olayı olmasaydı sana biraz zaman verebilirdim. Şimdi basın farkına varmadan harekete geçmeliyim. Ve eğer ağır bir şey yapmazsak, Connell bunu kendisi de sızdırabilir."

"|-"

"Eğer ortaya çıkarsa ve siz zaten bu işin içindeyseniz, hepimiz için daha kolay olur."

Lucas sonunda başını salladı. "Kıçımı şirket hayatından kurtardın," dedi. "Sana borçluyum."

"Bu doğru," dedi. "Ben yaptım ve sen de yapıyorsun." Roux dahili telefon düğmesine bastı ve ona doğru eğildi.

"Rocky? Olağan şüphelileri topla. Kızlarını buraya getir."

Roux'nun bir toplantı düzenlemesi beş dakika sürdü: Kriminal Soruşturma Bölümü Başkanı Lester, yardımcısı Swanson ve yeni istihbarat şefi Curt Myer. Lucas'ın isteği üzerine departmanın bilgisayar manyağı Anderson da davet edilmişti.

"Nasıl gidiyoruz?" Roux, Lester'a sordu.

"Cesetler yığılıyor. Tanrı şahidim olsun ki hiç böyle bir şey görmemiştim." Lucas'a baktı. "Sloan'ın bana söylediğine göre Wannemaker Hudson'da almış. Muhtemelen oraya nakledildi."

Lucas başıyla onayladı.

"Öyle görünüyor." "Yani bir tane daha var."

Roux bir sigara daha yaktı ve Lucas'a döndü. "Neye ihtiyacın var?"

Lucas tekrar Lester'a baktı. "Geçen seferkiyle aynı anlaşma. Ama ben Sloan'ı istiyorum."

"Aynı anlaşma nedir?" Roux sordu.

Lester Roux'ya baktı. "Lucas benim soruşturmama paralel olarak kendi başına çalışıyor. Bulduğu her şeyi,

ve ön soruşturmadan itibaren her şey günlük olarak bir kitaba giriyor. Anderson kitabı hazırlıyor. Esasen koordinasyonu o sağlıyor."

Lester başparmağıyla Anderson'a işaret etti, o da başıyla onayladı, sonra Lucas'a döndü. "Sloan'ı alamazsın."

Lucas ağzını açtı ama Lester başını salladı. "Yapamazsın dostum. O benim en iyi adamım ve orada boğuluyoruz."

"Sokaklardan kurtuldum..."

"Elimde değil," dedi Lester. Roux'ya: "Sana söylüyorum, Sloan'ı çekmek bizi öldürür."

Roux başıyla onayladı. "En azından bir süreliğine bununla yaşamak zorundasın," dedi Lucas'a.

"Kullanamaz mısın Capslock?"

Başını iki yana salladı. "Öldürülen şerif yardımcısıyla arasında bir şeyler var. Bu işin peşini bırakmamalıyız."

"Sana bir adam verebilirim," dedi Lester. "Ayak işlerine bakabilir. Doğruyu söylemek gerekirse, ona yardım edebilirsin. Ona bu işin nasıl yapıldığını gösterirsin."

Lucas'ın kaşları havaya kalktı. "Greave mi?"

Lester başını salladı.

"Onun bir aptal olduğunu duydum," dedi Lucas.

"O sadece yeni," dedi Lester savunmacı bir tavırla.
"Onu sevmiyorsan, geri ver."

"Pekâlâ," dedi Lucas. Anderson'a baktı. "Ve bir adamın nerede olduğunu bilmem gerekiyor. Yıllar öncesinden bıçaklı bir adam."

"Kim o?"

"Adı Junky Doog'du..."

Toplantı sona erdiğinde, Roux Lucas'ı geride tuttu.
"Meagan Connell bu işte çalışmak isteyecek," dedi. "Onu alırsan çok memnun olurum."

Lucas başını iki yana salladı. "Rose Marie, lanet olsun, eyalet rozeti var, istediğini yapabilir."

"Bana bir iyilik olarak," dedi Roux, onu sıkıştırarak.
"Cinayet masasının onu almasına imkân yok. Bu işle gerçekten ilgileniyor. Zeki biri. Sana yardım eder. Buna minnettar olurum."

"Pekâlâ, ona yapacak bir şeyler bulacağım," dedi Lucas. Sonra da: "Biliyor musun, bana onun öleceğini hiç söylememiştin."

Roux, "Kendin öğrenirsin diye düşünmüştüm," dedi.

Roux'nun sekreterinin kulağında bir dikte fişı vardı. Lucas Roux'nun ofisinden çıktığında parmağıyla Lucas'ı işaret etti ve onu durdurmak için elini kaldırdı, yarım cümle daha yazdıktan sonra kulağındaki fişı çekti.

"Dedektif Sloan siz buradayken uğradı. konuşuyoruz," dedi kara kaşlarını kaldırarak. Masasından bir dosya klasörü aldı ve ona uzattı. "Parmak izlerinin bunun bir cinayet olduğunu doğruladığını söyledi. Wannemaker. Elinde filtrelenmemiş bir sigara parçası vardı, bir Camel. Madison'daki laboratuara gönderdiler. Resme bakmamı söyledi."

"Teşekkürler." Lucas arkasını döndü ve dosyayı açtı.

"Ben zaten baktım," dedi. "İğrenç. Ama ilginç."

"Umm." Klasörün içinde, kar yığını içindeki bir cesedin 8'e 10 boyutlarında renkli bir fotoğrafı vardı. Yüzüstü duruşu Wannemaker kadıninkiyle neredeyse aynıydı, aynı büyüklükteydi. Karın yarası; plastik bir çöp torbasının parçaları karın içinde etrafa saçılmıştı. Sekreter omzunun üstünden bakıyordu ve Lucas yarım bir dönüş yaptı. "Bir eyalet müfettişi var.

Burada, adı Meagan Connell. Onu bulup beni aramasını söyleyebilir misiniz?"

Bölüm 4

Lucas'ın ofisi on beş metre kareydi, penceresi yoktu ve doğrudan koridora açılan bir kapısı vardı. Ahşap bir masası ve sandalyesi, üç ziyaretçi sandalyesi, iki dosya dolabı, bir kitaplığı, bir bilgisayar ve üç tuşlu bir telefonu vardı. İkiz Şehirler metro bölgesinin bir haritası bir duvarın çoğunu kaplıyordu, mantar bir ilan panosu Başka bir şey. Ceketini tahta askıya, tahta askıyı da duvardaki kancaya astı, oturdu, masanın alt çekmecesini ayak parmağıyla çekip açtı, ayaklarını üzerine koydu ve telefonu kaldırıp aradı. Bir kadın açtı.

"Weather Karkinnen, lütfen." Henüz tüm hemşirelerin seslerini tanımıyordu.

"Doktor Karkinnen ameliyathanede... Bu Lucas mı?"

"Evet. Ona aradığımı söyler misin? Eve geç kalabilirim. Onu daha sonra ararım."

Başka bir numara tuşladı, bir sekreter çıktı. "Lucas Davenport, Rahibe Mary Joseph'i arıyor."

"Lucas, o Roma'da. Bildiğini sanıyordum."

"Kahretsin... Oh, Tanrım, affedersiniz." Sekreter acemi bir rahibeydi.

"Lucas..." Sahte bir kızgınlık.

"Unutmuşum. Ne zaman dönecek?"

"Daha iki hafta var. Bir tür kazıya gidiyor."

"Lanet olsun... Oh, Tanrım, affedersiniz."

Rahibe Mary Joseph -ilkokula birlikte gittikleri Elle Kruger- eski bir arkadaşı ve cinayetle ilgilenen bir psikiyatristti. Başka davalarda da ona yardım etmişti. Roma'da. Lucas başını salladı ve Connell'in bir araya getirdiği dosyayı açtı.

İlk sayfa isimlerin ve tarihlerin bir listesiydi. Sonraki sekiz sayfa ise bu süreçte çekilen yara fotoğraflarıydı. otopsiler. Lucas onları inceledi. Birbirlerinin aynısı değillerdi ama kaçınılmaz benzerlikler vardı.

Yara fotoğraflarını suç mahalli fotoğrafları izledi. Cesetler çeşitli yerlere atılmıştı, bazıları kentsel, bazıları kırsal. Birkaçı yol kenarındaki hendeklere, biri bir kapı aralığına, biri de bir köprü'nün altına atılmıştı. Bir tanesi meskûn mahalde bir minibüsün altına yuvarlanmıştı. Çok az çaba vardı

onları sakladı. Birkaçının arka planında plastik çöp torbalarının parçalarını görebiliyordu.

Her rapordan ilgili fotoğraflara gidip gelen Lucas, zihninde onları birbirine bağlayan bir ipucu yakaladı. Kadınlar... çöpe atılmıştı. Kullanılmış selpak gibi atılmışlardı. Çaresizlik, korku ya da suçluluk duygusuyla değil, sanki katil çöp atarken yakalanmaktan korkuyormuş gibi bir ihtiyatla.

Otopsi raporları da farklılıklar göstermektedir.

Yırtık öznel bir tanımlamaydı ve bazı yaralar kasıtlı yırtıktan ziyade çılgınca bıçak darbelerine benziyordu. Kadınlardan bazıları Bazıları dövülmüş, bazıları dövülmemişti. Yine de, birlikte ele alındığında, cinayetlerle ilgili bir his vardı. Bu his, gerçeğin varlığı kadar yokluğundan da kaynaklanıyordu.

Kadınları alınırken kimse görmemiş. Onları alan adamı ya da arabasını da kimse görmemişti, ancak aralarında olması gerekiyordu. Parmak izi yoktu, vajinal sürüntülerde meni bulunamadı, ancak kadınlardan birinin kıyafetinde meni izleri bulundu. Görünüşe göre bir kan ya da DNA tipi için yeterli değil; hiçbiri listelenmemiş.

İlk okumayı bitirdiğinde, raporları tekrar hızlıca gözden geçirdi, küçük şeylere baktı. Onları tekrar okuması gerekecekti, birkaç kez. Tek bir rapor için çok fazla ayrıntı vardı.

hatta iki ya da üç. Ama geriye dönüp başka cinayetlere baktığında, dosyaların genellikle katilin yakalanmasından çok önce onu işaret ettiğini öğrenmişti. Gerçek ayrıntılarda gizliydi.

Karıştırması kapının çalınmasıyla kesildi. "Evet. İçeri gel."

Connell içeri girdi, telaşlıydı ama hâlâ bir hayalet kadar solgundu. "Kasabadaydım. Aramak yerine uğrayayım dedim."

"İçeri gel. Otur," dedi Lucas.

Connell'ın sık kesilmiş saçları rahatsız ediciydi; serseri olmayan bir kadına serseri bir hava katıyordu. Ciddi, kare bir yüzü, kısa bir İrlanda burnu ve kare bir çenesi vardı. Üzerinde hâlâ o sabah giydiği mavi takım elbisesi vardı ve ön tarafında çöp suyu olabilecek koyu bir şerit vardı. Kalçasına siyah deri bir çanta geçirilmişti, çantanın kendisi göbeğinin hemen altında duruyordu: büyük bir silah için yırtık bir kılıf. Büyük bir silahı alabilirdi: büyük elleri vardı ve

Bir tanesini uzattı ve Lucas yarı ayağa kalkarak onu salladı.

Barişı tercih etmişti, diye düşündü Lucas; ama eli soğuktu. "Dosyanı okudum," dedi. "İyi iş çıkarmışsın."

Connell, "Bir vajinaya sahip olmak illa ki aptallığa işaret etmez," dedi. O hala ayakta.

"Sakin ol," dedi Lucas, tekrar otururken alını kırıışmıştı. "Bu bir iltifattı."

"Sadece bazı şeylerin netleşmesini istiyorum," dedi Connell net bir şekilde. Boş sandalyeye baktı, hâlâ oturmamıştı. "Ve bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

Lucas bir süre daha ona baktı ama kadın ne irkildi ne de oturdu. Onun gözlerini tutarak, "Sanırım öyle. Hepsi çok... birbirine benzemiyor ama tek bir adam hissi veriyorlar."

"Başka bir şey daha var," dedi Connell. "Dosyalarda bunu görmek zor ama bu kadınların arkadaşlarıyla konuştuğunuzda bunu görüyorsunuz."

"Hangisi?"

"Hepsi aynı kadın."

"Ah. Anlat bana. Ve otur, Tanrı aşkına."

İsteksizce oturdu, sanki üstünlükten vazgeçiyormuş gibi. "Biri burada Cities'de, biri Duluth'ta, şimdi de bu, eğer bu sonuncusu onunsa. Biri Madison'da, biri Thunder Bay'de, biri Des Moines'de, biri Sioux Falls'da. Hepsi bekârdı, yirmili yaşların sonundan kırklı yaşların başına kadar. Hepsi biraz utangaç, biraz yalnız, biraz entelektüel, biraz dindar ya da en azından bir tür maneviyatla ilgiliydi. Geceleri kitapçılara, galerilere, oyunlara ya da konserlere giderlerdi, tıpkı diğer insanların barlara gittiği gibi. Her neyse, hepsi böyleydi. Sonra bu utangaç, sessiz kadınlar ortaya çıktı..."

"İğrenç bir kelime," dedi Lucas kayıtsızca. "Yırtık."

Connell ürperdi ve doğal olarak solgun olan teni kâğıt gibi bembeyaz oldu. "Rüyamda Carlos Avery'deki kadını görüyorum. Orada bugün olduğumdan daha kötüydüm. Dışarı çıktım, bir göz attım ve kusmaya başladım. Telsizimin her tarafı kusmuk oldu."

"Eh, ilk kez," dedi Lucas.

Connell, "Hayır. Çok fazla ölü insan gördüm," dedi. Sandalyesinde öne doğru eğilmiş, ellerini kavuşturmuştu. "Bu çok farklı. Joan Smits intikam istiyor. Ya da adalet. Diğer taraftan seslendiğini duyabiliyorum."

Kulağa şizofreni gibi geldiğini biliyorum ama onu duyabiliyorum ve diğerlerini de hissedebiliyorum. Hepsini. Cinayetlerin işlendiği yerlerin her birine kendi zamanımda gittim. Tanıklarla konuştum, polislerle konuştum. Tek bir adam var ve o da şeytan."

Sesinde ve gözlerinde sert, kristal gibi bir inanç vardı, psikozun tadı ve ısırtığı, Lucas'ın başını başka yöne çevirmesine neden oldu. "Peki ya buradaki dizin?" Lucas onun yoğunluğundan kaçmaya çalışarak sordu. "Çoğunun arasına bir yıl koyuyordu. Ama sonra birkaçını atlamış -bir keresinde yirmi bir ay, bir diğerinde yirmi üç ay. Birkaçını atladığını mı düşünüyorsun?"

Connell, "Ancak davranış biçimini tamamen değiştirirse," dedi. "Eğer onları vurduysa. Benim veri araştırmam bıçaklamalar üzerine yoğunlaştı. Ya da belki de onları gömmek için zaman ayırdı ve asla bulunamadılar. Yine de bu onun tipik bir özelliği değil. Ama dışarıda o kadar çok kayıp insan var ki, kesin bir şey söylemek imkânsız."

"Belki başka bir yere gitmiştir -L.A. ya da Miami- ya da cesetler hiç bulunamamıştır."

Omuz silkti. "Hiç sanmıyorum. Evine yakın durma eğilimindedir. Sanırım cinayet mahalline arabayla gidiyor."

Yerini önceden seçiyor ve arabayla gidiyor. Bu kadınların götürüldüğü tüm yerleri belirledim ve Thunder Bay'deki hariç hepsi Şehirlerin içinden geçen bir otoyoldan on dakika içinde kayboldu. Ve Thunder Bay'deki 61. otoyolun dışındaydı. Belki de Los Angeles'a gitmiştir - ama bu doğru gelmiyor."

"Anladığım kadarıyla bir polis olabileceğini düşünüyorsunuz."

Tekrar öne doğru eğildi, yoğunluğu geri döndü. "Hâlâ bakmamız gereken birkaç şey var. Polis olayı elimizdeki tek sağlam ipucu: kızıyla konuşan o kadın..."

"Bu konudaki dosyanı okudum," dedi Lucas.

"Tamam. PPP ile ilgili şeyi gördün mü?" "Mmm.

Hayır. Hatırlamıyorum."

"Madison'daki kadını öldürmekten hüküm giyen Price adındaki bir adamla yapılan eski bir polis görüşmesinde geçiyor."

"Evet, tutanağı gördüm. Okumak için zamanım olmadı."

"O yapmadığını söylüyor. Ona inanıyorum. Ben Hiç değilse gidip onunla konuşmayı planlıyorum.

ortaya çıkıyor. Kurbanın alındığı kitapçıdaymış ve orada sakallı bir adam olduğunu söylüyor.

Elinde PPP dövmesi olan bir adam. İşaret parmağı ile başparmağı arasındaki ağın tam üzerinde."

"Yani elinde PPP olan bir polis mi arıyoruz?"

"Bilmiyorum. Dövmeyi başka kimse görmedi ve elinde PPP olan birini de bulamadılar. Bilgisayarda yapılan aramada PPP hiçbir yerde tanımlayıcı bir işaret olarak görünmüyor. Ama olay şu ki, Price hapse girmişti ve dövmenin hapishane dövmesi olduğunu söylemişti. Bilirsiniz, tükenmez mürekkep ve iğnelerle yapılanlardan."

"Şey," dedi Lucas. "Bu da bir şeydir."

Connell'ın cesareti kırılmıştı. "Ama fazla değil."

"Katili bulmadığımız sürece olmaz, o zaman kimliği doğrulamaya yardımcı olabilir," dedi Lucas. Dosyayı aldı ve cinayetlerin listesini bulana kadar sayfalarını karıştırdı.

ve tarihler. "Cinayetlerin neden bu kadar dağınık olduğuna dair herhangi bir teoriniz var mı?"

"Desen arıyordum," dedi. "Bilmiyorum..."

"Geçen kış bulduğunuz cesede kadar, aynı eyalette iki cinayet işlememişti. Ve sonuncusu

Buraya geleli neredeyse dokuz yıl

oldu." "Evet. Bu doğru."

Lucas dosyayı kapatıp masasının üzerine geri attı. "Evet. Bu da farklı raporlama yetkileri demek. Iowa bizim ne yaptığımızı bilmiyor, Wisconsin Iowa'nın ne yaptığını bilmiyor ve kimse Güney Dakota'nın ne yaptığını bilmiyor. Ve Kanada kesinlikle bunun dışında."

Connell, "Bunun üzerinde düşündüğünü söylüyorsunuz," dedi. "Yani o bir polis."

"Belki," dedi Lucas. "Ama belki de eski bir mahkûmdur. Zeki bir adam. Belki de iki boşluğun nedeni içeride olmasıydı. Uyuşturucudan ya da hırsızlıktan yakayı ele vermiş ve tedavülden kalkmış ufak tefek biri."

Connell arkasına yaslandı ve ona ciddiyetle baktı. "Bu sabah çöplüğe sürünerek girdiğinde üşümüştün. Ben o kadar üşüyemezdim; o tütünü onun üzerinde asla göremezdim."

"Buna alışkınım," dedi Lucas.

"Hayır, hayır, bu... etkileyiciydi," dedi. "Bu tür bir mesafeye ihtiyacım var. Onun hakkında tek bir bilgiye sahip olduğumuzu söylediğimde, polis olayında, yanılmışım. Sen

bir sürü şey buldum: güçlüydü, sigara içiyordu-"

"Filtresiz Camels," dedi Lucas.

"Öyle mi? Bu çok ilginç. Ve şimdi bu fikirler. Benden fikir alan kimse olmadı. Seninle çalışmama izin verecek misin?"

Başını salladı. "Eğer istersen." "İyi anlaşıyor muyuz?"

"Belki. Belki de değil," dedi. "Bunun konuyla ne alakası var?"

Kadın ona şaka yapmadan baktı. "Tam olarak benim tavrım," dedi. "Peki. Ne yapıyoruz?"

"Kitapçıları kontrol ediyoruz."

Connell kendine baktı. "Kıyafetlerimi değiştirmeliyim. Onları arabama koydum..."

Connell üstünü değiştirmeye giderken Lucas, Anderson'ı cinayet masasının Wannemaker cinayetiyle ilgili ön çalışmaları hakkında bilgi vermesi için çağırdı. "Daha yeni başladık," dedi Anderson. "Skoorag birkaç dakika önce aradı. Wannemaker'ın bir arkadaşının kesinlikle bir kitapçıya gittiğini düşündüğünü söyledi. Ama kayıp olarak bildirildiği zamanki dosyaya bakarsanız,

Bir başkası da Birinci Cadde'deki galerilere gitmiş olabileceğini söyledi."

"Biz kitapçılara gidiyoruz. Belki sizinkiler galerileri alabilir."

"Eğer zamanımız varsa. Lester'ın etrafta sıçan gibi koşturan adamları var," dedi Anderson. "Şu Junky Doog denen adam. Bir sürü vurgun yaptım ama sonuncusu üç yıl önceydi. Franklin Caddesi'nde bir batakhane yaşıyordu. Orada olma ihtimali yok denecek kadar az ve o da şehir dışında."

"Bana adresi ver," dedi Lucas.

Anderson'la işi bitince Lucas telefon defterini koridora taşıdı, Sarı Sayfalar'ın Kitaplar bölümünün fotokopisini çekti ve ceketini almak için ofisine döndü. Ceketini New York'tan almıştı; bu düşünce biraz utanç vericiydi. Ceketini giymek üzereydi ki kapı çalındı. "Evet?"

Otuzlu yaşlarında, etine dolgun, pembe yanaklı, bol yeşil takım elbiseli, sarı saçları köpüklü bir adam başını içeri uzattı ve bir ansiklopedi satıcısı gibi gülümsedi, ve dedi ki, "Hey. Davenport. Ben Bob Greave. Sana rapor vermem gerekiyor."

"Seni hatırlıyorum," dedi Lucas el sıkışırken.

"Memur Dostu eşyalarımın mı?" Greave neşeliydi, bilinçsizce buruştu. Ama yeşil gözleri İtalyan kesim takım elbisesine biraz fazla uyuyordu ve çenesinde iki günlük kirli sakal vardı.

Lucas, "Evet, çocuğumun anaokulunda bir poster vardı," dedi.

Greave sırıttı. "Evet, o benim."

Lucas, "İyi sıçrama, cinayet masasına kadar," dedi.

"Evet, saçmalık." Greave'in gülümsemesi kayboldu ve Connell'in boşalttığı sandalyeye oturup başını kaldırdı. "Sanırım hakkımda bir şeyler duymuşsundur."

"Ben, uh..." "Greave

the fuckup?"

"Benimle kafa bulma, Davenport." Greave bir dakika onu inceledikten sonra, "Bana böyle derler. Greave-the-fuckup, tek kelime. Cinayet masasında olmamın tek nedeni karımın belediye başkanının yeğeni olması. Memur Dostu olmamdan bıktı. Yeterince dramatik değildim. Ona dedikodu yapacak yeterince şey vermedim."

"Şey..."

"Yani şimdi yapamayacağım bir şey yapıyorum ve yaşlı kadınımınla işteki diğer adamlar arasında sıkışıp kaldım."

"Benden ne istiyorsun?"

"Tavsiye."

Lucas ellerini iki yana açtı ve omuz silkti. "Memur Dostu olmayı sevseydin..."

Greave onu elinin tersiyle itti. "O tür bir tavsiye değil. Memur Friendly'ye geri dönemem, yaşlı karım başımın etini yer. Zaten polis olmamdan hoşlanmıyor. Cinayet sadece biraz daha iyi hale getiriyor. Ve bana bu lanet İtalyan meyveli takımları giydiriyor. ve sadece Çarşamba ve Cumartesi günleri tıraş olmama izin veriyor."

"Onun hakkında bir karar vermen gerekiyor gibi görünüyor," dedi Lucas.

Greave, "Onu seviyorum," dedi.

Lucas sırtıttı. "O zaman bir sorunun var."

"Evet." Greave çenesindeki kirli sakalı ovuşturdu. "Her neyse, cinayet masasındaki adamlar benimle uğraşmaktan başka bir şey yapmıyorlar. Yükümü çekmediğimi anladılar,

Ve haklılar. Ne zaman gerçekten saçma bir dava olsa, anlıyorum. Şu anda bir tane var. Cinayet masasındaki herkes buna gülüyor. İşte bu konuda tavsiyene ihtiyacım var."

"Ne oldu?"

"Bilmiyoruz," dedi Greave. "Bunun bir cinayet olduğunu ve kimin yaptığını biliyoruz ama nasıl olduğunu bulamıyoruz."

"Hiç böyle bir şey duymadım," diye itiraf etti Lucas.

"Elbette öyle," dedi Greave. "Her zaman." "Ne?"

Lucas'ın kafası karışmıştı.

"Bu lanet olası bir kilitli oda gizemi, şu yaşlı kadın İngiliz şeylerinden biri gibi. Sürüklüyor beni deli."

Connell kapıyı iterek içeri girdi. Lacivert bir takım elbise ve ona uygun alçak topuklu ayakkabılar giymiş, beyaz bir bluz ve şarap rengi bir kravat takmıştı ve elinde bufalo büyüklüğünde bir çanta taşıyordu. Önce Greave'e, sonra Lucas'a baktı ve, "Hazır," dedi.

"Bob Greave, Meagan Connell," dedi Lucas.

"Evet, tanıştık sayılır," dedi Greave. "Birkaç hafta önce."

Biraz gerginlik var. Lucas masasından Connell'in dosyasını alıp Greave'e uzattı. "Meagan ve ben kitapçılara gidiyoruz. Dosyayı oku. Yarın sabah konuşuruz."

"Saat kaçta?"

"Çok erken değil," dedi Lucas. "Buraya ne dersin, saat on bire?"

"Peki ya benim davam?" Greave sordu.

"Yarın konuşuruz," dedi Lucas.

Lucas ve Connell binadan çıkarken Connell, "Greave pisliğin teki. Hollywood kirli sakalı ve Miami Vice takım elbiseleri var ama ayakkabılarını elbise dolabında bile bulamaz."

Lucas sinirlenmiş bir halde başını salladı. "Onu biraz rahat bırak. Onu o kadar iyi tanımıyorsun."

"Bazı insanlar açık bir kitaptır," diye homurdandı Connell. "O lanet olası bir komedyen."

Connell onu rahatsız etmeye devam ediyordu; tarzları farklıydı. Lucas sohbete dalmayı severdi,

Biraz gevezelik etmek, ortak dostları hatırlamak için. Connell bir sorgucuydu: Sadece gerçekler, efendim.

Pek bir şey fark etmedi. Şehir merkezindeki yarım düzine kitapçıda kimse Wannemaker'ı tanımıyordu. Onu banliyödeki Smart Book'ta tanımışlardı. "Eskiden okumalara gelirdi," dedi mağaza sahibi. Fotoğrafa bakarken dudağını kemiriyordu. "Fazla bir şey satın almazdı ama şehre gelen yazarlar için şarap-peynir gibi şeyler hazırlardık ve belki yarısı kadar gelirdi. Belki bundan daha fazla."

"Geçen Cuma bir okuma yaptınız mı?"

"Hayır, ama birkaç tane vardı."

"Nerede?"

"Kahretsin, bilmiyorum." Ellerini havaya kaldırdı. "Lanet olası yazarlar hamamböceği gibiler. Yüzlercesi var. Her zaman bir yerlerde okumaları vardır. Özellikle de hafta sonlarında."

"Nerede olduğunu nasıl öğrenebilirim?"

"Star-Trib'i arayın. Size söyleyebilecek birileri vardır."

Lucas köşedeki telefondan, hafızasındaki başka bir numarayı aradı. "Arayıp aramayacağını merak ediyordum." Kadının sesi kısıktı. "Ağını mı getiriyorsun?"

"Şimdi yapıyorum. Bir sürü delik var." "Ben de varım."

"Teşekkürler, minnettarım. Okumalar nasıl gidiyor?"

"Startled Crane'de şiir, The Saint'de Prairie Woman adında bir şey - bunu nasıl kaçırdığımı bilmiyorum - Wild Lily Press'te Gynostic ve Crosby's'de Erkeklik Sütunu vardı. Erkeklik Sütunu sadece erkeklere özel bir geceydi. Eğer geçen hafta aramış olsaydım, muhtemelen sizi içeri alabilirdim."

"Çok geç," dedi Lucas. "Davulum kırıldı."

"Lanet olsun. Senin de güzel bir davulun vardı."

"Evet, teşekkürler, Shirlene." Connell'a: "Crosby's'i listeden çıkarabiliriz."

Ürkek Turna'nın sahibi Lucas'a sırtarak, "Peynir, sıcak..." dedi. Nasılsın, Lucas?" El sıkıştılar ve dükkan sahibi

kendisine kuşa bakan bir yılan gibi bakan Connell'a başıyla selam verdi.

"Fena değil Ned," dedi Lucas. "Yaşlı kadın nasıl?"

Ned'in kaşları kalktı. "Yine hamile. Sadece ona doğru sallıyorsun ve hamile kalıyor."

"Herkes hamile. Bir arkadaşım var, az önce karısının hamile olduğunu duydum. Senin için kaç tane? Altı mı?"

"Seven... neler oluyor?"

Konuşmaları sabırsızlıkla dinleyen Connell, fotoğrafları ona doğru itti. "Bu kadın Cuma gecesi burada mıydı?"

Lucas, daha yumuşak bir sesle, "Geçen hafta öldürülen bir kadının son günlerinin izini sürmeye çalışıyoruz. Şiir dinletinize gelmiş olabileceğini düşündük."

Ned fotoğrafları karıştırdı. "Evet, onu tanıyorum. Harriet bir şeydi, değil mi? Burada olduğunu sanmıyorum. Yaklaşık yirmi kişi vardı ama onlarla birlikte olduğunu sanmıyorum."

"Ama onu etrafta görüyorsun?"

"Evet. O bir semiregular. Nooner'daki televizyon programını gördüm. Onun olabileceğini düşündüm."

"Etrafa sor, olur mu?"

"Elbette."

"Nooner nedir?" Connell sordu.

"TV3'ün yeni öğle haberleri," dedi Ned. "Ama onu Cuma günü görmedim. Yine de başka bir yerde olsaydı şaşırmazdım."

"Teşekkürler Ned."

"Elbette. Ve uğrayın. Şiir bölümünü düzenliyorum."

Sokağa döndüğümüzde Connell, "Çok kitapçı arkadaşın var mı?" diye sordu.

"Birkaç tane," dedi Lucas. "Ned eskiden biraz ot satardı. Ona baskı yaptım ve bıraktı."

"Huh," dedi, düşünerek. Sonra, "Neden sana şiirden bahsetti?"

"Ben şiir okurum," dedi Lucas.

"Saçmalık."

Lucas omuz silkti ve arabaya doğru yürümeye başladı.

"Bir şiir söyle."

"Siktir git Connell," dedi Lucas.

"Hayır, hadi," dedi, onu yakaladı, yüzünü ona döndü.
"Bir şiir söyle."

Lucas bir an düşündükten sonra, "Kalp önce zevk ister/Sonra acıdan kurtulmak/ve sonra acıyı dindiren o küçük anodinler. Ve sonra uyumak/ve sonra eğer gerekirse/Sorgulayıcısının isteği/ölme ayrıcalığı."

Zaten solgun olan Connell'in rengi biraz daha solmuş gibiydi ve Lucas hatırlayarak, "Kahretsin," diye düşündü.

"Bunu kim yazdı?"

"Emily Dickinson."

"Roux sana kanser olduğumu mu söyledi?"

"Evet, ama ben bunu düşünmüyordum..."

Connell, onu incelerken aniden küçük bir gülümseme gösterdi. "Ben de öyle olduğumu umuyordum. Düşünüyordum da, Tanrım, ağzıma bir tekme de ben vurdum."

"Eee...?"

"Batı Şeria'daki Wild Lily Press."

Başını iki yana salladı. "Bundan şüpheliyim. Orası feminist bir mağaza. Oldukça dikkat çekici olurdu."

"Sonra Aziz, St. Paul'de."

Paul'e giderken Connell şöyle dedi: "Bu konuda acelem var Davenport. Üç ya da dört ay içinde öleceğim, en fazla altı ay sonra. Şu anda remisyondayım ve kendimi çok kötü hissetmiyorum. Şimdilik kemoterapiyi bıraktım, gücümü geri kazanıyorum. Ama bu uzun sürmeyecek. Birkaç hafta, üç hafta sonra tekrar sürünmeye başlayacağım. Gitmeden önce onu almak istiyorum."

"Deneyebiliriz."

"Bundan daha iyisini yapmalıyız," dedi. "Bazı insanlara borçluyum."

"Pekala."

"Seni korkutmak istememiştim," dedi.

"Bunu yapıyorsun."

The Saint'in sahibi Wannemaker'ı hemen tanıdı. "Evet, o buradaydı," dedi. Sesi soğuk ve yumuşaktı. Altın çerçeveli John Lennon gözlüklerinin üstünden Lucas'a baktı. "Öldürüldü mü? Tanrım, o öldürülecek biri değildi."

"Ne tür bir kızdı?" Lucas sordu.

"Şey, bilirsin." Eliyle işaret etti. "Meek. A Şebboy. Margaret okumayı bitirdiğinde bir soru sordu ama sanırım kimse soru sormadığı için utanmıştı. Bu tür bir insan."

"Biriyle birlikte mi gitti?"

"Hayır. Yalnız gitti. Hatırlıyorum, çünkü aniden oldu. Çoğu okumada etrafta takılırdı; yapacak başka bir şeyi yokmuş gibi en son o giderdi. Ama biz ayrıldıktan on beş dakika sonra çıktığını hatırlıyorum. Dükkânda hâlâ birkaç kişi vardı. Margaret'tan hoşlanmamış olabileceğini düşündüm."

"Acelesi var mıydı?"

Dükkân sahibi başını kaşdı ve penceresinden sokağa baktı. "Evet. Şimdi sen söyleyince, sanki bir yere gidiyormuş gibi bir hali vardı."

Lucas, rengi solmaya başlayan Connell'a baktı.

Dükkan sahibi kaşlarını çatarak, "Biliyor musun, düşündüğümde sorduğu soru şuydu

sanki işleri uzatıyormuş gibi. Ben de zihinsel olarak gözlerimi deviriyordum zaten. Sonra aceleyle gitti..."

"Mağazadayken bir şey olmuş gibi mi?" Connell sordu.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama evet."

"Bu ilginç," dedi Lucas. "Burada olduğunu bildiğiniz herkesin bir listesine ihtiyacımız olacak."

Dükkân sahibi utanarak başka tarafa baktı. "Hmm." "Sanırım müşterilerimin çoğu bunu mahremiyet ihlali olarak görecektir," dedi.

"Fotoğraflarını görmek ister misiniz? Wannemaker?" Lucas nazikçe sordu. "Adam onun karnını yardı ve bütün bağırsakları dışarı çıktı. Ve kitapçılarda takılıyor olabileceğini düşünüyoruz."

Dükkân sahibi bir an ona baktı, sonra başını salladı. "Bir liste hazırlayacağım," dedi.

Lucas mağazanın telefonundan Anderson'ı aradı ve ona kimliğini söyledi. "Saat dokuzda buradan ayrıldı."

"Arabasını on beş dakika önce aldık," dedi Anderson. "St. Paul şehir merkezinin dışına çekilmiş bir otoparktaydı. Bir dakika bekleyin..." Anderson başka biriyle konuştu, sonra geri geldi. "Altıncı Cadde'deki bir tepeden çekilmiş. Bana Dayton'ın yanında olduğu söylendi."

"Yani bir yere gidiyor olmalı."

"Tabii çoktan bir yere gitmiş ve dükkana geri dönmüşse o başka."

"Hiç sanmıyorum. Bu sekiz ya da on blok eder. Buralarda bir sürü park yeri var. Arabayla gelebilirdi."

"Saat dokuzda Dayton'ın etrafında bir şey var mı? Dükkan açık mıydı?"

"Orada bir bar var, Harp's. Köşede. Connell ve ben uğrayacağız."

"Tamam. St. Paul arabanın işlemlerini yapacak," dedi Anderson. "Kitapçada öğrendiklerinizi size ileteceğim. İsim listesi mi alıyorsunuz?"

"Evet. Ama fazla olmayabilir." "Bana isimleri ver, ben de onları araştırayım."

Lucas telefonu kapattı ve arkasını döndü. Connell dükkânın arka tarafından ona doğru yürüyordu; dükkân sahibi tezgâhtarlardan biriyle okuma salonundaki insanlar hakkında konuşmaya gitmişti.

"Buradaki adamlardan biri polisti," dedi sertçe. "Carl Erdrich adında bir St. Paul devriyesi."

"Kahretsin," dedi Lucas. Telefonu alıp Anderson'ı geri aradı ve ona adını verdi.

"Ne?" Connell telefonu kapattığında bilmek istedi.

"Barı kontrol edeceğiz," dedi Lucas. "Bir fincan Erdrich alabilmemiz için biraz pazarlık yapmamız gerekecek."

Connell etrafında döndü ve kendini onun önüne dikti. "Bu da ne böyle?" diye sordu.

"Buna Olağan Saçmalıklar deniyor," dedi. "Ve sakın ol. Bir ya da iki saatten bahsediyoruz, sonsuza kadar değil."

Ama kızgındı, topukları vuruyordu. Lucas'ın Porsche'sine doğru yürüdü. "Neden bu boktan şeyi kullanıyorsun? Daha düzgün bir şey almalısın," diye tersledi.

Lucas, "Kapa eneni," dedi.

"Ne?" Kadın gözlerini dikip ona baktı.

"Kapa eneni dedim. eneni kapatmazsan Minneapolis'e otobüsle dönebilirsin."

Connell hâlâ kızgın bir Şekilde onun peşinden Harp's'a girdi ve barmeni görünce "Tanrım" diye mırıldandı. Barmen siyah saçlı, iri siyah gözlü, çok fazla makyaj yapmış ve alt dudağı arı sokmuş peri gibi bir kadındı. Styensiz, kaygan dekolteli ipek bir kazak giymiş ve boğazında turkuaz kopalı siyah bir kravat takmıştı. "Polisler mi?" diye sordu ama gülümsüyordu.

"Evet." Lucas başını salladı, sırttı ve onunla göz göze gelmeye çalıştı. "Cuma gecesi burada olan biriyle konuşmamız gerekiyor."

"yleydim," dedi dirseklerini bara dayayıp Lucas'a doğru eğilerek ve Connell'a bakarak. Barmen bir rüya gibi hafif tarçın kokuyordu; yumuşak, illi bir göğüs dekoltesi vardı. "Ne istiyorsunuz?"

Lucas, Wannemaker'ın fotoğrafını açtı. "Burada mıydı?"

Barmen onun gözlerini izledi ve yarattığı etkiden memnun kalarak fotoğrafı alıp inceledi. "Böyle mi görünüyordu?"

"Hemen hemen," dedi Lucas, gözlerini kararlılıkla onun gözlerinden ayırmadan.

"Ne yaptı?" diye sordu barmen. "Burada mıydı?" Lucas tekrar sordu.

"Huysuz," dedi. "Bana söylemek istemiyorsun." Barmen kaşlarını çatı, alt dudağını dışarı itti, resmi inceledi ve yavaşça başını salladı. "Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum. Aslında, böyle giyindiğine göre öyle olmadığına eminim. Bizim kalabalık siyah giyinir. Siyah gömlekler, siyah pantolonlar, siyah elbiseler, siyah şapkalar, siyah savaş botları. Onu fark ederdim."

"Büyük kalabalık mı?"

"St. Paul'de mi?" Bar bezini aldı ve barın üzerindeki bir noktayı ovaladı.

"Tamam..."

Dışarı çıktıklarında barmen arkalarından seslendi, "Ne yaptı?"

Connell ilk kez konuşarak, "Bu ona yapıldı," dedi. Bunu bir ceza gibi anlattı.

"Öyle mi?"

"O öldürüldü."

Barmen geri çekildi. "Öldürölmek gibi mi? Nasıl yani?"

"Gidelim," dedi Lucas, Connell'in ceketinin koluna dokunarak.

"Bıçaklanmış," dedi Connell.

"Gidelim," diye tekrarladı

Lucas.

" 'Son yargılamayı beklemeyin. O her gün gerçekleşir," dedi barmen ciddiyle, tırnak içinde bir sesle.

Lucas şimdi durmuştu. "Kimdi o?" diye sordu. "Ölü bir Fransız," dedi barmen. "Bu iğrençti," diye öfkelenđi Connell.

"Ne?"

"Sana fırlatma şekli." "Ne?"

"Biliyorsun."

Lucas önce bara, sonra da Connell'a baktı, yüzünde tam bir şaşkınlık ifadesi vardı. "Bana asıldığını mı düşünüyorsun?"

"Kıçımı öp, Davenport," dedi ve arabaya doğru yürüdü.

Lucas Anderson'ı tekrar aradı. "Roux hâlâ St. Paul'le konuşuyor," dedi Anderson. "En kısa zamanda buraya dönmeni istiyor."

"Ne için?"

"Bilmiyorum. Ama seni geri istiyor."

Connell dönüş yolunun çoğunda şikayet etti. Ellerinde bir şey olduğunu söyledi. Onunla kalmalıydılar. Lucas bundan bıkarak onu St. Paul polis merkezine bırakmayı teklif etti. Kadın reddetti. Roux bir şeylerin peşindeydi, dedi. Şefin dış ofisine girdiklerinde, kemikli sekreter başparmağını şefin kapısına doğru çevirdi ve içeri girdiler.

Roux öfkeyle sigara içiyordu. Connell'a baktı, sonra başını salladı. "Sanırım kalıp bunu dinlesen iyi olur."

"Neler oluyor?" Lucas sordu.

Roux omuz silkti. "Buradan gidiyoruz, olan bu. Minneapolis'te suç işlenmedi. Az önce bunu kanıtladın. Wannemaker St. Paul'deki kitapçıya gider, Hudson'da terk edilir. Bırakın bu konuda kavga etsinler."

"Dur bir dakika," dedi Connell.

Roux başını salladı. "Meagan, sana yardım edeceğime söz verdim ve ettim de. Ama şu anda bir sürü sorunumuz var ve bu St. Paul'un cinayeti. Carlos Avery'deki cinayet ya Anoka County'nin ya da Duluth'un.

Bizimkini değil. Soruşturmamızın cinayetin burada işlenmediği sonucuna vardığını, soruşturma makamlarıyla işbirliği yapacağımızı vb. belirten bir basın açıklaması yapıyoruz."

"BEKLE BİR DAKIKA!" Connell bağırdı. "Bana işimizin bittiğini mi söylüyorsun?"

"İşimiz bitti," dedi Roux, hâlâ dostça ama sesi keskinleşerek. "Hâlâ bazı seçenekleriniz var. Araştırmanı St. Paul'e götüreceğiz ve soruşturmalarına yardımcı olmana izin vermelerini isteyeceğim. Ya da Smits davasına devam edebilirsin. Duluth'un bu konuda artık ne yaptığını bilmiyorum."

Connell Lucas'a döndü, sesi sertti. "Ne düşünüyorsun?"

Lucas geri adım attı. "Bu ilginç bir vaka ama o haklı. St. Paul's."

Connell'ın yüzü taş gibiydi. Bir kalp atışı boyunca Lucas'a, sonra Roux'ya baktı ve sonra başka bir şey söylemeden dönüp ofis kapısını arkasından çarparak dışarı çıktı.

"Bunu halletmenin daha iyi bir yolunu bulabilirdin," dedi Lucas.

"Muhtemelen," dedi Roux, Connell'ın arkasından bakarak. "Ama geleceğini bilmiyordum ve altından çıktığım için çok mutluydum. Tanrım, Davenport, o kitapçıyı bularak dört saat içinde kışımı kurtardın."

"Peki şimdi ne olacak?"

Roux elini genişçe salladı. "Ne istiyorsan onu yap." Sigarasından bir nefes çekti, sonra ağzından çıkarıp baktı. "Tanrım, bazen keşke erkek olsaydım diyorum."

"Neden?" Lucas onun heyecanı karşısında eğleniyordu.

"Çünkü o zaman büyük bir Küba purosunu çıkarıp kışını tütürebilirim."

"Bunu hala yapabilirsin."

"Evet, ama o zaman zaten lezbiyen olduğumu düşünmeyen insanlar da lezbiyen olduğumu düşünmeye başlar. Ayrıca kusarım."

Lucas, Anderson ve Lester'la davanın evraklarını tamamlama konusunda kısaca konuştu. Lester, "St. Paul muhtemelen sizinle konuşmak isteyecektir," dedi.

"Sorun değil. Ararlarsa onlara ev telefonumu ver. Ben buralarda olacağım," dedi Lucas.

"Connell bunun ucuz bir atış olduğunu düşünüyor, değil mi? Davayı düşürmek."

Lucas, "Ucuz bir şey," dedi.

"Dostum, canımız yanıyor," dedi Lester. "Hiç bu kadar canımız yanmamıştı. Yapacak bir şey arıyorsan, hâlâ kulaklarımızdan cesetler çıkıyor. Greave sana onunkinden bahsetti mi?"

"Bir şeyden bahsetti ama kulağa pek ilginç gelmedi."

Sloan elleri cebinde içeri girdi. Onlara başıyla selam verdi, esnedi, gerindi ve Lester'a, "Kola falan var mı? Biraz kurudum da."

"Lanet bir otomat gibi mi görünüyorum?" Lester sordu.

"Ne oldu Sloan?" Lucas işaretleri kaldırarak sordu.

Sloan tekrar esnedikten sonra, "Lanny Bryson adında küçük bir öğrenci Heather Tatten'ı köprüden aşağı attı," dedi.

"Ne?" Lester'ın yüzünde güneşin doğuşu gibi bir gülümseme belirdi.

Sloan gösterişli bir şekilde tırnaklarını inceleyerek, "Onu kayda aldım," dedi. "Fahişelik yapıyordu, yarı zamanlı. Onunla bir kez yatmış ama para için bile olsa ikinci kez yapmamış. Köprüde yürürken tartışıyorlarmış, adam onu öpmeye çalışmış ama kadın yumruğuyla burnuna vurmuş. Acıdı ve adam sinirlendi ve kız uzaklaştığında, bir ekonomi ders kitabıyla kafasının arkasına vurdu - büyük şişman orospu çocuğu - ve onu yere düşürdü. Kadın sersemlemişti ve adam onu kaldırıp korkulukların üzerinden itti. Kadın son anda tutunmaya çalıştı ve adamın kollarını boydan boya çizdi."

"Sığır sopalarını kullandın mı?" Lucas sordu.

Sloan, "Bize her şeyi uzun bir cümleyle anlattı," dedi. "Kasette onu iki kez Miranda'ladık. Kollarının polaroidlerini aldık; DNA testi yapacağız.

maçtan sonra. Şu anda nezarethanede, kamu avukatını bekliyor."

Lucas, Anderson ve Lester önce birbirlerine, sonra da Sloan'a baktılar. Lester yaklaştı, onu kolundan tuttu ve "Seni dudaklarından öpebilir miyim?" dedi.

"Olmasa daha iyi," dedi Sloan. "İnsanlar terfi zamanında beni kayırdığınızı düşünebilir."

Bir pizza geldi, birinin öğle yemeği için çok fazlaydı, bu yüzden onu kestiler, bodrumdaki makineden kola aldılar, Sloan'a zor anlar yaşatarak küçük bir parti verdiler.

Lucas gülümseyerek ayrıldı. Sloan bir arkadaştı, belki de en iyi arkadaşıydı. Ama aynı zamanda şunu hissetti. Bir kelime aradı. Hoşnutsuz mu? Evet. Sloan zaferini kazanmıştı. Ama oralarda bir yerde bir canavar dolaşıyordu.

Bölüm 5

Koop terden sıırılsıklam olmuştu, gözleri kapalıydı, sayıyordu: on bir, on iki, on üç. Trisepsleri yanıyordu, ayak parmakları yere uzanıyor, zihni onları tutuyordu. On dört, on beş... on altı? Hayır.

İşi bitmişti. Paralel çubukların arasında yere düştü ve gözlerini açtı, ter

kaşlarından akıyordu. Kollarındaki yanma yatışmaya başladı ve havluyu bıraktığı ayak kaldırma rafına doğru tökezledi, yüzünü sildi, bir çift hafif dambıl aldı ve poz odasına geri döndü.

Two Guy's Body Shop, yanlış yerleştirilmiş bir apostrophe, 100. Otoyol üzerindeki ölmekte olan bir alışveriş merkezinin son birimiydi; çatlak asfalttan çıkan diz boyu yabani otlar ve başarısız vergi hizmetleri ve belirsiz dövüş sanatları için soyulmuş el boyaması tabelalarla işaretlenmiş bir alışveriş merkezi. Koop kamyonu dökülen asfaltın üzerine park etmiş ve kilitlemişti, ve içeri girdi.

Sağ tarafta, İki Adam'dan biri ön masanın arkasında oturmuş eski bir Heavy Metal dergisi okuyordu. Sol tarafta b i r kadın ve iki adam çeşitli serbest ağırlık raflarının etrafında çalışıyorlardı. Koop içeri girdiğinde Adam başını kaldırdı, homurdandı ve dergiye geri döndü. Koop onun yanından geçerek, elli kaslı adamın panellere tutturulmuş kıvrık Polaroid'lerden aşağı baktığı koridordan geçip erkeklerin soyunma odasına girdi. Bir atlet, eşofman altı ve kolsuz bir tişört giydi, kaldırma kemerini taktı, kurumuş terden kaskatı kesilmiş keçi derisi eldivenlerini giydi ve tekrar ana salona çıktı.

Koop'un bir sistemi vardı: Vücudunu üçe bölüyor ve üç gün boyunca her gün farklı bir üçte birlik bölümde çalışıyordu. Sonra bir gün izin alıyor ve ertesi gün yeniden başlıyordu.

Omuzlar ve kollar, ilk gün; göğüs ve sırt, ikinci gün; ve sonra alt vücut. Bu omuzlar ve kollardı: deltleri, trisepsleri, bicepsleri çalıştırdı. Birçok insanın aksine, ön kollarını çok sıkı çalıştırdı, kaslar asitle çığlık atana kadar lastik halkaları sıkı.

Boynunu hem boyun makinesinde hem de köprülerle çalıştırıyordu. Two Guy's'da köprü yapan başka kimseyi görmemişti ama bu Koop'u rahatsız etmemişti. Bir keresinde Minnesota Üniversitesi... Iowa Üniversitesi güreş karşılaşmasına gitmişti ve Hawks köprü yapıyordu. Kışlarını tekmelemişlerdi.

Koop bench press'i severdi. Herkes bench press'i severdi. Piramitler yaptı, 350'de on tekrar, 370'te iki ya da üç, 390'da bir ya da iki tekrar. Oturarak boyun arkası presler yaptı; halterle en fazla seksen kiloya ulaşan bukleler yaptı ve bicepslerini çalıştırdı.

En sonunda, terden sırılsıklam olmuş bir halde merdiven tırmanma aletine binip yüz kat yukarı koştu, sonra nefes nefese poz verme odasına geri döndü.

Terden lekelenmiş turuncu bikinili b i r kadın batı duvarındaki aynalarda çalışıyor, kollarını başının üzerine koyarak cepheden verdiği pozdan, pazularını karnına doğru bükerek verdiği yan poza geçiyordu. Koop dambılları bir pedin üzerine bıraktı ve atletine kadar soyundu.

Dambılları aldı, on kez hızlıca pompaladı, tekrar mindere attı ve rutinine başladı. Aklının bir köşesinde, poz verirken homurdanan kadını duyabiliyordu, tepesindeki egzoz fanını duyabiliyordu ama tek görebildiği kendisiydi... Ve bazen, ter sisinin arasından Sara Jensen'in yatağa uzanmış, tüyleri diken diken olmuş vücudu, koyu renkli kasık tümseği ve...

Vur, vur, vur, hadi, hadi.

Kadın durdu, havlusunu aldı. Adam, kadının bir köşede durup onu izlediğinin belli belirsiz farkındaydı.

Sonunda bıraktığında, kadın ona havlusunu fırlattı. "Göğüs kaslarını alıyorum," dedi.

"Daha fazla çalışmaya ihtiyacım var," diye mırıldandı kendini silerken. "Daha fazla çalışmaya ihtiyacım var." Antrenman kıyafetlerini soyunma odasına taşıdı, duşun altında ıslattı, eliyle sıktı, kurutucuya attı ve kurutucuyu çalıştırdı. Sonra duş aldı, havlulandı, giyindi ve ana odaya ıktı,

Bir kola aldı, içti, geri döndü ve giysilerini kurutucudan çıkarıp dolabına astı ve gitti.

"Daha çok çalışmam lazım..." dışında kimseye tek kelime etmemişti.

John Carlson çoktan yaz moduna girmişti, diz boyu rapçi şortu üzerine siyah Raiders ceketini ve kırmızı bağcıklı siyah Nike'ları vardı.

"Ne oluyor dostum?" John siyahtı ve çok ağırdı. Koop ona küçük bir rulo uzattı. John kontrol etmedi, sadece cebine soktu.

"Randevum var," dedi Koop.

"Çok uzakta, dostum..." John sanki şans getirsin diye parmak eklemleriyle arabaya vurdu. "Sana biraz lateks al dostum, AIDS kapmak istemezsin."

"Bunu yap," dedi Koop.

John geri çekildi, şapkasını çıkardı ve kafasını kaşıdı. Koop bloktan aşağı inmeye başladı, köşeyi döndü. Başka bir siyah çocuk kaldırımında yürüyordu. Toprak park şeridinden kaldırıma doğru direksiyonu kırdı ve Koop onun yanında yavaşlayınca yolcu camından plastik bir burgu fırlatıp arkasını döndü. Koop devam etti.

gidiyor. Üç blok sonra, dikiz aynasında hiçbir şey göremeyince Koop tadına bakmak için durdu. Sadece onu uyandıracak bir tat.

Koop onun Jensen'a olan hayranlığını anlamıyordu. Neden onu izlemek, ona yaklaşmak zorunda olduğunu anlamıyordu. İşten sonra onunla buluşmak için günlük turlarını aceleye getirmek...

Jensen'ın dairesinden aldığı mücevherleri Bloomington'da I-494 şeridindeki bir barda tasfiye etmeyi bitirdi, nişan yüzüğünü ve alyansını profesyonel bir sporcuyu oynayan bir aktör gibi giyinen ve konuşan bir adama sattı: bronz tenli, golf tişörtlü, Kapaklı dişleri ve kalın boynunda altın bir zinciri vardı. Ama taşları tanıyordu ve onlara baktığında gözlerindeki gülümseme kayboluyordu. Koop'a 1.300 dolar verdi. Daireden alınan toplam para, kemeri saymazsak, 6.000 doları zorluyordu. Koop'un aklına mücevherlerle kalbini çalan kadın arasında bir bağ kurmak hiç gelmemişti. Mücevherler onundu, onun değil.

Bloomington'dan ayrılıp Minneapolis'e doğru rölantide ilerledi, direksiyon başında zaman öldürdü ve sonunda doğuya, St. Paul'ün doğu yakasındaki bir Arby's'e döndü.

Kendisine Jensen'ın dairesinin haritasını veren nakliyeciyi aramış ve buluşma ayarlamıştı.

Koop toplantılara hem erken hem de geç gelirdi, yarım saat erken gelir, toplantı yerini uzaktan izlerdi. Adamı tek başına, tam zamanında geldiğinde, içeri girmeden önce bir on dakika daha izlerdi. Şimdiye kadar hiçbir bağlantısı ona sırt çevirmemişti. Bunun olmasını da istemiyordu.

Nakliyeciler birkaç dakika erken gelmiş, aceleyle doğrudan Arby's'e girmişti. Adamın hareketleri Koop'a her şeyin yolunda olduğuna dair bir güven verdi: ne bir tedirginlik vardı, ne de etrafına bakınıyordu. Elinde bir not defteri vardı. Koop beş dakika daha bekleyip izledikten sonra içeri girdi. Adam elinde bir fincan kahveyle bir kulübede oturuyordu, genç bir adamdı, üniversite öğrencisine benziyordu. Koop ona başıyla selam verdi, kendisi de bir fincan kahve almak için durdu, tezgâhın arkasındaki kıza parasını ödedi ve kabine kaydını yaptı. "Nasılsınız?"

"Uzun zaman oldu," dedi adam.

"Evet, şey..." Koop ona bir Holiday Inn broşürü uzattı. Adam onu aldı ve içine baktı.

"Teşekkürler," dedi. "İyi iş çıkarmış olmalısın."

Koop omuz silkti. Gevezelik etmeyi pek sevmezdi. "Başka bir şey var mı?"

"Evet. İyi bir tane." Adam defteri ona doğru itti. "Aramanı beklerken altıma işiyordum. St. Paul'deki Upper St. Dennis'te bir eve eşya taşıyorduk, neresi olduğunu biliyor musun?"

"Batı Yedinci Cadde'nin yukarısındaki tepede," dedi Koop, not defterini çekerek. "Orada güzel evler var. Biraz da ayaktakımı var."

"Burası güzel bir ev, dostum." Adamın kafası sallanıyordu. "Güzel. Orada bir kasa şirketinden bir adam vardı. Bodrumda bir dolabın köşesine betondan kocaman bir kasa yapmışlardı. Ben de gördüm."

"Ben kasa yapmam..." Defter çok kalındı. Koop onu açtı ve kurumuş macun içinde bir anahtar izi buldu. Adama nasıl yapılacağını göstermişti. Baskı net ve temizdi.

"Bir dakika, Tanrı aşkına," dedi adam ellerini kaldırarak. "Kasa görevlisiyle konuşurken elinde bir kağıt parçasıyla dolaşıyordu. İşlerini bitirdiklerinde Ne kadar kalacağımızı sordu, çünkü duş alıp tıraş olmak istiyordu, çünkü dışarı çıkacaktı. Bir süre daha kalacağımızı söyledik ve o da yukarı çıkıp banyoda duş aldı. Sonra da

yatak odasındaki banyo. Koridorun sonunda çalışıyorduk, arkadaşım misafir yatağını hazırlıyordu. Koridora çıktım ve yatak odasına baktım. Duşun sesini duyabiliyordum ve şifonyerin üzerinde cüzdanı ve saatiyle birlikte duran bu kağıdı gördüm ve şansımı denedim. Hemen gidip baktım.

Kombinasyon. Buna ne dersin? Yazdım. Ve dinle, bu adam ne yapıyor biliyor musun? Bu adam Twin Cities'deki otomatik araba yıkamacıların yarısını işletiyor. Ve bize sürekli Vegas'a gitmekle övünüyordu. Eminim o lanet kasa tıka basa doludur."

"Peki ya ailesi?" Bu kulağa daha iyi geliyordu; Koop her şeyden çok para çalmayı tercih ederdi.

"Boşanmış. Çocuklar yaşlı karısıyla yaşıyor."

"Anahtar iyi mi?"

"Evet, ama... Kapıda bir güvenlik sistemi var. Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum."

Koop bir dakika adama baktıktan sonra başını salladı. "Bunu düşüneceğim."

"Bu lanet yerden çıkmak için biraz nakit kullanabilirim," dedi adam. "Şartlı tahliyem Eylül'de doluyor. Belki Vegas'a kendim giderim."

"Geri döneceğim," dedi Koop.

İçkisini bitirdi, not defterini aldı, adama başıyla selam verdi ve dışarı çıktı. Otoparktan çıkarken saatine baktı. Sara'nın inmesi gerekiyordu...

Koop annesini öldürmüştü.

Onu, orduda görev yaptığı Kore'de, Seul'de bir rehincide bulduğu uzun, ince bir sustalıyla öldürmüştü. Amerika'ya döndüğünde, sırf onu parçalamak amacıyla Fort Polk'tan Hannibal, Missouri'ye otostop çekerek uzun bir hafta sonu geçirmişti.

Ve o da bunu yapmıştı. Kapıyı çaldı ve kadın açtı, dudağına bir Camel yapıştırmıştı. Kadın "Ne istiyorsun?" diye sormuş, adam da "Bunu" demişti. Sonra adam karavana doğru adım atmış, kadın geri çekilmiş ve adam bıçağı Göbek deliğinden göğüs kemiğine kadar yırtılmıştı. Çığlık atmak için ağzını açmıştı. Kandan başka bir şey çıkmadı.

Koop hiçbir şeye dokunmamış, kimseyi görmemişti. Hannibal'da büyümüştü, tıpkı Huck Finn gibi, ama o bir Huck değildi. O sadece bir Babasını hiç tanımamış, aptal ve boktan bir çocuk.

Annesi işten çıktıktan sonra barda para karşılığı oral seks yapardı. Yoğun bir gecede dört ya da beş sarhoş uğrayabilir, alüminyum kapıya vurur, onları emer, yatak odasının yanındaki lavaboya tükürür, tükürür ve tuz ve soda gargara yapar, gecenin yarısı giderdi. Onu şehir merkezine sürüklerdi, Saygın gözler onlara bakıyordu, ince uzun etekli ve tüvit ceketli kadınlar acıyor, küçümsüyorlardı. "Kaltaklar; kaltaklar benden daha iyi değiller, buna inansen iyi edersin," dedi annesi. Ama yalan söylüyordu ve Koop bunu kesinlikle biliyordu. Takım elbiseleri, şapkalı ve tıkr tıkr topuklu ayakkabılarıyla bu kadınlar annesinden daha iyidiler...

Polk Kalesi'ne dönmüş, ranzasında oturmuş Kara Kuşak dergisini okuyordu ki tabur başçavuşu geldi. "Koop, kötü haberlerim var. Annen ölü bulundu."

Koop da "Öyle mi?" demiş ve sayfayı çevirmişti.

Koop Kore'deyken, üssün dışındaki fahişelerden seksle ilgili bir sorunu olduğunu öğrenmişti. Hiçbir şey yolunda gitmiyordu. Düşündükçe tahrik oluyordu, ama sonra zamanı geliyordu... ve hiçbir şey olmazdı.

Ta ki öfkesinden kadınlardan birini tokatlayana kadar. Bir yumrukla alına vurdu, yere düşürdü.

onun dairesini. İşler yürümeye başladı.

New Orleans'ta bir kadını öldürmüştü. Cinayetin bir kaza olduğunu düşünmüştü: Kadına vuruyor, onu tahrik ediyordu ve birden kadın karşı koyamadı ve kafası biraz fazla gevşek bir şekilde sallanıyordu. Bu onu korkutmuştu. Louisiana'da ölüm cezası vardı ve bunu kullanmaktan çekinmiyorlardı. Polk Kalesi'ne geri koşmuş ve hiçbir şey olmayınca şaşırılmıştı. Hiçbir şey. Gazetede bir haber bile yoktu, bulabildiği kadarıyla.

Annesini öldürme fikri de o zaman aklına gelmişti. Karmaşık bir şey değil. Yap gitsin.

Ordudan sonra bir yıl boyunca Mississippi'de mavna işçisi olarak çalışmıştı. Sonunda St. Paul'de inmiş, bir dizi berbat işte sürüklenmiş, sonunda akıllanmış ve gazilik tercihinin biraz daha iyi bir şey için kullanmıştı. Bundan bir yıl sonra Minneapolis'teki bir kitapçıda bir kadınla tanışmış. Bir kaldırıcı takvimi almaya gitmişti ve kadın ona doğru gelmişti. Onu hemen tanımıştı: yün takım elbisesi ve tıklar tıklar topuklu ayakkabıları vardı. Kadın ona egzersizle ilgili bir şey sormuştu; ne olduğunu hatırlayamıyordu, belli ki bir tavlama idi...

Onu çıkarmayı düşünmemişti ama çıkarmıştı, ve bu fahişelere vurmaktan daha iyiydi.

Kadında bir kalite vardı, naylon çoraplar ve özenli makyaj, çok yönlü cümleler. Annesinden çok daha iyi olduğu belli olan kadınlardan biriydi.

Ve her yerdeydiler. Bazıları ele geçirilemeyecek kadar zeki ve sertti. Bu türden uzak duruyordu. Ama bir de çekingen, garip, korkak olanlar vardı: ölümden, acıdan ya da çok dramatik başka bir şeyden değil, basit bir yalnızlıktan. Onları Des Moines'deki bir sanat galerisinde, Madison'daki bir kitapçıda ve Thunder Bay'deki bir plakçıda, biraz daha yaşlı, beyaz şarap içen, neşeli renklerde özenle giyinmiş, saçları griyi gizlemek için yapılmış, gülümsemeleri sabit, uçuşan, sanki tüneyecek bir yer arayan serçeler gibi buldu.

Koop onlara tüneyecekleri bir yer verdi. Doğru şeyi yapmak için endişeli oldukları kadar temkinli de değillerdi.

Koop, Jensen ofisinden çıktığında onu aldı ve bir Cub süpermarketine kadar eşlik etti. Onu içeriye kadar takip etti, hareketlerini, bluzunun altında oynayan göğüslerini, kaslı bacaklarını, saçlarını gözlerinden nasıl uzaklaştırdığını izledi.

Ürün reyonundaki ilerleyişi başlı başına şehvetli bir dersti. Jensen sinsice ilerledi.

Bir avcı kedi gibi, bunu sıkıyor, bunları kokluyor, diğerlerini dürtüyordu. Kiraz, portakal ve limon, yağlı beyaz mantar ve kereviz, elma ve İngiliz cevizi, hem yeşil hem de kırmızı üzüm ve sarımsak aldı. Harika bir salata yaptı.

Koop mısır gevreklerinin arasındaydı. Köşeden başını uzatıp ona bakıyordu. Kız onu hiç görmedi, ama Koop o kadar dikkatliydi ki, çocuk tam üstüne gelene kadar onu görmedi.

"Yardımcı olabilir miyim?" Çocuk, on yaşındaki bir hırsıza karşı kullanabileceği bir ses tonu kullandı.

Koop sıçradı. "Ne?" Telaşlanmıştı. El arabasında bir paket kurutulmuş et ve bir kavanoz dereotu turşusu vardı.

"Ne arıyorsun?" Çocuğun acemi bir polis tavrı vardı; iriyarı, fazla beyaz, sivilceli, asker tıraşlı ve küçük domuz gözlüydü.

"Bakmıyorum. Düşünüyorum," dedi Koop.

"Tamam. Sadece sordum," dedi çocuk. Ama uzaklaştığında sadece on adım gitti ve gösterişli bir şekilde Koop'u izleyerek mısır gevreği kutularını yeniden düzenlemeye başladı.

Sara, çocuğun ilk sorusunu sorduğu anda yeterince ürün aldığına karar verdi. Bir an sonra, çocuk mısır gevreklerini karıştırırken, Sara köşeden döndü. Koop ona arkasını döndü, ama Koop onun yüzüne baktı. En ufak bir kırıksıklık gördü mü? Arkasını döndü ve arabasını koridordan dışarı itti. Gerçek şu ki, onu yirmi kez görmüş olabilirdi, eğer hiç Koşarken yan kaldırımdaki bankta oturan adamı fark edip etmediğini anlamak için etrafındaki üçüncü insan katmanını taradı. Onu hatırlamış mıydı? Alnı bu yüzden mi kırıksıktı? Çocuk onu izlediğini görmüştü. Bir şey söyleyecek miydi?

Koop arabasını bırakmayı düşündü ama bunun tutunmaktan daha kötü olacağına karar verdi. Arabayı hızlı şeride itti, bir gazete aldı, parasını ödedi ve park yerine gitti. Ödeme yapmak için beklerken, çocuğun koridordan çıktığını, yumruklarını kalçalarına dayamış, onu izlediğini gördü. İçini bir nefret dalgası kapladı. O küçük pisliği yakalayacak, otoparkta yakalayacak, lanet suratını dağıtacaktı... Koop gözlerini kapadı, kontrol ediyordu, kendini kontrol ediyordu.

Hayal kurduğunda, adrenalin kanında dolaşmaya başlıyor ve neredeyse bir şeyleri kırmak zorunda kalıyordu.

Ama çocuk buna değmezdi. Pislik.

Süpermarketin otoparkından çıktı, dikiz aynasından çocuğu aradı ama çocuk Görünüşe göre işe geri dönmüş. Yeterince iyiydi ama oraya geri dönmeyecekti. Otoparktan çıkıp cadde kenarındaki bir park yerine girdi ve bekledi. Yirmi dakika sonra Jensen geldi.

Onun gerçek aşkı.

Koop onu hareket halindeyken seyretmeyi seviyordu. Onu sokaklarda, bacaklarını ve kışını görebileceği yerlerde seviyordu; eğilirken, bükülürken ya da kambur dururken vücudunun kasılmasını görmek hoşuna gidiyordu; gölün etrafında koşmaya çıktığında göğüslerinin sallanmasını izlemek hoşuna gidiyordu. Gerçekten hoşuma gitti.

Alev alev yanıyordu.

Pazartesi sıcak bir geceydi, güveler parkın ışıklarına karşı vuruş yapıyordu. Jensen koşusunu bitirdi ve içeride kayboldu. Koop onun bu şekilde gidişini görmenin verdiği kederle sarsıldı. Dışarıda durup kapıyı izledi. Geri dönecek miydi? Gözleri binanın üzerinde gezindi. Onun penceresini biliyordu, ilk gecedan beri biliyordu... Işık y a n d ı .

İçini çekti ve arkasını döndü. Caddenin karşısında bir adam anahtarları karıştırdı, lobinin kapısını açtı ve

apartmana girdi, içeri girdi, sonra anahtarını kullanarak iç kapının kilidini açtı. Koop'un gözleri yukarı doğru kaydı. En üst kat Jensen'inkiyle hemen hemen aynıydı.

Gittikçe artan bir heyecanla katları saydı. Ve çakıldı. Çatı penceresinin altında olmalı, diye düşündü. İçeriye göremezdi. Ama kontrol etmeye değerdi. Caddeyi geçti, hızlı adımlarla apartman lobisine girdi. İki yüz dairenin her birinde bir çağrı düğmesi vardı. Yüz tanesini tuşladı: Birileri ziyaretçi bekliyor olmalıydı. Dahili telefon onu tırmaladı, ama aynı anda kapı kilidi vızıldadı, o da kapıyı iterek içeri girdi ve arkasında dahili telefondaki sesi bıraktı: "Kim var orada? Kim var orada?"

Bu iki kez işe yarayabilirdi ama bundan daha sık olacağına güvenemezdi. Köşeyi dönüp asansöre bindi ve en tepeye çıktı. Koridorda kimse yoktu. Çıkış tabelası solda, çok aşağıdaydı. Çıkış tabelasına doğru yürüdü, kapıyı açtı ve içeri adım attı. Bir basamak sola doğru iniyor, iki basamak da sağa, gri metal bir kapıya çıkıyordu. Kapının üzerindeki küçük siyah-beyaz bir tabelada "Çatıdan Giriş - Kilidi Açmak ve Tekrar Girmek İçin Oda Anahtarı Gereklidir" yazıyordu.

"Kahretsin." Kapıyı çekti. Hiçbir şey yoktu. İyi kilit.

Merdivenlere döndü, geri dönmeyi düşünüyordu. Sonra düşündü: Bekle. Koridorun sonundaki pencere Jensen'in binasına mı bakıyordu?

Öyle oldu.

Koop pencerede durmuş yukarı bakıyordu ve iki kat yukarıda Sara Jensen bornozuyla pencereye gelip aşağıya baktı. Koop geri çekildi ama kadın sokağa bakıyordu ve yarı karanlık pencereden onu fark etmemişti. Elinde bir içki vardı. Elini. Bir yudum aldı ve gözden kaybolmak için uzaklaştı.

Tanrım. Biraz daha yukarı çıksa, neredeyse oturma odasında olacaktı. Perdeleri hiç çekmedi. Asla... Koop alev alev yanıyordu. Bir kibrit; bir katil.

Anahtara ihtiyacı vardı. Bir ara değil. Şimdi lazımdı.

Felsefesini Stillwater'da öğrenmişti: güç bir silahın namlusundan çıkar; ya da bir sopadan veya bir yumruktan. Bir numaraya dikkat et. Güçlü olan yaşar, zayıf olan ölür. Öldüğünüzde bir deliğe girersiniz: hikayenin sonu. Arplar yok, cennet korosu yok. Cehennem ateşi yok. Koop bu düşünce tarzını benimsemişti. Hayatta deneyimlediği her şeye çok iyi uyuyordu.

Ekipman almak için kamyonuna geri döndü, çok fazla düşünmüyordu, yüzeysel olarak değil. Ne zaman ki

Bir Şeye -herhangi bir Şeye- ihtiyaç duyduğunda o Şey onun oluyordu: ona sahip olan insanlar onu ondan saklıyordu. Onu almaya hakkı vardı.

Koop kamyonuyla gurur duyuyordu. Herhangi birine ait olabilirdi. Ama değildi. Ona aitti ve özeldi.

Arkada, üstte fazla bir Şey taşımıyordu: bir alet çantası, kıştan kalma birkaç torba Tuz ve Kum, bir kürek, bir takım kar lastiği, satın aldığında kamyonda olan bir çekme halatı. Ve birkaç uzun paslı beton takviye çubuğu - bir inşaat alanının etrafındaki toprakta bulabileceğiniz türden bir Şey, ki aslında onu bulduğu yer de orasıydı. Bir işçinin orada bulunduracağı türden bir Şey.

Eşyaların çoğu büyük Sears alet çantasını gizlemek içindi. Hareket buradaydı. st tepside birkaç hafif tornavida, pense, bir cırcır seti, çeşitli ahşap vidalarıyla dolu yarım düzine Sucrets kutusu ve diğer küçük eşyalar. Alt bölmede iki kiloluk bir eki, bir soğuk keski, iki eğe, bir demir testeresi, kısa bir levye, bir çift iş eldiveni ve bir kutu camcı macunu vardı. Sıradan bir alet kutusu gibi görünen Şey aslında iyi bir hırsızlık aletleri setiydi.

Eldivenleri ceketinin cebine koydu, camcı macununu çıkardı, Sucrets kutularından birindeki vidaları üst tepsideki boş bir bölmeye boşalttı ve Sucrets tenekesine bir kaşık macun attı. Macunu başparmağıyla düzeltti, tenekeyi kapattı ve cebine attı.

Sonra bir parça çubuk seçti. Saklaması kolay ve sallamak için yeterince uzun, on sekiz inçlik güzel bir uzunluk.

Hâlâ pek düşünmüyordu: Oda anahtarı onundu. Bu pislik -bir pislik- anahtarı ondan saklıyordu. Bu onu kızdırdı. Gerçekten kızdırmıştı. Haklı olarak kızmıştı. Koop bunu -anahtarını- düşünerek öfkelenmeye başladı ve apartmana geri döndü.

Apartman girişine doğru yürüdü, iş eldivenlerini giydi, ceketinin koluna yeniden çubuk geçirdi. Etrafta kimse yoktu. Lobiye girdi, tavan lambasının cam panelini yukarı itti ve her iki floresan tüpü kırmak için yeniden çubuğu kullandı. Şimdi karanlıkta, paneli yerine bıraktı ve kamyonu geri döndü. Sürücü tarafındaki kapıyı bir santim açık bıraktı ve bekledi.

Ve biraz daha bekledim. Pek bir şey olmadı.

Kamyonu özel yapan şey yolcu koltuğuydu. Iowa'daki bir makine atölyesinde bazı işler yaptırmıştı: koltuğun altına biraz daha sığ ama bir puro kutusundan biraz daha uzun ve geniş bir çelik kutu kaynaklanmıştı. Orijinal zemin kutunun kapağıydı ve aşağıdan bakıldığında kutunun tabanı yolcu bölmesinin tabanı gibi görünüyordu. Kutuyu açmak için sağ ön koltuk desteğini bir kez sağa çevirdiğinizde kapak açılırdı.

Herhangi bir miktarda mücevher ya da nakit için yeterli yer vardı. Ya da kokain.

Stillwater'daki insanların yarısı trafik çevirmesinde yakalandıkları ve arka koltukta kokain/çalıntı müzik seti/silah olduğu için oradaydı. Koop değil.

Bir süre daha kapıyı izledi, sonra kutunun kapağını açtı, sekiz topu çıkardı, sıkıştırdı ve yerine koydu. Sadece küçük bir burun, onu keskinleştirmeye yetecek kadar.

Dairenin beton sahanlığının her iki yanında nöbetçi gibi duran iki olgun çardak ağacı vardı. Bu Koop'un hoşuna gitmişti: ağaçlar her iki taraftan da görüş alanını kesiyordu.

Dış lobiye görebilmek için binadan neredeyse dümdüz dışarıda durmanız gerekiyordu.

Yoldan bir çift indi, adam anahtarlarını şingırdatıyordu. İçeri girdiler ve Koop bekledi. Sırada yalnız bir kadın vardı ve Koop canlandı. Ama kadın kaldırımında dümdüz yürüyordu, dikkati dağılmıştı ve son dakikaya kadar binaya doğru sapmadı. Mükemmel olacaktı ama Koop'a hareket edecek zaman bırakmamıştı. İçeride kayboldu.

El ele tutuşmuş iki adam aşağıya indi. Hayır. İki ya da üç dakika sonra onları o kadar iri bir adam takip etti ki Koop riske girmemeye karar verdi.

Sonra Jim Flory köşeyi döndü, anahtarları çoktan elindeydi. Flory sol favorisini kaşıdı ve bir şeyler mırıldandı, kendi kendine konuşuyordu, dikkati dağılmıştı. Boyu on beşti ve ince yapıydı. Koop arabanın kapısını iterek açtı ve dışarı çıkıp kaldırımdan aşağı inmeye başladı. Flory binaya döndü, anahtarlarını karıştırdı, dış kapıyı çekip açtı ve içeri girdi.

Koop öfkeliydi: bağırsaklarındaki ısıyı hissedebiliyordu. Şerefsiz anahtarımı aldı. Şerefsiz.

Koop Flory'yi yürüyüş yolunda takip etti; Koop hafifçe ıslık çalıyordu, bu bilinçsiz bir gizleme taktiği idi ama sinirlenmişti. Anahtarım var. Koop'un üzerinde beyzbol şapkası, kot pantolon, golf tişörtü ve büyük beyaz

Twins maçından yeni dönmüş bir adam gibi spor ayakkabıları vardı. Şapkasının faturasını aşağıya doğru eğik tutuyordu.  elik  ubuk sağ cebindeydi, tam bir ayak dışarı çıkmıştı ama doğal olarak sallanan kolu tarafından gizlenmiőti.

Lanet olası pislik, anahtarımı aldım. Zip-a-dee-doo-dah, diye ıslık çaldı, Zip-a-dee-ay, ve her saniye daha da sinirleniyordu. Anahtarım.

Cam dış kapıdan, Flory'nin karanlıkta i  kilidi açmaya çalıştığını görebiliyordu. Anahtar onun elinde olmalıydı. Koop dış kapıyı açtı ve Flory i  kapının anahtarını çevirerek arkasına baktı ve "Merhaba," dedi.

Koop başını salladı ve "Hey," dedi, şapkasının ucunu aşağıda tutarak. Flory kapıya döndü ve kapıyı çekti, o çekerken Koop da kokain çubuğunu cebinden çıkardı.

Flory bir şeyler hissetmiő, hareketin aniliğini sezmiő olabilirdi: anahtarla birlikte durdu, başı yukarı kalktı ama çok geçti.

Orospu çocuğu anahtarımı aldı.

Koop onu yeniden çubukla yaraladı ve kulağının arkasına vurdu.  ubuk çarptı, pak!, metal ete çarptı, bir kasabın satırının pirzolayı keserken çıkardığı ses gibi.

Flory'nin ağızı açıldı ve tek bir hece çıktı: "Unk." Baş cam kapıya çarptı ve ellerini camdan aşağı sürükleyerek düştü.

Koop şimdi hızlı hareket ediyordu, artık sıradan bir şey değildi, eğildi, dışarıya gelincik gibi baktı, sonra Flory'nin cüzdanını aldı: bir soygun. Cüzdanı cebine koydu, Flory'nin anahtarını kilitten çıkardı, Sucrets tenekesini açtı ve camcı macununun önce bir tarafına, sonra diğer tarafına hızla bastırdı. Macun çok sertti ve mükemmel izler bırakıyordu. Tenekeyi kapattı, anahtarı pantolonunun paçasına sildi ve kilide geri soktu.

Tamamdır.

Döndü, hâlâ yarı çömelmiş vaziyette dış kapıya uzandı ve bacakları gördü.

Kapının diğer tarafında bir kadın tökezledi, geri gitmeye çalışıyordu, çoktan dönmüştü.

Tenis ayakkabısı ve eşofman giymişti. Onun geldiğini hiç görmemişti. Kapıdan içeri daldı, bir eliyle camı kırarken diğer eliyle cebindeki çubuğu çıkardı.

"Hayır." Bağırды. Yüzü donmuştu, ağız açıktı. Loş ışıktay, yatağın üzerindeki cesedi görebiliyordu.

arkasındaki zeminde tökezleyerek geri çekiliyor, bacaklarını hareket ettirmeye, koşmaya çalışıyor, şok geçiriyordu...

Koop ona bir leopar gibi saldırdı, sopayı sallamaya başlamıştı bile.

"Hayır," diye tekrar çığlık attı, gözleri büyüyor, dişleri korkuyla parlıyordu. Kolunu kaldırdı ve sopa koluna çarparak kırdı, başını ıskaladı. "Hayır," diye bir kez daha çığlık atarak döndü ve Koop, onun üzerinden aşağıya inerek ensesine, kafatasıyla birleştiği yere öyle bir darbe indirdi ki, eğer kılıç sallıyor olsaydı kafasını koparabilirdi.

Kan kaldırıma sıçradı ve kadın eğilerek yere düştü ve Koop ona bir kez daha vurdu, bu kez savunmasız kafatasının tepesine, tam, acımasız bir vuruş, ağır bir adamın çakıl taşına basması gibi bir çıtırtıyla sona erdi.

Başı öne eğildi ve Koop, bu müdahaleden, sorundan, krizden çılgına dönmüş bir halde, onun bedenini çardak ağacının arkasındaki basamaktan aşağı tekmeledi.

"Orospu çocuğu," dedi. "Orospu çocuğu." Böyle olmasını istememişti. Hareket etmek zorundaydı.

Flory'ye çarpmasının üzerinden bir dakikadan az zaman geçmişti. Yolda başka kimse yoktu. Caddenin karşısına baktı, Sara'nın pencerelerinde bir hareket var mıydı diye.

Jensen'in apartmanında ona bakan bir yüz aradı.
Görebildiği bir şey yoktu.

Yeniden çubuğu cebine sokarak hızlı adımlarla uzaklaşmaya başladı. Tanrım, bu da neydi: ceketinde kan vardı. Bir eliyle sildi, bulaştı. Eğer bir polis gelirse...

Öfke kabardı: Lanet olası kaltak, böyle ortaya çıktı.

Yutkundu, savaştı, ilerlemeye devam etti. Devam etmeliydi... Arkasına baktı, caddeyi geçti, neredeyse koşuşturuyordu, şimdi burnunda, ağzında sıcak insan kanı kokusu vardı. Buna aldırmıyordu ama burada değil, şimdi değil...

Belki de çıkıp gitmesi gerektiğini düşündü.
Yürüyüp gitmek ve daha sonra geri dönüp
Şirket kamyonu: Birisi onu kadına çarparken görüp kamyona kadar takip etse, yan taraftaki rozeti görürler ve hepsi bu kadar. Öte yandan, polisler muhtemelen çevredeki arabaların plakalarını alıp tanık arayacaktır.

Hayır. O alırdı.

Şoför tarafındaki kapıyı açtı, karanlık camda bir an kendini gördü, kasketinin altında yüzü buruşmuştu, üzerinde koyu renkli çizikler vardı.

Kamyonu çalıştırdı ve aynı anda yüzünü sildi: eldivenlerinde daha fazla kan vardı. Tanrım, her yerinde kan vardı. Tadını alabiliyordu, ağızındaydı...

Park yerinden yavaşça ıktı. Dikiz aynasından koşan ya da işaret eden biri var mı diye baktı. Boş sokaktan başka bir şey görmedi.

Hiçbir şey.

Stres onu sıkılaştırdı. Kaslarının pompalandığını, vücudunun dolduğunu hissedebiliyordu. Kanın tadına bak. Ve aniden, acıyla birlikte bir zevk dalgası belirdi. karıncalar üzerinize süründü...

İyilik kötülükten daha fazla. Çok daha

fazlası. Bölüm 6

Hava evde değildi. Lucas endişesini bastırdı: Bir saat önce evde olmalıydı. Telefonu açtı ama telesekreterde bir şey yoktu ve kapattı.

Kravatını çıkararak yatak odasına doğru yürüdü. Yatak odası neredeyse bilinçaltında Chanel No. 5 kokuyordu; ve bunun da ötesinde, çok hafif bir ahşap cilası. Yeni bir yatak odası takımı almıştı, zarif bir çizgiye sahip sade ahşap mobilyalar, hafif

Craftsman-Mission. Homurdandı. Eski eşyaları yeterince iyiydi, yıllardır kullanıyordu. Bunu duymak istemedi.

"Yabancı kadınlar tarafından ölesiye dövülmüş gibi görünen yirmi yıllık bir orta boy yatağınız var - sormayacağım - ve bir yatak başlığınız yok, bu yüzden yatak orada bir fırlatma rampası gibi duruyor. Yatakta kitap okumaz mısın sen? Başlık ışıklarını bilmiyor musun? Güzel yastıklar istemez misin?"

Belki başka biri satın alırsa.

Eski şifonyerinin de Kurtuluş Ordusu'ndan gelmiş gibi göründüğünü söyledi.

Ona söylemedi ama kadın kesinlikle haklıydı.

Sandalyesi hakkında hiçbir şey söylemedi. Sandalyesi yataktan daha eskiydi, bir St. Thomas profesörü öldükten sonra bir hurda satışından alınmıştı ve onu bırakmıştı.

arkada. Büyük, rahat ve derisi sahteydi. Bir kolunda leke olan, çoğunlukla kullanılmayan ikinci koltuğu atmış -Lucas ne olduğunu hatırlayamıyordu ama Vikings-Packers maçı sırasında olmuştu- ve yerine rahat bir aşk koltuğu koymuştu.

"Eğer yaşlılığımızda televizyon izleyeceksek, yan yana oturmalıyız" dedi. "İlk

Erkeklerin televizyon aldıklarında yaptıkları en lanet şey, televizyonun önüne iki E-Z Boys ve aralarına da bira kutuları ve pizzalar için bir masa koymaktır. Yemin ederim buna izin vermeyeceğim."

"Evet, evet, sadece sandalyemle oynama," demişti Lucas. Hafifçe söylemişti ama endişelenmişti.

O da bunu anladı. "Sandalye güvenli. Çirkin ama güvenli."

"Çirkin mi? Bu gerçek bir eldiven... malzemesi."

"Gerçekten mi? Çöp torbasından eldiven mi yapıyorlar?"

Weather Karkinnen bir cerrahtı. Otuzlu yaşlarının sonlarında, sarı saçlarında beyaz çizgiler belirmeye başlayan ufak tefek bir kadındı. Koyu mavi gözleri, yüksek elmacık kemikleri ve geniş bir ağzı vardı. Belli belirsiz bir Rus'a benziyordu, diye düşündü Lucas. Cüssesine göre geniş omuzları ve sıırım gibi kasları vardı; acımasız bir squash oyunu oynuyor ve yelken açabiliyordu.

Her şeyi. Onu hareket ederken, dinlenirken, bir sorun üzerinde çalışırken izlemeyi seviyordu. Uyurken bile onu izlemeyi seviyordu, çünkü bunu bir kedi yavrusu gibi çok iyi yapıyordu.

Lucas onu düşündüğünde, ki her an düşünebilirdi, zihninde hep aynı görüntü belirliyordu: Hava ona bakmak için dönüyor

Omzunun hemen üzerinden sade bir inci sarkıyordu.

Evleneceklerini düşünmüştü. "Henüz sorma." demişti.

"Neden? Hayır mı diyeceksin?"

İşaret parmağıyla adamın göbeğini dürttü. "Hayır. Evet derdim. Ama henüz sorma. Bir süre bekle."

"Ne zamana

kadar?"

"Öğreneceksin."

Bu yüzden sormamıştı; ve derinlerde bir yerde, korkuyordu, rahatlamıştı. Çıkmak mı istiyordu? Bu yakınlığı daha önce hiç yaşamamıştı. Bu farklıydı. Korkutucu olabilirdi.

Mutfakta telefon çaldığında Lucas donuna kadar soyunmuştu. Sessiz yatak odası dahili telefonunu açtı ve "Evet?" dedi.

"Şef Davenport?" Connell. Sesi gergin geliyordu.

"Meagan, bana Lucas demeye başlayabilirsin," dedi.

"Tamam. Sadece dosyalarınızı atmayın demek istemiştim. Dava üzerinde." Garip bir gümbürtü vardı

arkasındaki ses. Sesi daha önce de duymuştu ama ne olduğunu çıkaramıyordu.

"Ne?"

"Dosyalarınızı atmayın dedim."

"Meagan, sen neden bahsediyorsun?"

"Yarın görüşürüz. Tamam mı?"

"Meagan...?" Ama o gitmişti.

Lucas telefona baktı, kaşlarını çattı, başını salladı ve kapattı. Yeni şifonyeri karıştırdı, koşu şortu aldı, çamaşır sepetinin üstüne attığı kolsuz bir sweatshirt'ü aldı, üzerine geçirdi ve bir kolunu kolun içinden geçirerek durdu. Connell'in klavyesinin arkasında duyduğu gümbür gümbür ses. Her neredeyse, birkaç metre ötede üç ya da dört kişi klavye kullanıyordu. Geç bir saat olmasına rağmen ofisi olabilirdi.

Bir gazete olabilir. Bir

televizyon kanalı olabilir.

Düşünceleri garaj kapısının açılma sesiyle bozuldu. Hava durumu. Göğsünden küçük bir taş yuvarlandı. Eşofmanını üzerine çekti.

Başını kaldırdı, çoraplarını ve koşu ayakkabılarını aldı ve çıplak ayakla eve doğru yürüdü.

"Hey." Mutfakta durmuş, buzdolabından bir Sprite çıkarıyordu. Adam onu yanağından öptü. "İyi bir şey var mı?"

"Harrison ve MacRinney'in Bell felci olan bir çocuğa serbest flep yapmalarını izledim," dedi ve kutunun kapağını açtı.

"İlginç mi?" Çantasını mutfak tezgahının üzerine koydu ve yüzünü ona çevirdi: yüzü biraz orantısızdı, sanki tıbbaya yönelmeden önce bir ring kariyeri olmuş gibiydi. Yüzünü sevmişti; onunla ilk kez konuştuğunda, Wisconsin'in kuzeyindeki yanmış bir cinayet mahallinin dehşetinde verdiği tepkiyi hatırlayabiliyordu: çok güzel değildi, diye düşünmüştü, ama çok çekiciydi. Kısa bir süre sonra da çakıyla boğazını kesmişti...

Şimdi başını salladı. "Bazı kritik şeyleri göremedim - en çok da oldukça seçici olan yağların temizlenmesini. Çift ameliyat mikroskobu vardı, böylece Harrison'ın çalışmasını kısmen izleyebildim. Bir süpürge kamışından çok da büyük olmayan bir atardamarın kenarına beş kare düğüm attı."

"Bunu yapabilir misin?"

"Belki," dedi, sesi ciddiye. Cerrahlar ve onların rekabetçi içgüdüleri hakkında bir şeyler öğrenmişti. Onun damarına nasıl basacağını biliyordu. "Eninde sonunda, ama..."

Damarıma basıyorsun." "Belki de."

Durdu, geri çekildi ve ona baktı, sesinden bir şey anladı. "Bir şey mi oldu?"

Omuz silkti. "Bu öğleden sonra on beş dakika kadar oldukça ilginç bir vakam vardı. Şimdi gitti, ama... Bilmiyorum."

"İlginç mi?" Endişelendi.

"Evet, BCA'dan bir kadın etrafta bir seri katil olduğunu düşünüyor. Biraz deli ama haklı olabilir."

Şimdi endişelenmişti. Ona doğru geri adım attı. "Bir manyağa bulaşarak tekrar yaralanmanı istemiyorum."

"Sanırım bitti. Davadan çekildik." "Bitti mi?"

Lucas, Connell'dan gelen garip telefon da dahil olmak üzere her şeyi anlattı. Weather dikkatle dinledi ve Sprite'ını bitirdi. "Bir şeylerin peşinde olduğunu düşünüyorsun," dedi Lucas sözlerini bitirdiğinde.

"Öyle gibi geldi. Umarım yanmaz.
Hadi. Koşalım."

"Daha sonra Grand'a gidip dondurma alabilir miyiz?"

"4 mil yapmamız gerekecek."

"Tanrım, çok sertsin."

Hava karardıktan, koşudan ve dondurmadan sonra Weather ertesi sabahki operasyon için notlarını gözden geçirmeye başladı. Lucas onun bu kadar sık ameliyat yapmasına hayret ediyordu. Ameliyat hakkındaki bilgisi televizyondan geliyordu; her ameliyat bir krizdi ve ancak büyük bir çalışma ve biraz da tehlikeyle üstlenilirdi. Weather için bu rutin bir şeydi. Neredeyse her gün, hatta bazı günler iki ya da üç kez ameliyat oluyordu. "Eğer bu işi en iyi şekilde yapacaksanız, çok yapmanız gerekir. Hepsi," dedi. Saat onda yatmış ve beş buçukta kalkmış olacaktı.

Lucas bir süre iş yaptı, sonra evin içinde dolaştı, sonunda bodruma inip görev dışı küçük bir silah aldı, beline taktı ve

golf tişörtünü üzerine çekti. "Bir süreliğine dışarı çıkıyorum," dedi.

Weather yataktan başını kaldırdı. "Davanın bittiğini sanıyordum."

"Ehh. Ben bir erkek arıyorum."

"O yüzden sakın ol," dedi. Dişlerinin arasına sarı bir kalem sıkıştırmıştı ve onun etrafında konuşuyordu; sevimli görünüyordu ama adam onun gözlerindeki küçük korku kıvılcımını fark etti.

Sırıttı ve "Sorun değil. Bir sorun olduğunda size doğrudan söyleyeceğim."

"Elbette."

Lucas'ın evi Mississippi'nin doğu kıyısındaydı; uzun karaağaçlar ve birkaç meşe ağacının yanı sıra yeni akçaağaçlar ve ginkgoların bulunduğu sakin bir mahalledeydi.

ve dışbudak ağaçları kaybolan karaağaçların yerini alıyordu. Geceleri sokaklar, ofisteki yağlarını eritmeye çalışan orta sınıf koşucular ve loş ışıklı yürüyüş yollarında el ele dolaşan çiftlerle canlanıyordu. Lucas vites değiştirmek için sokakta durduğunda, çok uzakta olmayan bir yerden bir kadının kahkahasını duydu; neredeyse hava almak için içeri girecekti.

Bunun yerine Marshall-Lake Köprüsü'ne yöneldi, Mississippi'yi geçti ve bir mil ileride Lake Street şeridinin derinliklerine daldı. Kokteyl salonları, porno mağazaları, hurdacılar, mobilya kiralama yerleri, çek bozdurma yerleri ve ucuz ışıklı tabelalardan oluşan çirkin bir manzara boyunca uzanan düşük kaliteli fast-food franchise'larını gezdi. Çocuklar günün ve gecenin her saatinde etrafta dolaşıyor, banliyöde kokain arayanlar, torbacılar, sarhoşlar, pejmürde sigortacılar ve St. Paul, umutsuzca eve giden kestirme yolu arıyordu. Bir çift polis kırmızı ışıkta Porsche'nin yanında durdu ve uyuşturucu satıcısı olduğunu düşünerek ona baktı. Camını indirdi ve sürücü sırtarak bir şeyler söyledi, yolcu tarafındaki polis de camını indirdi ve "Davenport?" dedi.

"Evet."

"Harika araba, dostum."

Şoför ortağına seslendi, "Hey, dostum, küçük bir taşın var mı? Tadına bakabilirim, dostum."

Franklin Caddesi de Lake Caddesi kadar engebeliydi ama daha karanlıktı. Lucas cebinden bir kâğıt çıkardı, okuma lambasını yaktı ve Junky Doog'un adresi vardı ve onu aramaya gitti. Binaların yarısının numarası yoktu.

Doğru yeri bulduğunda, pencerede bir ışık ve dışarıdaki verandada oturan yarım düzine insan vardı.

Lucas park etti, dışarı çıktı ve verandadaki konuşma kesildi. Kırık ön kaldırımın yarısına kadar yürüdü ve durdu. "Burada Junky Doog adında bir adam mı yaşıyor?"

İri yapılı Hintli bir kadın kendini çim sandalyeden dışarı attı. "Şimdi olmaz. Bütün ailem artık burada yaşıyor."

"Onu tanıyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum, Bay Polis." Kibardı. "Neredeyse dört aydır buradayız ve bu ismi hiç duymadık."

Lucas başıyla onayladı. "Tamam." Ona inanmıştı.

Lucas barları dolaşmaya, barmenlerle ve müşterilerle konuşmaya başladı. Sokakta zaman kaybetmişti ve oyuncular değişmişti. Orada burada biri onu seçiyor, adını söylüyor, elini kaldırıyordu: yüzler ve isimler geri geliyordu ama bilgiler seyrekti.

Eve dönmek için yola koyuldu, bir ara sokakta Blue Bull'u gördü ve son bir mola vermeye karar verdi.

Yarım düzine araba, barın küçük otoparkının etrafına, sanki bir bombalama olayından kaçınmak için terk edilmişler gibi garip pozisyonlarda park edilmişti. Blue Bull'un camları karartılmıştı, böylece müşteriler kendileri görünmeden otoparktan kimin geldiğini görebiliyorlardı. Lucas Porsche'yi sokaktaki bir yangın musluğuna bıraktı, gece havasını kokladı -krezot ve katran- ve içeri girdi.

Sahibi, Blue Bull'un ucuz içki satabildiğini, çünkü yüksek genel giderlerden kaçındığını söyledi. Hiçbir şeyi tamir etmeyerek bundan kaçınıyordu. Bilardo masasında, bir topu otuz derecelik bir kavisle köşe cebine yuvarlayacak oluklar vardı. Tepedeki vantilatörler 60'lardan beri hareket etmemişti. Müzik kutusu bozulmuştu.

Guy Lombardo'nun bir plağını yarılarmış ve o zamandan beri yerinden kıpırdamamıştı.

Dekor da değişmemişti: bira ve tütün dumanı patinası ile kırmızı kilitli genelev duvar kağıdı. Ancak obez barmen yeniydi. Lucas bir tabureye çöktü ve barmen elini silerek yanına geldi. "Öyle mi?"

"Carl Stupella hâlâ burada mı çalışıyor?" Lucas sordu.

Barmen cevap vermeden önce öksürdü, ağzını kapatma zahmetine katlanmadan başını başka yöne çevirdi. Tükürük bardan aşağı uçtu. "Carl öldü," dedi toparlanarak.

"Öldü mü?"

"Evet. Twins maçında sosisli sandviç yerken boğuldum." "Şaka yapıyor olmalısın."

Barmen omuz silkti, gülümsemeye başladı, daha iyi düşündü ve tekrar omuz silkti. Öksürdü. "Zamanı doldu," dedi dindar bir tavırla, bezini bir daire içinde gezdirerek. "Onun arkadaşı mısın?"

"Tanrım, hayır. Başka birini arıyorum. Carl onu tanıyordu."

Barmen felsefi bir tavırla, "Carl pisliğin tekiydi," dedi. Bir dirseğini bara dayadı. "Polis misin?"

"Evet."

Barmen etrafına bakındı. Barda yedi kişi daha vardı; beşi tek başına oturmuş, hiçbir şeye bakmıyordu, diğer ikisi ise fısıldayabilmek için başlarını birbirine eğmişti. "Kimi arıyorsunuz?"

"Randolph Leski mi? Eskiden burada takılırdı."

Barmenin gözü barın aşağısına kaydı, sonra tekrar Lucas'a döndü. Sesini alçaltarak öne doğru eğildi. "Bu boktan şey para getiriyor mu?"

"Bazen. Listeye giriyorsun..."

"Randy yaklaşık sekiz tabure aşağıda," diye mırıldandı. "Sonraki iki adamın diğer tarafında."

Lucas başıyla onayladı ve bir an sonra birkaç santim geriye yaslanıp sağına baktı. Tekrar barmene bakarak sessizce, "Aradığım adam senin kadar büyük," dedi.

"Şişman demek istiyorsun," dedi barmen.

"İri yarı."

Barmen başını eğdi. "Randy'de tümör vardı. Bağırsaklarının çoğunu aldılar. Artık kilo alamıyor. Domuz pirzolası yiyor, sosis sığıyor diyorlar. Sindiremiyorlar."

Lucas tekrar bara bakıp, "Bana bir beraberlik ver, her neyse," dedi.

Barmen başıyla onayladı ve uzaklaştı. Lucas cebinden bir kartvizit çıkardı, bir yirmilik ve kartviziti uzattı. "Teşekkürler. Adın ne senin?"

"Earl. Stupella."

"Carl'ın..."

"Kardeşi."

"Belki bir ara ciddi bir Şey duyarsan beni ararsın," dedi Lucas. "Üstü kalsın."

Lucas bira bardağını aldı ve barda dolaşmaya başladı. Durdu ve iki kez baktı. Taburedeki zayıf adam başını çevirdi: yüzünün ve boynunun etrafındaki gevşek deri bir av köpeğininki gibi sarkıyordu ama Randy Leski'nin huysuz küçük domuz gözleri bunun arasından bakıyordu.

"Randy," dedi Lucas. "YaŐadığım ve nefes aldığım gibi."

Leski mutfaktaki bir sinekten rahatsız olmuş gibi başını bir kez salladı. Leski tamir dolandırıcılığı yapıyor, yaşlılar üzerinde uzmanlaŐıyordu. Lucas onu bir hobi haline getirmişti. "Git buradan. Lütfen."

"Tanrım. Eski dostlar," dedi Lucas kollarını açarak. Bardaki diğer konuşmalar kesildi. "Harika görünüyorsun dostum. Diyet mi yapıyorsun?"

"Kıçımı öp, Davenport. Ne istersen iste, bende yok."

"Junky Doog'u arıyorum."

Leski biraz daha dik oturdu. "Junky mi? Birini mi kesti?"

"Sadece onunla konuşmam gerek."

Leski aniden kıkırdadı. "Tanrım, yaşlı Junky." Gözlerinden bir damla yaşı siler gibi bir hareket yaptı. "Sana söylüyorum, onu en son duyduğumda Dakota County'deki bir çöp sahasında çalışıyordu."

"Çöp sahası mı?"

"Evet. Çöplük. Hangisi olduğunu bilmiyorum, sadece bazı erkeklerden duyuyorum. Tanrım, bir hurdalıkta doğan adam tımarhaneye gönderiliyor. Onu oradan kovduklarında, kendini bir çöplükte buluyor. Bazı insanlar çok şanslı, değil mi?" Leski gülmeye başladı, büyük balgam emici hırıltılarla.

Lucas bir süre ona bakıp hırıltısının geçmesini bekledikten sonra başını salladı.

Leski, "Döndüğünü duydum."

dedi. "Evet."

Leski birasından bir yudum aldı, yüzünü buruşturdu, yere baktı ve "Geçen gün vurulduğunu duydum. Kış. Çocukluğumuzdan beri ilk kez bir Katolik kilisesine gittim."

"Kilise mi?"

Leski, "Senin nalları dikmen için kırım yırtarak dua ediyordum," dedi. "Çok acı çektikten sonra."

"Beni düşündüğün için teşekkürler," dedi Lucas. "Hâlâ yaşlı insanlarla anlaşma yapıyor musun?"

"Git kendini becer."

"Sen temiz bir nefessin, Randy... Hey." Leski'nin eski spor ceketinde garip bir kırılganlık, bir yumru vardı. Lucas onun yan tarafına dokundu. "Taşıyor musun?"

"Hadi, beni yalnız bırak, Davenport."

Randy Leski asla taşımazdı: bu onun dininin bir parçası gibiydi. "Ne oldu böyle?"

Leski bir suçluydu. Taşımak onu içeri sokabilirdi. Birasına baktı. "Mahallemi gördün mü?"

"Son zamanlarda değil."

"Haberler kötü. Kötü haber, Davenport. İyi ki annem bunu görecek kadar yaşamadı. Bu çocuklar, Davenport, onlara arptığın için seni öldürecekler," dedi Leski, Lucas'a bakmak için başını yana eğerek. Gözleri su rengindeydi. "Yemin ederim, geçen gece Pansy'nin yerindeydim ve bu pislik çocuk bir kıza bir şeyler söylemeye başladı, kızın erkek arkadaşı ayağına kalktı -Bill McGuane'in oğlu- ve kıza, 'Hadi, gidelim,' dedi. Ve gittiler. Bill'i gördüm ve bundan bahsettim, o da 'O çocuğı asla kavga etmemesini söyledim' dedi. Korkak biri değil ama dövüşmek hayatına değer. Ve o haklı, Davenport. Biri kafana vuracak diye endişelenmeden sokakta yürüyemezsin. Hiçbir şey için. Hiçbir şey için. Eskiden biri seni arıyorsa anlayabileceğın bir nedeni vardı. Şimdi mi? Hiçbir şey için."

"Pekala, parçaya dikkat et, ha?"

"Evet." Leski bara geri döndü ve Lucas bir adım uzaklaşıp arkasını döndü. Sonra Leski aniden kıkırdadı, yüzündeki etler çabayla titriyordu ve "Junky Doog." dedi. Ve biraz daha kıkırdadı.

Lucas dışarıda etrafına bakındı.

Yapacak başka bir şey yoktu. Uzaklardan siren sesleri duyabiliyordu, hem de çok sayıda. Bir şeyler oluyordu ama nerede olduğunu bilmiyordu. Telefon edip olayın nerede olduğunu öğrenmeyi düşündü; ama o kadar çok siren sesi vardı ki, muhtemelen bir yangın ya da araba kazasıydı. İçini çekti, artık biraz yorulmuştu ve arabaya geri döndü.

Hava uyuyordu. Saat altıda kalkacak, onu uyandırmamak için sessizce hareket edecekti; yedide ameliyathanede olacaktı; Lucas ondan sonra üç saat uyuyacaktı. Şimdi, yatak odasından koridorun sonundaki ana banyoda soyundu, bar dumanını teninden uzaklaştırmak için hızlı bir duş aldı ve sonra onun yanına kaydı. Kendini ona doğru bıraktı, bacağı pürüzsüzdü.

onunkine karşı. Weather eski moda bir erkek tişörtü ve bikini pantolonuyla uyuyordu, bu da hayal gücüne pek bir şey bırakmıyordu.

Sırt üstü uzandı ve onun tişört ve külotla yatak odasında zıplarken hızlıca zihninde bir fotoğrafını çekti. Bazen, ertesi sabah kız çalışmıyorken, aynı görüntüyü alıyor, bundan kaçamıyor ve eli tişörtün altına giriyordu...

Bu gece olmaz. Çok geç. Başını çevirdi ve ona iyi geceler öpücüğü verdi. Bunu her zaman yapması gerektiğini söylemişti ona:

Bilinçaltı bilirdi.

Uzun bir süre sonra Lucas onun elini üzerinde hissetti ve gözlerini açtı. Oda loştu, gün ışığı perdelerin arasından süzülüyordu.

Yanında, yatakta tamamen giyinik bir şekilde oturan Weather, ona kışkırtıcı bir seğirme daha yaşattı.

"Erkeklerin kollarının olması güzel bir şey," dedi.

"Onları uyandırmayı kolaylaştırıyor."

"Ha?" Kendinde değildi.

"Dışarı çıkıp televizyona baksan iyi olur," dedi ve onu bıraktı. "Openers programı senden bahsediyor."

"Ben mi?" Oturmak için mücadele etti.

"Siz polis memurlarının kullandığı o tuhaf deyim neydi? "İşler sarpa sardı" mı? Sanırım bu."

Bölüm 7

Anderson koridorda Lucas'ın ofisinin dışında bekliyor, bir avuç dolusu bilgisayar çıktısını okuyordu. Lucas'ı görünce duvardan uzaklaştı.

"Şef bizi şimdi görmek istiyor."

"Biliyorum, bir telefon aldım. TV3'ü gördüm," dedi Lucas.

Anderson, Lucas'a bir kâğıt uzatarak, "Sana kâğıt," dedi. manila dosyası. "Wannemaker'daki gecelemeler.

Galerilerde bir şey yok. Camel doğruladı, vücudundaki tütün sigaradaki tütünle eşleşti.

Bileklerinde bağ izleri vardı ama bağ yoktu; ayak bilekleri sarı polipropilen bir iple bağlanmıştı. İp eskiydi, güneş ışığına maruz kaldığı için kısmen bozulmuştu, bu yüzden daha fazla bulabilirsek muhtemelen bir eşleşme yapabilirler."

"Başka bir şey var mı? Deri, meni, herhangi bir şey?" "Şimdilik yok... Ve işte Bey dosyası."

"Tanrım." Lucas dosyayı alıp çevirerek açtı. İçindeki kâğıtların çoğu Connell'in raporu için fotokopi çekilmişti; daha önce görmediği birkaç küçük şey vardı.

Mercedes Bey, 37 yaşında, 1984'te öldürüldü, dosyası hala açık. Connell'in listesinin ilki, TV3 hikayesinin merkezi.

"Göllerden haberin var mı?" Anderson, sanki çok müstehcen bir fıkra anlatacakmış gibi sesini alçaltarak sordu.

"Ne oldu?" Lucas başını kaldırıp Bey dosyasına baktı.

"Göllerin orada kötü bir tane var. Sabah televizyonuna çıkmak için çok geç. Adam ve kız arkadaşı, belki de kız arkadaşı. Adam komada, vejetaryen olabilir. "Bu sabah

Kadın ölmüş. Kafası ezilmiş, muhtemelen bir boru ya da çelik bir çubukla. Ya da bir tüfek namlusu veya uzun namlulu bir tabanca, belki bir Redhawk. Küçük çaplı bir soygun gibi görünüyor. Gerçekten çirkin. Gerçekten çirkin."

"Cinayet masasında çıldırıyorlar mı?"

"Herkes çıldırmış durumda," dedi Anderson. "Herkes oraya gitti. Roux daha yeni döndü. Ve sonra şu TV3 olayı - şef çok ateşli. Gerçekten ateşli."

Roux çok öfkeliydi. Sigarasını Lucas'a doğru tuttu. "Bana bununla bir ilgin olmadığını söyle."

Lucas omuz silkti, diğerlerine baktı ve oturdu. "Benim bununla hiçbir ilgim yok."

Roux başını salladı, sigarasından uzun bir nefes çekti; ofisi lig gecesi bowling salonu gibi kokuyordu. Lester bir köşede bacak bacak üstüne atmış, mutsuz bir şekilde oturuyordu. Anderson bir sandalyeye tünemiş, kalın camlı gözlüklerinin ardından baykuş gibi Roux'ya bakıyordu. "Ben öyle düşünmemiştim," dedi Roux. "Ama kimin yaptığını hepimiz biliyoruz."

"Mmm." Lucas bunu söylemek istemedi.

"Söylemek istemiyor musun?" Roux sordu. "Ben söyleyeceğim. Lanet olası Connell."

"On iki dakika," dedi Anderson. "TV3'ün şimdiye kadar yayınladığı en uzun hikaye. Connell'in dosyasını almış olmalılar. Her isim ve tarih çivilenmişti. Mercedes Bey cinayetiyle ilgili bazı dosya görüntülerini bulmuşlar. O zamanlar asla kullanmayacakları şeyleri kullandılar. Ve Wannemaker'la ilgili olanlar, Tanrım, cesedin çöplükten çıkarılışının videosu vardı, ne bir torba, ne de başka bir şey, sadece üzerinde bir yüzün asılı olduğu koca bir bağırsak yığını."

Lucas, "Köprüden ateş ettiler," dedi. "Onları orada gördük. Mercceklerin bu kadar iyi olduğunu bilmiyordum."

"Bey'in dosyası hâlâ açık tabii," dedi Lester, bacaklarını bir yandan diğerine çaprazlayarak. "Cinayette zaman aşımı olmaz."

"Bunu dün düşünmeliydim," dedi Roux, halıyı adımlamak için ayağa kalktı, her adımda külleri savuruyordu. Hiçbir zaman şık olmayan saçları, küçük boynuzlar gibi yer yer dikleşmişti. "Bey'in annesi vardı. Huzurevinden kalma bir önlük giymiş, yüzü parşömen gibi, kırılğan, yaşlı bir kadın. Kızını katillerine terk ettiğimizi söyledi. Bok gibi görünüyordu, ölüyor gibiydi. Onlar

Kaseti almak için sabahın üçünde onu yataktan atmış olmalı."

Anderson, "Connell'ın videosu oldukça tuhaftı, eğer onlara tüyo veren oysa," dedi.

Roux sigaralı elini umursamaz bir tavırla sallayarak, "Ah, telefonla aramışlar," dedi. "Ben de aynı lanet olası şeyi yaptım.

ödenek komitesi. Sizi sokağa çıkarırlar ve bir binaya sokarlar, böylece gözetleme filmi ya da dosya gibi görünür. Bunu yaptı, tamam." Roux Davenport'a baktı. "On dakika sonra basınla buluşacağım."

"İyi şanslar." Gülümsedi, çok ince, nahoş bir gülümsemeydi.

"Davadan hiç alınmadın, değil mi?" Sol kaşı bir aşağı bir yukarı kalktı.

"Tabii ki hayır," dedi Lucas. "Kaynakları yanlış bilgilendirilmiş. Akşamı dava üzerinde çalışarak geçirdim ve hatta yeni bir şüpheli hakkında ipucu bile buldum."

"Bu doğru mu?" Yine kaşlar.

"Aşağı yukarı," dedi Lucas. "Junky Doog Dakota County'deki bir çöplükte çalışıyor olabilir."

"Buna kritik bir gelişme diyebilirim," dedi Roux, bir parça memnuniyet göstererek. "Eğer onu bugün getirebilirsen, doğrudan ve özel olarak Strib'e vereceğim. Ve alacağın diğer her şeyi de. TV3'ün canı cehenneme."

Lester, "Eğer Connell onların kaynağıysa, davayı iptal etmediğiniz konusunda yalan söylediğinizi anlayacaklardır," dedi.

"Öyle mi? Ne olmuş yani?" Roux dedi ki. "Ne yapacaklar, tartışacaklar mı? Kaynaklarını mı açıklayacaklar? Siktir et onları."

"Connell hâlâ benimle mi çalışıyor?" Lucas sordu.

"Başka seçeneğimiz yok," diye tersledi Roux. "Eğer soruşturmayı iptal etmediysek, o zaman hâlâ soruşturmada olmalı, değil mi? Onunla daha sonra ilgileneceğim."

"Daha sonra gelmeyecek," dedi Lucas.

"Tanrım," dedi Roux, tam ortasında durarak. "Tanrım, keşke bunu söylemeseydin."

TV3'ün haberi, erotik bir ısırtıcı olduğu her halinden belli olan sarışın ve çarpıcı bir muhabirin yorumlarıyla birlikte bir dosya videosu meleziydi. Pahalı grunge kıyafetler içindeki muhabir, Connell'in dosyasına dayanarak uzun ve yoğun suçlamalarda bulundu; arkasında, en iyi Addams Ailesi tarzında ışıklandırılmış, Mercedes Bey'in kesilerek öldürülmüş halde bulunduğu kırmızı tuğlalı gecekondun binası vardı. Bey'in ve Connell'in

otopsi raporlarından detaylar okuyarak devam etti. "Şef Roux'nun soruşturmayı halının altına süpürme yönündeki tartışmalı kararıyla..." ve "Minneapolis polislerinin siyasi nedenlerle cinayet soruşturmasından vazgeçmesiyle..." ve "Mercedes Bey'in adalet çılgılığı Minneapolis Polis Departmanı'nın logrolling'i tarafından ezilecek mi? Minneapolis bölgesindeki diğer masum kadınlar da katilin acımasız bedelini ödemek zorunda mı kalacak? bu karar yüzünden mi? Bekleyip görmemiz gerekecek..."

Lucas, Anderson'la birlikte ofisinden çıkarken Roux basın danışmanına, "Kimse benimle böyle uğraşamaz," diye bağıırıyordu. "Kimse benimle uğraşamaz..."

Anderson Lucas'a sırtarak, "Connell biliyor," dedi.

Greave, Lucas'ı koridorda yakaladı. "Dosyayı okudum ama zaman kaybıydı. Bu sabah televizyondan yönetici özetini alabilirdim." Üzerinde bol lavanta rengi bir takım elbise ve mavi ipek bir kravat vardı.

"Evet," diye homurdandı Lucas. Ofisinin kapısını açtı ve Greave de onu içeri kadar takip etti. Lucas ofisini kontrol etti.

telesekreteri aradı, bir mesaj buldu ve geri alma kodunu girdi. Meagan Connell'ın sesi, mütevazı: "Bu sabah televizyondaki haberleri gördüm. Bu

bir şey değiştirir misin?" Lucas bu küstahlık karşısında sırttı ve kadının bıraktığı numarayı karaladı.

"Ne yapıyoruz biz?" Greave sordu.

"Dakota County'de bir adam bulabilir miyiz diye bakacağız. Bıçakları seven eski bir seks psikopadı." Konuşurken Connell'in numarasını tuşluyordu. Telefon bir kez çaldı ve Connell açtı. "Ben Davenport."

"Tanrım," dedi Connell, "Televizyon izliyordum..."

"Evet, evet. Kasabada kaynağın kim olduğunu bilmeyen üç adam var ve hiçbirisi Roux değil. Bugün ortalıkta görünmesen iyi olur. Kız duman altı. Bu arada biz de davaya geri döndük."

"Geri dön." Bunu bir memnuniyet tonuyla ifade etti. İnkâr yok. "Yeni bir şey var mı?"

Ona Anderson'ın Wisconsin adli tıp laboratuvarından aldığı bilgileri anlattı.

"Bağlar mı? Onu bağladıysa, bir yere götürmüş olmalı. Bu bir ilk. Bahse girerim onu evine götürmüştür. Burada yaşıyor, diğer olay yerlerinde yoktu, o yüzden onları alamazdı. Hey, ve eğer

Mercedes Bey dosyasını okudum, sanırım o da bulunmadan önce bir süre kayıptı."

"Bir şeyler olabilir," diye kabul etti Lucas. "Greave ve ben Junky Doog'un peşinden gidiyoruz. Onunla ilgili bir ipucum var."

"Gitmek istiyorum."

"Hayır, bugün seni etrafta görmek istemiyorum," dedi Lucas. "En iyisi bu, inan bana."

"Birkaç telefon görüşmesi yapsam nasıl olur?"

diye sordu. "Kimi?"

"Kitapçı listesindeki insanlar."

"St. Paul bunu yapıyor olmalı," dedi Lucas.

"Henüz değil, yapmıyorlar. Ben hemen gidiyorum."

"Önce Lester'la konuş," dedi Lucas. "St. Paul ile aralarını düzeltmelerini sağla. Soruşturmanın bu kısmı gerçekten de onlara ait."

"Hikayemi dinleyecek misin?" Porsche'ye doğru yürürlerken Greave sordu.

"Zorunda mıyım?"

"Tabii birkaç saat boyunca mızızızlanmamı dinlemek istemiyorsanız."

"Konuş," dedi Lucas.

Greave, Charmagne Carter adlı bir öğretmenin yatağında ölü bulunduğunu söyledi. Dairesi içeriden kilitliydi. Daire, hareket ve kızılötesi dedektörler kullanan ve bir alarm izleme şirketiyle doğrudan bağlantı kuran bir güvenlik sistemi kapsamındaydı.

"Tamamen kilitli mi?"

"Sıkıca mühürlendi."

"Sizce neden öldürüldü?"

"Onun ölümü bazı kötü insanlar için çok uygun oldu."

"Bir isim söyle."

"Joyce kardeşler, John ve George," dedi Greave. "Onları tanıyor musun?"

Lucas gülümsedi. "Mükemmel," dedi.

"Ne?"

"Çocukken onlara karşı hokey oynamıştım," dedi. "O zaman da şerefsizlerdi, şimdi de şerefsizler."

Greave, Joyce'ların neredeyse zengin olduklarını söyledi. İşe gecekondlu sahiplerinden -çoğunlukla savunma avukatlarından- ev kiralayarak ve daireleri kiraya vererek başlamışlardı. Ne zaman ki Yeterince nakit biriktirince birkaç ev satın aldılar. Evsizleri barındırmak moda haline gelince, bu evleri asgari standartlara getirdiler ve bir hayır kurumuna devrettiler.

Greave, "Vakıf müdürü kısa bir süre sonra büyük bir BMW'ye geldi," dedi.

Lucas, "Öğle yemeklerini atladı ve para biriktirdi," dedi.

"Hiç şüphesiz," dedi Greave. "Böylece Joyce'lar parayı aldılar ve daireleri piramitlemeye başladılar. Bir noktada beş ila altı milyon doları kontrol ettikleri söylendi. Sonra ekonomi tepetaklak oldu. Özellikle de apartmanlar."

"Aww."

"Her neyse, Joyce'lar piramitten kurtarabildiklerini kurtardılar ve tüm paralarını Güneydoğu Yakası'ndaki bu eski apartmana yatırdılar. Kırk birim. Geniş koridorlar."

"Geniş koridorlar mı?"

"Evet. Geniş. Fikir şuydu: Yeni alçıpan ve bir sürü macun ve boya atacaklar, dolapları kesecekler, bazı yeni alçak binici sobaları ve buzdolaplarını yapıştırarak ve burayı engelliler için toplu konut olarak şehre satacaklardı.

Birini ikna etmişlerdi: Belediye meclisi çok istekliydi. Joyce'lar anlaşmadan bir buçuk milyon kazanacaklarını hesaplıyorlardı. Ama merhemde bir sinek vardı."

Greave, öğretmen Charmagne Carter ve bir düzine diğerk yaşlı kiracıya, Joyce'lar satın almadan önce binanın son yöneticisi tarafından daireleri için uzun vadeli kira kontratları verildiğini söyledi. Ancak müdürü satışta işini kaybedeceğini biliyordu ve görünüşe göre kiralamaları ilginç bir tür İntikam. Belediye, uzun vadeli kira sözleşmeleri yürürlükteyken binayı almadı. Joyce'lar kira kontratlarından birkaçını satın aldılar ve satmayanlara dava açtılar. Bölge mahkemesi kiralamaları onayladı.

"Kira kontratları on beş yıl için ayda 500 dolar artı yılda yüzde iki kira artışı ve hepsi bu kadar. Fiyatına göre harika daireler ve fiyat enflasyona bile ayak uyduramıyor," dedi Greave. "Bu yüzden bu insanlar ayrılmak istemedi. Ama yine de olabilirdi, çünkü Joyce'lar onlara bir sürü bok verdi. Ama bu yaşlı kadının gözü korkmadı ve

hepsini bir arada tuttu. Sonra da ölü bulundu."

"Ah."

"Geçen hafta okula gelmedi," diye devam etti Greave. "Müdür arıyor, cevap yok. Bir polis bakmak için uğrar, kapıyı açamaz - içeriden kilitlidir ve telefona cevap veren yoktur. Sonunda kapıyı indiriyorlar, alarmlar çalıyor, ve işte orada, yatağında ölü. George Joyce gözlerinden akan yaşları siliyor ve kanaryayı yiyen kedi gibi bakıyordu. Onu öldürdüklerini düşündük."

"Otopsi mi?"

"Evet. Üzerinde bir iz bile yok. Toksikoloji raporları, reçetesinde bulunan birkaç uyku hapi için yeterli sakinleştirici olduğunu gösterdi. Komodininin üzerinde bir bira şişesi ve bir bardak vardı ama görünüşe göre alkolü metabolize etmişti çünkü kanında hiç alkol yoktu. Kızının söylediğine göre uzun süredir uykusuzluk çekiyormuş ve birkaç uyku hapını birayla bastırıp uykusu gelene kadar kitap okur, sonra da sızıp yatarmış. Görünüşe göre de aynen öyle yapmış. Doktorlar kalbinin durduğunu söylüyor. Nokta. Hikayenin sonu."

Lucas omuz silkti. "Olur böyle şeyler."

"Ailesinde kalp sorunu geçmişi yok. şubat ayında sağlık kontrolünden geçti, uykusuzluk ve çok zayıf olması dışında bir sorunu yok ama zayıf olmak kalple ilgili bir şey değil."

"Yine de olur böyle şeyler," dedi Lucas. "İnsanlar düşüp ölüyor."

Grave başını salladı. "Joyce'lar flopları işletirken, işleri düzenli tutmakla görevli bir adamları vardı. Daireleri yönetmesi için onu getirdiler. Eski bir arkadaşın; NCIC'ye göre onu üç ya da dört kez tutuklamışsın. Ray Cherry'yi hatırlıyor musun?"

"Kiraz mı? Tanrım. Pisliğin teki. Çocukken Altın Eldiven boksı yapardı..." Lucas düşünerek çenesinin kenarını kaşıdı. "Ne kadar kötü bir grubun var. Tanrım."

"Peki ben ne yapacağım? Elimde hiçbir şey yok."

"Sığır sopası ve karanlık bir bodrum alın. Cherry bir süre sonra konuşur." Lucas dişlerinin arasından sırttı ve Greave neredeyse gözle görülür bir şekilde ondan çekindi.

"Ciddi olamazsın."

"Mmm. Sanırım değil," dedi Lucas. Sonra parlayarak: "Belki de bir buz saağıyla bıaklanmıştış."

"Ne?"

"Bunu bir düşüneyim," dedi Lucas.

Dakota County'de iki çöp sahası vardı. Murphy Yasası'na uyarak önce yanlış olana gittiler, sonra bir dizi asfalt arka yoldan geçerek doğru olana vardılar. Son yarım mil boyunca, yazın tazeliğini yitirmiş iki hantal çöp kamyonunun arasında sıkışıp kaldılar.

Greave sol tarafı işaret ederek, "Ofis," dedi. Lavanta rengi takım elbisesinin önünü, sanki çürük meyve kokusunu temizlemeye çalışıyormuş gibi kuruladı.

Çöplük ofisi, bir dizi kamyon kantarına ve çöp sahasının ham sarı toprağının kenarına doğru gürleyen çöp taşıyıcılarının sıralarına bakan büyük bir cam penceresi olan küçük bir tuğla binaydı.

Lucas o tarafa döndü ve Porsche'yi otoparkın bir köşesine bıraktı.

Binanın içinde, formika kaplı bir tezgâh ofisin ön tarafını arka taraftan ayırıyordu. Yeşil tişörtlü şişman bir adam tezgahın arkasındaki metal masada oturuyordu, ağzında yanmamış bir puro vardı. Adam bir telefona şikayet etmek ve dirseklerindeki kuruş büyüklüğündeki ölü deri parçalarını toplamak; kalp kırıklığı

Sedef hastalığı. Şişman adamın arkasındaki kapı, içinde lavabo ve tuvalet bulunan telefon kulübesi büyüklüğünde bir odaya açılıyordu. Kapı açıktı ve tabure güröl güröl akıyordu. Yarı kullanılmış bir tuvalet kâğıdı rulosu klozetin üzerinde, bir diğeri de paslı suyla ıslanmış halde yerde duruyordu.

Şişman adam banyoya bakarak telefona, "Buraya gelip bakmanın bir milyona mal olacağını söylüyor," dedi. "Sana söylüyorum, Fleet-Farm'a giderim ve parçaları alırım... Bunu biliyorum Al, ama bu beni deli ediyor."

Şişman adam elini ağızlığın üzerine koydu ve "Bir dakika içinde sizinle olacağım" dedi. Sonra telefona, "Al, gitmeliyim, burada takım elbiseli birkaç adam var. Evet." Lucas'a baktı ve "EPA mısınız?" diye sordu. "Hayır."

Şişman adam telefona "Hayır" dedi, dinledi ve sonra tekrar başını kaldırdı. "OSHA MI?"

"Hayır. Minneapolis polisleri."

"Minneapolis polisleri," dedi şişman adam. Bir dakika dinledi, sonra başını kaldırıp baktı. "Çeki o gönderdi."

"Ne?"

"Çeki yaşlı karısına gönderdi. Hepsini bu sabah postaya verdi."

"Müthiş," dedi Lucas. "Umarım yapmıştır, yoksa onu resmi görevdeki bir polis memuruna kötü davranmaktan tutuklamak zorunda kalacağız, bu da üçüncü sınıf bir suç."

Greave gülümsemek için arkasını dönerken şişman adam Lucas'ın söylediklerini telefonda tekrarladı, sonra bir süre durakladıktan sonra, "Adam öyle dedi," dedi ve telefonu kapattı. "Gerçekten postaladığını söylüyor."

"Tamam," dedi Lucas. "Şimdi bir de buralarda takıldığı söylenen bir adamı arıyoruz. Junky Doog..." Şişman adamın gözleri kaydı ve Lucas, "Yani o burada mı?" dedi.

"Junky's, uh, kind of..." Şişman adam kafasına vurdu.

"Biliyorum. Onunla birkaç kez uğraştım."

"Yakın zamanda mı?"

"St. Peter'dan çıktığından beri değil."

"Sanırım Alzheimer oldu," dedi şişman adam. "Bazı günler burada olmuyor. Yemek yemeyi unutuyor, altına sığıyor."

"Peki nerede o?" Lucas sordu.

"Tanrım, adam için üzülüyorum. Hiç fırsat bulamamış bir adam," dedi şişman adam. "Hayatının tek bir günü bile."

"İnsanları kesmek için kullanılır. Bunu yapamazsın."

"Evet, biliyorum. Güzel kadınlar. Suça karşı yumuşak değilim ama Junky'yle konuştuğunuzda onun daha iyisini bilmediğini anlarsınız. O bir çocuk gibi. Yani, çocuk gibi değil, çünkü normal bir çocuk onun yaptığını yapmaz. Yani, o sadece bilmiyor. Pitbull gibi bir şey. Bu onun hatası değil."

"Bunu dikkate alıyoruz," dedi Greave, sesi yumuşaktı. "Gerçekten, bu tür şeyler bizi endişelendiriyor."

Şişman adam içini çekti, ayağa kalkmaya çalıştı ve tezgâhın etrafından dolaşarak pencereye doğru yürüdü. Çöp sahasını işaret etti. "Şu söğüt ağacını görüyor musun? Ormanda bir yeri var. Ona izin vermememiz gerekiyor ama ne yapacağız?"

Lucas ve Greave, toz bulutlarından uzak durmaya çalışarak sarı topraklı çöplükte sürtünerek ilerlediler. Çöp kamyonları gümbür gümbür geçiyordu. Çöp sahası bir çöplükten çok bir otoyol şantiyesine benziyordu, büyük D-9 Kedileri ham toprağın kenarlarında çalışıyordu; ve sadece kenarlarda bir çöplüğe benziyordu: yeşil plastik çöp yığını

Poşetler, atılmış çocuk bezleri, mısır gevreği kutuları, kartonlar, plastik ve metal parçaları, hepsi sarı toprağın altında yuvarlanmıştı ve hepsi ikinci derece ormanla çevriliydi. Martılar, kargalar ve güvercinler çöplerin üzerinde asılı kalmış, yiyecek arıyorlardı; çakal gibi hareket eden kemikli gri bir köpek kenarlarda geziniyordu.

Söğüt ağacı yaşlı bir ağaçtı, sarı renkteydi ve dalları yeni büyümeyle birlikte parlak yeşil bir renk almıştı. Altında, iki mavi plastik muşamba ağaç dallarının üzerine çadır gibi örtülmüştü. Muşambalardan birinin altında hurdaya çıkmış bir kömür ızgarası, diğerinin altında ise bir Şilte. Yatağın üzerinde bir adam yatıyordu, yüzü yukarı dönük, gözleri açık, kıpırdamadan.

"Tanrım, ölmüş amına koyayım," dedi Greave, sesi kısılmıştı.

Lucas ham topraktan çıktı, Greave isteksizce arkasına takıldı, bir çalı kümesinin etrafındaki dar patikayı takip etti ve insan dışkısı kokusuyla karşılaştı. Koku yoğun ve belli bir yönden gelmiyordu. Ağzından nefes almaya başladı ve bilinçsizce kalça kemiğine doğru uzanıp tabancasını kılıfından çeyrek santim dışarı çekerek gevşetti, sonra tekrar yerine yerleştirdi. Seslenmeden önce yaklaştı, "Merhaba. Hey."

Yatağın üzerindeki adam seğirdi, sonra tekrar yatıştı. Bir kolunu uzatmış yatıyordu, diğeri Leğen kemiğinin üzerinden. Uzatılan kolda bir sorun olduğunu gören Lucas yaklaştı. Yatağın hemen dışında, düz tepeli bir kütük görünüşe göre masa olarak kullanılıyordu. Kütüğün üzerinde kurutulmuş et parçaları gibi bir grup küçük kahverengi silindir duruyordu. Kütüğün yanında bir galonluk alüminyum bir tiner kutusu vardı, üstü kapalı, yan yatmıştı.

"Hey..."

Adam daha uzağa yuvarlandı, oturmaya çalıştı. Junky Doog. Yalınayaktı. Ve elinde bir bıçak vardı, uzun, kavisli, inci saplı bir numara, açıktı, bıçağın ağzı sapından beş santim dışarı çıkıyordu. Doog onu bir ustura gibi nazikçe tuttu ve tek kelimeyle, "Gothefuckaway," dedi. Doog'un gözleri Sanki kataraktla kaplanmış gibi puslu beyazdı ve yüzü yanık kahverengiydi. Dişleri yoktu ve haftalardır tıraş olmamıştı. Ayağa kalktığı anda ağarmış saçları omuzlarına dökülmüş, kirden düğümlenmişti. Lucas'ın onu hiç görmediği kadar kötü görünüyordu: Lucas'ın bir insanı hiç görmediği kadar kötü görünüyordu.

Greave, "Her yer pislik içinde," dedi. Sonra: "Dikkat et, bıçağa dikkat et..."

Junky bıçağı parmaklarının arasında bir amigo kızın sopasını çevirişindeki maharetle çevirdi, çelik zayıf güneş ışığında parıldıyordu. "Lanet olsun," diye bağırdı. Lucas'a doğru bir adım attı, düştü, bıçaksız eliyle kendini yakalamaya çalıştı, tekrar çığlık attı ve boştaki elini tutarak sırt üstü yuvarlandı. Elinin parmakları yoktu.

Lucas kütüğe baktı: kahverengi şeyler parmak parçaları ve birkaç ayak parmağıydı.

"Tanrım," diye mırıldandı. Ağzı açık kalan Greave'e baktı. Junky ağlayarak ayağa kalkmaya çalışıyordu, bıçak hâlâ sağ elinde titriyordu. Lucas onun arkasına geçti ve Junky dizlerinin üzerine çöktüğünde bir ayağını kürek kemiklerinin arasına koyup onu yüzüstü, yatağın hemen dışındaki aşınmış toprağın üzerine itti. Onu sıkıştırarak kötü kolunu yakaladı ve Junky ağlayarak kıvrılırken diğer kolunu yakalayıp bıçağı elinden aldı. Junky karşı koyamayacak kadar zayıftı; bir çocuktan daha zayıftı.

"Yürüyebilir misin?" Lucas Junky'yi yukarı çekmeye çalışarak sordu. Greave'e baktı. "Bana yardım et."

Ağlama krizine tutulan Junky başını salladı ve Lucas ile Greave'in desteğiyle ayağa kalktı.

"Gitmeliyiz dostum. Gitmeliyiz, Junky," dedi Lucas. "Biz polisiz, sen de bizimle gelmelisin."

Onu bok kokusunun içinden, yabancı otların arasından geçirdiler, Junky tökezliyordu, hâlâ ağlıyordu; yolun yarısında bir şey oldu ve geri çekilip Lucas'a baktı, gözleri açıldı. "Bıçağımı getir. Bıçağımı getir, lütfen. Paslanacak."

Lucas bir dakika ona baktı, sonra geri döndü. "Tutun onu," dedi Greave'e. Junky'nin cinayetlerle hiçbir ilgisi yoktu; asla. Ama Lucas bıçağı almalı.

"Bıçağı getir."

Lucas koşarak kamp alanına geri döndü, bıçağı aldı, kapattı ve Greave'in Junky'nin kolunu tuttuğu yere doğru yürüdü, Junky yolda sallanıyordu. Junky'nin aklı yine uçup gitmişti ve sessizce Lucas ile Greave'i sarı toprakta takip etti, bacakları sanki direkmiş gibi kaskatı kesilmişti. Sadece ayak başparmakları ayaklarında kaldı. Başparmağı ve en alt parmak eklemleri sol elinde kaldı; eli enfeksiyondan alev alev yanıyordu.

Kulübeye döndüklerinde şişman adam dışarı çıktı ve Lucas, "911'i ara. Onlara bir polis memurunun

ambulans. Adım Lucas Davenport ve Minneapolis Belediyesi'nde şef yardımcısıyım."

"Ne oldu, sen...?" diye başladı şişman adam, sonra Junky'nin önce elini, sonra da ayaklarını gördü. "Ah benim tatlı Meryem Ana'm," dedi ve kulübeye geri döndü.

Lucas Junky'ye baktı, elini cebine attı ve bıçağı ona uzattı. "Bırak onu," dedi Greave'e.

"Ne yapacaksın?" Greave sordu. "Bırak onu gitsin."

Greave isteksizce onu bıraktı ve hâlâ kapalı olan bıçak elinde parıldadı. Lucas bir bıçak dövüşçüsünün hareketiyle ondan yana doğru adım attı ve "Seni keseceğim, Junky," dedi, sesi alçaktı, Zorlu.

Junky ona doğru döndü, harap olmuş yüzünün köşesinde bir gülümseme vardı. Bıçak elinde döndü ve aniden dışarı fırladı. Junky, Lucas'a doğru tökezledi.

"Ben seni kestim; sen beni kesmedin," dedi.

"Seni kestim dostum," dedi Lucas, sağına, bıçaktan uzağa doğru dönmeye başlayarak.

"Beni kesemezsin."

Şişman adam dışarı çıktı ve "Hey. Ne yapıyorsun?" dedi.

Lucas ona baktı. "Sakin ol. Ambulans geliyor mu?"

"Yoldalar," dedi şişman adam. Junky'ye doğru bir adım attı. "Junky, dostum, bıçağı bana ver."

"Onu keseceğim," dedi Junky, Lucas'a doğru bir adım atarak. Tökezledi ve Lucas hamle yaptı, kötü kolunu yakaladı, onu çevirdi, arkadan eski püskü bıçak kolunu yakaladı, onu daha da çevirdi, iyi kolunu yakaladı ve bıçağı salladı.

"Bir polis memuruna saldırmaktan tutuklusun," dedi Lucas. Şişman adamı itti, bıçağı aldı, katladı ve cebine attı. "Bunu anlıyor musun? Tutuklusun."

Junky ona baktı, sonra başını salladı.

"Otur," dedi Lucas. Junky sendeleyerek geldi ve kulübenin dışındaki düz beton tabureye oturdu. Lucas şişman adama döndü. "Bunu gördün. Ne gördüğünü unutma."

Şişman adam ona şüpheyle baktı ve "Sana zarar vereceğini sanmıyorum" dedi.

"Onun için yapabileceğim en iyi şey onu tutuklamak," dedi Lucas sessizce. "Onu içeri koyacaklar, temizleyecekler ve ona bakacaklar."

Şişman adam düşündü ve başını salladı. Telefon çaldı ve içeri geri döndü. Lucas, Greave ve Junky sessizce beklediler, ta ki Junky aniden başını kaldırıp, "Davenport. Ne istiyorsun?"

Sesi net ve kontrollüydü, gözleri odaklanmıştı.

"Biri kadınları kesiyor," dedi Lucas. "Sen olmadığından emin olmak istedim."

"Uzun zaman önce bazı kadınları kestim," dedi Junky. "Bir tanesi vardı, çok güzeldi... bilirsin işte. Onlara bir asma yaptım."

"Evet, biliyorum."

"Uzun zaman önceydi; hoşlarına gitmişti," dedi. Lucas başını salladı.

"Biri kadınları mı kesiyor?" Junky sordu. "Evet, birileri kadınları kesiyor."

Bir süre daha sessiz kaldıktan sonra Greave Junky'ye sordu: "Bunu neden yapsınlar ki? Neden kadınları kesiyor?" diye sordu. Uzaktan, dolgunun çalışma sınırına doğru ilerleyen kamyonların sesinden bir siren sesi duyabiliyorlardı. Şişman adam bunu acil bir durum haline getirmiş olmalıydı.

Junky ciddiyetle Greave'e, "Yapmalısın," dedi. "Eğer onları kesmezseniz, özellikle de güzel olanları, kontrolden çıkarlar. Kadınların kontrolden çıkmasına izin veremezsin. el." "Öyle mi?"

"Evet. Onları kesersen yerinde kalırlar, orası kesin. Yerlerinde kalıyorlar."

"Peki neden uzun bir süre hiç kadın kesmediniz ve sonra bir sürü kadın kesmeye başladınız?"

Junky, "Bunu ben yapmadım," dedi. Greave'e savunmacı bir bakış attı.

"Hayır. Bunu aradığımız adam yaptı."

Lucas, lavanta rengi İtalyan takım elbiseli adamla ayak parmakları olmayan adam sanki bir kafenin önünde kapuçino içiyorlarmış gibi sohbet ederken merakla ona baktı.

"Yeni mi başladı?" Junky sordu.

"Evet."

Junky bunu düşündü, sağlam eliyle yüzünü mıncıkladı, sonra sanki çözmüş gibi başını salladı. "Çünkü bir kadın seni tahrik ediyor, işte bu yüzden. Belki bir kadın görürsün ve o seni tahrik eder. Seni aletinden yakalar. Birkaç gün aletin havada dolaşırsın ve bir şeyler yapman gerekir. Bilirsin, bazı kadınları kesmelisin."

"Bir kadın seni tahrik mi

ediyor?" "Evet."

"Yani onu kestir."

"Pekala." Junky kendi içine bakar gibiydi. "Belki tam olarak o değildir. Bazen onu kesemezsin. Biri vardı..." Geçmişte kaybolmuş gibi uzaklara sürükleniyordu. Sonra: "Ama birini kesmek zorundasın, anlıyor musun? Eğer birini kesmezsen, aletin yukarıda kalır."

"Ne olmuş yani?"

"Ne olmuş yani? Her zaman çükün havada dolaşamazsın. Yapamazsın."

Greave, "Keşke yapabilseydim," diye söylendi.

Junky sinirlendi, niyetlendi, yüzü titriyordu.

"Yapamazsın. Etrafta böyle dolaşamazsın."

"Tamam..."

Ambulans çöp sahasına çarptı, birkaç saniye sonra da bir şerif arabası onu takip etti.

"Hadi Junky, seni hastaneye yatıracağız," dedi Lucas.

Junky, Greave'in pantolonunun paçasını sağlam eliyle çekiştirerek, "Ama er ya da geç onu elde etmelisin. Er ya da geç, aletini kaldıranı yakalayacaksın. Bak, eğer istediği zaman senin çükünü kaldırmaya kalkarsa, elden kaçır. Elinden kaçır ve onu kesmek zorunda kalırsın."

"Tamam..."

Lucas, ambulansı takip eden şerif yardımcısına şikayette bulundu ve Junky götürüldü.

"Seninle geldiğim için memnunum," dedi Greave. "Bir çöplük ve kendini provolone gibi kesen bir adam gördüm."

Lucas başını salladı ve, "Orada oldukça iyiydin. Güzel bir saçmalık çizgin var."

"Öyle mi?"

"Evet. İnsanlarla konuşmak, bilirsiniz, cinayetin yarısıdır."

"Saçmalığı anladım. Bende olmayan diğer kısmı," dedi Greave kasvetle. "Dinle, dönüş yolunda gizemli daireme uğramak ister misin?"

"Hayır."

"Hadi ama dostum."

"Yapacak çok işimiz var," dedi Lucas. "Belki daha sonra biraz zaman yakalarız."

Greave, "Cinayet masasında beni yıpratıyorlar," dedi. "Bu notları alıyorum. 'Herhangi bir gelişme var mı?' diyorlar. Siktir et onları."

Greave kontrol için cinayet masasına giderken, Lucas da Roux'nun ofisine gidip kafasını içeri soktu.

"Junky Doog'u yakaladık. O temiz, neredeyse kesin."

Açıkladı ve Junky'nin kendini nasıl sakatladığını anlattı. Roux dudağını kemirerek, "Onu Strib'e yem yaparsam ne olur?" diye sordu.

"Nasıl yaptığına bağlı," dedi Lucas kapıya yaslanıp kollarını kavuşturarak. "Eğer bunu derinlemesine kayıt dışı yaptıysan, onlara sadece

bilgi... biraz ısı alabilir. Ya da en azından farklı bir yöne doğru koşmalarını sağlayabilir. Her iki durumda da, bu biraz alaycı olurdu."

"Sikerim alaycılığını. Daha önceki tutuklamaları burada, Hennepin'deydi, değil mi?"

"Sanırım çoğu. Kendini buraya adamıştı. Eğer onlara yeterince erken haber verirsiniz, caddenin karşısına geçip dosyalarını alabilirler."

"Saçma bile olsa, bu bir özel haber. Bu bir baş haber," dedi Roux. Gözlerini ovuşturdu. "Lucas, bunu yapmaktan nefret ediyorum. Ama şu anda ciddi bir hasar alıyorum. Birkaç hafta daha dayanabilirim diye düşünüyorum. Ondan sonra kendimi kurtaramayabilirim."

Ofisine döndüğünde telesekreterde bir mesaj bekliyordu: "Ben Connell. Bir şey buldum. Bipleyn beni."

Lucas çağrı cihazının numarasını çevirdi, biplemesine izin verdi ve telefonu kapattı. Junky zaman kaybıydı, yine de medyaya atabilecekleri bir kemik olabilirdi. Pek de kemik sayılmazdı...

Yapacak başka bir şey bulamayınca, Connell'ın raporunu tekrar gözden geçirmeye başladı ve olabildiğince çok ayrıntıyı özümsemeye çalıştı.

Tüm cinayetleri birbirine bağlayan birkaç ipucu vardı ama onu en çok endişelendiren basitlikleriydi. Katil bir kadını alıyor, öldürüyor ve atıyor. Hepsi hemen bulunmamıştı -Connell bir ya da ikisini birkaç saat, hatta bir gece boyunca tutmuş olabileceğini öne sürdü- ama Güney Dakota'daki bir vakada ceset, kadın görüldükten kırk beş dakika sonra bulunmuştu Yaşıyordu. Kadını etrafında tutarak şansını zorlamıyordu; bu şekilde bir mola veremezlerdi.

Arkasında da bir şey bırakmamış. Gerçek ölüm sahneleri aracında olabilir-Connell bunun muhtemelen bir kamyonet ya da kamyon olduğunu öne sürdü, Gerçi seçimlerinde dikkatli olsaydı bir moteli de kullanabilirdi.

Thunder Bay'deki bir vakada, bir elbisenin üzerinde sperm bulunmuş olabilir, ancak leke, her ne ise, kan grubunu belirlemek için yapılan başarısız bir çalışma sırasında yok edilmişti. Bir polisin yazdığı notta salata sosu o l a b i l e c e ğ i belirtilmişti. DNA testi henüz yapılmamıştı.

Vajinal ve anal muayeneler ortaya çıkmıştı Ancak bazı kadınların ağız yoluyla tecavüze uğradığını düşündüren ağız içi morlukları vardı. Mide içeriği negatifti, bu da şu anlama geliyordu

boşalmadı, ağızlarının dışına boşaldı ya da mide sıvılarının kanıtları yok etmesine yetecek kadar uzun yaşadılar.

Saç farklı bir sorundu. Cesetlerin birçoğundan yabancı saç örnekleri alınmıştı, ancak saç toplanan vakaların çoğunda birkaç çeşit saç bulunmuştu. Herhangi bir saçın katile ait olduğunu ya da herhangi bir saçın ona ait olduğunu söylemenin hiçbir yolu yoktu. Connell bu saçların

Mevcut saç örnekleri çapraz eşleştirildi, ancak bazıları ya imha edilmiş ya da kaybolmuştu veya

Bürokratik karışıklıklar o kadar yoğundu ki henüz hiçbir şey yapılmamıştı. Lucas, Wannemaker ve Joan Smits'in saç haçlarını araştırmak için bir not aldı. Hepsi de nispeten yeniydi ve otopsileri birinci sınıf adli tabipler tarafından yapılmıştı.

Dosyayı kapatan Lucas sandalyesinden kalktı ve etrafta dolaşarak gözlerini dışarıya dikti.

Pencere, kafasında çalışıyordu. Adam asla benzersiz bir şey bırakmazdı. Saç, şu ana kadar tek olasılıktı: bir eşleşme gerekiyordu ve buna ihtiyaçları vardı

Kötü bir şekilde. Elllerinde belirli bir adamı belirli bir cesede bağlayacak başka bir şey yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Telefon çaldı. "Ben Meagan. Katili hatırlayan biri var..."

Bölüm 8

Öğleden sonra geç saatlerde, güneş şehrin üzerinde ılık Kaldırımlar. Greave gitmek istemedi. "Bakın, size pek yardımcı olamayacağım. Sen ve Connell neyin peşindesiniz, aklınız nerede bilmiyorum ama ben gerçekten kendi işimi yapmak istiyorum. Ve bugün zaten lanet olası bir çöplüğe gittim."

Lucas, "Bu davayla ilgilenen başka birine ihtiyacımız var," dedi. "Sen o adamsın. Başka birinin bu insanları görmesini, onlarla konuşmasını istiyorum."

Greave iki eliyle saçlarını ovuşturduktan sonra, "Tamam, tamam, ben de geleceğim. Ama eğer zamanımız varsa, benim dairemde dururuz, değil mi?"

Lucas omuz silkti. "Eğer zamanımız varsa."

Connell Woodbury'de bir sokağın köşesinde, Hızlı Yıkama tabelasının altında, Püriten siyah-beyaz giysileri içinde ve hâlâ kocaman çantasıyla bekliyordu. Bir otomotiv teşhis merkezi sokağın aşağısına yayılmıştı.

"Uzun zamandır mı buradasın?" Greave sordu. Hâlâ surat asıyordu.

"Bir dakika," dedi. Gergindi, sert enerjisi derin bir yorgunluğu örtüyordu. Bütün gece ayakta idi, diye düşündü Lucas. Televizyonla konuşuyordu. Ölüyordu.

"Aziz Paul ile konuştun mu?" diye sordu.

Connell, sesinde sabırsız bir tonla, "Suda öldüler," dedi. "Kitapçıdaki polis onlardan biriydi. Çok fazla içiyor, karısıyla oynuyor. şuradaki bir adam bana karısıyla fiziksel münakaşaya girdiklerini söyledi. Sanırım kavgalarından biri departmanda oldukça meşhurmuş - karısı demirle iki dişini kırmış, adam da çıplak bir halde paspas sapıyla karısını arka bahçede kovalıyormuş, sarhoşmuş, her yeri kan içindeymiş. Komşular polisi aramış. Kadının onu vurduğunu düşünmüşler. Benim duyduğum bu."

"Peki ne düşünüyorsun?"

"Pisliğin teki ama pek olası değil," dedi. "Yaşlı bir adam, çok kilolu, formsuz. Eskiden Marlboro içerdi ama on yıl önce bıraktı. Asıl mesele, St. Paul'ün deli gibi aranıyor olması. Evine yarım düzine kez çağırılmışlar ama hiç suçlama olmamış."

Lucas başını salladı ve teşhis merkezine baktı. "Peki ya bu kadın?"

"Mae Heinz. Bana telefonda sakallı bir adam gördüğünü söyledi. Kısa boylu. Güçlü görünümlü."

Lucas içeriye doğru ilerledi; parça kitapları, lastikler, kesilmiş susturucu vitrinleri ve her zamanki antifriz ve şanzıman sıvısı kokusuyla dolu uzun bir ofis. Heinz pembe tenli ve çilli, neşeli, yuvarlak yüzlü bir kadındı. Connell cinayetin taslağını çizerken tezgahın arkasında gözlerini dört açmış oturuyordu. "O kadınla konuşuyordum," dedi Heinz. "Şu soruyu sorduğunu hatırlıyorum..."

"Ama onu bir erkekle çıkarken görmediniz?"

"O yapmadı," dedi Heinz. "Tek başına dışarı çıktı. Hatırlıyorum."

"Orada çok erkek var mıydı?"

"Evet, epeyce vardı. At kuyruklu ve sakallı bir adam vardı, adı Carl'dı, domuzlar hakkında bir sürü soru sordu ve kirli tırnakları vardı, bu yüzden çok ilgilenmedim. Herkes onu tanıyor gibiydi. Bir bilgisayarıcı vardı, sarışın, iri yapılı biriydi, biriyle konuştuğunu duydum."

"Meyer," dedi Connell Lucas'a. "Onunla bu sabah konuştum. Dışarıda."

Heinz, Connell'a bakıp göz kırparak, "Biraz şirin," dedi. "Eğer entelektüel tiplerden hoşlanıyorsanız."

"Peki ya...?"

"Polis olan bir adam vardı," dedi Heinz. "Onu yakaladım," dedi Lucas.

"Sonra orada birlikte iki adam vardı ve eşcinsel olabileceklerini düşündüm. Birbirlerine çok yakın duruyorlardı."

"İsimlerini biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi. "Ama çok iyi giyinmişlerdi. Sanırım mimarlık ya da Peyzaj düzenlemesi ya da buna benzer bir şey, çünkü yazarla sürdürülebilir arazi kullanımı hakkında konuşuyorlardı."

Connell, "Ve sakallı adam," diyerek onu yönlendirdi.

"Evet. Konuşma sırasında geldi. Ve hemen gitmiş olmalı, çünkü daha sonra onu görmedim. Biraz baktım. Tanrım, ölmüş olabilirdim. Yani, eğer onu bulsaydım."

"Uzun muydu, kısa mıydı, şişman mıydı, sıska mıydı?"

"İri bir adam. Uzun değil ama kalın. Omuzları büyük. Sakallı. Sakalları sevmem ama omuzlar hoşuma gitti." Connell'a tekrar göz kırptı ve Lucas sırtışını

yüzünü kaşıyordu. "Ama mesele şu ki," dedi Connell'a, "sigara içmeyi sordunuz ve o da sokağa bir sigara attı. Onu bunu yaparken gördüm. Bir sigara yaktı ve sonra kapıdan içeri girdi."

Lucas Connell'a baktı ve başını salladı. Heinz onu yakaladı. "Bu o muydu?" diye sordu heyecanla.

"Sana bir resmini göstersek onu tanıyabilir misin?" Lucas sordu.

Sanki kafasında bir video oynatıyormuş gibi başını eğdi ve bir tarafa baktı. "Bilmiyorum," dedi bir dakika sonra. "Gerçek bir resmini görseydim belki. Sakalını ve omuzlarını hatırlayabiliyorum. Sakalı biraz tuhaf görünüyordu. Kısa ama gerçekten sık, kürk gibi. Biraz nahoştı, diye düşündüm. Belki de sahteydi. Yüzü hakkında pek bir şey hatırlayamıyorum. Sanırım topuzluydu."

"Koyu sakal mı? Açık mı?"

"Mmm... karanlık. Biraz orta, gerçekten. Oldukça ortalama saçlar, sanırım... kahverengi."

"Pekâlâ," dedi Lucas. "Şu işi halledelim. Ve seni bir ressamla buluşturalım. Minneapolis'e gelmek için zamanın var mı?"

"Tabii. Şimdi mi? Patronuma söyleyeyim."

Kadın ayrılmak için patronuyla konuşmaya gittiğinde Connell, Lucas'ın kolunu yakaladı. "Bu o olmalı. Sigara içiyor, konuşmadan sonra geliyor ve hemen gidiyor. Wannemaker konuşmadan sonra oyalanıyor ama sanki biri gelmiş gibi aniden gidiyor."

"Ben olsam buna güvenmezdim," dedi Lucas. Ama o buna güveniyordu. Hissetmişti, katilin kokusunu almıştı, izlerin kokusunu almıştı. "Onu seks dosyalarına koymalıyız."

Kadın geri geldi, hareketliydi. "Hadi gidelim. Sizi takip edeceğim."

Greave, Lucas'ın kilitli odanın gizemine bakabilmesi için apartman kompleksinde durmak istiyordu. "Hadi ama dostum, daha yirmi dakika var. Sanatçıyla işi bitmeden dönmüş oluruz," dedi. Sesine yalvaran bir nota girdi. "Hadi dostum, bu beni öldürüyor."

Lucas ellerini kavuşturmuş, fazla kalçalı takım elbisesiyle ona baktı. İçini çekti ve "Pekâlâ. Yirmi dakika."

Minneapolis'e dönmek için I-94'ü kullandılar ama kuzey yerine güneye, Belediye Binası'na doğru döndüler. Greave onu sokaklardan oluşan bir ağın içinden geçirerek, dar ön bahçesinde el oyması doğal ahşap bir tabela bulunan ve tepesinde bir karabatak olan ellili yıllardan kalma orta katlı beton bir binaya yönlendirdi

Kuşun altında da "Eisenhower Rıhtımı" yazıyordu.
Şişman bir adam çim biçme makinesini onlardan uzağa
d o ğ r u itiyor, arkasında gaz ve ucuz puro kokusu
bırakıyordu.

"Eisenhower Rıhtımı mı?" Lucas dışarı çıktıklarında şöyle dedi.

Greave, "Eğer çatıda durursanız nehri görebilirsiniz,"
dedi. "Ve 'Eisenhower'ın yaşlı insanları iyi hissettirdiğini
düşündüler."

Çim biçme makinesini iten adam çimenliğin sonunda
bir dönüş yapıp geri dönmeye başladı; Lucas,
altmışlı yıllarda Altın Eldiven turnuvalarında
dövüştüğü zamankinden kırk kilo daha ağır olan Ray
Cherry'yi tanıdı. Kiloların çoğu, kemersiz Oshkosh
kotunun üzerinden sarkan karnına gitmişti. Yüzü kare
biçiminden blok biçimine dönüşmüştü ve yarım düzine
yağ kıvrımı ensesinden omuzlarına doğru iniyordu.
Tişörtü terden sırlıklam olmuştu. Davenport ve
Greave'i gördü, çim biçme makinesini ayaklarına
kadar itti ve motoru durdurdu.

"Ne yapıyorsun, Davenport?"

"Etrafa bakıyorum Ray," dedi Lucas gülümseyerek.

"Nasılsın? Şişmanlamışsın."

"Artık polis değilsin, o yüzden mülkümden defol git."

"Teşkilata geri döndüm Ray," dedi Lucas hâlâ gülümseyerek. Ray'i görmek onu mutlu ediyordu. "Gazeteleri okumalısın. Bu yaşlı kadını nasıl öldürdüğünü bulmakla görevli şef yardımcısı."

Cherry'nin yüzünden bir bakış, hızlı bir gölge geçti ve Lucas bunu tanıdı, bunu altı, yedi yüz ya da bin kez görmüştü: Cherry yapmıştı bunu. Cherry yüzündeki ifadeyi sildi, şaşkın bir ifade takınmaya çalıştı, cebinden kirli bir bez çıkarıp burnunu sildi. "Saçmalık," dedi sonunda.

"Seni yakalayacağım Ray," dedi Lucas; gülümsemesi devam ediyordu ama sesi soğumuştı. "Joyce'ları da yakalayacağım. Seni Stillwater Hapishanesi'ne tıkacaklar. Elli yaşına yaklaşmış olmalısın, Ray. Birinci dereceden cinayet seni... kahretsin, yasayı yeni değiştirdiler. Kötü şans. Çıkana kadar sekseninde olacaksın."

"Siktir git Davenport," dedi Cherry. Biçme makinesini çalıştırdı.

"Gel ve konuş benimle, Ray," dedi Lucas motor gürültüsünün üzerine. "Joyce'lar kendilerine avantaj sağlayacağını düşündükleri anda seni satarlar. Bunu sen de biliyorsun.

Gelin ve konuşun, belki bir anlaşma yapabiliriz."

"Siktir git," dedi Cherry ve bahçeyi biçmeye devam etti.

Greave sahte bir İngiliz aksanıyla, "Sevimli dostum," dedi.

"O yaptı," dedi Lucas. Greave'e döndü ve Greave bir adım geri çekildi: Lucas'ın yüzü taştan bir blok gibiydi.

"Ha?"

"Onu öldürdü. Dairesini görelim."

Lucas daire kapısına doğru ilerlerken Greave de peşinden koştu. "Hey, bekle bir dakika, bekle bir dakika..." Evin içinde binlerce kitap vardı. kahverengi sicimle bağlanmış, rulo haline getirilmiş bir Doğu halısı ve U-Haul'dan alınmış, hâlâ düz duran on beş kartonla birlikte. Orta yaşlı, telaşlı bir kadın piyano sırasına oturmuş, elindeki mendili Baş; yüzü bir bahçıvanınki gibi rüzgâr ve güneşten yanmıştı ve kederle dokunmuştu. Charmagne Carter'ın kızı Emily.

"... En kısa zamanda çıkarabileceğimizi söylediler. Eğer almazsak kira ödemeye devam etmek zorunda kalırız," dedi Greave'e. Etrafına bakındı. "Kitaplarla ne yapacağımı bilmiyorum. Onları saklamak isterdim ama o kadar çok var ki. çok."

Lucas kitaplara bakıyordu: Amerikan edebiyat, şiir, deneme, tarih. Feminizm üzerine eserler, feminizmin bir parçası olduklarını düşündürecek şekilde düzenlenmiştir.

bir okuma seçkisinden ziyade bilinçli bir koleksiyon. "Bazılarını elinizden alabilirim," dedi. "Yani, eğer bir fiyat söylemek istersen. Şiirleri alırım."

"Peki, sen ne düşünüyorsun?" Greave onu merakla izlerken Carter sordu.

"Orada..." Hızlı hızlı saydı. "... otuz yedi cilt, çoğu kâğıt. Hiçbirinin özellikle nadir olduğunu sanmıyorum. Yüz dolara ne dersin?"

"Bir bakayım. Seni ararım."

"Elbette." Kitaplardan uzaklaşıp ona doğru döndü.

"Annen depresyonda mıydı yoksa bir şey var mı?"

"İntihar edip etmediğini soruyorsanız, etmedi. Bir kere Joyce'lara bu zevki tattırmak istemedi. Ama temelde hayatını seviyordu," diyor Carter.

Hatırladıkça daha da hareketlendi. "Bir gece önce yemek yedik ve sınıfındaki siyahi bir çocuktan bahsediyordu, onun bir yazar olacağını düşünüyordu ama cesaretlendirilmeye ihtiyacı vardı... Kendini öldürmesine imkan yok. Ayrıca, istese bile bunu nasıl yapacak?"

"Evet. Bu bir soru," dedi Lucas.

"Annemin tek sorunu tiroidiydi. K    k bir tiroid sorunu vardı; aşırı aktifti ve kilosunu korumakta zorlanıyordu," diyor Carter dedi. "Ve uykusuzluğu. Bu da tiroid sorununun bir parçası olabilir."

"O zaman ger  ekten hastaydı?" Lucas yan g  zle Greave'e baktı.

"Hayır. Hayır, ger  ekten değildi. Hap alacak kadar k  t   bile değildi. Sadece   ok zayıftı. Doksan dokuz kilo ağırlığında ve beş-altı yaşındaydı. İdeal kilosunun altında ama bir deri bir kemik de değil. herhangi bir

şey."

"Tamam."

"Şimdi o   ocuk yardım alamayacak, roman yazarı," dedi Emily ve yanağından bir damla g  zyaşı s  z  ld  .

Greave onun omzunu sıvazladı -Memur Dostu- ve Lucas elleri ceplerinde kapıya doğru adım atarak geri d  nd  . Burada bir şey yok.

"Koridorun sonundaki dairede oturan Bob'la konuşmalısın," dedi Emily. Bir rulo ambalaj bandı ve bir kutu aldı, bir k  p  n i  ine soktu. Bantın bir kısmını sıyırdı ve sanki bir   arşafı yırtıyormuş gibi ses   ıkardı. "Sen buraya gelmeden hemen   nce geldi."

"Bob, Charmagne'ın bir arkadaşıydı," diye açıkladı Greave Lucas'a. "Öldüğü gece buradaydı."

Lucas başını salladı. "Pekâlâ. Annen için üzgünüm."

"Teşekkürler. Umarım o... o şerefsizleri yakalarsın," dedi Emily, sesi tıslamaya dönüşerek.

"Öldürüldüğünü mü düşünüyorsunuz?"

"Bir şey oldu," dedi.

Bob Wood da St. Paul'deki Central'da genel fen bilgisi öğretmeniydi. Zayıf, kel ve endişeliydi.

"Charmagne gittiğine göre hepimiz gideceğiz. Belediye bize biraz taşınma parası verecek ama bilemiyorum. Fiyatlar korkunç."

"O gece bir şey duydun mu? Herhangi bir şey?"

"Hayır. Onu saat on gibi gördüm; alüminyum kutularımızı geri dönüşüm için aşağı indiriyorduk ve asansörle birlikte yukarı çıktık. O sırada yatmaya gidiyordu."

"Depresyonda değildim..."

"Hayır, hayır, oldukça neşeliydi," dedi Wood. "Sana diğer polislere söylediğim bir şeyi söyleyeceğim: o

Kapıyı kapattığımda kilidin şak diye kapandığını duydum. Sürgüyü sadece içeriden atabiliyordunuz ve bunu anahtarla yapmanız gerekiyordu. Biliyorum, çünkü onu aldığımda bir yangın yüzünden içeride mahsur kalmaktan endişelenmişti. Ama sonra Cherry bir gün onu korkuttu -sanırım sadece ona baktı ve korkuttu- ve kapıyı kilitlemeye başladı. Kapıyı kırdıklarında ben de buradaydım. Duvardan bir parça almak zorunda kaldılar. Boyamışlar ama dış hatlarını görebiliyorsunuz."

Duvarda belli belirsiz bir sıva yaması görünüyordu. Lucas ona dokundu ve başını salladı.

"İçeride bir şey olmuş olsaydı duyardım," dedi Wood. "Aynı yatak odasını paylaşıyoruz ve klima birkaç gündür çalışmıyordu. Hiç gürültü yoktu. Sıcak ve ürkütücü bir sessizlik vardı. Hiçbir şey duymadım."

"Yani az önce öldüğünü mü düşünüyorsun?"

Wood iki kez yutkundu, adem elması sallanıyordu. "Tanrım. Bilmiyorum. Eğer Cherry'yi tanırıyorsan, düşünmelisin... Tanrım."

Lucas ve Greave sokakta küçük bir kızın kaldırımında küçük bir bisikletle ilerlemesini, düşmesini, bisikleti kaldırmasını, yeniden başlamasını ve tekrar düşmesini izlediler. Greave, "Arkasından koşacak birine ihtiyacı var," dedi.

Lucas homurdandı. "Herkes öyle değil mi?"

"Büyük filozof, ha?"

Lucas, "Wood ve Carter aynı duvarı paylaşıyorlardı." dedi. "Evet."

"Wood'a baktın mı?"

"Evet. Gazete karikatürlerinin çok şiddet içerdiğini düşünüyor."

"Ama orada bir şeyler olabilir. Ortak bir duvarla ne yapabilirsin? İçine bir iğne batırmak, gaz pompalamak ya da başka bir şey?"

"Hey. Davenport. Toksikoloji yok," dedi Greave sert bir ifadeyle. "Lanet olası bir toksikoloji yok. Sözlükte toksikolojiye bakıyorsunuz ve orada yaşlı bir kadının resmi var ve 'O Değil' yazıyor. "

"Evet, evet..."

"Zehirlenmedi, gazla zehirlenmedi, bıçaklanmadı, vurulmadı, boğulmadı, dövülerek öldürülmedi... başka ne var?"

"Elektrik çarpmasına ne dersin?" Lucas bunu önerdi.

"Hımm. Nasıl yapmışlar?"

"Ne bileyim işte. Yatağına birkaç kablo bağla, onları bir kapının altından geçir, ve yatağa girdiğinde,

zap, ve sonra kabloları çekip çıkarıyorlar."

Greave, "Kıs kıs güldüğüm için beni bağışlayın," dedi.

Lucas apartmana doğru baktı. "Bunu biraz daha düşünmeme izin ver."

"Ama Cherry yaptı?"

"Evet." Çimenliğe baktılar. Cherry diğer uçta, sessiz bir çim biçme makinesinin üzerine diz çökmüş, oynaşıyor ve onları izliyordu. "Bunu bankaya götürebilirsiniz."

Lucas arabaya dönerlerken saatine baktı: neredeyse bir saattir apartmandaydılar. "Connell beni mahvedecek," dedi.

Greave, "Ah, o tam bir baş belası," dedi.

Park yerinde arabasına binmekte olan Mae Heinz'a rastladılar. Lucas kornaya basıp, "Nasıl gitti?" diye seslendi.

Heinz geldi. "Şu kadın, Memur Connell... Oldukça gergin biri."

"Evet. Öyle."

"O çizimlerden birini aldık, ama..."

"Ne?"

Heinz başını salladı. "Bu benim çizimim mi yoksa onun mu bilmiyorum. Mesele şu ki, bu çok spesifik. Çoğunlukla sakallı adamı hatırlayabiliyorum ama şimdi elimizde bu resmin tamamı var ve doğru olup olmadığını bilmiyorum. Yani, doğru gibi görünüyor, ama gerçekten hatırladığımdan emin değilim, ya da sadece çok fazla farklı resim denediğimiz için."

"Resim dosyalarımıza, kupalara baktınız mı...?"

"Hayır, henüz değil. Çocuğumu kreşten almam lazım. Ama bu gece geri geleceğim. Memur Connell beni karşılayacak."

Connell Lucas'ın ofisinde bekliyordu. "Tanrım, nerelerdeydin?"

"Dolambaçlı yol," dedi Lucas. "Farklı bir vaka."

Connell'in gözleri kısıldı. "Greave, ha? Sana söylemiştim." Lucas'a bir kâğıt verdi. "Bu o. Adamımız bu."

Lucas kâğıdı açtı ve ona baktı. Geriye bakan yüz genellikle kare şeklindeydi; koyu renk, sık bir sakalı, küçük gözleri ve sert, üçgen bir burnu vardı. Saçları orta uzunlukta ve koyu renkti.

"Bunu televizyona vermeliyiz. Bir seri katil aradığımızı söylemek zorunda değiliz, sadece Wannemaker davasındaki bu adamı aradığımızı söylemeliyiz," dedi Connell.

"Bunu biraz erteleyelim," dedi Lucas. "Neden bunu dükkândaki diğer insanlara götürüp teyit ettirmiyoruz? Belki Madison'a ve adamın görülmüş olabileceği başka yerlere de göndeririz."

"Bunu duyurmalıyız," diye itiraz etti Connell. "İnsanlar uyarılmalı."

"Sakin ol," dedi Lucas. "Önce kontrolleri yap." "Bana iyi bir neden söyle."

"Çünkü elimizde bu adama özgü hiçbir şey yok," dedi Lucas. "Eğer mahkemede uzun ve ikinci dereceden bir dava ile karşılaşsak, savunmanın bu resmi çıkarıp adamımızın yanında tutmasını ve 'Bakın, buna hiç benzemiyor' demesini istemiyorum. İşte bu yüzden."

Connell dudağını çekti, sonra başını salladı. "Bu gece insanları kontrol edeceğim. Her birine ulaşacağım."

Bölüm 9

Koop, Two Guy's'da dörtlülerini çalıştırıyordu. Diğer tek müşteri, kendi kendine çalışan bir kadındı.

Yorgunluktan bacaklarını açmış, kola makinesinin yanındaki katlanır sandalyeye oturmuş, bir şeyler içiyordu.

Gatorade içiyor, başı eğik, terden sıırılsıklam olmuş saçları neredeyse yere kadar sarkıyor.

Kaslı piliçler Koop'un ilgisini çekmiyordu: sadece doğru değillerdi. Onları rahat bıraktı, onlar da bir iki geçici dokunuştan sonra onu rahat bıraktılar.

Koop kendi kendine, Beş, dedi ve kaslarının zayıfladığını hissetti.

Boş merdiven tırmanıcılarının önündeki duvara vidalanmış bir televizyon, Nooner adlı öğlen haber programına ayarlanmıştı. Göz alıcı kumral saçlı spiker, müstehcen bir şekilde ısırarak Cheryl Young'ın başından aldığı ağır yaralar nedeniyle öldüğünü söylüyordu.

Koop zorladı, son santimi de aldı ve ayaklarını tekrar yere indirdi, geri çıktı, kasları titriyordu
Yorgunluk. Gözlerini kapadı, bacaklarını yukarı kaldırdı; yarım santim, bir çeyrek santim daha yukarı çıktılar. Altı. Onları bıraktı, tekrar başladı. Yanık çok büyüktü, sanki birileri üzerine alkolü bacaklarına döktü ve yaktı. Yanıkla titriyordu, gözleri sıkılmıştı, ter içindeydi. Bir santime ihtiyacı vardı, bir santime... ve başaramadı. O her zaman başarısızlık. Tatmin olmuş bir şekilde barı bıraktı ve televizyona bakmak için bankın üzerinde döndü.

"... genç uyuşturucu bağımlılarının işi olduğına inanılıyor." Ve bir polis şöyle diyor: "... saldırı çok az bir kazanç için inanılmaz derecede şiddetliydi. Bay Flory'nin cüzdanında otuz dolardan daha az para olduğına inanıyoruz - muhtemelen bu tür anlamsız cinayetlerle statülerini yükselten genç çete üyelerinin işi olduğına inanıyoruz..."

Güzel. Çetelere yüklediler. Küçük orospu çocukları başlarına gelen her şeyi hak ediyorlardı. Ve Koop daha fazla bekleyemezdi. Beklemesi gerektiğini biliyordu. Binadaki insanlar kargaşa içinde olacaktı. Eğer görülür ve bir yabancı olarak tanınırsa, sorun çıkabilirdi.

Ama bekleyemedi. Havlusunu aldı ve soyunma odasına yöneldi.

Koop dokuza birkaç dakika kala, alacakaranlık çökerken yaya olarak göller mahallesine gitti. Çevrede başka aylaklar da vardı ama kadını öldürdüğü binanın çevresinde özel b i r şey yoktu: kan yıkanmış, tıbbi çöpler toplanmıştı. Sadece başka bir kapı başka bir a p a r t m a n .

"Aptal," dedi yüksek sesle. Etrafına bakındı. kimse duymamıştı. Kimse yeterince yakın değildi. Aptalcaydı ama baskı müthişti. Ve farklı. Ne zaman o

bir kadının peşinden gitti, bu seksti. Dürtü testislerinden geliyordu; bunu tam anlamıyla hissedebiliyordu.

Bu dürtü başka bir yerden geliyor gibiydi; tamamen değil ama farklıydı. Tıpkı şeker arayan bir çocuk gibi...

Koop yeni aldığı anahtarı ve bir evrak çantası taşıyordu. Çantanın içinde, profesyonel kuşçular ve röntgenciler için önerilen bir kurulum olan hafif bir alüminyum tripod ile bir Kowa TSN-2 spotting scope vardı. Evrak çantasını rahatça salladı, sallanmasına izin verdi, kendini gevşek tutarak apartman yürüyüşü. Eller dışarıda: hiçbir şey yok. Yakından bakıldığında, apartman kapısının yanındaki çardaklar hırpalanmış, yırtık pırtık görünüyordu; çalıların etrafındaki çamurda ayak izleri vardı.

İçeride, lobinin ışığı daha parlak, daha sertti. Lobideki Yönetimin cinayete cevabı: Daha parlak bir ampul takın. Belki de kilitleri değiştirmişlerdir? Koop anahtarı kapıya soktu, çevirdi ve gayet iyi çalıştı.

Merdivenlerden yukarıya çıktı, sorun yoktu. En tepede koridoru kontrol etti, gergindi ama giriş sırasında olduğu kadar gergin değildi. Gerçekten burada olmamalıydı... Koridorda kimse yoktu. Aşağıya, Çıkış tabelasına doğru yürüdü ve merdivenlerden çatıya çıktı. Yeni anahtarı tekrar kullandı ve kapıyı itti,

Çatıya doğru kısa bir tırmanış daha yaptı ve çatı kapısından içeri girdi.

Çatıda yalnızdı. Gece güzeldi ama çatı pek de davetkâr bir yer değildi; asfalt, bezelye kayası ve güneşte ısınmış katranın kalıcı kokusu. Olabildiğince sessiz bir şekilde çatının kenarına kadar yürüdü ve sokağın karşısına baktı.

Lanet olsun. Sara Jensen'in penceresinin hemen altındaydı. Çok değil, ama Sara gelip pencerenin yanında durmadıkça onu göremeyeceği kadar.

Çatıda bir klima muhafazası duruyordu, gri metalden büyük bir küptü ve bir metre daha yukarı çıkıyordu. Koop arkasına doğru yürüdü, uzandı, evrak çantasını kenarına itti, sonra kenarından tuttu, çenesini kapadı ve hiç terlemeden, hatta nefesini bile tutmadan üstüne çıktı. Üç ayak genişliğinde bir havalandırma bacası konutun üstünde. Koop yığının arkasına çömeldi ve caddenin karşısına baktı.

Jensen'in dairesi bir akvaryum gibiydi. Sağda, sürgülü cam kapıların önünde ferforje korkuluklu bir balkon ve kapılardan oturma odası vardı. Sol tarafta, diz hizasındaki pencerelerden onun yatak odasına baktı. O artık bir

Zeminden birkaç metre daha yüksek, diye düşündü, ona sadece küçük bir aşağı aç veriyor. Mükemmel.

Ve Jensen evdeydi.

Koop kendini klimanın gövdesine attıktan on saniye sonra, kadın elinde bir fincan kahve ve bir kâğıtla oturma odasından içeri girdi. Bir Japon balığı kadar berraktı. Işıklı akvaryum.

"Lanet olsun," dedi Koop mutlu bir sesle. Bu umduğu her şeyden daha iyiydi. Evrak çantasını karıştırdı ve dürbünü çıkardı. "Hadi Sara," dedi. "Biraz kedi görelim."

Koop'un Kowa için iki göz merceği vardı, bir yirmi ve bir de altmış. Altmışlık güç onu neredeyse kızın odasının içine sokuyordu ama en ufak bir dokunuşa karşı hassastı ve görüş alanı çok küçüktü: altmışlıkta kızın yüzü alanı dolduruyordu. Yirmilik g ü c e geçti, aceleyle göz merceğini karıştırdı, küfrederek vidaladı. Jensen oturma odasına geri döndü ve göremediği mutfağa girip çıktı. Beklemek için yerleşti: Yanında bir fular taşımaya başlamıştı, içinde sadece bir tutam afyon vardı. Onun pencerelerini izlerken, kokusunu alabilmek için mendili burnunun yanında tuttu.

O gözden kaybolurken, oturma odasını taradı. Hah. Yeni kilit. Gerçekten sert bir şey. Bunu beklerdi. Ayrıca yeni bir kapısı vardı. Düz griydi, sanki bir kat boya bekliyormuş gibiydi. Muhtemelen metaldi. Jensen onun ziyaretinden sonra kendine çelik kılıflı bir kapı almıştı.

Jensen yatak odasında tekrar ortaya çıktı ve slipini başına geçirdi, ardından külotlu çorabını çıkardı. Banyoya girdi ve sütyensiz olarak geri çıktı. Koop bir karnaval striptiz gösterisindeki gençler gibi hava emdi.

Jensen'in iri, yuvarlak göğüsleri vardı, soldakinin sağdakinden biraz daha büyük olduğunu düşündü. Banyoya gitti, bir süre sonra donu olmadan geri döndü. Koop terliyordu, şifonyerin çekmecesinden bir şey çıkarmasını izledi, bir havlu mu? Tam olarak anlayamadı. Kadın yine ortadan kayboldu.

Bu kez hemen geri gelmedi. Koop ateşler içinde, kalbi küt küt atarken gözünü dürbüne o kadar uzun süre dikti ki boynu ağrımaya başladı, bir yandan da kadının vücudunu zihninden geçiriyordu. Sağlamdı ve yürürken biraz sallanıyordu, belinde tam bir yuvarlanma yoktu ama belli bir dolgunluk vardı; mükemmel bir poposu vardı, yine Koop'un sevdiği gibi, sağlam, büyük. Biraz da sallanıyordu.

Yüzünü mercekten uzaklaştırdı, havalandırma seviyesinin oldukça altına indi, dikkatle kavradığı elinde bir Camel yaktı ve kolunun altındaki metal yüzeye baktı. İç gözlemci değildi ama şimdi düşündü: Neler oluyor? Sanki merdiven tırmanıcısına binmiş gibi zor nefes alıyordu. Bir çeşit yanma hissetmeye başlamıştı... Lanet olsun. Gözlerini sıkıca kapadı, onu sokakta yakalayıp kamyonu bindirdiğini hayal etti.

Ama o zaman onunla yatmak zorunda kalacaktı. Bu düşünce kaşlarını çattı. Ve o zaman buna sahip olamazdı. Havalandırmanın üstünden baktı; kadın hâlâ görüş alanının dışındaydı, ve dirseğinin üzerine düştü. Bu hoşuna gitmişti. Onunla geçirdiği bu zamana ihtiyacı vardı. Eninde sonunda onunla birlikte olmak zorunda kalacaktı. Bunu görebiliyordu. Ama şimdilik...

Kenardan arkasına baktı. Kadın hâlâ görüş alanının dışındaydı ve sigarasından aceleyle iki nefes daha çekip söndürdü. Bir kez daha baktı ve bir Camel daha yaktı.

Sara Jensen nihayet odasından çıktığında Banyoya girdiğinde, başına sardığı beyaz havlu dışında çırılçıplaktı; kara bir meleğe benziyordu. Acelesi yoktu ama düşünerek hareket ediyordu. Bir yere gidiyorum, diye düşündü Koop, kalbi çarpıyor, ağzı kuruyordu. Kadın

Zıplıyordu, meme uçları iri ve koyu renkti, kasık kılları kömür gibi siyahtı. Mücevher kutusunu bulduğu tuvalet masasından bir şey aldı -kutu artık orada değildi ve kısa bir süre nereye koyduğunu merak etti- sonra yatağa oturdu ve ayak tırnaklarını kesmeye başladı.

El yordamıyla cebinden altmış gücündeki merceği çıkardı ve değiştirdi. Yeni mercek onu kadının yüzüne bir adım kadar yaklaştırdı: kadın şiddetli bir konsantrasyonla tırnaklarını kesiyordu, alnında ve yanlarındaki etlerde kırışıklıklar vardı, ayakları burnunun birkaç santim yakınına kadar çekilmişti. Her bir kırıntıyı dikkatlice yatak örtüsünün üzerine koydu. Dürbünü kadının bacaklarına doğru indirdi; kadın kendisine doğru yan oturuyordu, uzaktaki bacağı yukarı çekilmişti; göbeği bir "innie "ydi; kasık kılları yapay olarak azaltılmış gibi görünüyordu. Muhtemelen yazın bikini giyyordu. Dizinin yanında küçük beyaz bir yara izi vardı. Kalçasında dövme mi vardı? Ne dövmesi? Hayır, bir doğum lekesi, diye düşündü. Ya da bir çürük.

Uzak ayağıyla işini bitirdi ve yakın ayağını kaldırdı. Çatıdaki açısından, vulvasının kıvrımını ve bir parça kılını görebiliyordu. Gözlerini kapadı ve yutkundu, sonra tekrar açtı. Kalçasına geri döndü: kesinlikle bir doğum lekesi. Göğüslerine, kasık kıllarına, yüzüne: o kadar yakındı ki, neredeyse onun sıcaklığını hissedebiliyordu.

Ayağıyla işini bitirdiğinde, kesilmiş tırnaklarını avucunun içinde topladı ve gözden uzak bir yere, banyoya taşıdı. Yine bir süreliğine gitti ve geri döndüğünde havlusu artık başına sarılı değildi ve saçları omuzlarına düşmüştü, kıvrırcık, kıvrık ve hala nemliydi.

Bir gecelik bulmak için acele etmedi; bir süre çıplak dolaştı, görünüşe göre bundan hoşlanıyordu. Sonunda şifonyerinden bir gecelik çıkardığında Koop onun bir saniye daha çıplak kalmasını istedi. Ama geceliği başının üzerine, ona dönük olarak çekti ve vücudu yavaş beyaz erotik bir pamuk yığını içinde kayboldu. Gözlerini kapadı: buna dayanamıyordu. Gözlerini açtığında kadın geceliğini boynundan ilikliyordu; şimdi o kadar bakirdi ki, oysa bir dakika önce...

"Hayır..." Tek bir kuru kelime, neredeyse bir inilti. Geri dön, baştan başla. Koop'un bir şeye ihtiyacı vardı. Bir kadına ihtiyacı vardı, ihtiyacı olan şey buydu.

Koop gitmeden önce Sara Jensen'ı yatağına yatırdı, onu bıraktığında her zaman hissettiği kayıp duygusuna kapıldı; ama bu kez gözlerini kapattı ve onu yeniden gördü. Karanlıktan başka bir şeye bakmadan yarım saat bekledi; sonunda yere düştüğünde

Klimayı açıp merdivenlerden inerken, bunu yaptığını zar zor hatırlıyordu. Bir anda kendini sokakta, kamyonu doğru yürürken buldu.

Ve baskı çok yoğundu. Baskı Her zaman oradaydı, ama bazen hayatını tehlikeye atsa da karşı konulmazdı.

Koop kamyonu tırmandı, Hennepin Bulvarı'ndan dönüp ara sokaklara saptı ve şehir merkezinde amaçsızca dolaşmaya başladı. Sara Jensen'ı bir film gibi gözlerinin önünden geçirdi. Bacağının kıvrımı, oradaki küçük pembe... Bir şişe almayı düşündü. Bir içki içebilirdi. Birkaç tane içebilirdi. Belki John'u bulur, bir sekiz top daha alırdı. Bir sekiz top, bir şişe Canadian Club ve altılı bir paket 7-Up alıp bir parti verebilirdi...

Belki de geri dönmeliydi. Belki ayağa kalkar ve onu tekrar görebilirdi. Belki cep telefonundan numarasını arayıp onu ayağa kaldırabilirdi... ama cep telefonu yoktu. Bir tane bulabilir miydi? Belki yine soyunurdu... Kendini salladı. Aptallık. Kız uyuyordu.

Koop otobüs durağının önünden geçerken kızı gördü. Ayağının dibinde kırmızı naylon bir spor çantası vardı ve caddeden aşağıya bakıyordu. Otobüs mü bekliyordu? Koop yanından geçti, ona baktı. Koyu renk saçlıydı.

Biraz ağır, yuvarlak, pürüzsüz, lekesiz bir yüzü vardı. Eğer gözlerinizi kısarsanız, Jensen olabilirdi; ve kitapçılarda her zaman aradığı bakışa sahipti, pasiflik...

Düşüncesizce, hızlıca bir tur attı, kamyonu istasyonun arkasına bıraktı, istasyona girdi, döndü, kamyonu geri koştı, arkayı açtı, alet çantasını çıkardı, kamyonu kapattı ve istasyondan geçti.

Kız hâlâ köşede durmuş, Hennepin'den aşağı bakıyordu. Onun geldiğini hissedince döndü, ona geceleri kadınlardan gördüğü yarı gülümseme ve değişen gözlerle baktı, "Ben iyiyim, bana zarar verme," diyen gülümseme, "Ben iyi değilim," diyen gözler. gerçekten sana bakıyorum..."

Adam ağır alet çantasını kadının yanından geçirirken kadın başka tarafa baktı. Birkaç metre ileride durdu, kaşlarını çatı, döndü ve ona baktı.

"Otobüs mü bekliyorsunuz?"

"Evet." Başını salladı ve gülümsedi. "Yukarı Şehir'deki bir arkadaşıma gidiyorum."

"Uptown," dedi. Minneapolis'ten değildi. "Gecenin bu saatinde fazla otobüs olmaz. I

Uptown'a gidip gitmediklerini bile bilmiyorum.
Arkadaşın gelip seni alabilir mi?"

"Telefonu yok. Elimde sadece adresi var."

Koop uzaklaşmaya başladı. "Bir taksi tutmalısın," dedi.
dedi. "Burası biraz zorlu bir sokak. Buralarda fahişeler
var, polislerin düşünmesini istemezsiniz..."

"Oh, hayır..." Ağzı O şeklindeydi, gözleri iriydi.

Koop tereddüt etti. "Minnesota'dan mısın?"

Onunla konuşmak konusunda gerçekten emin değildi.
"Worthington'lıyım."

Koop gülümsemeye çalışarak, "Elbette, oradaydım,"
dedi. "Sioux Falls yolunda bir Holiday Inn'de kalmıştım."

"Sioux'ya her zaman giderim," dedi. Ortak bir nokta.
Konuşurlarken kollarını karnının üzerinde
kavuşturmuştu; şimdi yanlarına indirdi. Açılıyor.

Koop alet kutusunu kaldırıma koydu. "Bak, ben
Greyhound'da bakım elemanıyım. Beni tanımıyorsun
ama gerçekten iyi bir adamım. Güney Minneapolis'e
gidiyorum, seni Uptown'da bırakabilirim..."

Şimdi ona yakından bakıyordu, korkuyordu ama
baştan çıkmıştı. O kadar da kötü görünmüyordu: uzun
boylu, güçlü. Daha yaşlı. Daha yaşlı olmalıydı.

Otuz.

"Bana otobüsün..."

"Elbette." Tekrar sırttı. "Yabancıların arabasına binme. Bu iyi bir politika. Eğer yakın durursan Otobüs durağına ve istasyona giderseniz sorun yaşamazsınız," dedi. "Ben olsam o tarafa gitmezdim, porno dükkanlarını görebilirsiniz. Tuhaf tipler girip çıkıyor."

"Porno dükkanları mı?" Caddenin aşağısına baktı. Siyah bir adam bir fotoğrafçı dükkânının vitrinine bakıyordu.

"Neyse, gitmem gerek," dedi Koop alet çantasını alarak. "Sakin ol..."

"Bekle," dedi, yüzü açık, korkulu ama umutluydu. Spor çantasını aldı. "Sorun olmazsa ben götüreceğim."

"Elbette. İstasyonun hemen arkasına park ettim," dedi Koop. "Bırak da aletlerimi yerleştireyim. Beş dakika içinde orada olursun."

"Minneapolis'e ilk kez geliyorum," dedi kız, artık konuşkan biriydi. "Ama eskiden her hafta sonu Sioux'ya giderdim, hemen hemen."

"Adın ne senin?" diye sordu Koop. "Marcy

Lane," dedi kadın. "Senin adın ne?"

"Ben," dedi. "Ben Cooper."

Ben güzel bir isimdi. Televizyondaki ayı Ben gibi.
"Memnun oldum, Ben," dedi ve gülümsemeye çalıştı,
bir tür bohem, yol kadını gülümsemesi.

Çocuk gibi görünüyordu.

Taşradan gelen turta suratlı bir çocuk.

Bölüm 10

Weather evin öbür ucundaki telefonun sesini duydu,
uyandı ve onu dürttü.

"Telefon," diye mırıldandı. "Senin için olmalı."

Lucas karanlıkta el yordamıyla yatak odasının
telefonunu bulup açtı. Merkez onu Kuzey Minneapolis'e
bağladı. Bir tane daha.

"... çantasını ve içinde kıyafetler olan bir spor çantasını
bulduk. Ehliyetini aldık, Marcy Lane olduğunu ve
Worthington'da bir adresi olduğunu söylüyor," dedi
Carrigan. Sesi, sac üzerinde gezdirilen bir dosya
gibiydi. "Şu anda ailesini bulmaya çalışıyoruz. Hemen
buraya gelsen iyi olur."

"Lester'ı aradın mı?" Lucas yatağın üzerinde oturuyordu,
başucu lambasının ışığında kambur duruyordu, çıplak
ayakları

verde yatıyordu. Hava hâlâ uyanıktı, kıpırdamadan omzunun üzerinden konuşulanları dinliyordu.

"Henüz değil. Yapmalı mıyım?"

"Onu arayacağım," dedi Lucas. "Her lanet şeyi dondur. Dondur. İşler sarpa saracak ve hata yapmak istemezsin. Ve Tanrı aşkına üniformalılarla konuşma."

Carrigan, "Hava çok sert dondu," dedi.

"Bu şekilde kalsın." Lucas telefonun iptal düğmesini dürttü, sonra tekrar aradı.

"Kim öldü?" Weather sırt üstü dönerek sordu.

"Bir çocuk. Görünüşe göre bizim göt herif yapmış," dedi Lucas. Santral geldi ve "Ben Davenport. Meagan Connell için bir numaraya ihtiyacım var. Ve Frank Lester'la konuşmam gerek. Hemen."

Connell için bir numara buldular ve o da karaladı. Onu Lester'a bağladıklarında, uykulu gözlerle ona bakan Weather'a sıırttı. "Gecenin bir yarısı seni ne sıklıkla arıyorlar?" d i y e sordu. "Çalışırken mi?"

"Belki yirmi yılda yirmi kez," dedi.

Komodinine doğru yuvarlandı ve saate baktı. "Üç saat sonra kalkıyorum."

"Özür dilerim," dedi.

Bir dirseğinin üzerinde doğrulup, "Şimdiye kadar hiç düşünmemiştim ama kışında çok az kıl var," dedi.

"Saç?" Telefon diğer uçta çalışıyordu ve kafası karışmış bir halde kışına baktı. Uykulu bir Lester homurdandı, "Alo?"

"Ben Davenport," dedi Lucas telefona dönerek, aklını saçlarından uzaklaştırmaya çalışıyordu. "Az önce Carrigan aradı. Worthington'dan genç bir kızın bağırsakları deşildi ve kuzey tarafındaki boş bir araziye atıldı. Eğer Wannemaker'ı öldüren o değil, ikiz kardeşi."

Bir anlık sessizlikten sonra Lester "Kahretsin" dedi.

"Evet. Şimdi yeni bir tane var. Roux ile görüşüp tanıtım açısından ne yapacağınıza karar verseniz iyi olur."

"Onu arayacağım. Oraya mı gidiyorsun? Nereye?"

"Yoldayım," dedi Lucas.

Lucas telefonu kapattı, sonra Connell'in numarasını çevirdi. Kadın telefonu açtı, sesi zayıf bir vıraklamaydı: "Alo?"

"Burası Davenport," dedi. "Taşradan gelen bir kız öldürüldü ve kuzey tarafına atıldı. Görünüşe göre bizim adamımız."

"Nerede?" Artık uyanıktı. Lucas ona adresi verdi. "Orada görüşürüz."

Lucas telefonu kapatıp yataktan fırladı ve banyoya yöneldi. "Yarın gözlem yapacaktın," dedi Weather.

Lucas durdu, geriye döndü. "Tanrım, bu doğru. Dinle. Orada işim biterse hastaneye gelirim. Yedi buçukta mı başlıyorsun?"

"Evet. Çocuk o zaman gelecek."

"Bunu yapabilirim," dedi. "Nereye gideceğim?"

"Resepsiyona sor. Onlara ameliyathaneyi söyleyin ve oraya gittiğinizde beni isteyin. Seni bekliyor olacaklar."

"Deneyeceğim," dedi. "Yedi buçukta."

Carrigan'ın ikinci şöhret iddiası, dans ettiği küçük, ince ayaklarıydı. Bir keresinde Guthrie'de modern bir dansla sahneye çıkmıştı.

Othello'nun yorumu, altın rengi bir atlet ve saç bandından başka bir şey giymiyor.

Üçüncü şöhret iddiası, bir çaylak kendisine ibne dansçı dediğinde, çaylağın kafasını soyunma odası tuvaletinde o kadar uzun süre tutmuştu ki, cinayet masası çocuğun adını en uzun serbest dalış için Guinness rekorlar kitabına göndermişti. İddia not edildi ama reddedildi.

Carrigan'ın ilk şöhret iddiası, on yıl önce 198 kiloda iki kez NCAA güreş şampiyonluğunu kazanmış olmasıydı. Kimse onunla uğraşmadı.

"Çok uzun zaman önce olamaz," dedi Lucas'a, köşede toplanan kalabalığa bakarak.

Kalabalığın çoğu gibi Carrigan da siyahtı.

caddenin karşısında toplandı. "Burada hava kararana kadar top oynayan insanlar vardı ve o sırada ceset yoktu. Parktan geçen bazı çocuklar onu saat birden biraz sonra bulmuşlar."

"Herhangi bir araç gören var mı?"

"Parkın karşısında kapı kapı dolaşan insanlar var ama fazla bir şey alacağımızı sanmıyorum. Bloğun hemen aşağısında bir otoyol girişi var ve bunu gözden kaçırmak kolay; insanlar buraya geri dönmek için geliyor ve

Bu yüzden sürekli arabalar girip çıkıyor. Kimse dikkat etmiyor. Hadi, bir göz atın."

Ceset hâlâ açıktaydı ve birkaç büyük çalının arasında çıplak bir şekilde yerde yatıyordu. Çalılar, bir beyzbol sahasındaki üçüncü saha çizgisine paralel uzanan bir bankı kaplıyordu. **O n u** öldüren her kimse bulunup bulunmamasını umursamamıştı; neredeyse hemen bulunacağını fark etmiş olmalıydı. Taşınabilir ışıklar cesedin etrafını aydınlatıyordu ve bir olay yeri inceleme ekibi cesedin üzerinde çalışıyordu. Lucas Carrigan'a, "Sigara ara," dedi. "Filtresiz Camel."

"Tamam..."

Lucas ölü kızın yanına çömeldi. Kız yan yatmış, başı ve omuzları aşağı bakacak şekilde bükülmüş, kalçaları gökyüzüne doğru yarı dönüktü. Lucas yaranın Wannemaker'inkiyle aynı olduğunu söyleyebilecek kadar görebiliyordu: bir bıçak darbesi ve bağırsakları deşen bir yırtık. Vücut boşluğunun kokusunu alabiliyordu. "İğrenç," dedi Lucas.

"Evet," dedi Carrigan ekşiyerek.

"Onu taşıyabilir miyim?"

"Ne için?"

Lucas, "Onu sırt üstü yatırıp göğsüne bakmak istiyorum," dedi.

Carrigan, "Eğer istersen, elimizde fotoğraflar falan var," dedi. "Ama her yerinde kan var, eldiven kullansanız iyi olur. Bekle..." Bir dakika sonra geri geldi.

bir çift ince sarı plastik eldiven getirip Lucas'a uzattı. Lucas eldivenleri giydi, kadını kolundan tutup sırt üstü yatırdı.

"Şuna bak," dedi Lucas. Kadının göğsündeki iki kanlı kareyi işaret etti. "Neye benziyorlar?"

"Harfler. Bir S ve bir J," dedi Carrigan, kızın vücuduna bir kalem ışığı tutarak. "Pembe kırmızı rektumumu öp. Bu bok da ne, Davenport?"

Lucas cesedi incelerken, "Delilik," dedi. Bir an sonra Carrigan, "Bu kim?" diye sordu.

Lucas omzunun üzerinden baktı ve Connell'ın yağmurluğuna sarınmış bir halde onlara doğru yürüdüğünü gördü. "Yardımcım," dedi.

"Senin lanet neyin?"

"Bu o mu?" Connell yaklaşarak sordu. Lucas ayağa kalktı ve eldivenlerini çıkardı.

"Evet. SJ'yi onun içine doğru kes," dedi Lucas. Başını arkaya doğru eğdi ve gece gokyzne baktı. şehir ışıklarının ardındaki soluk yıldızlar. Adam onu çok kızdırmıştı. Her nasılsa Wannemaker ona o kadar kişisel gelmemişti; bu ocuk gelmişti. Belki de onun içindeki yaşamı hâlâ hissedebildiği içindi. leli çok olmamıştı.

Connell, "Kalıplarının dışına çıktı," dedi.

"Sikmişim desenini. Wannemaker'ı onun öldürdüğünü biliyoruz," dedi Lucas. "Kuzeydeki kızın üzerinde harfler yoktu."

Connell, "Ama programa uygundu," dedi.

"Wannemaker ve bu, bu ikisi sıra dışı. Umarım iki adamımız yoktur."

"Hayır." Lucas başını salladı. "Karnındaki bıçak, dostum, bu bir imza. Harflerden bile daha fazla."

"Ona baksam iyi olacak," dedi Connell. Daha iyi görebilmek için çalıların altına girdi, cesedin yanına çömeldi ve ışığı üzerine tuttu. Bir dakika, sonra iki dakika inceledi, sonra tükürmek için uzaklaştı. Geri geldi. "Buna alışmaya başlıyorum," dedi.

"Tanrı yardımcınız olsun," dedi Carrigan.

Bir devriye görevlisi ve uzun boylu siyah bir çocuk, çocuk devriye görevlisinin yarım adım önünde olmak üzere hızla yürüyorlardı. Çocuk diz üstü şort, büyük boy tişört, Sox şapka giymiş ve yüzünde gözlerini deviren bir kızgınlık ifadesi vardı.

Carrigan onlara doğru bir adım attı. "Elinde ne var, Bill?"

Devriye polisi, "Çocuk adamı görmüş," dedi. "Yeterince eminim."

Lucas, Connell ve Carrigan çocuğun etrafında toplandılar. "Onu gördünüz mü?"

"Dostum..." Çocuk, bir cinayet haberinin cazibesine kapılan daha fazla insanın dolaştığı bloğa baktı.

"Adın ne senin?" Connell sordu.

"Dex?" Cevap bir soru gibi geldi ve çocuğun gözleri gökyüzüne çevrildi.

"Ne kadar zaman önce?" Lucas sordu.

Çocuk omuz silkti. "Büyük bir saat gibi mi görünüyorum?"

Carrigan, "Ağzından çıkana dikkat etmezsen kocaman bir yara kabuğuna benzeyeceksin," dedi.

Lucas elini kaldırıp çocuğa yaklaştı. "Bu bir çiftçi kızı, Dex. Şehre yeni geldi, biri havasını boşaltmış."

Dex tekrar kalabalığa bakarak, "Benimle hiçbir ilgisi yok," dedi.

"Buraya gel," dedi Lucas, sesi dostçaydı. Çocuğun koluna girdi. "Cesede bak."

"Ne?"

"Haydi..." Çocuğa el salladı, sonra devriyeye, "El fenerini ödünç verir misin, dostum?" dedi.

Lucas Dex'i çalılıkların etrafından dolaştırdı, sonra da onunla birlikte yara tarafındaki kadına doğru eğilerek yürüdü. Yeterince istekli gitmişti; televizyonda altı bin ceset görmüştü ve bir keresinde ambulans görevlilerinin bir evden ceset çıkardığı bir yerin yanından geçmişti. Bu harika olacaktı.

Cesetten bir adım ötede Lucas ışığı karnındaki yaraya çevirdi.

"Siktir," dedi Dex. Ayağa kalktı, doğruca çalılıkların arasına girdi ve dışarı çıkmak için çırpınmaya başladı.

Lucas ağ cebini yakalayıp onu sertçe geri çekti. "Hadi ama dostum, insanlara

Bu. Polisler onu kontrol etmenize nasıl izin verdi?" El fenerini kızın yüzüne tuttu. "Gözlerine bak dostum, hâlâ açıklar, yumurta gibi görünüyorlar. Yaklaşırsan bağırsaklarının kokusunu alabilirsin, sabun gibi kokuyor."

Dex'in gözleri cesede kaydı ve titreyerek ayağa kalkıp kaçmaya çalıştı. Lucas onu bıraktı: Çocuk çalılıktan kurtulduğunda Carrigan onu bekliyordu.

"Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim," dedi Dex. Ağzının bir kenarından bir tükürük çizgisi aktı ve eliyle onu sildi.

"Peki kimdi o?" Carrigan sordu.

"Beyaz bir adam. Bir pikap sürüyordu."

"Ne tür bir pikap?"

"Üzerinde koyu renk olan beyaz, belki de kırmızı, bilmiyorum; beyaz kısmı kesin olarak biliyorum," dedi Dex. Cesetten uzaklaşmaya, çalıların etrafından kaldırıma doğru ilerlemeye devam etti. Carrigan bir kolunu tuttu ve Dex gevezelik etti. "Arkada bir karavan vardı. İnsanlar bazen çöp atmak için buraya gelirler. Ben de onun çöp attığını düşündüm."

"Ne kadar yakındınız?" Connell sordu.

"Köşeye doğru," dedi Dex, işaret ederek. Yüz metre.

"Söyleyebildiğiniz kadarıyla neye benziyordu?" Connell bastırdı. "İri adam mı? Ufak tefek mi? Sıska mı?"

"Oldukça büyük. Benim kadar büyük. Kamyona bindiğine göre basketbol oynuyor olabilir. Oraya zıplayarak çıktı. Çok hızlıydı, sanki biraz sürati varmış gibi. Çabuk."

Connell çantasını karıştırdı ve katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. Kağıdı açmaya başlamıştı ki Lucas ne olduğunu anladı ve uzanıp onu yakaladı. başını salladı. "Yapma bunu," dedi. Dex'e baktı ve "Ne kadar zaman önce?" diye sordu.

"Saat mi? Bilmiyorum. Bir saat kadar." Bunun hiçbir anlamı yoktu. Çoğu tanık için bir saat on beş dakikadan fazla, üç saatten azdı.

"Başka ne var?"

"Dostum, başka bir şey olduğunu sanmıyorum. Yani, bir düşüneyim..." Lucas'ın arkasından baktı. "İşte annem geliyor."

Bir kadın polis hattına doğru yuvarlandı ve bir polis ona doğru uzandığında kadın döndü

Etrafında dönüp onu kısa sürede durduran bir şey kopardı ve kadın devam etti.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Carrigan ona dönerek, "Oğlunuzla konuşuyorum," dedi. "O bir suçun tanığı."

"Başı hiç belaya girmede," dedi kadın.

"Şu anda başı belada değil," dedi Connell. "Bir katil görmüş olabilir, beyaz bir adam. Sadece başka neler görmüş olabileceğini hatırlamaya çalışıyor."

"Başı belada değil mi?" Şüphelenmişti. Connell başını salladı. "Yardım ediyor."

Dex yutkunarak, "Anne, o kızı görmelisin," dedi. Çalılara doğru baktı. Bulundukları yerden kızın kalçası görünüyordu. ayakta. Tekrar Carrigan'a baktı. "Kamyonun yanlarında şu basamaklar vardı, bilirsin, ne yapıyorlardı onları arar mısın?"

"Koşu tahtaları?" Lucas önerdi.

Dex başını salladı. "İşte bu kadar. Gümüş koşu tahtaları." "Chevy mi, Ford mu?"

"Kahretsin, dostum, hepsi bana aynı görünüyor. Ben olsam bir tane bile almazdım..."

"Karavan ne renkti?"

Çocuk bunu düşünmek zorunda kaldı. "Karanlık," dedi sonunda. "Başka ne var?"

Bir kulağının arkasını kaşıdı, annesine baktı ve sonra başını salladı. "Çöp döken beyaz bir adam işte, ben de öyle düşünmüştüm."

"Onu gördüğünde yalnız mıydın?" Lucas sordu.

Tekrar yutkundu ve annesine baktı. Annesi bunu gördü ve sırtına sert bir tokat attı. "Sen söyle."

"Lawrence adında bir adamın burada olduğunu gördüm," dedi.

Annesi ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Lawrence'la birlikte misin?"

"Lawrence'la birlikte değildim anne. Sadece onu burada gördüm, hepsi bu. Onunla birlikte değildim."

"Onunla birlikte olmasan iyi edersin yoksa seni evden atarım. Sana ne dediğimi biliyorsun," dedi annesi kızgınlıkla. Carrigan'a baktı ve "Lawrence bir itici" dedi.

"Lawrence'ın adı mı soyadı mı?" Carrigan sordu.

"Lawrence Wright."

"Lawrence Wright mı? Onu tanıyorum," dedi Carrigan. "Yirmi iki ya da üç yaşlarında, uzun boylu, sıska bir adam, sürekli denizci şapkası takardı?"

"Bu o," dedi kadın. "Çöp. Uzun bir çöp soyundan geliyor. Beş para etmez bir annesi var ve bütün kardeşleri beş para etmez" dedi. Çocuğun sırtına bir tokat daha attı. "O pislikle mi takılıyorsun?"

"Nereye gitti?" Lucas sordu. "Lawrence mı?"

"Cesedi bulana kadar buralardaydı," dedi Dex, kayıp adamı görebilecekmiş gibi etrafına bakınarak. "Sonra da gitti."

"Beyaz adamı gördü mü?" Connell sordu.

Dex omuz silkti. "Onunla birlikte değildim. Ama o benden daha yakındı. Beyaz adam parktan çıktığında o da bu tarafa doğru yürüyordu. Beyaz adamın ona baktığını gördüm."

Lucas Carrigan'a baktı. "Şu Lawrence'a hemen ulaşmamız gerek."

"Sigara içiyor mu?" Carrigan Dex'e sordu.

Dex omuz silkti ama annesi "Sigara içiyor. Sürekli kafası gökyüzünde dolaşıyor ve uyuşturucu kullanıyor."

"Onu yakalamalıyız," dedi Lucas tekrar.

"Nerede takıldığını bilmiyorum, sadece beş yıl önce uyuşturucu işiyle uğraşırken mahalleden tanıyordum," dedi Carrigan kararsızca. "Alex Drucker diye birini arayabilirim, burada uyuşturucu işiyle uğraşıyor."

"Yakala onu," dedi Lucas.

Carrigan saatine baktı ve kıkırdadı. "Dört buçuk. Drucker yaklaşık iki saattir yatakta. Bu hoşuna gidecektir."

Carrigan arabasına dönerken, olay yeri ekibinden biri yanına geldi ve "Bu geceye ait sigara yok, sadece eski parçalar var" dedi.

"Unut gitsin," dedi Lucas. "Bize bir saat önce terk edildiği söylendi. Buradan geriye doğru caddeyi kontrol edebiliriz. Hayır, siktir et. Kimin yaptığını biliyoruz."

"Kontrol edeceğiz," dedi olay yeri inceleme görevlisi. "Develer..."

"Filtrelenmemiş," dedi Lucas. Anneye döndü. "Dex'i bir memurla birlikte merkeze göndermeliyiz."

ve belki bir sanatçı için bu adamı tarif etmesini sağlarız. Onu geri getireceğiz. Ya da istersen sen de gelebilirsin."

"Beraber

gidelim mi?"

"Eğer

istersen."

"Bunu yapsam iyi olur," dedi. "Başı belada değil mi?"

"Başı belada değil."

Carrigan geri geldi. "Drucker'ın evinde kimse yok. Cevap yok."

"Adam buralarda tanınıyor - neden köşeye gidip sormuyoruz?"

Carrigan köşeye doğru baktı, sonra tekrar Lucas ve Connell'a döndü. "Siz ikiniz onlardan iyilik istemek için oldukça beyazsınız."

Lucas omuz silkti. "Onları terletmeyeceğim; sadece soracağım. Hadi gel."

Köşeye doğru yürüdüler ve Connell sordu: "Neden ona resmi gösteremiyorum? Bize bir onay verebilir."

"Hafızasını kirletmek istemiyorum. Eğer ondan bir robot resim alacaksak, onun çizdiği gibi olmasını tercih ederim."

hatırlar, ona bir resim gösterdiğinizde gördüklerini değil."

"Oh." Bir dakika düşündü, sonra başını salladı.

Köşeye vardıklarında kalabalık sessizleşti ve Carrigan kalabalığa doğru ilerledi. "Bazı beyazlar Adam küçük bir kızı kesmiş ve cesedini arkadaki çalılıklara atmış," dedi Carrigan. konuşarak, önsöz olmadan. "Lawrence Wright adında biri onu görmüş. Lawrence'la uğraşmak istemiyoruz, sadece bir açıklama istiyoruz: onu gören var mı ya da burada mı?"

"O kız siyah mı beyaz mı?" diye sordu bir kadın.

"Beyaz," dedi Lucas.

"Neden Lawrence'la konuşmak istiyorsun? Belki de hiçbir şey görmemiştir."

"Bir şey gördü," dedi Carrigan. "O beyaz adamın hemen yanındaydı."

"Adam kafayı yemiş," dedi Lucas. "Milwaukee'de bütün o çocukları öldüren adam gibi. Bunun hiçbir şeyle alakası yok, sadece insanları öldürüyor."

Kalabalıkta bir konuşma dalgalanması oldu ve sonra bir kadın sesi "Lawrence Porter'a gitti" dedi. Bir başkası "Şşşt" dedi ve kadının sesi "Şşşt, kışın, küçük kızları öldürüyor, biri öldürüyor" dedi.

"Beyaz kızlar... bu hiç fark etmez... hala beyazlar... Lawrence ne yaptı?"

"Yola çıksak iyi olur," dedi Carrigan sessizce. "Biri Porter'a koşup Lawrence'a geldiğimizi söylemeden önce."

Lucas ve Connell, Carrigan'la birlikte geldiler. Carrigan, "Porter'ın yeri Yirmi Dokuzuncu Cadde'de mesai sonrası bir yer," dedi. "Bizim için blokaj yapacak bir ekip bulmalıyız."

"Zararı olmaz," dedi Lucas. "Burası hâlâ açık olacak mı?"

"On beş dakika kadar daha. Yaz aylarında genellikle beş gibi kapatır."

Dört dakika sonra Perkins restoranının otoparkında ekiple buluştular. Devriyelerden biri siyah, diğeri beyazdı ve Lucas arabanın camından onlarla konuşup kimi aradıklarını söyledi. "Dışarı çıkan herkesi tutun. Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Evet. Sokaktan aşağı doğru kayacağız. İçeri girdiğimizi görür görmez ön tarafa geçseniz iyi olur."

"Hadi yapalım," dedi Carrigan.

"İşler ne kadar kötüye gidebilir?" Connell sordu.

Carrigan ona baktı. "Hiç de fena sayılmaz. Porter's iyi bir yerdir; Porter da ona uyar. Ama bilirsin..."

"Evet. Lucas ve ben Lucas ve ben beyazız."

"Önce beni bıraksan iyi olur. Kimseye bağırma."

Köşede durakladılar, sadece ekibin arkalarından geçmesine, bloğun yarısına kadar gitmesine ve sonra ara sokağın ağzına eğilmesine yetecek kadar. Carrigan geniş verandalı, 1920'lerden kalma dört köşeli bir evin önüne geldi. Veranda boştu ama arabadan indiklerinde Lucas açık pencereden Charles Brown'ın bir melodisinin yükseldiğini duydu.

Carrigan verandadan geçerek yürüyüş yolunu açtı. Kapıdan içeri girdiğinde Lucas ve Connell bir an duraklayıp biraz yer açtıktan sonra onu takip ettiler.

Eski evin oturma odası bir bara dönüştürülmüştü; eski salonda üçü dolu yarım düzine sandalye vardı. Sol taraftaki oturma odasında bir masanın etrafında iki erkek ve iki kadın oturuyordu.

Lucas ve Connell içeri girdiğinde her şey durdu. Hava tütün dumanı ve viski kokusuyla kaplıydı.

"Bay Porter," diyordu Carrigan barın arkasındaki kel adama.

"Sizin için ne yapabilirim beyler?" Porter iki elini barın üzerine koyarak sordu. Porter'ın ehliyeti yoktu ama bu genellikle bir sorun teşkil etmezdi. Masadaki adamlardan biri sandalyesini bir santim geriye çekti ve Lucas ona baktı. Adam hareket etmeyi bıraktı.

"Müşterilerinizden biri bir cinayet zanlısı görmüş, beyaz bir kızı öldürüp cesedini parka atan beyaz bir adam," dedi Carrigan, sesi resmi ve kibardı. "Adam bir manyak ve bu konuda Lawrence Wright'la konuşmamız gerekiyor. Lawrence'ı gördünüz mü?"

"Gerçekten hatırlayamıyorum. İsim tanıdık gelmiyor," dedi Porter ama gözleri kasıtlı olarak koridora doğru kaydı. Bir kapının üzerinde elle yazılmış bir tabelada Erkekler yazıyordu.

"O zaman yolunuzdan çekilelim," dedi Carrigan. "Sakıncası yoksa ben bir işeyeyim."

Lucas sırtı Tahıl Kemerı saatine ve hâlâ kapıyı engelleyebileceği bir yere gelene kadar hareket etmişti. Tabancası sırtındaki kemer hizasına takılıydı ve Carrigan'ı beklemek için sabırsızlanıyormuş gibi bir elini kalçasına koydu. Bir ses, "Polisler arkada," dedi ve başka bir ses, "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

Carrigan koridorda bir adım attı, kapının önünden geçti, sonra geri çekilip kapıyı açtı.

Ve gülümsedi. "Hey," diye seslendi Lucas'a. Şaşırmış bir halde gülümsüyordu. "Tahmin et ne oldu? Lawrence tam burada. Tuvalette oturuyor."

Odadan bir sızlanma sesi geldi: "Kapat şu kapıyı dostum. İşimi yapıyorum. Lütfen?"

Ses kötü bir sitcom'dan alınmış gibiydi. Bir anlık sessizlikten sonra, oturma odasındaki biri güldü, tek, gırtlaktan gelen, kadınsı bir kahkaha ve aniden tüm bar dağıldı, müşteriler kükredi.

Porter bile alnını çubuğunun üzerine koydu, Gülüyordu. Lucas biraz güldü ama çok fazla değil ve rahatladı.

Lawrence zayıftı, neredeyse bir deri bir kemik kalmıştı. Yirmi yaşındayken hem alt hem de üst ön dişlerini kaybetmişti ve konuşurken ıslak höpürdetme sesleri çıkarıyordu: "... Bilmiyorum, höpürdetmek, karanlıktı. Mavi ve beyaz, ben

Düşün, höpürdet. Ve sakalı vardı. Kamyonun tekerlekleri bok gibiydi."

"Gerçekten büyük mü?"

"Evet, gerçekten büyük. Biri koşu tahtası olduğunu mu söyledi? Slurp. Yürüyen tahtası olduğunu sanmıyorum. Belki vardı ama ben görmedim. Beyaz bir adamdı ama sakalı vardı. Koyu renk sakal."

"Sakal," dedi Connell.

"Beyaz bir adam olduğundan nasıl emin olabiliyorsun?"

Lawrence bir bulmacayı çözer gibi kaşlarını çattı, sonra aydınlandı. "Çünkü ellerini gördüm. Çimdik atıyordu, dostum. Dişlerini sıkıyordu, bu yüzden ona baktım."

"Kola mı?"

"Öyle olmalı," dedi Lawrence. "Başka hiçbir şey buna benzemez, bilirsin, yürürken ya da başka bir şey yaparken tüttürmeye çalıştığında. Höpürdet. Bir tutam alırsın ve oraya koyarsın. O da öyle yapıyordu. Ve ellerini gördüm."

"Uzun saç mı, kısa mı?" Connell

sordu. "Anlayamadım."

"Tampon etiketleri, plakalar, herhangi bir şey?" diye sordu Lucas.

Lawrence başını eğdi, dudaklarını büzdü. "Hayır, öyle bir şey fark etmedim, höpürdet."

"Pek bir şey görmedin, değil mi?" dedi Carrigan.

Lawrence savunmacı bir tavırla, "Sana onun tootin' olduğunu söylemiştim," dedi. "Sana beyaz olduğunu söylemiştim."

"Büyük olay. Fark etmediyseniz, dışarıdaki Minneapolis," dedi Carrigan. "Orada yaklaşık iki nokta beş milyon beyaz insan dolaşıyor."

"Benim hatam değil," dedi Lawrence.

Kırmızı-beyaz kamyonet, ya da belki mavi-beyaz, belki de gümüş koşu tahtaları ile, ama sonra tekrar, belki de değil. Kokainman. Beyaz. Sakallı.

Lucas, Carrigan'a, "Onu merkeze gönderelim ve her şeyi ona anlatalım," dedi. "Onu kaset."

Olay yerine geri döndüler ama hiçbir şey yoktu. Güneşin doğması ve dünyanın solgun, buzlu bir görünüme bürünmesi dışında hiçbir şey değişmemişti. Suç mahalli

TV3 ve Kanal 8'in kamyonları bölgeyi görüntölüyordu.

"TV3'teki dostların," dedi Lucas, Connell'i dirseğiyle dürterek.

"Hamamböcekleri," dedi.

"Hadi." Kamyona doğru baktı. Siyah saçlı bir kadın el sallıyordu. O da el salladı.

Connell, "Cinayetten, tecavüzden, pornografiden, acıdan, hastalıktan eğlence çıkarıyorlar," dedi.

"İnsanların başına gelen ve çizgi film yapamayacakları hiçbir kötü şey yok."

"Onlara gitmekte tereddüt etmediniz."

"Tabii ki hayır," dedi sakince. "Onlar hamamböceği, ama hayatın bir gerçeği ve işe yarar yanları var."

Bölüm 11

Connell, Lawrence ile yapılan görüşmeyi dinlemek ve adli tabibe Marcy'nin ölümüyle ilgili bilgi vermek istedi. Lane'in otopsisini. Lucas onun gitmesine izin verdi ve saatine baktı. Hava on beş dakika içinde evden ayrılacaktı; o gitmeden yetişemezdi. Arabayı geri sürdü.

Perkins'te ekiple buluştular, bir gazete aldılar ve krep ile kahve sipariş ettiler.

Junky Doog Strib'in birinci sayfasına damgasını vurdu: iki haber, bir uzun haber ve bir de sert haber. Haber şöyle başlıyordu: "Bir dizi orta batı seks cinayetinin baş şüphelisi dün Dakota County'de tutuklandı..." Haberde şöyle deniyordu: "Junky Doog, Dakota County çöplüğündeki bir ağacın altında yaşıyordu ve sol elinin parmaklarını ve ayak parmaklarını teker teker kesti..."

"İyi hikaye." Bir çift bacak -güzel bacaklar- masanın yanında durdu. Lucas başını kaldırdı. Ünlü biri ona gülümsüyordu. Onu tanıdı ama hemen çıkaramadı. "Jan Reed," dedi kadın. "TV3'ten mi? Bir fincan içki için size katılabilir miyim?"

"Elbette..." Karşı koltuğa el salladı. "Size fazla bir şey söyleyemem."

Reed, "Kameramanlar hakkımızda oldukça iyi konuştuğunuzu söylediler," dedi.

Reed çoğu televizyon muhabirinden daha yaşlıydı, muhtemelen otuzlu yaşlarının ortasında idi, diye düşündü Lucas. Bütün televizyon muhabirleri gibi İri siyah gözleri, omuzlarına dökülen kumral saçları ve birazcık da

moda aşırı ısırık. Lucas Weather'a bir cerrahın servet kazandığını söylemişti.

Bir yerlerde, arı sokmuş dudakları ve aşırı ısırıkları olan TV sunucuları yetiştiriyorlardı. Weather ona bunun etik olmayacağını söyledi; ancak ertesi gün, izlediğini ve yerel televizyonlarda basit çene problemleriyle açıklanamayacak kadar çok fazla aşırı ısırık olduğunu söyledi.

"Nedenmiş o?" diye sormuştu. Gerçekten ilgileniyor gibiydi.

Lucas, "Bilmiyor musun?" dedi.

"Hayır, bilmiyorum," dedi. Ona şüpheyle baktı. "Bana bunun kirli bir şey olduğunu mu söyleyeceksin?"

Lucas, "Çünkü erkeklere oral seks hakkında düşündürüyor," dedi.

Weather bir eli kalçasında, "Bana yalan söylüyorsun," dedi.

"Tanrı şahidim olsun," dedi Lucas. "Aynen öyle."

"Bu toplumun şansı kalmadı," dedi Weather. "Üzgünüm ama batıyoruz. Oral seks."

Jan Reed kahvesini yudumladı ve "Kaynaklarımızdan biri seri katil olduğunu söylüyor. Polis memurunu gördük.

Connell orada, elbette, yani bu makul bir varsayım.
Bunu teyit eder misiniz?"

Lucas bunu düşündü ve sonra, "Dinle, nefret ediyorum.
kayıtta konuşmak. Başım belaya giriyor. Eğer isimsiz
bir kaynağa dayandırırırsanız size biraz bilgi
verebilirim."

"Tamamdır," dedi ve elini uzattı. Lucas elini sıktı: eli
yumuşak ve sıcaktı. Gülümsedi ve bu onu daha da sıcak
hissettirdi. Kadın çekiciydi.

Lucas ona iki bilgi verdi: kurbanın kadın ve beyaz
olduğu ve müfettişlerin bunun Wannemaker'ı öldüren
adamlarla aynı kişinin işi olduğuna inandıkları.

"Zaten çoğunu aldık," dedi nazikçe. Onu çalıştırıyor,
gösteriş yapmasını sağlamaya çalışıyordu.

Isırmadı. "Ne diyebilirim ki?" dedi. "Bir TV
muhabirinin hayatında bir başka gün, sonuçsuzca
mümkün olan her hurdanın peşine düşmek."

Güldü, hoş bir kahkaha, müzikal bir kahkaha ve "Anladığım
kadarıyla eskiden bir muhabirle çıkıyormuşsunuz" dedi.

"Evet. Bir kızımız var," dedi Lucas. "Bu ciddi bir
şey."

"Şey. Öyleydi," dedi Lucas. Kahvesinden bir yudum aldı. "Bir süre önce."

"Ben de boşandım," dedi. "Bunun olacağını hiç düşünmemiştim." Ellerine baktı.

Lucas Hava Durumu'ndan bahsetmesi gerektiğini düşündü ama bahsetmedi. "Biliyor musun, seni hemen tanıdım, demir attığını sanmıştım."

"Evet, olacağım. Şimdiye kadar biraz yaptım ama buraya geleli daha üç ay oldu. İşlerin nasıl yürüdüğünü görebilmem için beni vardiyalı olarak çalıştırıyorlar. sunuculuk yapacağım. Bir ay içinde daha fazla sunuculuk yapmaya başlayacağım."

"Akıllıca. Burayı tanıyın."

Birkaç dakika daha sohbet ettikten sonra Lucas saatine baktı ve "Kahretsin. Gitmeliyim," dedi ve kabinden dışarı kaydı.

"Randevun mu var?" Kız ona baktı ve adam neredeyse gözlerinin içine düşecekti.

"Sayılır," dedi Lucas başka bir yere bakmaya çalışarak. "Dinle, uh... sonra görüşürüz, ha?"

"Hiç şüphesiz," dedi ve onu arı sokmuş bir gülümsemeyle uğurladı.

Weather, Lucas'ın kuzeydeki küçük Wisconsin kasabasında bir cinayet vakasını çözerken yakın mesafeden çalıştığını görmüştü. Lucas, Weather'ı adli tabip olarak çalışırken görmüştü -kuzeyde doktor azdı ve adli tabiplik işini dönüşümlü olarak yapıyorlardı- ama Weather'ın canlı bir hasta üzerinde çalışırken yanında olduğu tek zaman baygındı: hasta oydu.

Ona gelip ne yaptığını izleyeceğine söz vermişti, bunu pek düşünmemişti. Israrcı olmuştu ve ziyareti bir hafta önce, Wannemaker cinayetinden önce ayarlamışlardı. Bunu araya sıkıştırabileceğini düşündü.

Weather'ı düşünerek boğazındaki yara izine dokundu. Yara izinin çoğuna, onu açmak için kullandığı İsviçre çakısı neden olmuştu; geri kalanına ise küçük bir kız tarafından ateşlenen 22'lik bir mermi...

Lucas arabasını Üniversite Hastaneleri'nin üç blok ötesindeki bir park yerinde bıraktı ve sabah serinliğinde, kısa beyaz önlükleriyle tıp öğrencilerinin, daha uzun önlükleriyle kadrolu doktorların arasında yürüdü. Jim adında bir hemşire Lucas'a erkeklerin soyunma odasını gösterdi, ona bir kilit ve dolap anahtarı verdi, ve ona nasıl giyinmesi gerektiğini söyledi: "Kutularda üç farklı boyda önlükler var. Ayakkabı kılıfları

en alttaki kutuda. Kapaklar ve maskeler o kutularda. Duş bonesi türlerinden birini alın ve bir maske alın, ancak henüz takmayın. Hazır olduğunuzda nasıl bağlayacağınızı göstereceğiz. Cüzdanınızı, saatinizi ve değerli eşyalarınızı yanınıza alın. Dr. Karkinnen bir dakika içinde dışarıda olacak."

Soyunma odasından çıktığında Weather'ın gözleri ona gülümsedi. Önlük giymiş bir aptal, bir sahtekâr gibi hissediyordu.

"Nasıl bir his?" Weather sordu.

"Tuhaf. Serin," dedi Lucas.

"Öldürülen kız... o muydu?"

"Evet. Pek bir şey çıkmadı. Ama bir çocuk onu görmüş. Beyaz, muhtemelen kokain çekiyor ve kamyon kullanıyor."

"Bu da bir şeydir."

"Fazla değil," dedi. Koridorda ameliyathanelere açılan çift kapıya doğru baktı. "Hastanız çoktan uyuşturuldu mu?"

Weather başını sallayarak, "Tam şurada," dedi.

Lucas sol tarafına baktı. Zayıf, özenle bakılmış sarışın bir kadın ve kızıl saçlı küçük bir kız oturuyordu.

bekleme alanında, küçük kız kadına bakıyor ve dikkatle konuşuyordu. Kızın kolları omuzlarına kadar sargılıydı. Kadın bir şey anlatıyormuş gibi başını sallıyordu; küçük kızın bacakları sandalyeden sallanırken bir o yana bir bu yana dönüyordu. Weather, "Onlarla bir dakika konuşmam gerekiyor," dedi.

Weather koridorda ilerledi. Hâlâ önlüklü kıyafetinin bilincinde olan Lucas geride durup onun arkasından sürüklendi. Weather'ı fark ettiğinde kızı gördü; yüzü korkuyla buruşmuştu. Daha da rahatsız olan Lucas daha da yavaşladı. Weather anneye bir şeyler söyledi, sonra çömelip kızla konuşmaya başladı. Lucas bir adım daha yaklaştı ve küçük kız ona baktı. Kızın sessizce ağladığını fark etti ama neredeyse hiç ağlamıyordu.

Kontrol. Tekrar Weather'a baktı. "Bana yine zarar vereceksin," diye feryat etti.

Weather çabucak, "Her şey yoluna girecek," dedi.

"Canım çok yanıyor," dedi kız gözyaşları içinde. "Artık iyileşmek istemiyorum."

"Daha iyi olmalısın," dedi Weather ve kızın yanağına dokunmak için parmağını uzattığında baraj patladı ve kız hıçkırarak ağlamaya başladı.

sargılı kolları ağaç kütükleri gibi annesinin elbisesine bakıyordu.

"Bugün çok acımayacak. Sadece serum için küçük bir çimdik, hepsi bu," dedi Weather onu okşayarak.

"Uyandığında sana bir hap vereceğiz ve bir süre uykulu olacaksın."

"Geçen sefer de böyle demiştin," diye feryat etti kız.

"Daha iyi olmak zorundasınız ve işimiz neredeyse bitti," dedi Weather. "Bugün ve bir gün daha sonra işimiz bitecek." Weather ayağa kalktı ve anneye baktı. "Hiçbir şey yemedi mi?"

"Saat dokuzdan beri değil," dedi kadın. Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu. "Buradan çıkmam gerek," dedi çaresizce. "Buna dayanamıyorum. Gidebilir miyiz?"

"Elbette," dedi Weather. "Hadi Lucy, elimi tut."

Lucy sandalyeden yavaşça kaydı ve Weather'ın parmaklarından birini tuttu. "Bana zarar verme."

"Gerçekten çok çalışacağız," dedi Weather.

"Göreceksiniz."

Weather kızı hemşirelere bırakıp Lucas'ı bir ofise götürdü ve orada bir santim yüksekliğindeki kağıt yığınına karıştırmaya başladı, onları kontrol etti ve

İmzalıyorum. "Ameliyat öncesi şeyler," dedi. "Dün geceki kız kimdi?"

"Eyalet dışından bir genç. Worthington'dan." Weather başını kaldırdı. "Oldukça kötü mü?"

"Buna inanmak için görmen gerekir."

"Sesin biraz kızgın geliyor," dedi.

"Bu sefer öyleyim," dedi. "Bu kız... geçen hafta ilk komünyonunu yapmış birine benziyordu."

Ameliyatın rutini onu yakalamıştı: kesin ama gayri resmi. Lucas ve anestezi uzmanı dışında odadaki herkes kadındı ve

Anestezi uzmanı, kız yere düşer düşmez başka bir ameliyat için ayrıldı ve işi bir kadın anestezi uzmanına bıraktı. Ameliyat ekibi onu bir duvar boyunca dikdörtgen bir alana yerleştirdi ve orada kalmasını önerdi.

Weather ve cerrahi asistanı birlikte iyi çalıştılar, asistan neredeyse Weather istemeden önce aletleri hazırladı. Orada

Lucas'ın beklediğinden daha az kan vardı ama koter kokusu onu rahatsız ediyordu; yanan kan...

Weather ne yaptığını hızlıca anlattı, kızın kollarındaki yanıkları kapatmak için deriyi genişletti ve yaydı. Weather hızlı ve sıkı talimatlarla gösteriyi yönetti ve hiç soru sorulmadı.

Zaman zaman Lucas'la konuşuyor, dikkati dağılıyor, işine odaklanıyordu. "Babası uzatma kablosu kullanarak 220'lik bir prizden gölün aşağısındaki bir pompaya elektrik hattı çekiyordu. İki kablonun bir araya geldiği bağlantı... kopmaya başlamış. Onlar böyle düşünüyor. Lucy onları tekrar birleştirmek için tutmuş. Tam olarak ne yaptığını bilmiyorlar ama bir parlama olmuş ve her iki koluna, sırtına ve kürek kemiklerine darbe almış... Size göstereceğiz. Yapabildiğimiz yerlerde deri grefti yapıyoruz ve bazı yerlerde deriyi kapsayacak şekilde genişletiyoruz."

Bir süre sonra masadaki sohbet, çok satanlar listelerini alt üst eden bir aşk ilişkisi hakkındaki bir kitaba döndü. Aşıkların bir evliliği ve bir aileyi yok ederek birlikte gitmeleri gerekip gerekmediği hakkında.

Hemşirelerden biri, "Sonrasında bir yalanı yaşıyordu; herkese zarar veriyordu," dedi. "Gitmesi gerekirdi."

"Doğru. Aile mahvolmuş durumda ve bir kaçamak yapmış olması onları hala sevmediği anlamına gelmiyor."

"Bu tam olarak bir kaçamak değildi."

Arka planda, taşınabilir bir cihazdan müzik sesi geliyordu. Radyo kolay dinlenebilen bir istasyona ayarlanmıştı; masanın üzerinde, Weather'ın eldivenli elleri ve bıçağının altında Lucy kanıyordu.

Yaranın bir kısmını kapatmak için Lucy'nin uyluğundan deri aldılar. Deri hasat makinesi elektrikli zımpara makinesi ile çim biçme makinesinin karışımı bir şeye benziyordu.

"Bu acıtacak gibi görünüyor," dedi Lucas sonunda. "Çok acıtacak."

Weather başını kaldırmadan, "Elimde değil," diye homurdandı. "Bunlar en kötüsü, yanıklar. Deri yeniden oluşmaz, ancak enfeksiyonu önlemek için yaraları kapatmanız gerekir. Bu da greftler ve genişletmeler... İlk birkaç seferde yeterince çıkaramadığımız için geçici deri koyduk, ancak geçici şeyleri bırakamazsınız, reddedecektir."

"Belki de ona canının yanacağını söylemeliydin," dedi Lucas. "Onunla dışarıda konuşurken."

Weather sanki bunu düşünüyormuş gibi kısa bir süre başını kaldırdı ama genişlemelerden birinin üzerindeki gelişmiş deriyi yapıştırmaya devam ederken başını salladı. "Ona zarar vermeyeceğini söylemedim. Amacım onu buraya sessiz ve en az dirençle sokmaktı. Bir dahaki sefere bunun son kez olduğunu söyleyebilirim."

"Öyle mi olacak?"

"Umarım öyledir," dedi Weather. "Sert bir yara izi oluşursa rötuş yapmamız gerekebilir. Yara dokusunu serbest bırakmak zorunda kalabiliriz. Ama bir sonraki bir süre için sonuncusu olacak."

"Huh."

Maskenin üstünden, pembe lekeli parmaklarını kızın açık yaralarından uzakta, önünde tutarak, ciddi ve sessiz bir şekilde ona baktı; hemşireler de ona bakıyordu. "Ben terapi yapmıyorum," dedi. "Ameliyat yapıyorum. Bazen acının önüne geçemezsiniz. Yapabileceğiniz tek şey onları iyileştirmektir ve sonunda ağrı kesilir. Yapabileceğim en iyi şey bu."

Daha sonra, işi bittiğinde, cerrahın odasında birkaç dakika birlikte oturdular ve "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"İlginç. Etkileyici."

"Hepsi bu mu?" Sesinde bir ton vardı.

"Sizi daha önce hiç başkomutan olarak görmemiştim," dedi. "Bunu oldukça iyi yapıyorsun."

"İtirazınız var mı?"

"Elbette yok."

Ayağa kalktı. "Rahatsız görünüyordun. Beni izlerken."

Yere baktı, başını salladı. "Oldukça güçlü bir şey. Beklediğim gibi değildi, kan, koter kokusu ve o deri parçalayıcı şey... Biraz acımasız."

"Bazen öyle," dedi. "Ama sen en çok Lucy'ye karşı tutumumdan rahatsız oldun."

"Bilmiyorum..."

"Bu işe karışmam," dedi. "O yanımı kapatmam gerekiyor. Hastaları sevebilirim, Lucy'yi de severim ama ameliyathaneye girerken onları inciteceğimden ya da doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak edeceğimden endişe etmeyi göze alamam. Bunu daha önce ilerlemek. Eğer yapmasaydım, orada her şeyi berbat ederdim." "Biraz soğuk görünüyordu," diye itiraf etti.

"Bunu görmeni istedim," dedi. "Lucas, benim... cerrah kişiliğimin bir parçası olarak, sanırım sen öyle diyorsun, ben farklıyım. Acımasız kararlar vermek zorundayım ve veriyorum da. Ve işleri ben yönetirim. Hem de çok iyi yönetirim."

"Şey..."

"Bitirmeme izin ver. Buraya taşındığımdan beri yatakta çok güzel zamanlarımız oldu. Geceleri güzel koşular yaptık ve dışarı çıkıp eğlenmeye başladık. Ama ben buyum işte, tam burada. Gördüğün şey."

Lucas içini çekti ve başını salladı. "Bunu biliyorum. Ve bunun için sana hayranım. Tanrı şahidim olsun."

Sonra biraz gülümsedi. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Sadece yaptığın şey... düşündüğümünden çok daha zor."

Çok daha zor, diye düşündü hastaneden çıkarken.

Onun dünyasında ya da Jan Reed'in dünyasında, çok az şey tamamen açıktı: en iyi oyuncular her zaman olasılıkları hesaplıyordu. Hatalar, aptallıklar, dikkatsizlikler, yalanlar ve kazalar rutinin bir parçasıydı. Weather'ın dünyasında bunlar rutin değildi; hatta neredeyse affedilemezdi.

Ameliyat başka bir şeydi. Kan onu rahatsız etmemişti ama Weather nasıl ilerleyeceğine dair son dakika kararlarını verirken bıçağın kesilmemiş derinin üzerinde gezindiği o an onu rahatsız etmişti. Sıcak kanla kesmek başka bir şeydi; bunu soğuk kanla yapmak -bir çocuğun iyiliği için bile olsa- başka bir şeydi. Bu, Lucas'ın sokakta karşılaşmadığı türden bir entelektüel sertlik gerektiriyordu. Bir psikopatın dışında değil.

Onun görmesini istediği şey buydu. Ona bir şey mi anlatmaya çalışıyordu?

Bölüm 12

Belediye Binası'nın kapılarından geçip şefin ofisine doğru yürürken Lucas'ın kafası geniş ve bulanıktı. Uykusuzluk. Yaşlanmak. Roux'nun sekreteri onu kapıdan geçirdi ama Lucas bir an durdu. "Etrafı kontrol edip Meagan Connell'in binada olup olmadığına bakar mısın? Ona nerede olduğumu söyle."

"Elbette. Onu içeri göndermemi ister misin?"

"Evet, neden olmasın?"

"Şefle yumruk yumruğa kavga edebilirler diye mi?"

Lester ve Anderson ziyaretçi koltuklarındaydı. Roux'nun basın danışmanı Lonnie Shantz pencere kenarına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, çelimsiz yüzünde bir suçlama ifadesi vardı. Lucas geldiğinde Roux başını salladı. "Strib'de çok kızgınlar," dedi. "Gazeteyi gördün mü?"

"Evet. Junky'deki büyük olay."

Shantz, "Dün geceki bu cinayetle, onları kum torbasına koyduğumuzu düşünüyorlar," dedi.

Lucas oturdu. "Ne yapabilirsin ki? Adam çıldırmış. Başka zaman olsa onları birkaç gün tutabilirdi."

"Pek iyi görünmüyoruz Lucas," dedi Roux.

"Peki ya St. Paul polisi?" Shantz sordu. "Orada bir şey var mı?"

Lester, "Aziz Paul'ün onunla bir psikiyatristle konuştuğunu duydum," dedi. "Onun bunu yapabileceğini düşünmüyorlar."

Shantz, "Karısını dövün," diye önerdi.

"Suçlamalar düştü. Daha çok bir arbede gibiydi. Yaşlı karısı onu dövdü," dedi Anderson. "Yüzüne Mr. Coffee ile vurdu."

"Bir demir olduğunu duydum," dedi Lucas. "Dün gece neredeydi bu arada?"

"Haberler kötü," dedi Lester. "Yaşlı karısı son büyük kavgadan sonra taşındı ve o evdeydi. Tek başına. Televizyon izliyordu."

"Kahretsin," dedi Lucas.

"Aziz Paul onunla tekrar konuşuyor, gördüğü şovları tespit ediyor."

Shantz, "Evet, evet, ama VCR zaman gecikmeleriyle, herhangi bir yerde olabilirdi," dedi.

"Saçmalık," dedi Anderson.

Shantz, Roux ile konuşuyordu. "Tek yapmamız gereken bir isim ve eş istismarı suçlamasını sızdırmak. Bunu buradan çok uzakta da yapabiliriz - DFL'deki dostlarımdan birine benim için yaptırabilirim. Geri ödemeler için medyaya iyilik yapmayı seviyorlar. TV3 böyle bir bahşişle altına işer. Ve gerçekten de bir örtbas kokusu var."

"Onu çarmıha gererlerdi," dedi Lester. "Polis olduğu için suçlamalar düşmüş gibi gösterecekler."

"Öyle olmadıklarını kim söyleyebilir?" Shantz sordu. "Ve bu üzerimizdeki baskıyı biraz azaltırdı. Tanrım, göllerdeki bu cinayet tam bir felaket. Kadın öldü, adam da lahana oldu. Şimdi de bu seri katil yine taşralı bir sütçü kızı öldürüyor, ateş fırtınasından bahsediyoruz."

"St. Paul'deki adamı basına verirsen pişman olursun. Bu senin için Senato'yu öldürür," dedi Lucas Roux'a.

"Nedenmiş o?" Shantz sordu. "Nasıl olduğunu anlamıyorum..."

Lucas onu görmezden gelip Roux'yla konuştu. "Haber yayılırdı. Herkes ne olduğunu anladığında -dikkatleri üzerinden çekmek için masum bir polisi kurtların önüne attığını- seni a s l a unutmayacak ve affetmeyeceklerdi."

Roux bir an ona baktı, sonra bakışlarını Shantz'a kaydırды. "Unut gitsin."

"Şef..."

"Unut gitsin," diye tersledi. "Davenport haklı. Risk çok büyük." Gözleri Lucas'ın yanından geçerek soluna kaydı ve sertleşti. Lucas döndü ve Connell'in kapı aralığında durduğunu gördü.

"İçeri gel, Meagan," dedi. "Resim sende mi?"

"Evet." Connell çantasını karıştırıp katlanmış kâğıdı çıkardı ve Lucas'a uzattı. Lucas kâğıdı açtı, düzeltti ve Roux'ya uzattı.

"Bu saçmalık değil; bu bizim adamımız olabilir. Az ya da çok. Onu serbest bırakmanız gerektiğinden emin değilim."

Roux bir an resme, sonra Connell'a, sonra da Lucas'a baktı. "Bunu nereden buldun?" diye sordu.

"Meagan dün St. Paul mağazasında Wannemaker ile aynı zamanda orada olan bir adamı hatırlayan bir kadın buldu. İsim listemizde yok ve elimizdeki diğer tariflere de uyuyor. Dün gece onu kesinlikle gören bir adam sakallı olduğunu söyledi."

"Ve bir kamyon kullanıyor," dedi Connell.

Lester, "Kamyon kullanan herkesin sakalı vardır," dedi.

"Pek sayılmaz," dedi Lucas. "Bu aslında... bir şey. Adamın tadına bakmak."

"Neden serbest bırakmayayım ki?" Roux sordu.

"Çünkü elimizde yeterince sağlam kanıt yok. Onu doğrudan bir cinayete bağlayabilecek bir şey yok; bir saç teli ya da parmak izi. Eğer bu onun iyi bir fotoğrafı değilse ve sonunda onun izini bulursak ve bir dava oluşturmak için küçük parçaları bir araya getirirsek... bir savunma avukatı bunu alıp kışımıza sokacaktır. Bilirsiniz işte: "İşte aradıkları adam. Ta ki suçu müvekkilimin üzerine atmaya karar verene kadar."

"Bugün çalışan bir şey var mı? Bizi rahatlatacak bir şey var mı?"

"Lane'in otopsisinden bir şey çıkmadıkça olmaz. Bu da biraz zaman alacak."

Connell, "Bob Greave TV3'ten bir telefon almış, bir şüpheli ihbarı," dedi. "Önemli bir şey değil."

"Ne demek hiçbir şey? Bu ne Lucas?" Roux sordu.

"Beni şaşırtıyor. İlk kez duyuyorum," dedi.

"Kıçını buraya getirin," dedi Roux.

Greave elinde sarı bir kâğıtla aşağı indi ve kapıya doğru eğildi.

"Eee?" Roux söyledi.

Gazeteye baktı. "Edina'da bir kadın katilin kim olduğunu bildiğini söylüyor."

Lucas: "Ve kötü haber şu ki..."

"Önce TV3'ü aramış. Bizi arayan onlardı. Verdikleri bilgiye dayanarak bir tutuklama yapıp yapmayacağımızı öğrenmek istiyorlar."

"Gelip bize söylemeliydiniz," dedi Roux. "Burada oturmuş kafamızı duvarlara vuruyorduk."

Greave bir elini kaldırdı. "Anlamalısınız, kadının elinde gerçek bir kanıt yok."

Roux, "Konuşmaya devam et." dedi.

"Katilin her cinayetten sonra geri döndüğünü, bıçaktaki ve kıyafetlerindeki kanı yıkadığını ve sonra ona tecavüz ettiğini hatırlıyor. Tüm bunları düne kadar bastırmış, terapistinin yardımıyla anıları özgürlüğüne kavuşmuş."

"Ah, hayır," diye inledi Lucas.

Shantz etrafına bakınarak, "Olabilir," dedi.

"Katilin onun babası olduğundan bahsetmiş miydin?" Greave sordu. "Altmış altı yaşında, eski bir

Arabalı sinema mı? Merdiven çıkamayacak kadar damar sertliğı olan bir adam mı?"

"Kontrol etmeliyiz," dedi Shantz. "Özellikle de üzerinde televizyon varken."

"Bu saçmalık," dedi Lucas.

"Kontrol etmeliyiz," dedi Roux.

"Kontrol edeceğiz," dedi Lucas, "ama gerçekten Bu adamı yakalamak için yaşlı kalp krizi mağdurlarıyla konuşmak işe yaramayacaktır."

"Bu seferlik Lucas, lanet olsun," dedi Roux, kararlı. "Orada adamla röportaj yapmanı ve TV3'e demeç vermeni istiyorum."

"Televizyon ne zaman soruşturmalarımızı yayınlamaya başladı?" Lucas sordu.

"Tanrım, Lucas, biz artık eğlenceyiz. Ucuz film çekimleriyiz. Deodorant satıyoruz ve oy alıyoruz. Ya da oy kaybediyoruz. Hepsi büyük bir döngü; bana bunu fark eden ilk kişinin sen olduğunu söylediler."

"Tanrım, böyle değildi," dedi Lucas. "Daha çok bir elin diğerini yıkaması gibiydi. Şimdi ise..."

"Ayaktakımı için eğlence."

Lucas kapıdan çıkarken Roux seslendi, "Lucas. Hey, bu yaşlı adamı öldürme, tamam mı? Onunla ne zaman konuşacaksın?"

Üçü birlikte bir şirket arabasına bindiler, Greave arkada yayılmıştı.

"Televizyon röportajını ben yapayım," diye önerdi Lucas'a. "Memur Friendly'yken hep yapardım. Bu işte iyiyimdir. Doğru kıyafetlerim var."

" Sen Memur Dostu muydun?" Connell homurdanarak koltuğun üzerinden ona baktı. Sonra, "Biliyorsun, uyuyor."

Bunu bir hakaret olarak söylemişti. Lucas ona baktı ve Neredeyse bir şey söyleyecekti ama Greave saçmalamaya devam ediyordu. "Gerçekten mi? Ben de öyle düşünmüştüm. Bütün o sınıflara gir, bütün küçük oğlanlara büyüyünce itfaiyeci ve polis olacaklarını, bütün küçük kızlara da ev kadını ve fahişe olacaklarını söyle."

Lucas biraz şaşırılmış bir halde çenesini kapatıp direksiyonun üzerinden dışarı baktı ve Connell, "Siktir git Greave," dedi.

Greave hâlâ neşeli bir tavırla, "Sana sağırılardan bahsetmiş miydim?" diye sordu.

"Ha?"

"Bazı sağır insanlar St. Paul polisine gittiler. Televizyonda Connell'in onlara yedirdiği şeyi görmüşler. Wannemaker'in götürüldüğü gece kitapçıdaki adamı gördüklerini düşünüyorlar. Kamyoneti olan sakallı bir adam. Ehliyetinin bir kısmını bile almışlar."

Connell koltuğun üzerinden bakmak için döndü. "Neden bir şey söylemedin?"

"Ne yazık ki hiç numara alamadılar. Sadece harfler."

"Şey, bu onu bine indirir-"

"Uh-uh," dedi Greave. "Aldıkları mektuplar ASS idi."

"GÖT MÜ?"

"Evet."

"Lanet olsun," dedi Connell, ön tarafa dönerek. Eyalet, potansiyel olarak rahatsız edici harf kombinasyonlarına sahip plakaları yasaklamıştı: FUK, SUK, LİK veya DIK yoktu. CNT ya da TWT de yoktu. ASS yoktu.

"Kontrol ettik mi?"

"Evet," dedi Greave. "Bir tane bile yok. Ben şahsen bu yaşlı adamın yaptığını, sonra da eve gelip kızını biraz gıdıkladığını düşünüyorum."

"Kıçımı öp," dedi Connell.

Greave, "Her zaman, her yerde," dedi.

Bir TV3 kamyonu Weston'ların evinin önündeki sokağa park etmişti, bir muhabir çilek sarısı saçlarını aynada tarıyordu, seyahat yeleği giymiş bir kameraman da kaldırımında oturmuş yumurtalı salata sandviçi yiyordu. Lucas evin önünde durduğunda kameraman muhabire bir şeyler söyledi ve muhabir dönüp onu gördü ve caddeyi geçmeye başladı. Siyah topuklu ayakkabılarının üzerinde uzun, pürüzsüz bacakları vardı. Elbisesi 55 model bir Chevy'nin yeni boyanmış hali gibi üzerine yapışmıştı.

"Sanırım benim Playboy'umda oynuyor," dedi Greave, yüzünü cama dayayarak. "Adı Pamela Stern. O bir piranha."

Lucas dışarı çıktı ve Stern gelip elini uzatarak, "Sanırım onu içeride tutuyoruz," dedi.

"Evet, şey..." Lucas başını kaldırıp eve baktı. Eski moda resimli pencerenin perdeleri kıpırdıyordu. Muhabir uzanıp kravatını çevirdi. Lucas aşağı baktı ve onu turuncu etiketi okurken buldu.

"Hermes," dedi. "Ben de öyle düşünmüştüm. Çok güzel."

Connell arabanın karşısından, "Ayakkabıları Payless'tan," dedi.

"Şortları Fruit of the Loom'dan," dedi Greave, söze girerek. "O meyvelerden biri."

"Güneş gözlüklerine bayılıyorum," dedi Stern, onları görmezden gelerek, mükemmel beyaz dişleri bir anlığına alt dudağını yakaladı. "Seni acımasız gösteriyor. Acımasızlık çok seksi."

"Tanrım," dedi Lucas. Greave ve Connell'la birlikte yürümeye başladı ve kadını tam dirseğinin dibinde buldu. Kadının arkasında kameraman omzundaki kamerayı çekmeye devam ediyordu. Lucas, "Merdivenlere vardığımızda adama seni izinsiz girdiğin için tutuklamamı isteyip istemediğini soracağım. Eğer isterse, tutuklarım. Ve istediğinden şüpheleniyorum."

Gözleri çakmaktaşı gibi, olduğu yerde durdu. "Tabiat Ana'yla uğraşmak hiç hoş değil," dedi. Ve sonra, "Jan Reed'in sende ne bulduğunu bilmiyorum."

Connell, "Kim? Jan Reed mi?" dedi ve Greave, "Oha," dedi ve Lucas sinirlenerek, "Saçmalık," dedi ve kapı zilini çaldı. Ray Weston kapıyı açtı ve bir fare gibi dışarı baktı. "Ben Lucas Davenport, Minneapolis Şehri polis şefi yardımcısıyım. Sizinle konuşmak istiyorum."

Weston kapıyı bir santim daha açarak, "Kızım kafayı yemiş," dedi.

"Konuşmamız gerek," dedi Lucas. Güneş gözlüklerini çıkardı.

"Bırak girsinler Ray," dedi bir kadın sesi. Sesi korkudan titriyordu. Weston kapıyı açtı ve onları içeri aldı.

Ne Ray ne de Myrna Weston cinayetler hakkında bir şey biliyordu; Lucas, Connell ve Greave ilk beş dakika içinde bu konuda hemfikir oldular. Wannemaker ve Lane cinayetlerinin zamanlarını saptamak için yarım saat daha harcadılar. Lane kaçırıldığında Weston'lar yataktaydı ve Wannemaker kaçırıldığında arkadaşlarıyla birlikte The Wild Ones'u izliyorlardı.

"Bu serserileri sırtımızdan indirebileceğinizi düşünüyor musunuz?" Ray Weston ayrılmaya hazır olduklarında sordu.

"Bilmiyorum," dedi dürüstçe. "Kızınızın onlara verdiği şey oldukça ağır."

Weston tekrar, "O bir deli," dedi. "Böyle şeylere nasıl inanabiliyorlar?"

"Öyle değil," dedi Lucas.

Lucas, Connell ve Greave evden çıktıklarında Stern dışarıda, elinde mikrofon, kamera kayıta bekliyordu. "Şef Davenport," dedi. "Ne öğrendiniz? Elaine Louise Weston-Brown'ın babası Ray Weston'ı tutuklayacak mısınız?"

Lucas başını iki yana salladı. "Hayır. Tüm bu sorumsuz hikâyeniz bir saçmalık ve gazetecilik için bir utanç kaynağı."

Greave dönüş yolunda Stern'ün tepkisine gülüyordu ve Connell bile biraz daha gevşemiş görünüyordu. "Verdiği çift cevap hoşuma gitti. Bir sonraki soruyu düşünmeye başlamıştı bile," diyor Greave.

Connell, "Yayına koyarlarsa o kadar da komik görünmeyecek," dedi.

"Bunu yapmayacaklar," dedi Lucas.

Greave, "Her şey tuhaf bir feminist şaka gibi," dedi. "Tabii feminist şaka diye bir şey varsa."

Connell, "Çok sayıda feminist şaka var," dedi.

"Oh. Tamam, özür dilerim. Haklısın," diye itiraf etti Greave. "Demek istediğim şu ki, komik feminist şakalar yok."

Connell ona döndü, gözlerinde küçük bir ışık vardı.
"Kadınların matematikte neden iyi olmadıklarını biliyor musun?" diye sordu.

"Hayır. Neden?"

Başparmağıyla işaret parmağını iki santim aralıklı tuttu. "Çünkü hayatları boyunca onlara bunun sekiz inç olduğu söylendi."

Lucas sırttı ve Greave de bir gülümsemeye izin verdi.
"Otuz yıllık feminizmden sonra komik bir şaka."

"Erkeklerin penislerine neden isim verdiklerini biliyor musun?" "Nefesimi tutuyorum," dedi Greave.

"Çünkü onlar için önemli olan tüm kararları tamamen yabancı birinin vermesini istemezler."

Greave onun kucağına baktı. "Duydun mu Godzilla? Seninle dalga geçiyor."

Geri dönmeden hemen önce Connell "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Lucas. "Bunu bir düşün. Dosyalarını biraz daha oku. Bir şeyler bul. Bekle."

"Başka birini öldürmesini mi bekleyelim?" "Bir şey," dedi Lucas.

"Bence onu zorlamalıyız. Bence ressamın çizimini yayınlamalıyız. Bunu doğrulayacak kimseyi bulamadım ama bahse girerim bir benzerlik vardır."

Lucas içini çekti. "Evet, belki de yapmalıyız. Roux'yla konuşacağım."

Roux da aynı fikirdeydi. "Bu bize onlara atacak bir kemik verir," dedi. "Eğer bize inanırlarsa."

Lucas ofisine geri döndü, telefona baktı, alt dudağını kemirdi ve davaya bir çözüm bulmaya çalıştı. Junky gibi kolay olasılıklar azalıyordu.

Kapı çalınmadan açıldı ve Jan Reed kafasını içeri uzattı. "Hay aksi. Kapıyı çalmam mı gerekiyordu? Buranın dış ofis olduğunu sanıyordum."

"Dışarıda bir ofisim olacak kadar önemli biri değilim," dedi Lucas. "İçeri gelin. Bizi öldürüyorsunuz."

"Ben değilim," dedi, bacak bacak üstüne atarak oturdu. Adam onu sabah gördüğünden beri değişmişti ve biraz uyumuş olmalıydı. Beyaz ipek bir bluzla sade bir etek giymiş, taze ve uyanık görünüyordu.

"Pam Stern adına özür dilemek istiyorum. Orada biraz fazla kaldı."

"Orijinal hikayeyi kim ortaya çıkardı?"

"Gerçekten bilmiyorum, telefonla aradılar," dedi.

"Terapist."

"Gerçekten bilmiyorum," dedi gülümseyerek.

"Bilseydim de sana söylemezdim."

"Ah. Etik irkin başını kaldırıyor."

"Yeni bir şey var mı?" diye sordu. Çantasından kısa bir muhabir defteri çıkardı.

"Hayır."

"Bundan sonra neye bakmalıyım?"

"Otopsi. Katilin meni ya da kanına dair kanıtlar. Eğer bunu bulursak, elimizde bir şey var demektir. Katilin daha önce cinsel suç işlemiş olma ihtimali yüksek ve eyalette daha önceki suçlulara ait bir DNA bankası var. Sırada bu var."

"Pekâlâ," dedi. Birkaç not aldı. "Bunu arayacağım. Başka bir şey var mı?"

Lucas omuz silkti. "Hepsi bu kadar."

"Tamam. Bu kadar o zaman." Ve ardında kokusunu bırakarak gitti. Ufacık bir koku vardı,

"Tamam" dedikten sonra mikroskobik bir duraklama. Kişiselleşmek için bir fırsat mı? Emin değildi.

Connell öğleden sonra geç saatlerde geldi.

"Otopside henüz bir şey çıkmadı. Yüzünde birinin onu çimdiklemiş gibi görüldüğü bir morluk var ve parmak izi bulup bulamayacaklarını görmek için bir uzman getiriyorlar. Büyük umutlar yok."

"Başka bir şey yok mu?"

"Henüz değil. Ve boşluklar çiziyorum," dedi.

"Peki ya PPP'li adam, dövmeyi gören mahkum? Adı neydi, Price mı? Eğer bir şey çıkmazsa, neden yarın Waupun'a gidip onunla konuşmuyoruz?"

"Tamam. Peki ya Peki ya Greave?"

"Ona bugünlük kendi davasında çalışmasını söyleyeceğim. Zaten tek yapmak istediği de bu."

"Güzel. Waupun ne kadar

uzakta?" "Beş ya da altı saat."

"Neden

uçmuyoruz?" "Ah..."

"Sanırım bir eyalet devriye uçağı bulabilirim."

Weather'ın başı Lucas'ın çenesinin altına sokulmuştu ve "Arabayı sen kullanmalıydın. Strese ihtiyacın yok."

"Evet, ama tam bir tavuk gibi

konuşuyorum." "Pek çok insan uçmayı

sevmez."

"Ama yapıyorlar," dedi.

Karnını okşadı. "İyi olacaksın. İstersen seni biraz sakinleştirecek bir şeyler getirebilirim."

"Bu benim kafamı karıştırır. Uçacağım." İçini çekti ve dedi ki, "Benim asıl sorunum, bunu ben yönetmiyorum.

Soruşturma. Connell her şeyi yaptı ve ben onun yaptıklarının ötesini göremiyorum. Düşünemiyorum: dişliler eskisi gibi hareket etmiyor."

"Sorun nedir?"

"Tam olarak bilmiyorum, başlangıç için hiçbir şey bulamıyorum. Adamla ilgili en ufak bir kişisel bilgi kırıntısı bulabilseydim, bir şeyler elde edebilirdim ama bulamıyoruz. Elimde sadece kağıt var."

"Kokain kullanabileceğini söylemiştin..."

Lucas, "İkiz Şehirlerde belki elli bin kişi az ya da çok düzenli olarak kokain kullanıyor," dedi. "Birkaç satıcıyı atlatabilirim ama bir yere varma şansım sıfır."

"Bu da bir şeydir."

"Başka bir şeye ihtiyacım var, hem de hemen. Çıldırdı. Öldürmeler arasında bir haftadan az zaman var.

Yapacak

başka bir tane. Şimdiden düşünmeye başlamıştır

bile." Bölüm 13

Lucas uçaklardan nefret eder, onlardan korkardı.

Helikopterler, anlamadığı nedenlerden dolayı, o kadar da kötü değildi. Waupun'a dört kişilik küçük bir sabit kanatlı helikopterle uçtular.

uçak, Lucas arkada.

"Hiç böyle bir şey görmemiştim," dedi Connell, sesinde alttan alta bir memnuniyet vardı.

"Abartıyorsun," dedi Lucas, yüzü asıktı. Havaalanı açıktı, rüzgârlıydı, kırsalda bir yama gibiydi. Kahverengi bir devlet arabası

Waupun tabelası ve o tarafa yürüdüler.

"O tümseklere çarptığımızda pilotu pencereden atacağını sandım. Patlayacaksın sandım. Sanki kafan

Zodyak botlarda olduğu gibi basınç arttıkça patlıyor."

"Evet, evet."

Connell, "Umarım sen ve pilot geri dönmeden önce öpüşüp barışırınız," dedi. "Onun korkarak uymasını istemiyorum."

Lucas ona döndü ve o da yarı gülümseyerek, yarı korkarak bir adım uzaklaştı. Siyah gözlüklerinin ardındaki balık beyazı taş yüzüyle bir manyağa benziyordu; Lucas uçakları sevmezdi.

Waupun'dan bir koruma görevlisi devlet arabasının arka koltuğuna bir gazete attı ve onlar gelirken arabadan indi.

"Bayan.
Connell?"

"Evet."

"Tom Davis." Pürüzsüz, bebek gibi berrak alnının altında pembe yanakları ve belirsiz mavi gözleri olan yumuşak görünümlü, etli bir adamdı. Hitler'inkinden biraz daha geniş, kırlaşmış küçük bir bıyığı vardı. Gülümsedi ve elini sıktı, sonra da Lucas'a, "Sen de onun asistanı mısın?" diye sordu.

Connell aceleyle, "Bu bir şakaydı," dedi. "Bu, Minneapolis'ten Şef Yardımcısı Lucas Davenport."

"Tüh, özür dilerim, Şef," dedi Davis. Connell'a göz kırptı. "Atla bakalım. Küçük bir yolculuğumuz var."

Davis, D. Wayne Price'ı tanıyordu. "Kötü bir adam değil," dedi. Arabayı bir ayağı gazda, diğeri frende sürüyordu. Sürekli dalgalanma ve yavaşlama Lucas'a uçağın hareketini hatırlattı.

Connell, "Bir kadını bıçakla keserek öldürmekten hüküm giydi," dedi. "Bağırsaklarını sokaktan bir kovayla çıkarmak zorunda kaldılar." Sesi konuşmaya yakındı.

"Bu onu sınıfının ilk yüzde onuna sokmaz," dedi gardiyan, aynı şekilde konuşarak. "Burada küçük çocukları yemeden önce tecavüz edip öldüren adamlarımız var."

" Bu çok kötü," dedi Lucas.

"Bu çok kötü," dedi Davis.

"Price hakkında bir konuşma var mı?" Lucas sordu. "Masum olduğunu söylüyor."

"Diğerlerinin yüzde ellisi de öyle, ancak çoğu aslında masum olduğunu iddia etmiyor. Yasalara uyulmadığını ya da yargılamanın adil olmadığını söylüyorlar. Yani, her ne yaptısalar yapmışlar ama devlet her i'nin noktasını koymadı ve her t'nin üstünü çizmedi

ve bunun adil olmadığını söylüyorlar. Kanunlar konusunda bir dolandırıcıdan daha ince eleyip sık dokuyan kimse yoktur," dedi Davis.

"Peki ya Price?"

Davis, "D. Wayne'i o kadar iyi tanımıyorum ama bazı çocuklar ona inanıyor," dedi. "Bu konuda oldukça gürültücü, her türlü temyiz başvurusunda bulunuyor. Hiç durmadı; hala yapıyor."

Connell, "Hapishaneleri sevmiyorum," dedi. Görüşme odası bir zindan havasındaydı.

"Siz içeri girdikten sonra kapılar bir daha açılmayabilir gibi," dedi Lucas.

"Aynen öyle. Bir hafta kadar dayanabilirdim, sonra beni hücreye geri koymaya gelirlerdi ve ben de çıldırırdım. Tam bir ay dayanabileceğimi sanmıyorum. Kendimi öldürürdüm," diyor Connell.

"İnsanlar yapıyor," dedi Lucas. "En üzücü olanlar intihar gözetimine aldıkları insanlar. Dışarı çıkamazlar ve bunu atlatamazlar. Öylece oturur ve acı çekerler."

"Bazıları bunu hak ediyor."

Lucas aynı fikirde değildi. "Bunu hak eden biri var mı bilmiyorum."

D. Wayne Price kırklı yaşlarının başında iri yarı bir adamdı; yüzü sanki bilyeli bir çekiçle yavaşça ve beceriksizce şekillendirilmiş gibiydi. Alnı parlak ve çukurluydu, saç çizgisine kadar uzanan yara izleri vardı. Gözlerinin altında sert, gözeneksiz bir deri vardı, yumruklanmaktan kaynaklanan yara dokusu. Küçük yuvarlak kulakları kafasındaki yuvalara oturtulmuş gibiydi. Refakatçi onu sorgu odasına getirdiğinde, bir mahkûmun yalvaran gülümsemesiyle gülümsedi; dişleri küçük ve çürüktü. Kot pantolon ve önünde "Harley-Davidson" yazan beyaz bir tişört giyiyordu.

Lucas ve Connell, tek dikkat çekici özelliği kahverengiliği olan bir kanepeye bakan, hafif hasar görmüş yeşil ofis koltuklarında oturuyorlardı. Refakatçi at suratlı, yaşlıca bir adamdı; elinde sarı sırtlı bir kitap taşıyordu, Price'a Labrador av köpeği gibi "Otur," dedi, Lucas ve Connell'a "Nasılsınız?" diye sordu, sonra kitabıyla birlikte kanepenin diğer ucuna çöktü.

"Sigara içiyor musun?" Connell Price'a sordu.

"Elbette." Cebini karıştırdı, ona açık bir Marlboro paketi ve bir bütan çakmak uzattı. Price paketten bir sigara alıp yaktı ve Connell yumuşak bir sesle, "Madison'daki şu kadın. Onu sen mi öldürdün?"

"Kaltağa hiç dokunmadım," dedi Price, gözlerini ondan ayırmadan.

"Ama onu tanıyordunuz," dedi

Connell. "Kim olduğunu biliyordum,"

dedi Price. "Onunla yattın mı?"

Lucas sordu.

"Hayır. Hiç o kadar yaklaşmadım," dedi Price, Lucas'a bakarak. "Yine de güzel bir kıcı vardı."

"O öldürüldüğünde neredeydiniz?" diye sordu Connell.

"Sarhoştum. Arkadaşlarım beni evime bıraktı ama içeri girersem içmeye başlayacağımı biliyordum, bu yüzden kahve içmek için bir markete gittim. Beni yakalayan da bu oldu."

"Söyle bana," dedi Connell.

Price tavana baktı, sigarayı ağzına soktu, yakacak kadar uzun süre aşağıya baktı, biraz duman üfledi ve gözlerini kapatarak hatırladı. "Birkaç arkadaşım ile içmeye gitmişim. Kahretsin, bütün öğleden sonra içiyorduk ve bilardo oynuyorduk. Ve böylece Saat sekiz civarında arkadaşlarım beni eve getirdi çünkü içemeyecek kadar sarhoştum."

"Oldukça sarhoşsun," dedi Lucas.

"Evet, güzel," dedi Price. "Her neyse, beni verandama bıraktılar, bir süre orada oturdum ve yola çıkabildiğimde köşeye gidip kahve almaya karar verdim. Yan sokaklardaki alışveriş merkezlerinden birinde bir 7-Eleven vardı. Bir eczane, bir temizlikçi ve bir de kitapçı vardı. Ben 7-Eleven'daydım, o da kitapçıdan bir şeyler almak için aşağı indi. Bok gibi sarhoştum ama onun için yaptığım bir kaynaktan hatırladım."

"Kaynak mı?"

"Evet." Price güldü, kahkahası bir öksürüğe dönüştü. "79 model boktan bir Cadillac'ı vardı, limon yeşili üzerine krem rengindeydi ve tamponu düşmüştü. Bir gün öylece düştü. Cadillac'ın tamircisi tamir için dört yüz dolar istedi, o da tamponu bana getirdi ve ne yapabileceğimi sordu. Ben de yirmi iki dolara kaynak yaptım. Eğer o tampon düşmeseydi, bugün özgür bir adam olacaktım."

Connell, "Demek onu hatırladın," diye sordu.

"Mağazada."

"Evet, merhaba dedim ve ona biraz asıldım ama o bunu kabul etmedi ve gitti. Ben de peşinden gittim." Price'ın sesi yavaş ve hülyalıydı, hafızasından ayrıntıları çekip çıkarıyordu. "Şuraya gitti

Kitapçada. O kadar sarhoştum ki, "Bu hatunla şansım yaver gidecek" diye düşünüp duruyordum. Hiç şansım yoktu. 'Tabii ki evet' dese bile, bunu yapacak durumda değildim... bilirsiniz. Neyse, kitapçıya girdim."

"Ne kadar kaldınız?"

"Yaklaşık beş dakika. İçeride bir kalabalık vardı ve ben de pek uygun değildim. Bir kere, bir Budweiser kamyonu üzerime işemiş gibi kokuyordum."

"Yani?" Connell sordu.

"Ben de ayrıldım." Sesi sertleşti ve doğrulup oturdu. "İçeride sivilceli suratlı bir çocuk vardı, bir tezgâhtar. Kaldığımı ve daha sonra, bu kitap olayı bittiğinde, onu dükkândan çıkarken takip ettiğimi söyledi. Söylediği buydu. Avukat tanık kürsüsünde ona sordu, "Onu dışarı kadar takip eden adamı gösterebilir misin?" dedi. Çocuk da "Evet" dedi. İşte oradaki adam.' dedi. Beni işaret etti. Tam bir orospu çocuğuydum."

"Ama sen değildin."

"Tabii ki hayır. Çocuk beni hatırladı çünkü ona çarpmıştım. Onu biraz ittim."

"Bu dövme işi de ne?" Lucas sordu.

Price'ın gözleri eskorta doğru kaydı, Lucas'a döndü, eskorta döndü, Lucas'a döndü ve çenesi hızla sağa sola hareket etti, çeyrek santimden fazla değil.

"Dövme mi? Çocuğun dövmesi yoktu."

Not alan Connell bunu fark etmedi. Yukarı baktı.

"Notlarıma göre," dedi ama Lucas onun üzerinden geçti.

"Konuşmamız gerek," dedi ona. "Bay Price'ın bunu duymamasını tercih ederim... Hadi gel."

Refakatçi Pop, Rock ve Soul Ansiklopedisi'ne göz atıyordu. Kafasını kaldırdı ve "Onu götürebilirim..." dedi.

Lucas, Connell'ı yanına çekerek, "Köşe iyi," dedi.

"Ne?" diye sordu alçak sesle.

Lucas sırtını Price'a ve korumaya döndü. "D. Wayne gardiyanın önünde dövmeler hakkında konuşmak istemiyor," dedi Lucas. "Onunla beş dakika daha konuş, sonra gardiyana kadınlar tuvaletinin nerede olduğunu sor. Sizi götürmesini söyleyin, bir dizi kapının arkasında."

"Bunu yapabilirim," dedi.

Tekrar oturduklarında refakatçi kitabına geri dönmüştü. "Peki dükkândan çıkınca nereye gittin?" Lucas sordu.

"Ev."

"Onunla kalmadın mı? Tekrar denemedin mi?"

"Siktir, hayır. Onu takip edemeyecek kadar sarhoştum. Markete geri döndüm ve birkaç bira daha aldım - kahvemi bile almadım. Eve zar zor dönebildim. Bir süre merdivenlerde oturdum, biraları içtim, sonra içeri girdim ve sızdım. Polisler beni almaya gelene kadar uyanmadım."

"Bundan daha fazlası olmalı," dedi Lucas.

Price omuz silkti. "Yoktu. Hatta sokağın karşısındaki adam beni merdivenlerde otururken gördü ve öyle söyledi. Basamağın yanında lanet olası bira kutularını buldular.

Hiçbir şeyi kanıtlamadığını söyledi."

"Boktan bir avukat tutmuş olmalısın," dedi Lucas. "Kamu avukatı. Fena değildi. Ama biliyorsun..." "Öyle mi?"

Price arkasına yaslandı ve hikâyeden bıkmış gibi tekrar tavana baktı. "Polisler beni istiyordu. Bir şeyler çalıyordum. Bunu kabul ediyorum. Aletler. Uzmanlık alanım

Aletler. Çoğu insan müzik seti alar. Kahretsin, iyi bir tamirci aleti setiyle karşılaştırıldığında bir müzik seti için hiçbir şey alamazsınız, biliyor musunuz?

Her neyse, polisler beni sonsuza dek yakalamaya çalıştılar ama asla başaramadılar. Bir şey çalardım ve daha önce

Kimse gittiğini bilmiyordu, Chicago'da üç zenci yeni bir kaynak makinesi falan getirmişti. Bir dükkana girerim, aletleri alırım, iki buçuk saat Chicago'ya giderim, onları boşaltırım, geri dönerim ve kimse bir şey bilmeden cebimdeki parayla kıımın üstünde sarhoş olurum.

oldu. Oldukça zeki olduğumu sanıyordum. Polisler biliyordu, ben de onların bildiğini biliyordum ama beni yakalayacaklarını hiç düşünmemiştim. Ama yle yaptılar."

"Birkaç içki dükkânını soymuş olabileceğinizi ve bazı insanların yaralandığını söyleyen bir dosya okudum. Yaşlı bir adam tabancayla dövülmüş," dedi Connell.

Price, "Ben değil," dedi ama gözleri başka yere kaydı.

Connell, "Parayla birlikte biraz da içki almışsın," dedi. "Sen bir içki avcısısın."

"Bakın, hırsızlığı kabul ettim," dedi Price. Dudaklarını yaladı. "Ama o kaltağı ben öldürmedim."

"Mağazadayken, onunla birlikte olabilecek başka birini gördünüz mü?"

"Dostum, sarhoştum," dedi Price. "Polisler beni almaya geldiğinde, onlar bana hatırlatana kadar bu kızı gördüğümü bile hatırlamıyordum."

"Yani bir bok hakkında bir bok bilmiyorsun," dedi Lucas.

Price'ın gözlerinde Lucas'la yalnız kalmak istediğini söyleyen küçük bir kömür kıvılcımı çaktı. "Hepsi bu kadar," dedi Price. Lucas gözlerini tuttu ve kömür söndü. "O gece kitapçıda kimsenin bulamadığı insanlar vardı. Aşağıda şiir okuyorlardı, ve bir sürü insan vardı. Onlardan herhangi biri de olabilirdi, ben de olabilirdim."

Connell içini çekti, sonra refakatçiye baktı.

"Affedersiniz, arka tarafta bir kadınlar tuvaleti var mı?"

"Hayır..." Bunu düşünmek zorundaydı. "En yakın olan dışarıda."

"Merak ediyorum, sakıncası var mı? Olur mu?"

"Elbette." Eskort Price'a baktı. "Kıpırdamadan otur, tamam mı?"

Price ellerini açtı. "Hey, bu adamlar bana yardım etmeye çalışıyor."

"Elbette," dedi gardiyan. Ve Connell'a: "Gel kızım."

Lucas yüzünü buruşturdu ama Connell gitti. Kapı kapanır kapanmaz Price öne eğildi, sesi kısıktı. "Sence dinliyorlar mıdır?"

Lucas başını sallayarak, "Bundan şüpheliyim," dedi. "Burası bir sanığın sorgu odası. Yakalanırlarsa başları büyük belaya girer."

Price sanki bir mikrofon bulmaya çalışıyormuş gibi soluk duvarlara baktı. "Şansımı denemeliyim," dedi.

"Ne üzerine?" Lucas şüpheciliğın sesine yansımasına izin vererek sordu.

Price tekrar ona doğru eğildi ve sert bir fısıltıyla konuştu. "Duruşmamda kitapçıda başka bir dolandırıcı gördüğümü söyledim. Sakallı ve elinde PPP olan bir adam. Hapishane dövmesi, tükenmez mürekkep ve düz iğne. Kimse onu bulamadı."

"Biz de bu yüzden buradayız," dedi Lucas. "Adamın izini sürmeye çalışıyoruz."

"Evet, ama PPP değildi," dedi Price. Tekrar duvarlara baktı, sonra Lucas'a döndü. Kelimenin tam anlamıyla terlemişti, dövülmüş alnı ışıklar altında parlıyordu. "Aman Tanrım. Kimseye söyleyemezsin."

"Ne?"

"Dövmeyi tekrar gördüm. PPP değildi. Baş aşağı bakıyordum ve tersten gördüm. 666'ydı."

"Öyle mi? Nedir bu, bir çeşit tarikat mı?"

"Hayır, hayır," diye fısıldadı Price. "Bu lanet olası Tohumlar." Lucas şimdi sesini alçaltmıştı. "Emin misin?"

"Elbette eminim. Şu anda burada onlardan dört ya da beş tane var. Beni tedirgin eden de bu. Eğer onlar hakkında konuştuğumu bilselerdi, çoktan ölmüştüm. 666, Bad Seeds'ten geliyor; o eskiden motorculardı."

"Onu tarif edebilir misiniz?"

"Bundan daha iyisini yapabilirim. Adı Joe Hillerod."

"Bunu nasıl aldın?" Artık ikisi de fısıltıyla konuşuyordu ve Lucas, Price'ın duvarları tarama alışkanlığını edinmişti.

"Beni buraya getirdiler ve oryantasyondan geçip nüfusa girdikten sonra ilk gördüğüm adamlardan biri, kahretsin, o olduğunu düşündüm. Birbirlerine tıpatıp benziyorlardı. Adamda aynı dövme bile vardı."

"Joe denen adam bu mu?"

"Hayır, hayır, bu Bob. Buradaki adam Bob Hillerod, Joe'nun kardeşi."

"Ne?"

"Sırf bu adama yakın olmak için ağırlık kaldırmaya başladım. Bob. Bir süredir içeride olduğunu öğrendim. Bu hatun öldürülmeden çok önce. Ve onun daha yaşlı olduğunu gördüm.

mağazadaki adamdan daha fazla. Anlayamadım. Ama sonra duydum ki, Bob'un altı yedi yaş küçük bir kardeşi varmış. O olmalı. O olmalı."

Lucas arkasına yaslandı ve sesi yükseldi. "Kulağa saçmalık gibi geliyor."

"Hayır, hayır, yemin ederim. Bu o. Joe Hillerod. Ve bu Joe, içerideydi. Seks için." Price uzanıp Lucas'ın eline dokundu. Gözleri irileşmiş, korkmuştu.

"Seks mi?"

"Tecavüz."

"Bob'a sordun mu... Bob burada mı?"

"Evet, Bob buradaydı, Joe dışarıdaydı. Adamımız Joe. Bob şimdi dışarıda ama Joe adamımız."

"Bob'a Joe'da dövme olup olmadığını sordun mu?"

Price arkasına yaslandı. "Sikeyim hayır. Burada öğreneceğin tek şey, o lanet dövmeler hakkında soru sormayacaksın.

Orada yoklarmış gibi davranırsınız," dedi. "Ama Joe içerideydi. Tohumlardan biriydi. Bahse girerim o aldı. Her şeye bahse girerim."

Connell ve refakatçi döndüğünde Lucas not alıyordu. "Harry Roy Wayne ve Gerry Gay Wayne," diyordu Price, "Onlar kardeş ve Caterpillar'ın orada çalışıyorlar. Size anlatırlar."

"Ama tüm sahip olduğun bu mu?" Lucas sordu.

"Diğer her şey sende." D. Wayne kanepeye çökmüş, ikinci sigarasını içiyordu. Paketi aldı ve cebine koydu.

"Sana saçmalamayacağım," dedi Lucas. "Bunun yeterli olduğunu sanmıyorum."

Price, "Eğer doğru adamı yakalarsanız olacak," dedi.

"Evet. Eğer varsa," dedi Lucas. Ayağa kalktı ve Connell'a, "Başka sorunuz yoksa buradan gidiyoruz," dedi.

Bölüm 14

"Elimizde ne var?" Connell arabayı beklerken sordu. Bir makineden aldığı altmış sentlik bir paket frenk soğanı aromalı patates cipsini mideye indiriyordu.

"Ne tesadüf ama," dedi Lucas. Ona kısaca Price'ın gergin ifadesinden, Del'in yangınla ilgili soruşturmasından, ölü şerif yardımcısından ve 50 kalibrelik tüplerden bahsetti. "Yani Tohumlar Şehirlerde."

"Peki bu Joe Hillerod tecavüzden hüküm giydi mi?"

"Price seks dedi, o yüzden tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Eğer adamımız Tohumlar'ın bir üyesiye bu pek çok şeyi açıklar," dedi Lucas. "Bana birkaç cips ver."

Paketi uzattı. "Bu neyi açıklıyor?"

Lucas kırdı: nişasta ve yağ. Mükemmel. "Yıllardır yasalarla başları dertte, hatta bir avukatları bile var. Nasıl çalıştığımızı biliyorlar. Sürekli yer değiştiriyorlar ama çoğunlukla Orta Batı'da, bahsettiğimiz eyaletlerde. Cinayetlerdeki boşluklar - bu Joe denen adam içeride olabilir."

"Huh." Connell cipsleri geri aldı ve bitirdi. "Kulağa çok hoş geliyor. Tanrı biliyor ya, yeterince çılgınlar."

Connell havaalanından uzun bir telefon görüşmesi yaptı, ofisinde bir kadınla konuştu ve bazı notlar aldı.

Lucas hiçbir Şeye bakmadan öylece dururken pilot ondan kaçıyordu.

Connell telefonu kapattığında, "Hillerod Superior yakınlarında yaşıyor," dedi. "Hillerod'u öldürmekten Mart 86'da Chippewa County'de ağırlaştırılmış saldırı suçundan yargılanmış ve on üç ay hapis yatmış. Nisan 87'de çıktı. Ağustos 87'de bir cinayet işlendi."

"Bu harika. Başka zaman yapmadı mı?"

"Evet. Birkaç kısa hapis cezası ve sonra Ocak 90'da cinsel saldırı suçundan hüküm giydi ve yirmi üç ay hapis yattı ve Gina Hoff'un Thunder Bay'de saldırıya uğramasından bir ay önce dışarı çıktı."

"Ama Güney Dakota davası değil miydi-"

"Evet," dedi. "91'deydi, o içerideyken. Ama bulduğum vakalar arasında en tuhafı buydu. Kadının bıçaklandığı yer yırtıldığı yer. Belki de o başka biriydi."

"Çıktığından beri ne yaptı?" Lucas sordu.

Connell notlarını karıştırdı. "92'de alkollü araç kullanmakla suçlanmış ama kurtulmuş. Ve bu yıl bir hız cezası. Bilinen son adresi Superior civarında bir yerdeymiş.

At. Şu anki ehliyetinde Stedman adında bir kasabanın adresi var. Arkadaşım haritada bulamadı ama Carren County şerif departmanını aradı ve Stedman'ın Two Horse'un birkaç mil dışında bir kavşak olduğunu söylediler."

"Arkadaşınız onlara Hillerod'ları sordu mu?"

"Hayır. Bunu şahsen yapmamız gerektiğini düşündüm."

"Güzel. Hadi kışımızı kaldırıp Şehirlere geri dönelim. Tohumlarla uğraşmaya başlamadan önce Del'le konuşmak istiyorum," dedi Lucas. Salonda bir fincan kahvesini yudumlayan pilota baktı. "Geri dönebileceğimizi varsayıyorum."

Lucas, gözleri kapalı ve bir eli başının üstündeki tutamağı sıkıca kavrayarak, "Yirmi üç ay. Tecavüze uğramış olamaz."

"Tecavüz tecavüzdür," dedi Connell, sesinde bir gerginlik vardı.

"Ne demek istediğimi anlıyorsun," dedi Lucas gözlerini açarak.

Connell, "Erkekler bunu söylediklerinde ne demek istediklerini anlıyorum," dedi.

"Kışımı öp," dedi Lucas. Pilot irkildi -neredeyse eğiliyordu- ve Lucas tekrar gözlerini kapattı.

Connell, "Belirli türden saçmalıklara katlanmakla ilgilenmiyorum," dedi. "Tecavüz üzerine bir erkek yorumu bunlardan biridir. Arkasındaki adam umurumda değil

Waupun'da bana kız diyor, çünkü o aptal ve iletişimsiz. Ama sen aptal değilsin ve bunu ima ettiğinde-"

"Ben hiçbir şey ima etmedim," dedi Lucas. "Ama tecavüze uğrayan ve ne olduğunu anlamadan önce bunu düşünmek zorunda kalan kadınlar tanıdım. Öte yandan, sopayla dövülmüş, dişleri kırılmış, burnu parçalanmış, kaburgaları kırılmış, vajinası yırtıldığı için ameliyat olması gereken bir kadın var. Bunu düşünmesine gerek yok. Eğer böyle bir şey olacaksa, hangi şekilde olmasını istersiniz?"

Connell, "Bunu hiç istemiyorum," dedi.

"Ölüm ve vergileri de istemezsiniz," dedi Lucas.

"Tecavüz ölüm ve vergi değildir."

Lucas, "Büyük olanların hepsi ölüm ve vergiler," dedi.

"Cinayet, tecavüz, soygun, saldırı. Ölüm ve vergiler."

Connell, "Tartışmak istemiyorum," dedi. "Birlikte çalışmak zorundayız."

"Hayır, yok."

"Ne yani, seninle tartışıyorum diye beni terk mi edeceksin?"

Lucas başını iki yana salladı. "Meagan, 'Çok fazla tecavüz olmamış olmalı,' gibi bir şey söylediğimde üzerime atlanmasından hoşlanmıyorum ve sen neden bahsettiğimi biliyorsun. Demek istediğim, tecavüzle birlikte çok fazla bariz şiddet olmamalı, yoksa ona daha fazla zaman verirlerdi. Katilimiz bu kadınları parçalıyor. Bunu yaparken sigara da içiyor olabilir. O lanet olası bir canavar. Eğer birine tecavüz ederse, bu konuda ince davranmayacaktır. Bu tecavüzün ayrıntılarını bilmiyorum ama yirmi üç ay bizim adamımıza göre değil."

Connell, "Bu kadar kolay olmasını istemezsiniz," dedi.

"Saçmalık."

"Ben ciddiyim. Bu adamı ararken garip bir oyun oynuyormuşsun gibi hissediyorum. Oynamıyorum. Elimden geldiğince o pisliği yakalamak istiyorum. Eğer kolaysa, bu iyi. Zor olursa da sorun değil, yeter ki onu bir kafese koyalım."

"Tamam. Ama yüzümden uzak dur, tamam mı?"

Del, Belediye Binası'nın merdivenlerinde oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış, bir Lucky Strike tütürüyordu. Kaldırımındaki bir çatlaktan çıkan kırmızı karıncaları izliyordu. Saçları

çok uzundu ve domuz yağı olabilecek bir şeyle sıvanmıştı. Kollarında çavuş şeritlerinin çıkarıldığı soluk lekeler olan zeytin rengi bir asker gömleği giymişti ve sağ cebinin üzerinde "Halprin" yazan soluk bir isim etiketi vardı, ki bu onun adı değildi. Asker gömleğinin düğmeleri yoktu ve açık giyilmişti, üzerinde "KQ Sucks" yazan eşantıyon bir rock istasyonu tişörtü görünüyordu. Dizleri kirlenmiş, yırtık pırtık haki pantolon ve siyah kanvas

Kıyafetini spor ayakkabıları tamamlıyordu. Spor ayakkabısının sağ ayak başparmağının dibinde bir delik vardı ve delikten görünen deri de ayakkabılar kadar kirliydi.

"Dostum," dedi Lucas ve Connell yukarı çıkarken başını sallayarak. Uzun yıllar boyunca çöp tenekelerinden yemek yemiş birinin gergin itaatkârlığı vardı üzerinde.

Connell ona bir bakış atarak yanından geçti. Lucas durduğunda, "Hadi," dedi.

Lucas elleri cebinde, Del'e başını salladı. "Ne yapıyorsun?"

"Karıncaları izliyorum," dedi

Del. "Başka ne var?"

Kapıya kadar gelmiş olan Connell onlara doğru geri çekildi.

"Pislik birkaç dakika içinde dışarı çıkacak. Onu kimin alacağını görmek istiyorum." Del sigarasını sokağa fırlattı ve Lucas'a baktı. "Kim bu piliç?"

"Meagan Connell. Eyalet müfettişi," dedi Lucas.

Connell, "Lucas, acelemiz var, unuttun mu?" dedi. Lucas,

"Meagan. Del Capslock'la tanış."

O aşağı baktı, Del yukarı baktı ve "Nasılsınız?" dedi.

"Sen bir..." Doğru kelimeyi bulamadı.

"Bir polis memuru, evet hanımefendi, ama bürokratik bir aksaklık oldu ve son birkaç yıldır maaş alamıyorum."

"Bu pisliği görmek zorunda mısın?" Lucas ona sordu.

"Gerek yok."

"O zaman içeri gel. Şu şeyi yapıyoruz..." "Öyle mi?"

"Tohumlar ortaya çıktı."

Del'in elinde Wisconsin, Minnesota, Iowa ve Illinois polisi tarafından bilinen tohumlarla ilgili bir veri tabanı vardı.

Ajanslar. Joe Hillerod yirmi satır için geldi. Del, bir bilgisayar dosyasını tarayarak, "Kardeşı Bob'un bu işle çok ilgisi var," dedi. "Uyuşturucuyu limandan buraya, Chicago'ya ve belki de St. Louis'e, bazı orta ölçekli torbacılar için taşıyordu. Kendisi perakende satış yapmıyordu, o zamanlar yapmıyordu ama şimdi yapıyor olabilir.

Sonra Wisconsin ve Kuzey Illinois'deki tüm büyük kamyon duraklarında çalışan fahişeleri vardı. Joe... Bilgiler, çoğunlukla ağabeyi için şoförlük yaptığını ama pek iş adamı olmadığını söylüyor. Görünüşe göre vahşi biri; kadınları ve iyi vakit geçirmeyi seviyor. Ve ihtiyaç duyduklarında infazcı gibi görünüyor."

"Şimdi ne yapıyorlar?" Connell sordu.

"Küçük çaplı perakende kokain ve krank ticareti yol evleri var. Two Horse'un dışında da bir hurdalıkları var."

"Bulduğun o elli kalibreliklerle bir ilgileri olma ihtimali var mı?" Lucas sordu.

Del şüpheyile başını salladı. "Tohumlar'ın bir sürü küçük ayrılıkçı grubu var. Elli kalibrelik adamlar şu garip sağcı beyaz üstünlükçü Hristiyan-Nazi saçmalıklarıyla ilgileniyorlar. Çoğunlukla soyguncu ve zırhlı araba adamları. Hillerod'lar farklı bir grup, çoğunlukla eski motorcu çetesi

Kötü Tohumlar. Onlar uyuşturucu ve kadın. Birkaçı Milwaukee'deki ve buradaki masaj salonlarına kadın tedarik ediyor. Bir tanesinin Milwaukee'de porno dükkanı var."

Lucas başını kaşıdı ve Del'in omzunun üzerinden bakan Connell'a baktı. "Sanırım bunu öğrenmemizin tek yolu oraya gidip onları kovmak."

"Biraz dikkatli ol," dedi Del. "Ne zaman?" Connell sordu.

"Yarın," dedi Lucas. "Bu gece şerifi arayacağım ve sabah ilk iş oraya gideceğiz."

"Araba kullanmak mı?"

Lucas hastalıklı bir sırıtış gösterdi. "Araba sürmek."

Lucas ve Connell kuzeye gitmek için saat sekizde buluşmaya karar verdiler. "Marcy Lane'deki adli tabibi kontrol edip bir şey çıkmış mı diye bakacağım," dedi. "Hillerod'lar hakkında bulabildiğim her şeyi bulacağım. Bütün dosyayı."

Lucas, Greave'i kontrol etmek için cinayet masasında durdu ama dışarıda olduğu söylendi. Başka bir polis, "O aşağıda

Eisenhower Rıhtımı'ndaki o şeyle. Şimdiye kadar dönmüş olmalıydı."

Lucas ofisinden Grant, Wisconsin'deki Lincoln İlçesi Şerifi Sheldon Carr'ı aradı; Carr telefonu açtığında boynundaki yara izine dokundu. Lucas çocuk tarafından vurulduğunda Carr da oradaydı.

"Lucas, işler nasıl?" Carr dayanıklı, taşralı ve zekiydi. "Balık tutmaya geliyor musun? Weather hamile mi?"

"Henüz değil, Shelly. Sana haber veririz. Dinle, Carren County'de George Beneteau ile konuşmam lazım. Onu tanıyor musun?"

"George mu? Tabii. O iyi. Onu arayayım mı?"

"Eğer istersen. Onu daha sonra arayıp konuşacağım. Yarın Tohumlarla ilgili bir adama bakmak için oraya gideceğim."

"Ah, o pislikler," dedi Carr tiksintiyle. "Eskiden buralardaydılar, biliyorsun. Biz onları kovduk."

"Evet, şu anda burada onlarla karşılaşıyoruz. Yine de bir tanışma için minnettar olurum."

"Onu hemen arayacağım. Ona senden haber beklemesini söyleyeceğim," dedi Carr. "Şu adamlara karşı sakın ol."

kötü çocuklar."

Greave yanında bir çocukla geldi. Çocuk siyah-beyaz çizgili bir Fransız balıkçı tişörtü, kirli bir kot pantolon ve üzerine basılmış beyaz bir spor ayakkabı giyyordu. Uzun gagalı kırmızı Ağaçkakan şapkasının altında bir tutam kirli sarı saçı vardı.

"Bu Greg," dedi Greave, başparmağıyla çocuğu göstererek. "Evin etrafında tamirat işleri yapıyor. daireler." Lucas

başıyla

onayladı.

Greg Lucas'a, "Benimle konuştuğunu kimseye söyleme yoksa beni kovarlar," dedi. "İşe ihtiyacım var."

"Greg, yaşlı kadın ölmeden bir gün önce klimanın bozulduğunu ve dairelerin çok sıcak olduğunu söylüyor. O ve Cherry bütün günü bodrumda eşyaları sökerek geçirmişler. O kadar sıcakmış ki, neredeyse herkes pencerelerini ve hatta kapılarını açık bırakmış."

"Öyle mi?"

"Evet." Greave çocuğu dürttü. "Anlat ona."

"Öyle," dedi çocuk. "Yılın ilk gerçek sıcak günüydü."

"Belki de yaşı kadının evine girmiş olabilirler. daire," dedi Greave. "Bir merdivenle içeri girmiş ve pencereyi kilitli bırakmanın bir yolunu bulmuş. Bunun kapı olamayacağını biliyoruz."

"Pencereden girdikten sonra ona ne yaptılar?"

"Onu boğdular."

"Adli tabip bunu belirleyebilir. Peki kilitli bir pencereyi nasıl düşürürsünüz? Denediniz mi?"

Greave, "Bunu henüz çözebilmiş değilim," dedi.

"Bunu çok denedik," dedi çocuk Lucas'a. Greave öfkeyle ona baktı. "Hiçbir yolu yok."

Greave savunmaya geçerek, "Belki bir yolu vardır," dedi. "Unutma, Cherry bakım görevlisi, o hileleri bilir."

"Ahşap işçiliği hileleri mi? Dinle, Cherry senden daha zeki değil," dedi Lucas. "Eğer o bunu yapmanın bir yolunu bulabildiyse, sen de bulabilirsin. Her ne yaptıysa sessizdi. Komşu hiçbir şey duymamış. "Ürkütücü bir sessizlik olduğunu söyledi."

"Belki aşağı inip bir göz atarsın diye düşündüm," dedi Greave. "Bir şeyler bulursun."

"Zamanım yok," dedi Lucas başını sallayarak. "Ama onları içeri sokup çıkarmanın bir yolunu bulabilirsen... ama o zaman bile onu neyin öldürdüğünü bulman gerekir. Boğulma değildi."

"Onu zehirlemiş olmalılar," dedi Greave. "Jokeylerin atları nasıl uyuşturduklarını ve yine de uyuşturucu testlerini geçtiklerini biliyor musun? Yaptıkları şey bu olmalı - dışarı çıkıp tespit edilemeyen bir zehir aldılar ve içkisine koydular, ve nalları dikti."

Lucas, "Toksikoloji yok," dedi.

"Bunu biliyorum. Bütün mesele de bu zaten. Tespit edilemez, anladın mı?"

"Hayır," dedi Lucas.

Greave, "Bu o olmalı," dedi.

Lucas ona sıırıttı. "Eğer öyleyse uzanmalı, alnına soğuk bir bez koymalı ve rahatlamalısın çünkü kaybolan uyuşturucu teorisiyle kimseyi mahkûm edemezsin."

"Belki," dedi Greave. "Ama sana anladığım başka bir şeyi söyleyeyim: bunun içkiyle bir ilgisi olmalı. Yaşlı kadın içki ve birkaç uyku hâpı alıyor. Bu en dikkat çekici

Bildiğimiz kadarıyla yaptığı şey. Sonra da öldürüldü. O şey zehirlenmiş olmalı. Bir şekilde."

Lucas, "Belki de geceleri mastürbasyon yapıyordu ve bu kalbine ağır bir yük bindirdi ve nalları dikti," dedi.

"Bunu ben de düşünmüştüm," dedi

Greave. "Düşündün mü?" Lucas

gülmeye başladı.

"Ama bu Cherry'nin yaptığı gerçeğini nasıl açıklıyor?"

Lucas gülmeyi kesti. Cherry başarmıştı. "Beni yakaladın," dedi. Çocuğa baktı. "Sence Cherry mi yaptı?"

"Yapabilir," dedi çocuk. "O kötü bir Sonofabitch. Sokağın karşısında yaşlı bir çiftte ait küçük bir köpek vardı ve gelip çimenlere pisliyordu, Ray de onu bir iple yakalayıp boğuyordu. Onu yaparken gördüm."

Greave, "Gördün mü?" dedi.

"Kötü biri olduğunu biliyorum," dedi Lucas. Sonra Greave'e: "Connell ve ben yarın kuzeye gidiyoruz, bir adamı kontrol edeceğiz."

"Hey, özür dilerim dostum," dedi Greave. "Sana pek yardımcı olmadığımı biliyorum. Ne istersen yaparım."

"Anderson bir bilgisayar araştırması yapıyor: kamyonlara karşı bilinen cinsel suçlular. Neden eski suçlamalardaki benzerliklere bakarak kayıtları çıkarmaya başlamıyorsun?"

Bad Seeds adlı motosiklet çetesine atıfta bulunan her şey. Ya da herhangi bir motosiklet çetesine. Uzak bir ihtimal bile olsa her şeyi işaretleyin."

Lucas eve geldiğinde telefon çalıyordu: Hava durumu. "Birazdan gelirim," dedi.

"Ne oldu?" Sinirlenmişti. Hayır. Kıskanmıştı.

"Bir çocuk okulda kağıt kesiciyle başparmağını kesti. Tekrar yerine takmaya çalışıyoruz." Hem heyecanlı hem de yorgundu, kelimeler birbirine karışıyordu.

"Zor bir tane mi?"

"Lucas, düzgün bir atardamar bulup takmak için iki saat uğraştık ve George şu anda bir damarı kesip çıkarıyor. Tanrım, o kadar küçükler ki kâğıt mendil gibiler ama tekrar takabilirsek çocuğa elini geri vereceğiz... Gitmem gerek."

"Gerçekten geç mi kalacaksın?"

"Damar iŖe yararsa iki saat daha buradayım," dedi.
"Eğer çalışmazsa, başka bir damar yolu bulmamız
gerekecek. Bu geç olur."

"Görüşürüz o zaman," dedi.

Lucas daha önce de aşık olmuştu ama Weather'a aşık
olmak farklıydı. Her şey eğikti, biraz kontrolden
çıkmişti. Kendini fazla kaptırmış olabileceğini
düşündü. Öte yandan, daha önce deneyimlemediği bir
tutku vardı...

Ve onu mutlu etti.

Lucas bazen sadece onu düşününce kendini yüksek
sesle gülerken buluyordu. Bu daha önce olmamıştı. Ve
akşamları ev onsuz bomboş hissediyordu.

Masasında oturmuş, ev faturaları için çekler yazıyordu.
Bitirdiğinde, damgalı zarfları ön kapının yanındaki
antika masanın üzerindeki sepete bıraktı. Antika,
birlikte aldıkları ilk şeydi.

"Tanrım." Burnunu ovuşturdu. Çok derindeydi. Ama
zamanın geri kalanı için tek bir kadın fikri...

Bölüm 15

Sara Jensen, Borsa Binası'ndaki Raider-Garrote adlı borsada çalışıyordu. Ofisin girişı camdı ve camın diğer tarafında yatırımcıların oturup New York Borsası'ndan gelen rakamları izleyebilecekleri bir oturma alanı vardı. Borsa ve NASDAQ bir skorbord üzerinde ilerliyor. Çok az insan gerçekten içeri girdi. Çoğu -gözlüklü, evrak çantalı, gri takım elbiseli ve seyrelmiş saçlı ince beyaz adamlar- numaraları gelene kadar gökyüzü yolunda ağızları açık durdular, sonra mırıldanarak kaçıştılar.

Koop elleri ceplerinde, her gün değişen görünümüyle onlarla birlikte dolaşıyordu. Bir gün kot pantolon, beyaz tişört, spor ayakkabı ve kasket; ertesi gün uzun kollu gömlek, hakiler ve mokasen ayakkabı.

Pencereden, teşhir alanındaki birkaç kişinin başlarının üzerinden, bilgisayar terminallerine bakan ve telefonlarla konuşan beyaz gömlekli erkeklerin ve iyi giyimli kadınların sıralarının yanından geçerek, ayrı bir büyük ofiste Jensen tek başına çalışıyordu.

Ofisinin kapısı genellikle açıktı ama içeri çok az insan g i r e r d i . Günün büyük bölümünde telefon kulaklığı takardı. Sık sık aynı anda hem konuşur hem de gazete okurdu. Yarım düzine farklı bilgisayar terminali

Masasının arkasında bir raf vardı ve arada bir bir tanesini kurcalıyor, ekranını izliyordu; ara sıra bir bilgisayar yazıcısından kağıt koparıyor, ona bakıyor ya da çantasına atıyordu.

Koop'un onun ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. İlk başta onun bir tür süper sekreter olabileceğini düşündü. Ama hiçbir şey getirmiyordu, kimse ona emir gibi görünen bir şey vermiyordu. Sonra beyaz gömleklilerden biri onunla konuşmak istediğinde, gömleğin belirgin bir şekilde saygılı olduğunu fark etti. Bir sekreter değil.

İzledikçe, kadının çok karmaşık, onu yıpratıcı bir şeyle uğraştığından şüphelenmeye başladı. Günün sonunda bitkin düşmüştü. Beyaz gömlekler ve muhafazakâr elbiseler ayağa kalkıyor, geriniyor, gülüyordu, Konuşurken hâlâ kulaklıkla çalışıyordu. Sonunda ayrıldığında, deri evrak çantası her zaman kağıtla doluydu.

O gün, her zamankinden biraz daha erken ayrılmıştı. Onu hava yolundan park rampasına kadar takip etti, kalabalığın içinde yüzünü ekşiterek yanından geçti. Asansörde, ensesindeki gerginliği hissederek kısa kuyruğa katıldı. Bunu daha önce yapmamıştı. Hiç bu kadar yakın olmamıştı...

Onun arkasından geldiğini hissetti, sırtını ona döndü, yüzünü başka tarafa çevirdi. Arabasını bıraktığı yeri hatırlarsa altıncı kata kadar çıkabilirdi. Bazen unuttur ve evrak çantasını kucağına alarak rampada dolaşır, onu arardı. Onu bunu yaparken görmüştü. Bugün arabası altı numarada, kapıların tam karşısındaydı.

Asansör geldi ve içeri girdi, sola döndü, yediye bastı, arkaya adım attı. Onunla birlikte yarım düzine insan daha bindi ve o da tam arkasına gelene kadar manevra yaptı, aralarındaki mesafe on santim bile değildi. Kadının parfümünün kokusu onu şaşırttı. Küçük bir tutam saç ensesinden aşağı sarkıyordu; kulağının arkasında bir ben vardı ama bunu daha önce de görmüştü.

Asıl mesele kokuydu. Afyon.

Asansör yukarı çıkmaya başladı ve ön taraftaki adam dengesini kaybedip yarım adım geri giderek ona çarptı. Kız geri çekilmeye çalıştı, poposu Koop'un kasıklarına çarptı. Koop yerinde durdu ve öndeki adam "Özür dilerim," diye mırıldandı, o da aynı anda Koop'a bakmadan yarım dönerek "Özür dilerim," dedi ve sonra altıya çıktılar.

Koop'un gözleri kapalıydı, dayanıyordu. Onu hâlâ hissedebiliyordu. Bastırdı, diye düşündü.

Belli ki onu fark etmiş, bukalemun gömleğinin altındaki vücudunu fark etmiş ve etkilenmişti. Bastırmıştı. Kıçını hâlâ hissedebiliyordu.

Koop yedide indi, sersemlemişti, terlediğini fark etti, sertleşmişti. Bunu bilerek yapmıştı. Biliyordu. Yoksa biliyor muydu?

Koop aceleyle kamyonetine gitti. Yanına gelirse belki ona bir işaret verirdi. Üst sınıf bir kadındı, ona öylece asılmazdı. Farklı bir şey yapardı, "Sevişmek ister misin?" falan demezdi. Koop kamyonu çalıştırdı, rampadan aşağı yuvarlandı, dönüp durdu, başı dönüyordu, kamyonun tekerlekleri spiralden aşağı gıcırdayarak iniyordu. Onunla kalmalıydı.

Çıkışta, önünde üç araba vardı. Jensen henüz aşağı inmemişti. Birinci ve ikinci araba hızla gitti. Üçüncüsünü yaşlı bir kadın kullanıyordu ve biletçiye bir şeyler söyledi. Biletçi başını camdan çıkarıp önce solu, sonra sağı işaret etti. Kadın başka bir şey söyledi.

Koop'un arkasından bir araba geldi ve durdu. O değil. Sonra başka bir araba, ışıkları yanıyor, son rampadan aşağı iniyor, sola kırarak aylık park edenlerin çıkış çizgisine giriyor. Jensen'ın bir çıkış kartı vardı. Onun bir anlık görüntüsünü yakaladı.

kartı otomatik kapıya sokarken yüzünü buruşturdu. Kapı yükseldi ve kadın adamın yanından sola doğru yuvarlandı.

"Orospu çocuğu, sorun ne? Ne yapıyorsun?" Koop kornasını dürttü.

Önündeki arabadaki kadının dönüp arkasına bakması on saniye sürdü, sonra omuz silkti ve çantasını karıştırmaya başladı. Uzun süre bekledikten sonra nihayet biletçiye bir fatura uzattı. Bilet Alıcı bir şeyler söyledi ve kadın tekrar çantasını karıştırdı, sonunda park biletini çıkardı. Adam bileti aldı, paranın üstünü verdi ve sonra kadın başka bir şey söyledi...

Koop bir kez daha bip sesi çıkardı ve kadın dikiz aynasına baktı, sonunda ilerlemeye başladı, kaldırımında durdu, yavaşça sola döndü. Koop parasını ve biletini biletçiye doğru itti.

"Üstü kalsın," dedi.

"Bunu yapamam." Biletçi aptalın tekiydi, lanet olası bir ibneydi. Koop öfkesinin boynuna tırmandığını hissetti. Bir dakika sonra...

"Acelem var," dedi Koop.

"Sadece bir saniye sürer," dedi biletçi. Kasayla oynadı ve iki çeyreklik uzattı. "Buyurun, acele edin."

Kapı açıldı ve Koop küfrederek sokağa fırladı. Jensen genellikle eve aynı yoldan giderdi. Onun peşinden gitti, sertçe itti, ışıklar yaktı.

"Hadi Sara," dedi direksiyona doğru. "Hadi, neredesin?" Onu bir mil ötede yakaladı. Arkasına düştü.

Yanına çekmeli miydi? Ona bir işaret verecek miydi?

Olabilir.

Kadın yavaşlayıp sağa dönerek bir eczanenin otoparkına girdiğinde bunu düşünüyordu. Koop onu izledi ve otoparkın kenarına park etti. Kadın arabasının içinde bir dakika, sonra iki dakika oturdu, çantasında bir şey aradı. Sonra bacaklarını sallayarak dışarı çıktı ve dükkânın içinde kayboldu. Takip etmeyi düşündü ama son seferinde o çocukla karşılaşmıştı. Etrafta hırsızlık karşıtı aynalar varken, bir mağazada dikkat çekmeden birini izlemek zordu.

O da bekledi. Kadın on dakika sonra elinde küçük bir çantayla dışarı çıktı. Arabasında çantasını karıştırdı, biraz daha karıştırdı. Koop doğrulup oturdu. Ne oldu?

Anahtarlarını bulamadı. Mağazaya doğru geri dönmeye başladı, durdu, döndü ve düşünceli bir şekilde arabaya baktı ve yavaşça geri yürüdü. Eğildi, içeri baktı, sonra doğruldu, kızgındı, kendi kendine konuşuyordu.

Anahtarlar. Anahtarlarını arabada kilitlemişti.

Onunla konuşabilirdi: "Sorun nedir, küçük hanım?"

Ama o izlerken, kadın hızla etrafına bakındı, arabanın arkasına doğru yürüdü, eğildi ve elini tamponun altına soktu. Bir süre el yordamıyla yokladıktan sonra siyah bir kutu buldu. Yedek anahtar.

Koop sertleşti. İnsanlar arabalarına yedek anahtar koyduklarında, genellikle her ihtimale karşı yedek bir ev anahtarı da koyarlardı. Eğer koyduysa ve eğer kilitlerini değiştirdiğinden beri onları da değiştirdiyse...

Bakması gerekecek.

Koop hava kararır kararmaz çatıya çıktı. Jensen bir bornoz giymişti ve onun kitap okumasını, müzik seti dinlemesini ve kablolu filmleri kontrol etmesini izledi. Onun kişisel alışkanlıklarına aşina olmaya başlamıştı: asla talk show ya da sitcom izlemezdi. Bazen yarışma programları izlerdi. Gece geç saatlerde devlet televizyonunda haberleri tekrar tekrar izlerdi.

Dondurmayı severdi ve yavaş yavaş, dilini kaşıқта gezdirerek yerdi. Bir şey hakkında kafası karıştığında, karar vermeye çalışırken, arkasına uzanır ve kışının üstünü kaşırdı.

Bazen yatakta ayaklarını havaya dikerek yatar, görünüşe göre sebepsiz yere ayaklarının ötesine bakardı. Külotlu çorap giydiğinde de aynı şeyi yapardı - yatakta sırt üstü yatar, ayak parmaklarını hortumun ayaklarına sokar, sonra bacaklarını başının üzerine kaldırır ve çekerdi. Bazen diş ipi kullanırken dairenin içinde dolaşırdı.

Bir keresinde balkonunun sürgülü kapısının camındaki yansımasını görmüş ve Cosmo dergisinin kapağı için poz veriyormuş gibi bir dizi poz vermişti. O kadar yakın, o kadar netti ki Koop onun kendisine poz verdiğini hissetti.

Her iş gecesi gece yarısı yatardı. İki kadın arkadaşı gelmişti ve bir keresinde, Koop onu eve kadar takip etmeye başlamadan önce, gece yarısına kadar ortalıkta görünmemiştir. Bir randevu mu? Bu fikir onu kızdırdı ve bir kenara itti.

Yatağa girdiğinde - neredeyse çıplak olduğu, iri göğüslerinin akvaryumda sallandığı bir dakika - Koop onu terk etti, bir içki dükkanından bir şişe Jim Beam aldı ve eve gitti.

Mobilyalı olarak kiraladığı banliyö çiftliği tarzı bir hiç olan evinde zar zor yaşıyordu. Çimleri bir bahçe servisi biçiyordu. Koop yemek pişirmiyor, temizlik yapmıyor, orada uyumak, biraz televizyon izlemek ve çamaşırlarını yıkamak dışında pek bir şey yapmıyordu. Ev, üzerine biraz viski dökülmüş toz gibi kokuyordu. Evet, Wannemaker'ı getirmişti. Ama sadece bir ya da iki saatliğine, bodrumda. artık...

Ertesi sabah Koop saat ondan önce şehir merkezindeydi. Gündüz saatlerini sevmezdi ama bu önemliydi. Onu ofisinden aradı.

"Ben Sara Jensen. Alo? Alo?"

Sesi beklediğinden daha tizdi ve bir gerginliği vardı. Adam ikinci merhabasına da cevap vermeyince, kadın hemen telefonu kapattı ve adam çevir sesini dinlemek zorunda kaldı. Demek ki çalışıyordu.

Park rampasına yöneldi, katlar arasında spiral çizerek yukarı çıktı. Ne kadar erken geldiğine bağlı olarak genellikle beş, altı ya da yedide olurdu. Bugün yine altıdaydı. Park yeri bulmak için sekize gitmesi gerekiyordu. Geri döndü, arabasının tamponunun altını kontrol etti ve anahtar kutusunu buldu. Onu açarken uzaklaştı. İçinde bir araba anahtarı ve yeni basılmış bir kapı anahtarı vardı.

Shazam.

Geri dönerken zafer kazanmış gibi hissetti. Bir fatih gibi. Sanki evinde, kadınıyla birlikteymiş gibi.

Koop günün yarısını onun dairesinde geçirdi.

İçeri girer girmez televizyonun önünde bir alet sandığı açtı. Temizlikçi bir kadın gelseydi, tamiratı yeni bitirdiğini söyleyebilirdi... ama kimse gelmedi.

Onun kaselerinden birinden mısır gevreği yedi, kaseyi yıkadı ve yerine koydu. Ayakkabılarını çıkararak onun ön odasında uzandı ve televizyon izledi. Giysilerini çıkardı, yatak örtülerini geri çekti ve onun kaygan, serin çarşaflarında yuvarlandı. Kleenex'inin içine mastürbasyon yaptı.

Tuvaletine oturdu. Onun sabunuyla duş aldım. Parfümünden biraz göğsüne sürdü, kokusunu alabilsin diye. Aynada poz verdi, sarışın, neredeyse tüysüz vücudu kaslarla doluydu.

Buna bayılacağını düşündü: aynaya çeyrek profilden baktı, kollar bükülü, popo sıkı, çene aşağıda.

Çekmecelerini karıştırdı ve bir adamdan gelen bazı mektuplar buldu. Onları okudu, ama içerikleri hayal kırıklığı yaratıyordu: iyi vakit geçirdim, umarım

iyi bir zaman. İkinci yatak odasındaki küçük ofiste bulunan bir dosya dolabını kontrol etti ve "Boşanma" etiketli bir dosya buldu. İçinde pek bir şey yoktu. Jensen onun evlilik adıydı, kızlık soyadı Rose'du.

Yatak odasına geri döndü, uzandı, vücudunu çarşaflarla ovuşturdu, kendini tekrar açtı...

Saat beşe doğru yorgun ve neşeliydi. Şifonyerindeki saatin kaç olduğunu gördü ve giyinip yatağı toplamak için kalktı: Kadın ofisinden çıkmak üzereydi.

Sara Jensen eve altıdan birkaç dakika önce varmıştı, bir kolunun altında sebze dolu bir çuval, diğer elinde bir şişe şarap ve çantasını taşıyordu. Turp ve havuçların ıslak kokusu Koop'un kokusunu kapıdan içeri, mutfak tezgahına doğru attığı ilk birkaç adımda örtmüştü ama çuvalları yere bıraktığında ve kapıyı kapatmak için geri adım attığında durdu, kaşlarını çattı ve etrafına bakındı.

Doğru olmayan bir şeyler vardı. Onun kokusunu alabiliyordu ama sadece belli belirsiz, bilinçaltında. Kalbine bir korku parmağı saplandı.

"Alo?" diye seslendi. Çıt

çıkmadı. Paranoyak.

Başını arkaya yatırıp kokladı. Bir şey vardı... Başını iki yana salladı. Hiçbir şey yoktu tanımlanabilirdi. Gergin bir şekilde koridor kapısını açık bıraktı, hızla yatak odasının kapısına doğru yürüdü ve kafasını içeri soktu. Seslendi: "Alo?" Sessizlik.

Kapıyı açık bırakarak ikinci yatak odası-ofisi kontrol etti, sonra banyoya girdi, hatta duş kabininin kapısını bile açtı. Daire onun dışında boştu.

Dış kapıya gitti ve hâlâ ürkmüş bir halde kapıyı kapattı. Parmağını koyabileceği bir şey yoktu. Market poşetlerini açmaya, sebzeleri buzdolabına yerleştirmeye başladı.

Ve tekrar durdu. Parmak uçlarında yatak odasına geri döndü. Sağ tarafına baktı. Bir dolabın kapısı azıcık açıktı. Kullanmadığı bir dolap. Arkasını döndü, aceleyle koridor kapısına gitti, açtı ve durdu. Geri döndü. "Alo?"

Sessizlik boşluktan söz ediyordu. Yatak odasına doğru ilerledi ve içeri baktı. Dolabın kapısı eskisi gibi duruyordu. Bir nefes aldı ve dolaba doğru yürüdü. "Alo?" Sesi daha sessizdi. Topuzu eline aldı ve bodrum kapısını ilk kez açan bir çocuğun korkusunu hissederek dolabın kapısını sarsarak açtı.

Orada kimse yok Sara.

"Sen bir meyveli kekten bile daha çatlaksın," dedi yüksek sesle. Sesi kulağa hoş geliyor, gerginliği azaltıyordu. Gülümsedi ve dolabın kapısını ayağıyla iterek kapattı ve oturma odasına geri döndü. Durdu ve yatağa baktı.

Orada sadece belli belirsiz bir vücut şekli vardı, sanki biri yatak örtüsünün üzerine düşmüş gibiydi. Bunu yapmış mıydı? Bazen sabahları külotlu çoraplarını giyerken bunu yapardı.

Ama o sabah önce giyinmiş miydi ya da önce yatağı toplamış mıydı?

Kafası yastığa öyle mi çarpmıştı?

Tekrar ürkererek yatağı okşadı. Aklından yatağın altına bakması gerektiği düşüncesi geçti.

Ama eğer altında bir canavar varsa.

"Yemeğe çıkıyorum," dedi yüksek sesle. "Yatağın altında bir canavar varsa, ben yokken çıksan iyi edersin."

Sessizlik ve daha fazla sessizlik.

"Ben gidiyorum," dedi ve odadan çıkıp arkasına baktı.
Yatak titriyor muydu?

O gitti. Bölüm

16

Carren İlçesi adliye binası, kasaba meydanının ortasına yerleştirilmiş, yüzyılın başında inşa edilmiş kumtaşı bir binaydı. Binanın doğu tarafında, yorgun fıçı tahtası binalardan oluşan bir sokağa bakan, çürümeye yüz tutmuş bir bando tribünü bulunuyordu. Güvercin pislikleriyle kaplı bronz bir Birlik askeri heykeli, batı tarafını kapaklı bir tüfekte koruyordu. Ön bahçede, hepsi de ceket ve şapka giymiş üç yaşlı adam oturuyordu
ayrı ahşap banklarda yalnız.

Bir sincap onları görmezden geldi ve Lucas ile Connell yanlarından geçip gitti, yaşlı adamlar bir Birlik askeri gibi kıpırdamadan, gözlerini kırpmadan.

George Beneteau'nun ofisi arka taraftaydı ve uzun, yayvan meşelerin koruduğu bir park alanının dışındaydı. Lucas ve Connell çelik bir güvenlik kapısından geçirildikten sonra bir sekreter tarafından kumaş bölmelerden oluşan bir geçitten geçirilerek Beneteau'nun köşedeki ofisine götürüldüler.

Beneteau otuzlu yaşlarının ortasında, sırık gibi bir adamdı, gri bir takım elbise giyiyordu, kravatı büyük bir adem elmasının altındaydı ve bir çift çelik çerçeveli aviator

Güneş gözlüğü. Belirgin bir burnu vardı ve küçüktü. Gözlerinin altında kılcal yara izleri vardı: eski idman kesikleri. Taba rengi Stetson'ı masasındaki sepetin üzerinde duruyordu. Beyaz dişlerini resmi bir gülümsemeyeyle gösteriyordu.

"Bayan Connell, Şef Davenport," dedi. Lucas'la el sıkışmak için ayağa kalktı. "Geçen kış Lincoln County'de ortalık karışmıştı."

Bu gözlem bir soru gibi gelmişti. "Biz bela aramıyoruz," dedi Lucas. Boğazındaki yara izine dokundu. "Sadece Joe Hillerod'la konuşmak istiyoruz."

Beneteau oturdu ve parmaklarını dikleştirdi. Connell onunkiyile uyumlu bir güneş gözlüğü takıyordu. "Joe Hillerod'un katilimizle yollarının kesiştiğini biliyoruz. En azından yolları kesişti."

Beneteau çan kulesinin arkasından ona baktı. "Adamın o olabileceğini mi söylüyorsun?"

"Bu da bir olasılık."

"Huh." Öne doğru oturdu, eline bir kalem aldı ve sivri ucunu masasındaki deftere vurdu. "Joe acımasız bir silahşor. Eğer bir nedeni olduğunu düşünürse bir kadını öldürebilir... ama bir nedene ihtiyacı olabilir."

Lucas, "Onun deli olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" dedi.

Beneteau kaleme vurarak, "Ah, o tam bir deli," dedi. "Belki senin adam gibi deli değildir. Ama kim bilir? İçinde bunu yapmaktan hoşlanan bir şeyler olabilir."

"Buralarda olduğundan emin misin?" Lucas sordu.

"Evet ama tam olarak nerede olduğundan emin değiliz," dedi Beneteau. Gözleri bir duvara iliştirilmiş ilçe yol haritasına kaydı. "Dün aradığınızdan beri kamyoneti aynı yerde, kardeşinin evinde duruyor. Arabayla birkaç tur attık."

Lucas içten içe inledi. Eğer görülselerdi...

Beneteau düşüncesini toparladı ve başını salladı, ince kuru gülümsemesini yaptı. "Çocuklar bunu kendi özel arabalarında yaptılar, sadece iki kişi, birkaç saat arayla. Telefonları karıştırılmış. Biz iyiyiz." Lucas

rahatlamış bir şekilde başını salladı. "Güzel."

"Dün gece telefonda, yangında bulduğunuz 50 kalibrelik namlulardan bahsetmiştiniz. Hillerod'ların o hurdalıkta bazı makine aletleri var," dedi Beneteau.

"Öyle mi?"

"Evet." Beneteau ayağa kalktı, kayıp bir kızın posterine baktı, sonra Lucas'a döndü. "Yanımıza biraz topçu almamız gerektiğini düşündüm. Her ihtimale karşı."

İki şerif arabası ve plakasız bir panel kamyonundan oluşan bir karavanla, bir dizi asfalt ve çakıllı yol boyunca, kaba taşlık çiftliklerin yanından geçerek gittiler. Hava koşullarının yıprattığı ağaç kütüklerinin işaretlediği yamalı otlaklarda duran uyuz geviş getiren inekler, beyaz yüzlerini çevirerek kafilenin geçişini izlediler.

Beneteau, "Buraya hurdalık diyorlar ama yerel cahiller buranın aslında çalıntı Harley Davidson parçaları için bir dağıtım merkezi olduğunu söylüyorlar," dedi.

Arabayı sürüyordu, bileği direksiyonun üstünden rahatça sarkıyordu. "Sözde, bir adam şehirlerde ya da Milwaukee'de, hatta Chicago'da temiz bir bisikleti söküp bir gecede buraya getiriyor. Bir saat gibi bir sürede soyuyorlar, her şeyden kurtuluyorlar.

ve motorcuyu Duluth otobüs terminaline bırak. Bunu kanıtlamak çok zahmetli olurdu. Ama gece yarısı buraya gelen motorcuları duyuyorsunuz ve motorlar asla geri gitmiyor."

"Parçaları nerede satıyorlar?" Connell arka koltuktan sordu.

"Motorcu mitingleri sanırım," dedi Beneteau dikiz aynasından ona bakarak. "Özel mağazalar. Orada bir

Eski Harley'lerde güçlü bir pazar var ve eski parçalar temizse çok para ediyor." Bir tepeyi aştılar ve yola bakan, gri tahta bir çitin arkasında bir hurda yığını bulunan bir dizi derme çatma kulübeye baktılar. Üç araba, iki bisiklet ve iki kamyon bina sırasına bakıyordu. Araçların hiçbirisi yeni değildi. "İşte bu kadar," dedi Beneteau gaza basarak. "Çabucak içeri girmeye çalışalım."

Lucas tekrar Connell'a baktı. Bir eli çantasındaydı. Silah. Bir elini ceketinin altına soktu ve 45'liğinin kabzasına dokundu. "İçeride sakın olalım," dedi kayıtsızca. "Gerçekten şüpheli değiller."

"Henüz," dedi Connell.

Beneteau'nun gözleri dikiz aynasına kaydı. tekrar. Connell'a rahat bir ses tonuyla, "Oyun yüzünü takın," dedi.

Bir drenaj hendeğinin üzerindeki küçük tahta köprüden takırdayarak geçtiler ve Beneteau onları hurdalığın otoparkına sürerken Lucas sağ elinin parmaklarıyla kapı kolunu tuttu. Diğer araba yolun yüz metre kadar aşağısına, otoparkın sonuna doğru giderken, panelvan kamyonet kısa bir süre için durdu. Minibüste M-16'larla silahlanmış dört şerif yardımcısı vardı. Eğer

Birisi 50'likle onları gagalamaya başlarsa, M-16'lar onları yere sererdi.

Çakıllı park yeri yağla boyanmıştı ve son birkaç metrede kayarak bir toz bulutu kaldırdılar. "Hadi," diye homurdandı Beneteau.

Lucas, Connell'dan yarım saniye önce dışarı çıkmış, ön kapıya doğru yönelmişti. Tam olarak koşmadan, eli kemer tokasında, doğruca içeri girdi. Eki adam tezgâhta duruyordu, biri önde, diğeri arkada, şişman, yağlı bir parça kataloğuna bakıyorlardı.

Tezgâhın arkasındaki adam irkilerek geri çekildi, "Hey," dedi ve Lucas sallanan gişe kapısını itip sol eliyle rozetini göstererek "Polis," dedi.

"Polisler," diye bağırdı karşıdaki adam. Üzerinde yağ lekeleriyle kaplı beyaz bir tişört ve arka cebinden ağır bir deri cüzdan çıkan bir kot pantolon vardı, kemerine pirinç bir zincirle bağlıydı. Tezgâhın önündeki sakallı, demiryolu mühendisi şapkalı adam ellerini önünde birleştirerek geri çekildi. Connell onun arkasındaydı.

"Sen Joe musun?" Lucas karşıdaki adamı sıkıştırarak sordu. Karşıdaki adam yerinde durdu ve Lucas göğsünü iterek onu destekledi. Açık bir kapı

Lucas'ın sağına, binaların derinliklerine doğru.

"Bu Bob," dedi Beneteau içeri girerken. "Nasılsın Bob?"

"Ne istiyorsun George?" Bob sordu.

Ön tarafta bir polis "Kaçaklar var..." diye bağırdı ve Beneteau koşarak kapıdan çıktı.

"Joe nerede?" Lucas Bob'u iterek sordu. "Sen

de kimsin lan?"

Lucas Connell'a, "Sende kalsın," dedi.

Connell çantasından tabancasını çıkardı, paslanmaz çelikten büyük bir Ruger tekerlekli tabancaydı, iki eliyle tutuyordu, namlusu yukarıdaydı.

"Ve Tanrı aşkına, bu sefer kesinlikle mecbur kalmadıkça kimseyi vurma," dedi Lucas aceleyle.

"Hiç eğlenceli değilsin," dedi Connell. Silahın namlusunu Lucas'a doğru bir adım atmış olan Bob'a doğru çevirdi ve "Kıpırdama yoksa burnunun ortasına bir delik açarım," dedi. Sesi karla karışık yağmur kadar soğuktu ve Bob durdu.

Lucas silahını kurtardı ve kapıdan geçerek arka tarafa gitti, gözlerinin karanlığa alışması için bir saniye durakladı. Duvarlar raflarla kaplıydı ve kapı ile arka duvar arasında bir düzine bağımsız metal parça rafı duruyordu. Raflar bisiklet parçaları, çamurluklar ve depolar, tekerlekler, Quaker State yağ tenekeleri, paslı çiviler, vidalar ve cıvatalarla dolu kahve kutularıyla doluydu. Yerde iki açık yağ tenekesi duruyordu ve dirseğinin dibinde çöp dolu iki açık kapaklı elli beş galonluk varil vardı. Bir go-kart şasisi olabilecek metal bir ekstrüzyon onlara yaslanmıştı. Tek ışık arka duvardaki küçük kirli pencerelerden ve sağ arka taraftaki bir kapıdan giriliyordu. Her yer toz ve yağ kokuyordu.

Lucas kapıya doğru ilerledi, silahın namlusu yukarıdaydı, parmağı tetikte değildi. Sonra solda, bir sıra metal rafın arasında beyaz bir şey gördü. Onun ötesinde, açık bir kapı bir telefon kulübesine açılıyordu... büyüklükte bir banyo, kahverengi lekeli tuvalet tam kapının önündeydi.

Küçük bir plastik torbadan çıkan beyaz lekeye doğru adım attı. Toz. Kokain mi? Eğildi, dokundu, parmağını burnuna götürdü ve kokladı. Kokain değildi. Tadına bakmayı düşündü: tek bildiği bunun bir tür toz bisiklet temizleyicisi, Drno gibi bir şey olduğuydu. Yine de diline küçük bir tat verdi, anında buruk bir kesik aldı: hız.

"Kahretsin." Bu kelime neredeyse kulağının dibinde söylenmişti ve Lucas sıçradı. Yanındaki raf sarsılarak ona doğru devrildi, garip metal parçalardan oluşan kutular raftan aşağı kayd. Rafı desteklemek için bir kolunu uzatırken ağır ve keskin bir şey kafa derisini kesti. Rafı geriye itti, sendeledi ve bir sonraki sıranın arkasından bir adam fırladı, sağa kapıya doğru koştu ve dışarı çıktı.

Lucas askıyla boğuşurken saçlarındaki nemin farkına vararak kurtuldu ve onun peşinden gitti. Kapıdan ışığa doğru fırladığında birinin bağırdığını duydu ve sağa bakınca Beneteau'yu gördü açık bir alanda durmuş, işaret ediyordu. Lucas sola baktı, adamın hurdalığa doğru gittiğini gördü ve koştu. ondan sonra.

Çöp yığınları arasında onu kaybetti. Çoğu altmışlı yıllardan kalma eski arabalar; 66 model, şişe yeşili bir Pontiac LeMans'ın ön tarafını gördü, tıpkı üniformayı ilk giydiği zaman sahip olduğu arabaya benziyordu. Lucas acele etmeden yığınların arasından ilerledi: Adam çitin üzerinden geçmiş olamazdı, ses çıkarırdı. Biraz daha ilerledi: elleri ve ayakları olan enkazlar. Kapılarında boyalı numaralar, unutulmuş ilçe fuarı enduro yarışlarının kurbanları.

Solunda bir çınlama duydu, kaşında bir ıslaklık hissetti. Uzandı ve dokundu: kan.

Raftan düşen her neyse onu kesmişti ve oldukça ağır kanaması vardı. Çok acımadı, diye düşündü. Sola doğru ilerledi, bir yığının etrafından dolaştı, başka bir yığının etrafından...

Kot pantolon, lekeli siyah bir tişört ve ağır botlar giymiş ince bir motorcu, bahçeyi çevreleyen tahta çitlere baktı. Koyu tenliydi ve bunun üzerine bronzlaşmış bir teni vardı.

Adam şaşkınlıkla Lucas'ın kanlı kafasına baktı. "Tanrım, sana ne oldu böyle?"

Lucas, "Bana biraz bok attın," dedi.

Adam memnun bir gülümseme gösterdi, sonra çitin tepesine baktı. "Bunu asla başaramam," dedi sonunda.

Lucas'a doğru geri adım attı. "Beni vuracak mısın?"

"Hayır, sadece konuşmak istiyoruz." Lucas tabancayı kılıfına geri yerleştirdi.

"Evet, doğru," dedi adam sarı dişlerini göstererek. Birden hızlı hareket etmeye başladı. "Ama önce senin kığını tekmeleyeceğim."

Adamın uzun ve vahşı hamlesi geldiğinde Lucas tabancasının kabzasına dokundu. Sol elini kaldırdı, yumruğunu omzunun üzerinden geçirdi ve motorcunun karnına kısa bir yumruk indirdi. Adamın meşe tahtası gibi bir midesi vardı. Homurdandı, bir adım geri çekildi, daire çizdi. "Sen Beni bütün gün karnımdan vurabilirsin," dedi. Lucas'ın tabancasına doğru bir hamle yapmamıştı.

Lucas başını salladı ve sağına doğru döndü. "Anlamı yok. Kafana vuracağım senin."

"İyi şanslar." Motorcu tekrar geldi, hızlı ama beceriksizce, üç hızlı yumruk savurdu. Lucas bir, iki kez geri çekildi, üçüncü darbeyi sol omzuna aldı, sonra adamın burnuna hızlı bir sağ yumruk indirdi, darbenin etkisiyle septumun kırıldığını hissetti. Adam yere düştü, bir elini yüzüne götürdü, yüzüstü yuvarlandı, titreyerek ayağa kalktı, ellerinin altından kan akıyordu. Lucas kendi alnına dokundu.

Adam parmaklarındaki kana bakarak, "Burnumu kırdın," dedi.

"Ne bekliyordun ki?" Lucas parmak uçlarıyla kafa derisini yoklayarak sordu. "Kafamı kesip açtın."

"Bilerek değil. Burnumu bilerek kırdın," diye yakındı. Beneteau koşarak

hurdalık, onlara baktı. Adam dedi ki, "Pes ediyorum."

Beneteau park yerinde durdu ve sessizce, "Earl, Joe'nun evde olduğunu söylüyor," dedi. Earl, Lucas'la dövüşen adamdı. "Bob'un bize söylediğini öğrenmesinden ölesiye korkuyor."

"Tamam," dedi Lucas. Kafa derisine karşı bir ilk yardım pedi tutuyordu. Bir tanesini çoktan ıslatmıştı ve ikincisine geçiyordu.

"Oraya gideceğiz," dedi Beneteau. "Gelmek ister misin? Yoksa kasabaya gidip şu kesiği tamir ettirmek mi istersin?"

"Geliyorum," dedi Lucas. "Peki ya arama emirleri?"

"Hem burası hem de Joe'nun ve Bob'un yeri için onları aldık. Eğer öyleyse, arkada iyi bir hız miktarı var," dedi Beneteau.

"Aynen öyle," dedi Lucas. "Yerde muhtemelen altı ya da sekiz ons var."

Beneteau memnuniyetle, "Şimdiye kadar yaptığımız en büyük uyuşturucu baskını," dedi. Bob Hillerod ve Earl'ün elleri kelepçeli bir şekilde bankta oturduğu verandaya baktı.

Müşteriyi serbest bırakmışlardı; Beneteau

Döngü parçaları için orada olmasından memnundu.
"Earl'ün bu işe karışmış olmasına biraz şaşırdım."

"Öyle olduğunu kanıtlamak zor olurdu," dedi Lucas.
"Onu malzemelerle birlikte görmedim. Herkes koşmaya başladığında orada bir alternatör almakta olduğunu söylüyor. Ormana giren adamlardan birinin paniklediğini ve arkadan kaçarken çantayı tuvalete doğru fırlattığını söyledi. Doğruyu söylüyor olabilir."

Beneteau ormana baktı ve biraz güldü. "O adamları şuradaki bataklıkta kısırdık. Onları göremiyorum ama bu gece böcekler çıktıktan sonra on beş dakikaları var. Eğer o kadar uzun süre dayanırlarsa - kısa kollu tişört giyiyorlardı."

"Hadi Joe'yu alalım," dedi Lucas.

Beneteau hurdalığı, aralarında olay yeri inceleme ekibinin de bulunduğu yarım düzine yardımcısına teslim etti.

Uzmanlar. Aynı iki şerif arabasını ve panel kamyonu Hillerod'un evine götürdüler.

Joe Hillerod hurdalıktan on mil uzakta, üç ya da dört eski göl kulübesinin bir araya getirilmesiyle oluşturulmuş, katranlı kâğıttan yapılmış büyük bir kulübede yaşıyordu. Bir düzine odun kordonu

arka tarafta, çadır şeklinde bir yığın halindeydi. n tarafa  araba park edilmişti.

Lucas, evi kapatırlarken Beneteau'ya, "Bu taşra saçmalığına bayılıyorum," dedi. "şehirde olsak Acil Müdahale Birimi'ni ağırırdık..."

Connell, başını sallayıp dişlerini gösteren Beneteau'ya "Bu, Minnesota'lı bir liberalin SWAT ekibi için kullandığı örtmece bir ifade," dedi.

"... hazırlanırdık, herkes bir iş bulurdu, yeleklerimizi ve telsizlerimizi giyerdik, gizlice bölgeye iner ve orayı temizlerdik," diye devam etti Lucas. "Sonra eve gizlice girerdik ve giriş ekibi içeri girerdi... Burada ise arabalara atlardık, bir saman bulutu içinde gelir ve görüş alanındaki herkesi tutuklar. Harika."

"Aradaki en büyük fark, bizim bir saman tohumu bulutu içinde gelmemiz. şehirlere ise bir saçmalık bulutu içinde gelirsiniz," dedi Beneteau. "Hazır mısınız?"

Öğleden hemen önce Hillerod'un evine varmışlar. Kırmızı tasmalı sarı bir köpek evin önündeki asfaltta oturuyordu ve trafiğin geldiğini görünce kalkıp yoldan çıkarak bir kuytu çukura girdi.

Büyük göbekli ve İç Savaş sakallı genç bir adam verandanın basamaklarında oturmuş, bira ve sigara içiyor, sanki yeni kalkmış gibi görünüyordu. Verandanın yanına bir Harley park edilmişti ve yaralı beyaz bir kask, bir akbaba tarafından üretilmiş fiberglas bir Paskalya yumurtası gibi yanındaki çimlerin üzerinde duruyordu.

Yavaşladıklarında ayağa kalktı ve durduklarında kapıdan içeri koştu. "Bu bir bela," diye bağırdı Beneteau.

Connell, "Git," dedi ve dışarı fırlayıp kapıya yöneldi.

Lucas, "Bekle, bekle," dedi ama kadın devam etti ve Lucas onun iki adım gerisinde kaldı.

Connell paravan kapıdan bir köşe oyuncusunun geniş bir alıcıdan geçtiği gibi geçti ve tam o sırada şişman adamın evin arka t a r a f ı n d a k i merdivenlerden yukarı doğru koştuğunu gördü. Connell o tarafa doğru koşarken Lucas, "Bir dakika," diye bağırdı.

Arka odada çıplak bir çift katlanabilir bir kanepeden sürünerek iniyordu. Connell tabancasını adama doğrultarak, "Kıpırdama," diye bağırdı ve Lucas kadının yanından geçerek merdivenlere yöneldi. Giderken Connell'in bir başkasına, "Sen onları al, ben yukarı çıkıyorum," dediğini duydu.

Şişman adam banyodaydı, kapısı kilitliydi ve tuvalette çalışıyordu. Lucas kapıyı tekmeleyip içeri girdiğinde şişman adam ona baktı ve doğruca pencereden dışarı çıktı, camdan geçip çatıya çıktı. Dışarıda polislerin bağırdığını duydu ve koridorda koşmaya başladı, Connell da bir adım arkasındaydı.

Koridorun sonundaki kapı kapalıydı ve Lucas kilidin hemen altına bir tekme atınca kapı içeriye doğru patladı. Kapının arkasında başka bir çift donlarıyla sürünerek giysi arıyordu. Adamın elinde bir şey vardı ve Lucas, "Polis, bırak onu," diye bağırdı ve tabancanın arpacıyla adamın vücudunu takip etti. Uyku sersemliğiyle başını kaldıran adam silahını düşürdü. Kadın yatağa geri oturdu ve yatak örtüsünü göğüslerinin üzerine çekti.

Beneteau ve iki yardımcısı tabancalarını çekmiş olarak arkalarından geldi. "Yakaladın mı?" Lucas'ın arkasından baktı. "Bu Joe."

"Ne halt ediyorsun George?" Joe sordu.

Beneteau cevap vermedi. Bunun yerine kadına baktı ve "Ellie Rae, Tom'un bundan haberi var mı?" dedi.

"Hayır," dedi başını öne eğerek.

Beneteau başını sallayarak, "Aman Tanrım," dedi. "Hadi herkesi aşağı indirelim."

Bir şerif yardımcısı merdivenlerde onları bekliyordu. "Yemek odasına baktınız mı, Şerif?"

"Hayır, ne aldık?"

"Hadi, bir göz atın," dedi şerif yardımcısı. Küçük bir mutfığa, oradan da bir yan kemerden geçerek yemek odasına giden yolu açtı. İki yüz yarı otomatik tüfekler duvarlara yığılmıştı. WD-40 ile parlatılmış yüz elli tabanca yerdeki karton kutulara yerleştirilmişti.

Lucas ıslık çaldı. "Silah dükkânı soygunları. Şehirlerin etrafındaki banliyölerde."

"Bunlar iyi mallar," dedi Beneteau, çömelerek uzun silahlara bakarken. "Bunlar tam bir silah dükkânı malzemesi." Springfield M-1'ler, Ruger Mini-14'ler ve Mini-30'lar, üç tuhaf görünümlü Navy Arms, bir grup Marlin, birkaç zarif Browning, egzotik bir Heckler ve Koch SR9.

Beneteau H&K'yı eline aldı ve ona baktı. "Bahse girerim bu on beş yüz dolarlık bir silahtır," dedi, Pencereden dışarı, yan bahçedeki Folger's kahve kutusuna nişan alarak.

"Yukarıdaki kadının hikayesi nedir?" Connell sordu.

"Ellie Rae mi? O ve kocası şehirdeki en iyi lokantayı işletiyorlar. Daha doğrusu, kadın işletiyor, adam da yemek yapıyor. Harika bir aşçı, ama bunalıma girdiğinde içiyor. Eğer ayrılırlarsa, adam sürekli sarhoş olacak, kadın da işi bırakacak ve bu da lokantanın sonu olacak."

"Oh," dedi Connell. Şaka yapıp yapmadığını anlamak için ona baktı.

Beneteau savunmaya geçerek, "Hey, bu büyük bir mesele," dedi. "Sadece iki tane var ve diğeri de yağ çukuru."

Joe Hillerod kardeşine çok benziyordu, aynı keskin, sert Alman yüz hatlarına sahipti. "Cüzdanımda nakit bin beş yüz dolar var ve buna şahit istiyorum. Paranın gitmesini istemiyorum," dedi asık suratla.

Ellie Rae, "Ben bir tanığım." dedi.

"Sen kapa çeneni, Ellie Rae," dedi Beneteau. "Burada ne işin var senin?"

"Onu seviyorum," dedi. "Kendime engel olamıyorum."

Bir řerif yardımcısı řiřman adamın odaya girmesine yardım etti. Bařı, omuzları ve kolları pencereden kanıyordu ve bir bacađını sűrűklűyordu.

"Aptal tavşan çatıdan atladı," dedi şerif yardımcısı.
"Pencereye şarptıktan sonra."

"Ųst kattaki pisliđi temizliyordu," dedi Lucas. Aptal tavřan mı? Adam mastodon gibi gűrűnűyor. "Yine de bir kısmını klozet kapađına bulařtırmıř."

Beneteau yardımcılardan birine, "şunu kontrol et," dedi.

Connell silahını bir kenara bırakmıřtı ve řimdi Hillerod'un arkasına geęerek kelepęeler yűzűnden hareketsiz kalan elini çekti.

"Ne oluyor lan?" Hillerod onun ne yaptığını gűrmek ięin dűnmeye řalıřtı.

"Gűrdűn mű?"

Lucas baktı. Hillerod ağdaki 666 rakamını baş ve işaret parmaklarının arasına almıştı. "Evet."

Katlanabilir kanepede oturan kadın Connell'ı izliyor, Connell'ın bir santim uzunluğundaki saçlarına bakıyordu. "Cinsel tacize uğradım," dedi sonunda. "Polisler tarafından."

Connell, "Ųyle mi?" dedi.

Lucas merdivenleri çıkıyordu ve Connell aceleyle ondan sonra. Yatak odasında, eskimiş bir su yatağı bir duvara yaslanmıştı, bir tarafında bir komodin ve ışık, yatağın ayakucunda da duvara dayalı bir çekmeceli dolap vardı. Dergiler ve gazeteler odanın dört bir yanına dağılmıştı. Bir köşede buruşuk giysilerin arasına gömülmüş bir ütü masası duruyordu, ütü masanın sivri ucunda yan yatmıştı.

Geyik saplı uzun bir katlanır bıçak, çekmecenin üzerindeki ıvır zıvır yığınının içinde duruyordu. Connell bıçağın yanına eğildi, ona dokunmamaya dikkat ederek baktı ve şöyle dedi: "Lanet olsun Davenport. Otopsiler bunun gibi bir bıçak olduğunu söylüyor. Bıçak tam yerinde."

Bir kibrit kutusu aldı ve bıçağı döndürmek için kullandı. Sesinde heyecan yükseliyordu. "Menteşe ya da her ne diyorsanız, katlandığı yerde silah gibi bir şey var; kan olabilir."

"Ama sigaralara baksana," dedi Lucas.

Komodinin üzerinde bir paket Marlboro duruyordu. Evde hiç Camel yoktu.

Bölüm 17

Hillerod'lar Aaron Capella adında bir Duluth avukatını aradılar. Avukat öğleden sonra bir arabayla geldi. tozlu Ford Escort, ilçe avukatıyla konuştum, sonra

müşterilerine. Lucas yerel acil servise gitti, kafa derisine dört dikiş atıldı, sonra Connell'la geç bir öğle yemeği için buluştu. Daha sonra Beneteau'nun ofisinde takıldılar ya da Capella'nın Hillerod'larla işini bitirmesini bekleyerek adliyede dolaştılar.

Olay yeri ekibi hurdalıktan arayıp hurdalığın tuvaletindeki sahte bir panelin arkasında üç yarım kiloluk kokain torbası bulduklarını söyledi. Beneteau çok memnun oldu: Duluth-Superior kanallarının her birinde televizyona çıktı.

"Kıçımı yeniden seçtireceğim, Davenport," dedi Lucas'a.

"Sana bir fatura göndereceğim," dedi Lucas.

Ofisinde konuşuyorlardı ve Connell'ın dışarıdan geldiğini gördüler. Bir kafeye gitmişti ve yanında porselen bir fincan taşıyordu.

"Çok güzel bir kadın," dedi Beneteau, gözleri onun üzerindeyken. "Başını belaya sokma şeklini seviyorum. Sormamda bir sakınca yoksa, ikinizin... bir ilişkisi var mı?"

Lucas başını iki yana salladı.

"Hayır." "Başka biriyle birlikte mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedi Lucas. Onun hasta olduğuyla ilgili bir şeyler söylemeye başladı ama duraksadı.

Beneteau, "Yani o lezbiyen falan değil," dedi.

"Hayır, değil. Bak, George..." Hâlâ tam olarak ne söylemek istediğini düşünemiyordu. "Bak, onun telefon numarasını istiyor musun, istemiyor musun?" dedi.

Beneteau'nun kaşları havaya kalktı. "Şey, arada sırada Şehirlere inerim. Anladın mı?"

Aaron Capella bir profesyoneldi. Beneteau onu tanıyordu ve Capella şerifin ofisine girdiğinde el sıkıştılar. Beneteau, Lucas ve Connell'i tanıştırdı.

"Müvekkillerimle konuştum. Medeni haklarının bir başka vicdansız ihlali," dedi Capella Beneteau'ya nazikçe.

"Biliyorum, bu utanç verici," dedi Beneteau yanak diliyle. "Suçluların kokain ve uyuşturucu dağıtırken çalıntı saldırı silahlarını taşıma hakkı."

Capella, "Ben de insanlara hep bunu söylüyorum ve bunu anlayan tek kişi sensin," dedi. "Hadi, Bich bekliyor."

Beneteau ve Capella adliye binasına doğru yürürken Capella'nın Superior Gölü'nde tuttuğu yelkenlisinden bahsettiler. "... Maryland'den bir adam bana 'Göl okyanus değildir' diyordu. Ben de 'Nerede yelken açıyorsun?' diye sordum, o da 'Chesapeake'de' dedi. Ben de diyorum ki, 'Superior'a altı Chesapeake koysanız bile kenarlarında Long Island Sound var. "

Bich bölge savcısıydı, kömür rengi takım elbiseli, ciddi, kırmızı yüzlü bir adamdı. Capella'ya "Müvekkilini şimdi getiriyorlar Aaron," dedi. Hepsi savcının peşinden ofisine girdiler, sandalyelere yerleştiler, Bich bir yardımcısı Joe Hillerod'u nezarethaneden getirene kadar yelken konuşmasına katıldı.

Beneteau'yu görünce Hillerod'un dudağı kontrol edilemez bir alaycılıkla kalktı. Capella'nın yanındaki sandalyeye çöktü ve "Nasıl gidiyor?" dedi.

Bich, Capella ile sanki Hillerod orada değilmiş gibi konuştu ama söylediği her şey Hillerod'u hedef alıyordu: Capella ve Bich çoktan yere inmişlerdi.

Bich profesör edasıyla, "Bak ne diyeceğim Aaron, müvekkilin kötü durumda," dedi. "Şartlı tahliyesinin bitmesine iki yıl var. Silah bulundurmamak onu tekrar içeri tıkacak. Duruşma falan olmayacak, o saçmalıkların hiçbirisi olmayacak. Tek gereken bir duruşma."

"Yarışırız."

Bich onun yanından geçti. "Onu çalıntı silahlarla dolu bir evde bulduk. Onu suçlu olarak ateşli silah bulundurmaktan ve çalıntı ateşli silah bulundurmaktan yargılayabiliriz. Sonra onu hırsızlıktan yargılanmak üzere Minnesota'ya gönderebiliriz. Waupun'a geri döner, şartlı tahliyesinin geri kalanını tamamlar, Wisconsin'deki yeni cezasına başlar ve sonra Minnesota'ya giderek cezasını orada çeker. Bu çok uzun bir süre."

Avukat ellerini iki yana açtı. "Joe'nun silahlarla hiçbir ilgisi yoktu. Yasal olduklarını düşünüyordu. Onları oraya bir arkadaşı bıraktı, banyoda yakaladığınız adam."

"Doğru." Bich gözlerini devirdi.

Capella, "Ama silahları tartışmıyoruz; bu başka bir konu," dedi. "Konuşabiliriz, değil mi? Lucas ve Bayan Connell bu yüzden buradalar, değil mi? Dostça bir şantaj mı?"

Bich parmağıyla Hillerod'un göğsünü işaret ederek, "Eğer bizimle gelirse," dedi, "şartlı tahliye ihlalini, yani silah bulundurma suçunu unutabiliriz. Onu zaten tutuklamıştık."

"Peki ne hakkında konuşuyoruz?" Capella sordu.

Bich Lucas'a baktı. "Bay Hillerod'a açıklama yapmak ister misin?"

Lucas ona baktı ve, "Sana palavra sıkmayacağım. Kadınları doğradığını düşünmek için iyi sebepler var. Bağırsaklarını deştğini. Altı ya da daha fazla kez. Sana bazı sorular sormamız ve cevaplar almamız gerekiyor."

Hillerod, Capella'yla konuştuğu için başına gelecekleri biliyordu. Lucas konuşmasını bitirmeden önce başını sallamaya başladı. "Hayır, hayır, hiç yapmadım, bu saçmalık dostum."

Connell, "Bıçağınızı suç laboratuvarında inceliyoruz," dedi. "Görünüşe göre menteşelerine kan bulaşmış olabilir."

"Kahretsin," dedi Hillerod ve kadının söylediklerini düşünürken bir an için rahatsız görünüyordu. "Eğer kan varsa, bu hayvan kanıdır. Bu bir av bıçağı."

"Bu tam olarak geyik sezonu değil," dedi Lucas.

Hillerod hararetle, "Eğer o bıçakta lanet olası bir kan varsa, ya geyik kanıdır ya da sırf beni yakalamak için oraya koymuşsundur," dedi. "Siz lanet polisler her şeyin yanınıza kâr kalacağını sanıyorsunuz."

Capella'nın sesi müvekkilininkinin üzerindeydi.
"Müvekkilim Madison'daki kitapçıyı hatırlıyor."

"Hatırlamak için uzun bir süre," diye hayret etti Bich.
"Doğru anladıysam birkaç yıl."

Hillerod, "Hatırlıyorum çünkü girdiğim tek kitapçı orası,"
diye hırladı.

Capella konuşmaya devam etti. "... ve o geceyi
Madison'da onunla birlikte geçiren iyi şöhretli bir tanığı
var ve burada konuştuğumuz her şeyden bağımsız
olarak bunu hatırlayacağından emin.
Benim ya da Joe'nun herhangi bir yönlendirmesi
olmadan. Kendisiyle irtibata geçmediğimizi ve Joe'nun
hatırlayacağından emin olduğunu belirtmek isterim."

"Bir adın var mı?" Lucas sordu.

Avukat, "İsmi ve tanıştıkları koşulları öğrenebilirsiniz,"
dedi. "Gerçek şu ki, onu kitapçıdan aldı."

Hillerod asık suratla, "Benim silahlarla hiçbir ilgim
yok," dedi.

"Bundan bahsetmiyoruz," dedi avukatı hızla.
Hillerod'un dizine vurdu. "Bu anlaşmanın bir parçası
değil."

"Katilin Marlboro içtiğini biliyoruz," dedi Lucas, Hillerod'a doğru eğilerek. "Marlboro içiyorsun, değil mi?"

Hillerod, "Hayır, hayır, genelde Merits içerim, bırakmaya çalışıyorum," dedi. "Bir keresinde Marlboro almıştım."

"Adamın bize yalan söylüyor," dedi Lucas Capella'ya. "Yıllardır Marlboro içtiğini biliyoruz."

Capella dedi ki, "Merits diyor... Ona inanmak zorundayım."

"Merits'in tadı bok gibi," dedi Bich. "Neden Merits içiyorsun? Tek içtiğin bu mu?"

Hillerod onların gözlerine bakmadan, "Bırakmaya çalışıyorum," dedi. "Biraz Marlboro içiyorum ama kimseyi öldürmedim. Biraz da Ventures içiyorum."

Marlboro blöfü işe yaramamıştı. Connell, "Kitapçı hakkında bilgi istiyoruz," dedi.

"Madison'da mı?" Hillerod'un gözleri bir an için odaklandı ve sonra, "Bunu nereden biliyorsun ki?" dedi.

Connell, "Bir tanışımız var," dedi. "Bir kadınla ayrıldınız."

"Doğru," dedi Hillerod. Sonra da, "Sana söyleyen o olmalı," dedi.

"O değil," dedi Lucas. "Tanığımız... şey, o bir kadın ama senin arkadaşın değil. Eğer bir arkadaşın varsa tabii. Ama biz diğer kadın hakkında bilgi edinmek istiyoruz. Ertesi gün l bulunan kadın."

"Ben değildim," dedi Hillerod. "Birlikte ayrıldığım kadın hâlâ hayatta. Ve size bunu benim yapmış olamayacağımı söylemiş olmalı, çünkü onunla birlikteydim."

"Adı ne?" diye sordu Connell.

Hillerod yüzünü kaşıdı, ona ters ters baktı ama Connell, sanki pek de ilginç olmayan bir böceği inceleyen bir bcekbilimciymiş gibi sakin sakin baktı. "Abby Weed," dedi sonunda.

"Nerede yaşıyor?"

Hillerod omuz silkti. "Adresi bilmiyorum, sadece oraya nasıl gidileceğini biliyorum. Ama onu üniversiteden alabilirsiniz."

"niversitede mi alışıyor?" Lucas sordu.

"O bir profesör," dedi. "Güzel sanatlar alanında. O bir ressam."

Lucas gözlerini deviren Connell'a baktı. "Orada kiminleydin? Kitapçıda mı?"

Hillerod, "Orada kimseyle birlikte değildim," dedi.
"Bisikletimle ilgili bir kitap almak için içeri girdim, eğer varsa, ki yoktu."

"Orada ne kadar kaldın?" Hillerod

omuz silkti. "Bir saat."

Lucas, "Ellerinde olmayan bir kitabı aramak için çok uzun bir süre," dedi.

"Kitabı aramak için sadece beş dakika harcadım. Sonra Abby'nin bana baktığını gördüm ve ona biraz saçmalamak için etrafta takıldım. Büyük bir..."
Connell'a baktı. "Farlar."

"Seninle eve mi gitti?" Connell söyledi.

"Onun evine gittik."

"Geceyi burada mı geçirdin?"

"Kahretsin, yaklaşık dört gece geçirdim," dedi Hillerod küçük bir gülümsemeyle, Connell ile konuşurken. "Ne zaman yataktan kalkmaya çalışsam onu sikime asılmış buluyordum..." Gülümsemesi kayboldu ve Lucas'a baktı. "Siktiğimin polisi," dedi. "O lanet polis beni seçti, değil mi?"

"Ne polisi?"

"Dükkandaki polis."

Lucas uzun bir süre ona baktıktan sonra, "Elinde 666 rakamı var," dedi.

Hillerod dövmeye baktı ve başını salladı. "Kahretsin, bunun aptalca olduğunu biliyordum, lanet 666. Herkes yaptırıyordu. İnsanlara polislerin bunları bize karşı kullanacağını söyledim."

"Mağazada buna benzeyen birini gördünüz mü?" Connell sordu. Kadın ona kompoziti uzattı.

Hillerod mektubu inceledi, sonra merakla Connell'dan Lucas'a, Bich'ten Capella'ya baktı. "Şey. Değil başka biri. Hatırladığım kadarıyla değil."

"Ne? Ne demek başka biri?" Lucas sordu.

Omuz silkti. "Bilmen gerekirdi. Senin polise benziyor."

"Polis mi?" Connell tekrar Lucas'a baktı. "Onun polis olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bana bakışı. O bir polisti, tamam. Önce elime, sonra bana, sonra da elime baktı. Ne olduğunu biliyordu."

Lucas, "Bir dolandırıcılık olabilir," dedi.

Hillerod bunu düşündü ve sonra, "Evet. Olabilirdi, sanırım. Ama ben onun bir polis olduğunu hissettim."

Connell, "Ve bu resimdeki gibi görünüyordu," dedi.

"Evet. Tam olarak doğru değil, sanmıyorum. Çok iyi hatırlayamıyorum ama sakalı yanlış," dedi çizimi inceleyerek. "Ve ağzında da bir yanlışlık var. Ve adamın saçı daha düzdü. Ama çoğunlukla buna benziyor."

"Polis," dedi Lucas. "Evet.

Polis."

"Sonofagun," dedi Connell acı acı. Bir su çeşmesinin yanında durdular, ofis avukatları ve sekreterler etraflarından akıyordu. "Polis yine ortaya çıktı. Davenport, ona inanıyorum." Koridorun sonunda, Hillerod'un beklediği Bich'in ofisini işaret etti. "Bunu kışından uydurduğuna inanamıyorum. Yeterince zeki değil."

"Henüz paniğe kapılma," dedi Lucas. "Hâlâ yapmamız gereken bazı laboratuvar çalışmaları var. Bıçak elimizde."

"Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki... St. Paul polisinin bu işin dışında olduğundan emin miyiz?"

"Aziz Paul öyle olduğunu söylüyor."

"Böyle bir konuda bir adamı korumalarına imkân yok," dedi, tam olarak soru haline getirmeden.

"Asla," diye kabul etti Lucas. "Adamlarından biriyle konuştum ve onu oldukça iyi çalıştırmışlar."

"Lanet olsun," dedi Connell. Başını iki yana salladı. "Başa dönüyoruz."

Arabayı Connell kullanıyordu: Porsche'yi o idare etmek istiyordu. Eyaletler arası yola çıkarken, güneş ufka doğru alçalırken, ön cam yol kenarındaki hendeklerden gelen milyonlarca böcek tarafından yağlanmışken, "George Beneteau şaşırtıcı derecede profesyoneldi. Yani, bir ilçe şerifi için."

Lucas bir dakika boyunca yol aldıktan sonra, "Senin hakkında sorular sordu. Medeni durumunu falan."

"Ne?"

Lucas ona sıırttı ve kızardı. "Dedi ki..." Lucas, Beneteau'da olmayan bir aksanla, " 'Çok güzel bir kadın,' dedi. "

"Bana yalan söylüyorsun, Davenport."

"Tanrı şahidim olsun," dedi Lucas. Bir dakika sonra, "Telefon numaranı istedi," dedi.

"Bunu ona sen mi verdin?"

Lucas, "Ne yapacağımı bilemedim Meagan. Ona hasta olduğunu mu söylesem, ne yapsam bilemedim. Ben de... evet, ona verdim."

"Ona hasta olduğumu söylemedin mi?" "Hayır. Söylemedim."

Bir dakika daha sessizlik içinde yollarına devam ettiler ve sonra Connell ağlamaya başladı. Gözleri açık, başı yukarıda, iri elleri direksiyonda hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı, nefesi göğsünde yırtılıyor, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Lucas bir şeyler söylemeye başladı, kelimeler arıyordu ama Connell sadece başını salladı ve yoluna devam etti.

Bölüm 18

Evan Hart bir eli cebinde, sesi alçak ve endişeli bir şekilde duruyordu. Sırtı balkona dönüktü, bu yüzden karanlık meydanda çerçevelenmişti; mavi bir takım elbise ve muhafazakâr çizgili bir gömlek giymişti ve sol elinde kare bir viski bardağı taşıyordu. Kravatını çıkarmış ve cebine sokmuştu. Sara ceketinin cebinin kapağının altından kravatın ucunun dışarı çıktığını görebiliyordu. "Polisle konuştun mu?"

Başını iki yana salladı. "Onlara ne söyleyeceğimi bilmiyorum." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve

Sanki üşüyormuş gibi elleriyle trisepslerini tutuyordu. "Sanki bir hayalet varmış gibi," dedi. "Birini hissediyorum ama hiçbir şey görmedim. Hırsızlık yaptım ve o zamandan beri hiçbir şey olmadı. Bunun paranoya olduğunu söylerler- Hırsızlığın getirdiği paranoya. Ve bana patronluk taslanmasından nefret ederim."

"Paranoya konusunda haklı olabilirler. Paranoyak değilseniz iyi bir tüccar olamazsınız," dedi Hart. Johnnie Walker Black'i yudumladı.

"Çünkü birileri seni yakalamaya çalışıyor," diyerek eski Wall Street şakasını tamamladı. Ön odayı geçip ona doğru ilerledi. Kadehinde votka martini ve üç zeytin vardı. Balkona, caddenin karşısındaki binanın üzerinden parka doğru baktı. "Doğruyu söylemek gerekirse, biraz korkuyorum. Sokağın hemen karşısında bir kadın öldürüldü, ve yanındaki adam hala komada. Bu sadece birkaç gün önceydi, benim soygunumdan birkaç gün sonra. Henüz kimseyi yakalayamadılar. Çete çocukları. Burada hiç çete çocuğu görmedim. Güvenli olması gerekiyordu. Eskiden akşamları gölün etrafında yürürdüm ama artık bıraktım."

Hart'ın yüzü yine ciddiydi. Uzandı ve iki parmağının ucuyla kızın kolunu hafifçe okşadı.

Dokun. "Belki de buradan taşınmayı düşünmelisin."

"Bir kira kontratım var," dedi Sara, balkondan uzaklaşıp ona doğru. "Ve daire çalışmak için gerçekten kullanışlı. Ve güvenli olmalı. Güvenli zaten. Kilitleri değiştirdim, çelik bir kapım var. Bilmiyorum..."

Hart balkona çıktı, dışarı baktı, sırtı ona dönüktü. Onu sinirlendirip sinirlendirmediğini merak etti. "Burası güzel bir mahalle. Ve sanırım hiçbir yer tamamen güvenli değil. Artık değil."

Bir an sessizlik oldu ve sonra "Seni sinirlendiriyor muyum?" diye sordu.

Döndü, yüzünde zayıf, yavaş yavaş ölmekte olan bir gülümseme vardı. "Evet, biraz."

"Neden?"

Omuz silkti. "Senden çok hoşlanıyorum. Sen çok çekici. Bilmiyorum, bu konuda pek iyi değilim."

"Garip bir durum," dedi. "Bak, neden gelip oturmuyorsun, ben de başımı omzuna koyarım ve oradan devam ederiz."

Tekrar omuz silkti. "Pekâlâ." Bardağını bıraktı, odayı geçti, hızla oturdu, kolunu onun omzuna doladı ve kadın başını onun göğsüne yasladı.

"Şimdi, bu kötü mü?" diye sordu ve aniden bir kıkırdamaya başladı.

"Hayır, bu hiç de kötü değil," dedi Evan. Sesi gergindi ama kendini adanmış hissediyordu ve kız ona gülümsemek için başını kaldırdığında onu öptü.

Kendini iyi hissediyordu. Yılda yüz otuz bin dolar kazanıyor, Paris, Meksika ve Monako'da tatiller yapıyordu; tanıdığı en sert kadındı.

Ama bir göğüs... mükemmel hissettirdi. İçine sokuldu.

Koop klima muhafazasının kenarına tutunup kendini yukarı çekti ve Jensen'ı kanepede bir adamla birlikte gördü, yüzünü yukarı çevirdiğini ve adamın onu öptüğünü gördü.

"Oh, sik beni," dedi yüksek sesle. "Oh, sik beni," ve dünyasının sarsıldığını hissetti.

Sokağın karşısındaki adam elini Jensen'ın beline koydu, sonra birkaç santim yukarı, göğsünün altına götürdü. Koop adamı tanıdığını sandı, sonra

televizyonda, eski bir filmde onun gibi birini gördüğünü fark etti. Henry Fonda, işte buydu; Henry Fonda, gençken. "Orospu çocuğu..."

Koop hiç düşünmeden ayağa kalktı, eli dürbünü tutuyordu, oturma odasındaki kanepede ona doğru zıplıyordu. Yüzleri birbirine kilitlenmişti ve adam kesinlikle bir şeyler hissediyordu. Kendini hatırlayan Koop çömeldi ve yüzüne tırmanan sıcaklığı hissetti. Yere baktı ve yumruğunu çelik muhafazaya vurdu; ve o zamandan beri -ne zaman? hiç? - ilk kez duygusal acı olabilecek bir şey hissetti. Bunu nasıl yapabilmmişti? Bu doğru değildi, o onundu...

Sara'nın dairesine doğru baktı. Şimdi konuşuyorlardı, biraz geri çekilmişlerdi. Sonra başını onun omzuna eğdi ve bu neredeyse öpücükten daha kötüydü. Koop dürbünü onlara doğrulttu ve o kadar sert izledi ki başı ağrımaya başladı. Tanrım, umarım sevişmiyorlardır. Lütfen, yapmayın. Lütfen.

Tekrar öpüştüler ve bu kez adamın eli Jensen'ın göğsünü kavradı, tuttu. Koop acı içinde omzunun üzerinde yuvarlandı ve başka tarafa baktı, yüze kadar sayana kadar arkasına bakmamaya karar verdi. Belki geçirdi. Bir, iki, üç diye saydı,

dört, beş ve otuz sekize ulaştığında dayanamadı ve takla attı.

Adam ayaktaydı.

Ona bir şey söylemişti; ruhuna bir sevinç dalgası yayıldı. Söylemiş olmalı. Tanrı aşkına, onu dışarı atmaya hazırlanıyordu. Yoksa neden dursun ki; Tanrım, onu kanepeye yatırmıştı. Tanrı aşkına, kızın elindeydi. Sonra adam bir bardak aldı ve ona baktı, bir şeyler söyledi ve kadın başını geriye attı ve Güldü.

Hayır. Bu iyi görünmüyordu.

Sonra ayağa kalktı, ona doğru yürüdü. İki parmağını gömleğinin düğmeleri arasına soktu, bir şeyler söyledi -Koop dudak okuma yeteneği için hayatını ipotek edebilirdi- sonra parmak uçlarında durdu ve onu tekrar öptü, bu sefer hızlıca ve uzaklaştı, bir gazete aldı ve ona salladı, başka bir şey söyledi.

Beş dakika daha konuştular, ikisi de ayakta durmuş, birbirlerinin etrafında dönüyorlardı. Sara Jensen ona dokunmaya devam etti. Onun dokunuşu Koop için ateş gibiydi. Kadın adama dokunduğunda Koop bunu adamın kolunda, göğsünde hissedebiliyordu.

Sonra adam kapıya doğru ilerledi. Gidiyordu. İkisi de hala gülümsüyordu.

Kapıda kız ona doğru adım attı, yüzü yukarı kalktı ve Koop tekrar yuvarlandı, izlemeyi reddederek saymaya başladı: bir, iki, üç, dört, beş. Geri dönmeden önce hızlı hızlı sayarak ancak on beşe ulaşabildi.

Kız hâlâ adamın kollarındaydı ve adam onu kapıya doğru itmişti. Tanrım.

Onu almalıyım. Onu şimdi almalıyım.

Dürtü bir çekiç gibiydi. Şerefsizin bağırsaklarını araba yolunda deşecekti. Koop'un kadınıyla uğraşıyordu.

Ama Koop oyalandı, adam kapıdan çıkana kadar ayrılmak istemedi. Sonunda ayrıldılar ve Koop yarı çömelerek onun gitmesini bekledi. Jensen onun elini tutuyordu. Gitmesini istemiyordu. Onu çekiştiriyordu.

"Saksocu..." diye düşündü ve yüksek sesle konuştuğunu fark etti. Tekrar söyledi: "Saksocu, kes şu lanet kalbini, adamım, kes şu lanet..."

Ve çatı giriş kapısı açıldı. Bir ışık şaftı, şok edici, kör edici, çatı boyunca kırıldı ve

klimanın gövdesine tırmandı. Koop düzleşti, gerildi, savaşımaya hazırdı, kaçmaya hazırdı.

Sesler birbirini kesiyordu, on adım ötede. Kapı itilerek açılıp sonra kendi ağırlığıyla kapandığında keskin bir tıkırtı ve patlama sesi duyuldu.

Polisler.

"Çabuk olmalıyım." Polis değil. Bir kadın sesi.

Erkek sesi. "Çabuk olacak, buna söz verebilirim, beni o kadar ateşlendirdin ki tutamıyorum."

Kadın sesi: "Ya Kari pedi ararsa?"

"Yapmayacak, kamp yapmakla ilgilenmiyor... hadi, şu klimanın arkasına gidelim. Hadi."

Kadın kıkırdadı ve Koop çakıllı çatıdan gelen tıkırtıları ve çakılların üzerine serilen plastik bir hasırın sesini duydu. Koop yana, kanalın yanından Jensen'in binasına doğru baktı.

Adama tekrar veda öpücüğü veriyordu, açık kapıda parmak uçlarında duruyordu, adamın eli onun altındaydı beline, neredeyse kığına.

Aşağıda, bir metre ötede adam şöyle diyordu: "Şunları alayım, şunları alayım... Oh, Tanrım, bunlar harika görünüyor..."

Ve kadın: "Oğlum, ya Kari ve Bob bizi şimdi görebilseydi... Oh, Tanrım..."

Sokağın karşısında, Jensen kapıyı iterek kapatıyordu. Kapıya yaslanmıştı, başı arkaya eğikti, yüzünde tuhaf, gevşek bir ifade vardı, tam olarak gülümseme sayılmazdı.

Kadın: "Yırtma, yırtma..."

Adam: "Tanrım, ıslaksın, ateşli küçük bir sürtüksün..."

Öfkeden gözü dönmüş, kalbi bir triphammer gibi çarpan Koop bir fare kadar sessiz yatıyor ama gittikçe daha da öfkeleniyordu. Aşağı atlamayı düşündü. ikisini de alarak.

Bu fikri ilk geldiği anda reddetti. Bu binada zaten bir kadın ölmüştü ve bir adam da komadaydı. Eğer iki kişi daha ölürse, polisler burada bir şeyler olduğunu anlayacaktı. Asla ayağa kalkamazdı.

Ayrıca, elindeki tek şey bıçağıydı. İkisini de alamayabilirdi ve adamı göremiyordu. Eğer adam büyük ve sert biriye, biraz zaman alabilir, çok gürültü çıkarabilirdi.

Koop dudağını ısırarak sevişmeyi dinledi. Kadın çığlık atma eğilimindeydi, ama bu çığlık

Kulağa sahte geliyordu. Adam, "Kaşıma," dedi, kadın da, "Elimde değil," dedi ve Koop, "Tanrım," diye düşündü.

Ve Sara Jensen'ın sevgilisi kaçıyordu. Gitmesine izin vermek daha iyiydi... lanet olsun.

Başını Jensen'ın dairesine çevirdi. Jensen banyoya girdi ve kapıyı kapattı. Onu izlediğinden bunu yaptığında bir süre içeride kalacağını biliyordu. Koop sırt üstü yattı ve yıldızlara baktı, altındaki çatıda oturan çifti dinledi. Lanet olsun.

Erkek sesi: "Bu şekilde yapmama izin ver, hadi..."

Kadın: "Tanrım, Bob ne yaptığımı bilseydi..." Bölüm

19

Lucas sabah geldiğinde Greave ayaklarını masasına uzatmış, telefonla konuşuyordu. Anderson yaklaşıp, "Madison'daki bir cinayet masası elemanı Abby Weed adında biriyle görüşmüş. Joe Hillerod'la bir kitapçada tanıştığını doğrulamış. Tarihi hatırlamıyor ama tartışmayı hatırlıyor ve bu doğru bir tartışmaymış. Geceyi onunla geçirdiğini ve sorgulandığı için mutsuz olduğunu söyledi."

"Lanet olsun," dedi Lucas. Bunu hiç heyecanlanmadan söylemişti. Hillerod kendini iyi hissetmiyordu ve fazla bir şey beklemiyordu. "Meagan Connell'i gördün mü?"

Anderson başını salladı ama Greave hâlâ telefondaydı, parmağını kaldırıp birkaç kelime daha söyledi, sonra avucuyla ağızlığı kapattı. "Aradı, hasta olduğunu söyledi. Daha sonra gelecek," dedi. Tekrar telefona döndü.

Hasta. Lucas bir gece önce onu terk ettiğinde Connell depresyona girmişti. Lucas onu terk ettiğinde Gitmek istemişti, ona eve gelmesini, geceyi misafir odasında geçirmesini önermişti ama o iyi olduğunu söylemişti.

"Beneteau'nun seni sorduğunu söylememeliydim," dedi Lucas.

Onun kolunu yakaladı. "Lucas, doğru olanı yaptın. Son bir yılda başıma gelen en güzel şeylerden biri bu." Ama gözleri tarif edilemeyecek kadar hüzünlüydü ve adam arkasını dönmek zorunda kalmıştı.

Greave ahizeyi kancaya bıraktı ve içini çekti. "Seks geçmişinde ne kadar ilerledin?" Lucas sordu.

"Çok uzak değil." Greave gözlerini kaçırdı. "Doğruyu söylemek gerekirse, daha yeni başlamıştım. Belki de

dairemde bir şey var."

"Lanet olsun Bob, unut şu lanet daireyi."

Lucas sesinin sert olduğunu söyledi. "Bunlara ihtiyacımız var. ve dava hakkında düşünen olabildiğince çok insana ihtiyacımız var."

Greave ayağa kalktı, kendini bir köpek gibi silkeledi. Lucas'tan biraz daha kısaydı, yüz hatları biraz daha inceydi. "Lucas, yapamam. Deniyorum ama yapamıyorum. Bir kâbus gibi. Yemin ederim, dün gece bir külah dondurma yerken acaba dondurmasına zehir mi kattılar diye düşünmeye başladım." Lucas sadece ona baktı,

Greave bir dakika sonra başını salladı ve "Elbette yapmadılar," dedi.

İkisi de aynı anda "Toksikoloji yok." dedi.

Jan Reed, Lucas'ı ofisinde buldu. Harika gözleri vardı, diye düşündü. İtalyan gözleri. Onların içine düşebilirdiniz, hiç sorun olmazdı. Hızlı bir erkek mini vizyonu vardı: Reed yatakta, yastık omuzlarının altında, başı arkada, orgazma yarım santim kalmış. Son anda başını kaldırıyor, gözleri açılıyor, onun farkında olması evrendeki en seksi şey...

"Hiçbir şey," dedi telaşla. "Hiçbir şey."

"Peki ya Wisconsin'deki o baskında yakaladığınız insanlar?" Bir iğne ucu kadar

Gözlerinde eğlence vardı. Onun üzerindeki etkisini biliyordu.

Ve baskından haberi vardı. "Alakasız bir dava ama iyi bir hikâye," diye yalan söyledi Lucas. Saçmaladı: "Tohumlar adında bir grup insan - eskiden Wisconsin'in kuzeybatısında Kötü Tohumlar adında bir motosiklet çetesi vardı ve bir suç örgütüne dönüştüler. Polisler buna Hayseed Mafyası diyor. Her neyse, bunlar banliyölerdeki silah dükkanlarını soyan adamlar. Silahların çoğunu geri aldık."

"Bu ilginç," dedi. Defterine bir not aldı, sonra kaleminin silgi ucunu dişlerine dayadı, dalgın, erotik bir şekilde. Televizyon fikrine kafayı takmaya başlamıştı. Lucas, spiker kadınlar ve oral seks, diye düşündü. "Silah meselesi şu anda çok sıcak..." Arada bir duraksıyor, konuşmada bir boşluk bırakıyor, sanki onu bu boşluğu doldurmaya davet ediyordu.

Şimdi durakladı ve Lucas, "Reed bir İngiliz ismi, değil mi?" dedi.

"Evet, baba tarafından İngiliz olurdum" dedi. "Neden?"

"Düşünüyordum da," dedi Lucas. "Harika İtalyan gözlerin var, biliyor musun?"

Gülümsedi ve üst dişiyle alt dudağını yakalayarak, "Teşekkür ederim..." dedi.

Kadın çıktığında Lucas da onunla birlikte kapıya gitti. Kız ondan biraz daha yavaş ilerledi ve Lucas kendini neredeyse onun üstünde, onu dışarı çıkarırken buldu. Güzel kokuyordu, diye düşündü. Koridorda onu izledi. O bir atlet olamazdı. Yumuşak ve pürüzsüzdü. İzleyip izlemediğini görmek için köşeden döndü ve tam o anda, döndüğünde ve birbirlerine hiç benzememelerine rağmen, ona Weather'ı hatırlattı.

Günün geri kalanı kâğıtlar, eski raporlar ve varsayımlardan oluşan bir çöplüktü. Connell ikiden sonra her zamankinden daha da solgun bir halde içeri girdi ve bilgisayarlar üzerinde çalıştığını söyledi. Lucas ona Abby Weed'le yaptığı görüşmeden bahsetti. Connell başını salladı: "Onları çoktan silmiştim. Hillerod'ları vurmak sadece o gün için yaptığımız iyi bir şeydi."

"Nasıl hissediyorsun?"

"Hasta," dedi. Sonra çabucak: "Dün geceden değil. Büyük olaydan. Geri geliyor."

"Tanrım, Meagan..."

"Öyle olacağını biliyordum," dedi. "Dinle, Anderson'la konuşacağım ve Greave'e şu konularda yardım etmeye başlayacağım

geçmişleri. Aklıma başka bir şey gelmiyor."

Gitti ama on saniye sonra geri geldi. "Onu yakalamalıyız, Lucas. Bu hafta ya da gelecek hafta."

"Bilmiyorum..."

"Bu turda bu kadar zamanım var... ve bir sonraki tur daha da kısa olacak."

Lucas eve erken döndüğünde Weather'ı kanepede, bacakları altında kıvrılmış, Hırsız Gelin'i okurken buldu.

"Çıkmaz sokak mı?"

"Öyle görünüyor," dedi Lucas. "Madison'daki kadın Joe Hillerod'un hikâyesini doğruladı. Kâğıtlara bakmaya geri döndük."

"Çok kötü. Kulağa tam bir pislik gibi geliyor."

Lucas, "Zaten silahlar konusunda elimizde o var," dedi. "Tüfeklerin çoğuyla o ilgilenmiş ve kimlik tespit elemanları iyi parmak izleri almış. Kamyonetinde cıvata kesikleri ve bir levye buldular.

Wayzata'daki bir silah dükkanının kapısındaki işaretlerle eşleştirdi."

"Peki geriye ne kaldı? Cinayet davası mı?"

"Tanrım, bilmiyorum. Ama bir şeyler hareket ediyor gibi hissediyorum."

Lucas akşamın geç saatlerini çalışma odasında Anderson'ın dava hakkındaki kitabını inceleyerek geçirdi; Greave'in tamamladığı tarihçelerle birlikte herkesin getirdiği tüm kâğıtları. Weather pamuklu geceliğiyle kapıya geldi ve "Yatağa girdiğinde daha sessiz ol. Yarın ağır bir işim var."

"Evet." Gazeteden başını kaldırdı, saçları dağınıktı, cesareti kırılmıştı. "Tanrım, biliyor musun, burada çok fazla şey var ve bunların çoğu saçmalık. Bu dosyadaki şeyleri araştırmak için dört yıl harcayabilirsin ve hiçbir şey öğrenemezsin."

Gülümsedi ve yanına gelip saçlarını okşayarak tekrar yerine oturttu ve bir kolunu sırtına dolayarak onu kendine çekti, böylece başını göğüslerinin arasına yaslayabilecekti. Bunda hayvani bir şey vardı: çok iyi ve çok doğal hissettiriyordu. Tıpkı anne gibi. "Onu yakalayacaksın," dedi kadın.

Bir saat sonra Anderson'ın sağırılarla ilgili notu üzerinde kafa yoruyordu. Kulağa her şey doğru geliyordu: sakallı bir adam, bir kamyonetle kitapçıya gidiyordu. Ruhsatı nasıl bu kadar berbat etmişlerdi? Saatine baktı: Saat birdi, aramak için çok geçti.

St. Paul'daki herhangi biri. Sandalyesinde arkasına yaslandı ve

gözlerini kapattı. Belki bir şeyler zihninin yüzeyine çıkabilirdi...

Bölüm 20

Koop bir çuval Taco Bell yumuşak tacos'u çatıya getirdi, çuvalı klima muhafazasının üstüne fırlattı ve arkasından kendini yukarı çekti. Sara Jensen'in penceresinden bakarsa onu görebileceği kadar ışık vardı, bu yüzden egzoz deliğinin arkasına gelene kadar muhafazanın üzerinden ördek yürüyüşüyle geçti.

Tacoları bir kenara bırakıp Kowa dürbününü kanvas kutusundan çıkardı ve daireyi gözden geçirdi. Sarışın adam neredeydi? Geri dönmüş müydü? Kalbi korkudan buz kesmişti...

Her iki odanın perdeleri de her zamanki gibi açıktı. Sara Jensen görünürde yoktu. Banyo kapısı kapalıydı.

O an için tatmin olan Koop havalandırmanın arkasına yerleşti, tacoları açıp mideye indirdi. Ceketine ekşi krema damlattı: Kahretsin. Ekşi kremayı bir peçeteyle sildi ama yağ lekesi kalacaktı. Peçeteyi muhafazanın kenarına fırlattı, sonra bunu yapmamalıyım diye düşündü ve gitmeden önce almak için aklına bir not düştü.

O geldikten on dakika sonra Sara Jensen banyodan aceleyle çıktı. Çırılçıplaktı ve vücudunun verdiği heyecan bir elektrik akımı gibi, bir hız çarpması gibi adamın içinden geçti. Tuvalet masasına oturup makyajını yapmaya başladığında dürbünü ona doğrulttu. Bunu, gözlerinin altındaki özenli çalışmayı, kirpiklerinin rötuşunu, dolgun dudaklarının duyusal boyamasını görmekten zevk alıyordu. Onun dudaklarını hayal ediyordu...

Ve onun çıplak sırtını seyretmeye bayılıyordu. Düzgün biçimli omuzları, yuvarlak p o p o s u n u n üstünden ensesine kadar uzanan omurgasının dalgalanması vardı. Teni ince ve berraktı; sol kürek kemiğinde küçük, koyu renkli bir ben vardı, uzun, soluk boynu...

Ayağa kalktı, ona doğru döndü, yüzü niyetliydi, göğüsleri sallanıyordu, muhteşem kasık bölgesi...

Şifonyerini karıştırdı, neye bakıyordu?

İç çamaşırı mı? Bir külot giydi, çıkardı, geri fırlattı, çok daha kısa bir külot giydi, aynada kendine baktı. Tekrar baktı, geri çekildi, pantolonunun alt lastiğini kalçalarından çekti, geri çekilmesine izin verdi, poposuna bakmak için döndü.

Ve Koop endişelenmeye başladı.

Pantolonla uyumlu bir sutyen buldu, belki de balenli bir sutyen: onu yukarı itiyor gibiydi. Aslında buna ihtiyacı yoktu, diye düşündü, ama iyi görünüyordu. Tekrar döndü, kendine baktı, pantolonunun paçasındaki lastiği tekrar kopardı.

Poz ver.

Kendinden memnundu.

"Ne yapıyorsun Sara?" Koop sordu. Dürbünle onu takip etti. "Ne yapıyorsun lan sen?"

Bir dolaba girdi ve e l i n d e koyu mavi ya da siyah, sade, koyu renk bir elbiseyle geri çıktı. Elbiseyi göğüslerine doğru tuttu, aynaya baktı, başını kendine doğru salladı ve dolaba geri döndü. Mavi bir kot pantolon ve beyaz bir bluzla geri döndü, onları havaya kaldırdı, giydi, gömleği içine soktu. Kendine baktı, aynada yüzünü buruşturdu, başını salladı, dolaba geri döndü, elbiseyle çıktı. Kot pantolonunu çıkardı, onun için tekrar soyundu, onu heyecanlandırdı. Elbiseyi aldı, başının üzerine çekti, düzeltti.

"Dışarı mı çıkıyorsun, Sara?"

Aynaya bir kez daha baktı, bir eli poposundaydı, sonra elbiseyi çıkardı, yatağa attı ve düşünceli bir şekilde çekmeceli dolabına baktı. Yürüdü

sandığa gitti, alt çekmeceyi açtı ve soluk mavi pamuklu bir eşofman takımı çıkardı. Üzerine geçirdi, eşofmanın kollarını yukarı itti, aynaya geri döndü. Eşofman üstünü çıkardı, sütyenini çıkardı, eşofman üstünü tekrar giydi.

Koop kaşlarını çattı. Eşofman mı?

Elbise sade ama zarıftı. Kot pantolon rahattı ama şehirdeki çoğu yerde giyilebilirdi. Ama eşofman? Belki de sadece bir şeyler deniyordu. Ama eğer öyleyse, neden banyoda o kadar zaman geçirmişti? Neden bu aciliyet hissi?

Koop arkasını dönüp kanalın arkasına geçti, bir Camel yaktı, sonra dizlerinin üzerine çöküp pencereden geriye baktı. Aynanın önünde durmuş, elleriyle saçlarını savuruyordu. Geriye doğru fırçalıyordu: gündüz yapısını bozuyordu.

Huh.

Birden durdu, sonra aynaya doğru eğildi, saçlarına son bir fiske vurdu, sonra aceleyle -bir kez sıçradı- yatak odasından çıkıp ön odaya, kapıya gitti. Yüzünde bir gülümsemeyle bir şeyler söyledi, sonra kapıyı açtı.

Lanet olsun.

Sarışın adam oradaydı. Üzerinde bir çene vardı, çenesinde bir gamze olan bir popo. Kot pantolon giyyordu.

ve kanvas bir tişört giymiş, en az kendisi kadar dağınık görünüyordu. Adamdan bir adım geri çekildi, neredeyse reverans yapacakmış gibi eşofmanının bir parçasını bacağından çıkardı.

Butt-chin güldü, içeri girdi ve sanki onu yanağından öpecekmiş gibi öne doğru eğildi, sonra öpücük ateşlendi ve koridor kapısı arkalarında hâlâ açıkken birbirlerinin kollarında öylece durdular. Koop yarı eğik bir şekilde ayağı kalktı ve elli metrelik havada başka bir adamın kollarındaki gerçek aşkına baktı. Yüksek sesle inledi ve sigarasını onlara, pencereye doğru fırlattı. Onu hiç görmediler. Çok meşguldüler.

"Orospu çocukları..."

Dışarı çıkmadılar. Koop kanepeye geçmelerini acı içinde izledi. Birden kızın neden kot pantolonu reddettiğini ve elbise ile eşofman arasında bocaladığını anladı: erişim.

Bir erkek ellerini dar bir kot pantolonun içine sokamaz, evlat. Bir sürü ön hazırlık olmadan olmaz. Eşofmanla, hiçbir engel yoktu. Ellerini içeri sokmakta sorun yok. Ve Blondy'ninkiler de oradaydı, Sara'nın bol eşofmanının altında.

Sara onun dokunuşu altında kıvranıyordu. Yatak odasına gitmeden önce.

Blondy gece kaldı.

Koop da öyle, klimanın havalandırma deliğinin arkasına büzülmüş, bilinçten bilinçsizliğe geçiyordu -tam olarak uyku değil, ama başka bir şey, koma gibi bir şey.

Şafağa doğru, üzerinde sadece hafif bir ceket varken çok üşümüştü. Hareket ettiğinde canı acıyordu. Saat dört buçuk civarında yıldızlar solmaya başladı.

Güneş kusursuz mavi bir gökyüzüne yükseldi ve kalbi taşa dönmüş olan Koop'un üzerine parladı.

Hissetti: göğsünde bir kaya. Ve hiç merhamet yoktu.

Sara Jensen'in odasında herhangi bir hareket olması için ışıktaki bir saatten fazla beklemesi gerekti.

Daire. Önce kadın uyandı, yuvarlandı ve diğer taraftaki yumruya bir şeyler söyledi. Sonra adam bir şeyler söyledi -Koop öyle olduğunu düşündü- ve kadın onun arkasına geçti, ikisi de yan yatmış, konuşuyorlardı.

İki ya da üç dakika sonra Blondy esneye esneye kalktı.

Sırtını Koop'a dönerek yatağa çıplak bir şekilde oturdu, sonra birden battaniyeleri kapı.

Sara oradaydı, en az kendisi kadar çıplaktı ve onun üzerine yığıldı, başı Sara'nın göğüslerinin arasındaydı.

Koop

arkasını döndü, gözlerini kapadı. Sadece izleyemedi.

Ve izlemeden edemedi. Arkasını döndü. Blondy, Sara Jensen'ın meme uçlarından birini kemiriyordu ve Sara sırtı kavisli, elleri onun saçlarında, her saniyesinden zevk alıyordu. Koop'un yüreğindeki taş parçalanmaya, yerini soğuk, bastırılmaz bir öfkeye bırakmaya başladı. Kahrolası fahişe başka bir adamla uğraşıyordu. Kahrolası fahişe...

Ama yine de onu

seviyordu. Kendine engel

olamadı.

Ve onu yatakta düz bir şekilde itip dilini göğsünden göbeğine doğru takip etmesini izlemekten kendini alamadı...

Sarışın adam nihayet saat yedide gitti.

Koop bundan çok önce düşünmeyi bırakmıştı. Bir saat boyunca bıçağı elinde, öylece bekledi. Arada sırada sanki tıraş oluyormuş gibi bıçağı yüzünde, sakalının üzerinde gezdiriyordu. Aslında bıçağın içindeki çelikle uyum sağlamaya başlamıştı.

Kapı Blondy'nin arkasından kapandığında Koop, Sara Jensen'ı neredeyse hiç düşünmedi. Onun için zaman olacaktı.

Daha sonra. Arkasını döndü ve işe hazırlanmak için aceleyle yatak odasına döndü.

Gözlüklerini ve çıtçıtli şapkasını takan Koop klima muhafazasından uçu. Çatıdan içeri dalmadan önce apartman koridorunu kontrol edebilecek kadar kontrolü vardı; koridorda asansöre bakan bir adam duruyordu. Koop küfretti ama adam aniden öne doğru bir adım attı ve kayboldu. Koop koridor boyunca koştu ve merdivenlere yöneldi.

Merdivenleri sanki düşüyormuş gibi, uzun dairesel bir hızla, basamakların ya da inişler, sadece sürekli bir düşüş, bacakları parlıyor, ayakkabıları betona bir makineli tüfek gibi çarpıyor.

En altta, merdiven kapısındaki pencereden lobiyi kontrol etti. Üç ya da dört kişi vardı ve asansör zili çaldı: daha fazlası geliyordu. Hayal kırıklığı içinde etrafına bakındı, sonra aşağı indi. Bir kat daha, bodruma. Ve arka kapıdan çıkan bir yangın çıkışı buldu. Arka kapıya varmadan hemen önce bir tabela gördü ve ilk kelimeleri okudu, YAPMAYIN, ve sonra geçti. Arkasında bir yerde bir alarm çaldı, King Kong'un telefonu gibi tiz bir sesle çalıyordu.

Resimler var mıydı? Bu olasılık beyinde bir an parladı ve sonra kayboldu. O endişelenirdi

daha sonra. Binada görülmemiş olması önemliydi. Blondy'yi sokakta yakalaması, bu daha da önemliydi.

Koop binanın arka tarafındaki ara sokaktan aşağıya, binanın etrafından koştu. Sokakta bir düzine insan vardı, iş kıyafetleri içinde, bazıları ona doğru geliyor, bazıları uzaklaşıyordu, evrak çantaları, cüzdanlar. Bir baston.

El yordamıyla cebini yokladı, yumruğunu bıçağa tekrar doladı. Yüzleri kontrol etti, tekrar kontrol etti. Blondy aralarında değildi. Hangi cehennemde...?

Koop şapkasını kafasında biraz daha aşağı çekti, iki tarafa da baktı, sonra Sara Jensen'in dairesinin girişine doğru yürümeye başladı.  oktan inmiş miydi? Yoksa yavaş mı iniyordu? Belki de kadın ona bir park kartı vermişti ve o da arabasını rampada bırakmıştı. Rampa çıkışına doğru direksiyonu kırdı, Gerçi adam bir Mercedes ya da Lexus'un içindeyse ne yapacaktı, bı aklayacak mıydı? Yapabileceğini düşündü.

Rampadan bir araba çıktı, içinde bir kadın sürücü vardı. Koop kapıya baktı ve onu gördü.

Blondy yeni çıkmıştı. Saçları ıslaktı, yüzü yumuşak ve doygundu. Kravatı, muhafazakâr bir ipekti,

gömleğinin yakasından çözülmüştü. Bir yağmurluk taşıyordu.

Koop ona saldırdı. Park rampasının girişinde başladı ve kaldırımdan aşağıya doğru fırladı. Düşünmüyordu, duymuyordu, hiçbir şey yapmıyordu: Blondy'den başka kimsenin farkında değildi.

Ağzından çıkan sesin farkında değildi, tam bir çığlık değildi, daha çok bir cırtlaktı, kötü frenlerin sesi...

Diğer insanların döndüğünü fark etmemişti.

Blondy onun geldiğini gördü.

Yüzündeki yumuşak ifade kayboldu, yerini önce şaşkın bir kaş çatmaya, sonra da Koop kapıyı kapatınca alarma bıraktı.

Koop, "Orospu çocuğu," diye bağırdı ve içeri girdi, bıçak yumruğundan fırladı, uzun kolu güçlü, yukarı doğru bir hamle yaptı. Ama Koop'un inanamayacağı kadar hızlı bir şekilde Blondy sağa adım attı, kolunu ve yağmurluğunu savurdu, Koop'u bileğinden yakaladı ve Koop'un eli Blondy'nin sol yanından geçti.

Çarpıştılar ve

İkisi de sendeledi: Adam görüldüğünden daha ağırdı ve daha formdaydı. Koop'un aklı çalışmaya başladı. Yine ani bir korku kıvılcımıyla sarsıldı. İşte buradaydı, sokaktaydı, tanımadığı bir adamın etrafında dönüyordu...

Koop tekrar bağırdı ve içeri girdi. Adamın çığlığını duyabiliyordu, "Bekle. Bekle!" diye bağırdığını duyabiliyordu ama sanki bir gölün karşı kıyısından geliyormuş gibi uzaklardan geliyordu. Bıçak kendi kendine çalışıyor gibiydi ve bu kez sarışını yakaladı, elini yakaladı ve Koop'un yüzüne kan sıçradı. İçeri girdi ve sonra sendeledi: vurulmuştu. Şaşırmıştı. Adam ona vurmuştu.

Tekrar içeri girdi ve Blondy geri çekilip savurmaya devam etti. Koop bu sefer hazırды, onu engelledi.

Ve onu yakaladım.

Gerçekten

yakaladım.

Bıçağın ucunun girdiğini ve çıktığını hissettim.

Sonra tekrar vuruldu, bu sefer kafasının arkasına. Döndü, bir adam daha oradaydı ve bir üçüncüsü de bir evrak çantasını sopa gibi sallayarak geliyordu.

Koop, Blondy'nin uzun bir iniltiyle arkasından yere düştüğünü hissetti; neredeyse vücuduna takılıyordu, evrak çantasından kaçtı, bıçağı yeni saldırgana savurdu, iskaladı, ikincisine, kafasına vurana sapladı, yine iskaladı.

Saldırganların ikisi de siyah saçlıydı. Biri gözlüklüydü, ikisinin de dişleri dökülmüştü ve gördüğü tek şey buydu: saç, gözlük, diş. Ve evrak çantası.

Blondy yerdeydi ve Koop tökezleyerek ona baktı, gömleğindeki kırmızı kanı gördü ve dördüncü bir adam ona bağırdı ve Koop koştu.

"Durdurun onu, durdurun onu..." diye bağırdıklarını duyabiliyordu. Park etmiş arabaların arasından caddenin karşısına doğru yanlamasına koştu. Kaldırımındaki bir kadın yolundan atladı. Yüzü bembeyazdı, korkmuştu; kırmızı bir kravatı, ona uygun bir şapkası ve iri at dişleri vardı ve sonra adam onu geçti.

Adamlardan biri onu tek başına iki yüz metre kadar kovaladı. Koop aniden durdu ve ona doğru koşmaya başladı, adam da dönüp kaçmaya başladı. Koop parka doğru geri koştu, parkın içine, ağaçların gölgelediği çimenli yollardan aşağı indi.

Koştı, burnundan kan fışkırıyordu, bıçak sanki sihirle elinde katlanıp cebinde kayboldu. Yüzünü sildi, şapkasını ve gözlüklerini çıkardı, yavaşça yürümeye başladı.

Ve gitmişti. 21.

Bölüm

Belediye binasının önündeki kaldırım televizyon minibüsleriyle doluydu. Bir şeyler olmuştu.

Lucas Porsche'yi bir rampaya bıraktı ve aceleyle geri döndü. Star-Tribune muhabiri, genç bir adam, kısa kesimli, elinde bir not defteriyle karşı yönden geliyordu. Lucas'a başıyla selam verdi ve kapıyı tuttu. "Davanla ilgili bir gelişme var mı?" diye sordu.

"Ciddi bir şey yok," dedi Lucas. "Neler oluyor?"

"Duymadın mı?" Buzz Cut sahte bir çift çekim yaptı.

"Ben de şimdi geliyordum," dedi Lucas.

"Göl kenarında saldırıya uğrayan çifti hatırlıyor musun, kadın ölmüştü?"

"Öyle mi?"

"Caddenin karşısında başka biri daha vuruldu. Dört saat önce. İlk olay yerinden otuz adım ötede," dedi Buzz Cut. "Seninle kafa bulmuyorum, Lucas: Ben de oradaydım. Otuz adım. Bu adam güpegündüz manyak gibi ortaya çıktı. Koca lanet sustalı bıçak. Sesi korku filmlerinden fırlamış gibiydi, yüzünde şapka vardı ve çığlık atıyordu. Ama herhangi bir çete değildi. Beyaza karşı beyazdı. Bıçaklanan adam bir avukat."

"Öldü mü?" Lucas sordu. Bir çentik gevşemişti: onun davası değildi.

"Henüz değil. Boku yedi. Bağırsaklarında bir bıçak var. Hâlâ ameliyathanede. Geceyi kız arkadaşıyla geçirdi ve ertesi sabah kapıdan çıktığında bu pislik ona saldırdı."

"Kocasını ya da eski kocası var mı?" Muhabir

"Bilmiyorum," dedi.

"Senin yerinde olsaydım sorardım," dedi Lucas.

Muhabir not defterini kaldırdı, defterin bir sayfasında anlaşılabilir karalamalar vardı. "Listedeki ilk soru," dedi. Sonra da "Oha" dedi.

Jan Reed koridorda uzanmış, görünüşe göre basın toplantısının başlamasını bekliyordu. Lucas'ı gördü ve çenesini kaldırıp gülümseyerek onlara doğru ilerledi, Muhabir dudaklarını kıpırdatmadan "Seni köpek" dedi.

"Ben değil," diye mırıldandı Lucas.

"Lucas," dedi, yürüyerek. Büyük gözler. Havuzlar. Elinin tersiyle ona dokundu ve "Bu işte var mısın?" dedi.

Lucas bunun için kendinden nefret ediyordu ama onun arkadaşlığının verdiği hazzın göğsünde gevşediğini hissedebiliyordu. "Merhaba. Hayır ama kulağa iyi bir şeymiş gibi geliyor." Maça çıkmak üzere olan bir basketbol oyuncusu gibi ayak parmaklarının üzerinde zıpladı.

Brifing odasına doğru baktı. "Şu anda oldukça dikkat çekici. Yerli malı olarak sonuçlanabilir."

"Diğerinin tam karşısında."

Başını salladı. "Açı bu. Onu iyi yapan da bu. Bunun yanı sıra, insanlar beyaz."

"Bu artık bir zorunluluk mu?" Buzz Cut sordu.

"Tabii ki hayır," dedi gülerek. Sonra sesi onu da komploya dahil ederek gizli seviyeye düştü. "Ama nasıl gittiğini biliyorsun."

Muhabirin kafa derisi pembeleşti ve "İçeri girsem iyi olacak" dedi.

"Onun nesi var?" diye sordu Lucas'ın gidişini izlerken. Lucas omuz silkti ve kadın, "Bir fincan kahve içmek için vaktin var mı? Basın toplantısından sonra?"

"Uhhmm," dedi Lucas ona bakarak. Kadın kesinlikle onun saatini kurmuştu. "Neden ofisime uğramıyorsun?" dedi.

"Tamam... ama kravatın, yakan dağılmış. İşte..."

Kadın adamın yakasını ve kravatını düzeltti, adam hiçbir sorun olmadığından emin olsa da bu hoşuna gitti ve kadının dokunuşunu koridorun sonuna kadar taşıdı.

Connell, Jan Reed ile mükemmel bir tezat oluşturuyordu: tost makinesi büyüklüğünde bir silah taşıyan ve ruju İlk Günah'ın bir tezahürü olarak gören iri yarı bir sarışın. Onu bekliyordu, gözlerinin altında koyu halkalar vardı.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyiyim. Hâlâ biraz sabah bulantısı var," diyerek hastalığı başından savdı. "Tarihleri okudun mu?"

"Evet. Fazla değil."

Kızgın görünüyordu: Lucas'a ya da Greave'e değil, belki kendine ya da dünyaya. "Bu sefer onu yakalayamayacağız, değil mi? Biz onu yakalamadan önce başka birini öldürmesi gerekecek."

"Tabii büyük bir mola vermezsek," dedi Lucas. "Ve ben bir mola geleceğini sanmıyorum."

Jan Reed basın toplantısından sonra Lucas'ın ofisine geldi ve Skyways'den geçerek Pillsbury Binası'ndaki bir restorana gittiler. Minnesota'da yeni olduğu için hava durumu hakkında sohbet ettiler, göller hakkında, Guthrie Tiyatrosu hakkında ve çalıştığı diğer yerler hakkında: Detroit, Miami, Cleveland'da. Cleveland'a çok yakın olmayan bir masa buldular. Reed sırtını kapıya dönerek - "bazen rahatsız ediliyorum"- kahve ve kruvasan sipariş etti.

"Basın toplantısı nasıldı?" Lucas kruvasanlardan birini açarak sordu.

Reed not defterini açtı ve ona baktı. "Belki yerli değildir," dedi. "Adamın adı Evan Hart. Kız arkadaşı yedi yıldır boşanmış. Eski sevgilisi Batı Yakası'nda yaşıyor ve bu sabah oradaydı. Ayrıca, onun iyi biri olduğunu söylüyor. Çok yumuşak başlı olduğu için ayrıldıklarını. Hayır.

Nafaka ya da başka bir şey. Çocuğu yok. Bir çeşit hippie. hata. Ve birkaç yıldır ciddi anlamda başka kimseyle çıkmadı."

"Bu Hart'a ne dersin?" Lucas sordu. "Eski sevgilisi var mı? Biseksüel mi? Ne iş yapıyor?"

"O bir dul," dedi Reed. Sarı kalemi ağızına götürdü ve sayfaları çevirdi. Küçük bir tutam saç gözlerinin üzerine düştü ve onları geriye doğru taradı; Weather bunu yapardı. "Karısı bir trafik kazasında ölmüş. Bir borsada avukatlık yapıyor.

Belediye tahvilleriyle ilgili bir şirketi var. Hiçbir şey satmıyor, yani mesele o değil. Kimseyi mahvetmedi."

"Yine de kulağa meyveli kek gibi gelmiyor," dedi Lucas. "Adam bir şeye kızmış gibi görünüyor."

"Kulağa öyle geliyor," dedi. "Ama Jensen gerçekten çok korkmuş. Diğer saldırı onun dairesinin penceresinin hemen altında gerçekleşmiş."

"Ben de öyle duydum. Jensen onun kız arkadaşı mı? Basın toplantısında gerçekten orada mıydı?"

"Evet. O kadındı. Sara Jensen. Zeki. Yakışıklı, kendi yatırım fonunu yönetiyor, muhtemelen yılda iki yüz bin kazanıyor," dedi Reed. "Öyle giyiniyor. Muhteşem kıyafetleri var - New York'a gidiyor olmalı. Gerçekten çok kızgındı. Adamı istiyor yakalandı. Aslında adamın öldürülmesini istiyor gibiydi, sanki polislerden onu bulup öldürmelerini istemek için oradaydı."

"Çok tuhaf," dedi Lucas. "Cinayet masasındakiler şu anda zor zamanlar geçiriyor..."

Sohbet yeni konulara doğru ilerliyor, Lucas bundan keyif alıyor, gülüyordu. Reed hoş görünümliydi, eğlenceliydi ve sokaklarda biraz zaman geçirmişti. Ortak noktaları buydu. Sonra çeteler hakkında bir şeyler söyledi.

Çeteler siyahlar için kullanılan bir kod sözcüğüydü ve o konuştukça bu kod sözcüğü Lucas'ın zihnini kurcalayıp duruyordu. Reed, diye düşündü bir süre sonra, güzel bir kalçası ve harika gözleri olabilirdi ama aynı zamanda biraz ırkçıydı. Irkçılık zeki kesim arasında moda olmaya başlamıştı, tabii uygun bir şekilde yapılırsa. Bir ırkçının üzerine atlamak ahlaksızlık mıydı? Nasıl

Ya o iyi vakit geçirmediyse ama sen geçirdiyse?

Gülümsüyor ve başını sallıyordu ve Reed cinsel ama güvenli bir şey hakkında saçmalıyordu, söylentilere göre Bir spiker ile bir kameraman arasındaki ilişki, yayları bozuk bir TV minibüsünde gerçekleştirilmiştir.

"... Summit Bulvarı'nda vali konağının önündeydiler, herkes balo için içeri giriyordu ve yan tarafında TV3 yazan dev minibüs neredeyse zıplıyordu ve kocası kaldırımında bir ileri bir geri volta atarak onu a r ı y o r d u ." Reed elindeki tereyağı bıçağıyla oynuyordu.

Konuştu ve parmaklarının arasında bir amigo kızın sopasını döndürür gibi döndürdü.

Junky Doog gibi, diye düşündü Lucas. Greave ona bir erkeğın neden kadınları kesmeye başlayabileceğini sorduğında Junky ne demişti? 'Çünkü bir kadın seni tahrik eder, işte bu yüzden. Belki bir kadın görürsün ve o seni tahrik eder. Seni aletinden yakalıyor.

İsa Cemiyeti, SJ. Ya da...

Lucas aniden doğrulup, "Adamın yarası nasıldı?" diye sordu.

"Ne?" Cümleinin ortasındaydı.

"Bu sabah saldırıya uğrayan adam," dedi Lucas sabırsızlıkla.

"Ah... şey, karnından bıçaklanmış," dedi Reed, sesindeki ani sertlikten irkilerek. "İki ya da üç kez. Gerçekten berbat haldeydi. Sanırım hâlâ ameliyathanede onu bir araya getirmeye çalışıyorlar."

"Bir sustalı bıçakla. Strib'deki çocuk sustalı olduğunu söyledi."

"Bir tanık öyle söyledi," dedi Reed. "Neden?"

"Gitmeliyim," dedi Lucas saatine bakarak. Masanın üzerine bir avuç dolusu dolar attı. "Üzgünüm ama gerçekten gitmem gerek. Özür dilerim..."

Şimdi belirgin bir şekilde ürkmüş görünüyordu ama adam gözden kaybolur kaybolmaz koşmaya başladı. Ofisi kilitliydi, etrafta kimse yoktu. Koridordan cinayet masasına gitti ve Anderson'ı masasında yumurtalı salata sandviçi yerken buldu. "Connell'ı gördün mü?"

"Evet, az önce kadınlar tuvaletine girdi." Dudağında bir parça yumurta akı vardı.

Lucas kadınlar tuvaletine gitti ve kapıyı iterek açtı. "Connell?" diye bağırdı. "Meagan?"

Bir süre sonra, isteksiz, içi boş, kiremit duvarlı bir "Evet?"

"Buraya gel."

"Tanrım..." Lucas'ın koridorda bir aşağı bir yukarı yürüyüp sakinleşmesi iki dakika sürdü. Pek olası değil, diye düşündü. Ama yara kulağa doğru geliyordu.

Connell gömleğini eteğinin içine sokarak dışarı çıktı. "Ne?"

"Bu sabah saldırıya uğrayan adam," Lucas dedi. "Elinde silah olan bir adam tarafından karnından

sustalı bıçak gibi."

"Lucas, bir adamdı, gün ışığıydı, hiçbir şeye uymuyor..."
Kafası karışmıştı.

"Geceyi kız arkadaşı Sara Jensen ile geçirmiş."

Hâlâ şaşkın görünüyordu.

Lucas, "SJ." dedi.

Bölüm 22

Sara Jensen'ı Hennepin General'da perişan bir halde ameliyat bekleme odasında volta atarken buldular. Üniformalı bir polis plastik bir sandalyede oturmuş Road & Track okuyordu. Jensen'ı bir muayene odasına götürdüler, kapıyı kapattılar ve oturtular.

"Birilerinin bu işi ciddiye almasının zamanı gelmişti," dedi Jensen. "Evan bıçaklanana kadar beklemek zorundaydın..." Sesi sakindi ama içinde kendini kontrol etmekte zorlandığını gösteren bir korku vardı. "Lanet olası hırsız. Eğer onu bulursan..."

"Ne hırsızı?" Lucas sordu. Burası tıbbi alkol, deri ve yapışkan bant gibi kokuyordu.

"Ne hırsızı?" Sesi öfkeyle yükseldi, neredeyse bağıracaktı. "Ne hırsızı? Ne hırsızı? Evimdeki hırsız."

Connell hemen, "Bu konuda hiçbir şey bilmiyoruz," dedi. "Biz cinayet masasında çalışıyoruz. Yıllardır kadınları öldüren bir adamı arıyoruz. Son iki cinayeti SJ -senin baş harflerin- ile işaretlemiş. Siz olduğunuzdan emin değiliz ama olabilir. Bay'a yapılan saldırı. Hart, kadınları öldürmek için kullandığı tekniğe benziyor. Silah da benzer görünüyor. Elimizdeki tariflere uyuyor..."

"Aman Tanrım," dedi Jensen, eli ağzına gitti. "TV3'te gördüm, sakallı adam. Evan'a saldıran adamın sakalı vardı."

Lucas başıyla onayladı. "Bu o. Buna benzeyen birini tanıyor musun? Çıktığın ya da ilişki yaşadığın biri? Belki biraz hayal kırıklığıyla? Ya da belki sadece ofisinizde hissedebileceğiniz birini mi izliyorsunuz?"

"Hayır." Bunu tekrar düşündü. "Hayır. Sakallı birkaç adam tanıyorum ama onlarla çıkmadım. Ve yeterince sıradan görünüyorlar... Ayrıca, onlar değil. Lanet olası hırsız. Sanırım daireme geri geliyor."

"Bize hırsızdan bahset," dedi Lucas.

Onlara ilk soygunu, mücevherlerini ve kemerini kaybettiğini, alnındaki tükürük kokusunu anlattı. Ve onlara, hırsızlıktan bu yana dairesine birinin girip çıktığını hissettiğini ve bunun aynı adam olduğunu düşündüğünü anlattı. "Ama emin değilim," dedi. "Delirdiğimi düşündüm. Arkadaşlarım bunun hırsızlıktan kaynaklanan bir stres olduğunu, hayal gördüğümü düşündüler. Ama ben öyle düşünmüyorum: ev bana doğru gelmiyordu, sanki havada bir şey var gibiydi. Sanırım benim yatağında uyuyor." Sonra güldü, kısa, zorlukla eğlenen bir havlama. "Üç Ayı gibi konuşuyorum. Biri yulaf lapamı yiyor. Biri yatağında uyuyor."

"Yani diyorsunuz ki ilk geldiğinde size dokunmuş, alnınızdan öpmüş olmalı."

"Daha çok yalamak gibi," dedi titreyerek. "Bir rüya gibi hatırlayabiliyorum."

"Peki ya asıl giriş?" Lucas sordu. "Kapıyı kırdı mı?"

Hiç ses gelmediğini ve kapıya dokunulmadığını, dolayısıyla adamın anahtarı olması gerektiğini söyledi. Fakat

Anahtarı olan tek kişi oydu ve tabii ki bina yöneticisi de.

"Nasıl biri? Müdür mü?" "Yaşlı bir adam..."

Listeyi gözden geçirdiler: anahtar kimdeydi, kim alabilirdi, kim kopyalayabilirdi. Fark ettiğinden daha fazla insan. Bina çalışanları, temizlikçi bir kadın. Peki ya vale park yerleri? Birkaç vale-"Ama hırsızlıktan sonra kilitleri tekrar değıştirdim. Anahtarımı iki kez almak zorunda kalacaktı."

Connell, Lucas'a, "Binada biri olmalı," dedi. Dikkatini çekmek için bileğini tutmuştu. Hastaydı ama güçlü bir kadındı ve tutuşunda çaresizliğin gücü vardı.

"Eğer biri gerçekten geri dönecekse," dedi Lucas. "Ama her kimse bir profesyonel. Ne istediğini ve nerede olduğunu biliyordu. Evi darmadağın etmemiş. Kedi hırsız gibi."

"Kedi hırsız mı?" Jensen şüpheyile konuştu.

Lucas, "Size bir şey söyleyeyim: filmler kedi hırsızlarını romantikleştirir ama gerçek kedi hırsızları çatlaktır," dedi. "Ev sakinleri evdeyken apartmanlara girip çıkıyorlar. Çoğu hırsızın en son düşündüğü şey

istedikleri şey bir ev sahibiyle karşılaşmaktır. Kedi hırsızları heyecandan zevk alır. Her biri uyuşturucu, kokain, speed, PCP kullanıyor. Birçoğunun tecavüz kaydı vardır. Birçoğu eninde sonunda birini öldürür. Sizi korkutmaya çalışmıyorum ama gerçek bu."

"Oh, Tanrım..."

Connell, "Saldırının gerçekleşme şekli, adamın sizi ve Bay Hart'ı tanıdığını gösteriyor," dedi. "Binanızdaki herhangi biriyle onun hakkında konuşuyor musunuz?"

Jensen, "Hayır, binada merhaba demek dışında yakın bir arkadaşım yok," dedi. Sonra, "Dün gece Evan ilk kez bizde kaldı. Aslında ilk kez birlikte yattık. Hem de hiç. Sanki her kimse bizi biliyordu."

"İş yerinde kimseye onun geleceğini söyledin mi?"

"Yakınlaştığımızı bilen birkaç arkadaşım var..."

"İsimlerine ihtiyacımız olacak," dedi Lucas. Ve Connell'a: "Ofisteki biri ara sıra çantasına erişiyor olabilir; anahtarları bu şekilde alabilirler. Onun dairesine bitişik olan bütün daireleri de kontrol etmeliyiz. Koridorundaki insanlar." Jensen'a: "Dairende herhangi birinin ilgisini hissediyor musun?"

Sadece biraz ürkütücü bir his mi? Sizinle tanışmak ya da konuşmak için endişeli görünen ya da sadece sizi süzen biri?"

"Hayır, hayır, bilmiyorum. Müdür çok iyi bir adam. Gerçekten heteroseksüel. Bastırılmış, tuhaf, izci lideri ya da Herhangi bir şey. O benim babam gibi. Tanrım, bu bana Birinin beni izlediğini düşünerek titriyorum," dedi.

"Dışarıdan birine ne dersin?" Lucas sordu. "Sokağın karşısında bir bina var mı? kimden izledin? Bir röntgenci mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Caddenin karşısında bir bina var - geçen hafta o kadının öldürüldüğü bina - ama ben onların çatısından bile daha yüksek olan en üst kattayım," dedi Jensen. "Onların çatısının tam karşısındaki parka bakıyorum ve parkın diğer tarafı da konut. Parkın diğer tarafında benim kadar yüksek bir şey yok. Ayrıca, orası bir mil uzakta."

"Tamam..." Lucas bir an için onu inceledi. Diğer kurbanlardan çok farklıydı. Lucas onu izlerken küçük bir şüphe duydu. Modaya uygundu, zekiydi, sertti. İşte

ne bir hürmet, ne bir özlem havası, ne de zamanın ve yılların akıp gittiği hissi vardı.

"Daireden çıkmam gerekiyor," dedi Jensen. "Ben bir şeyler alırken bir polis benimle gelebilir mi?"

"Biz adamı yakalayana kadar yanında bir polis olabilir," dedi Lucas. Koluna dokunmak için öne doğru uzandı. "Ama umarım gitmezsin. Sizi binanın içinde başka bir daireye taşıyabilir ve size eşlik edecek sivil giyimli, silahlı kadın polisler verebiliriz. Adamı korkutmak değil, tuzağa düşürmek istiyoruz."

Connell da katıldı: "Elimizde hiçbir ipucu yok Bayan Jensen. Neredeyse başka birini öldürene kadar beklemek ve o zaman bir şeyler bulmayı ummak zorunda kalacağız. Bu elimizdeki ilk fırsat."

Jensen ayağa kalktı ve arkasını döndü, titredi, Lucas'a baktı ve, "Bana... ulaşma ihtimali ne kadar?" dedi.

Lucas, "Sana yalan söylemeyeceğim: Her zaman bir şans vardır. Ama bu küçük bir ihtimal. Ve eğer onu yakalayamazsak, size eşlik etmemizi bekleyebilir ve sonra peşinizden gelebilir. Birkaç yıl önce yirmili yaşlarının ortalarında bir adamın bir kadının peşinden gittiği bir vaka vardı.

dokuzuncu sınıf öğretmeni olan kadın. Onca zaman onu düşünüp durmuş."

"Oh, Tanrım..." Sonra, aniden: "Pekala. Hadi yapalım şu işi. Yakalayalım onu."

Bekleme odasındaki üniformalı polis kapıyı tıklattı, kafasını içeri uzattı ve Jensen'a, "Dr. Ramihat sizi arıyor," dedi.

Jensen Lucas'ın kolunu tuttu, koridordan bekleme alanına geri dönerlerken parmaklarını içine gömdü. Cerrahı açgözlülükle sigarasını emerken ve Twinkie yerken buldular. Hafif Hint aksanıyla, "Çok f a z l a hasar var," dedi. "Hiçbir şeyin garantisi yok ama durumu aşağı yukarı stabil ve kanamayı durdurduk. Beklenmedik bir şey olmadığı sürece şansı yüksek. Enfeksiyon sorunu olacaktır ama fiziksel durumu iyi ve bunun üstesinden gelebiliriz."

Jensen bir sandalyeye çöktü, yüzü ellerinin arasındaydı ve hüngür hüngür ağlamaya başladı. Ramihat bir eliyle omzunu sıvazladı, sigaralı eliyle ikinci Twinkie'yi yedi ve Lucas'a göz kırptı. Connell, Lucas'ı kenara çekip sessizce, "Onu hizada tutabilirsek, onu yakaladık demektir," dedi.

Sabahın geri kalanını bunu ayarlayarak geçirdiler: Sloan, Lucas, Connell ve Greave ile birlikte Jensen'in anahtarlarına erişimi olan kişileri kontrol etmek için geldi. İstihbarat, narkotik ve cinayet masasından beş kadın yakın koruma olarak dönüşümlü çalışacaktı.

Biraz tartıştıktan sonra Jensen, bir eskort olduğu sürece dairede kalabileceğine karar verdi.

her zaman yanında. Böylece hiçbir şeyi dışarı çıkarmak zorunda kalmayacak ve katil binadaysa bunu yaparken görülme ihtimalini ortadan kaldıracaktı.

Hart öğleden sonra saat üçte ameliyattan çıktı, dayanıyordu.

Bölüm 23

Koop gölden kaçarken hâlâ öfke içindeydi. Jensen'in yatağındaki adamı düşündükçe nefesi kesiliyor, kamyonun direksiyonuna yapışıyor, onu kavırıyor, ön cama doğru bağıırıyordu...

Daha sakın anlarda gözlerini kapatıp onu hâlâ o ilk geceki haliyle görebiliyordu, çarşafın üzerinde yatarken, vücudu geceliğin içinden yukarı doğru bastırırken...

Sonra onu tekrar Hart'ta görür ve çığlık atmaya, direksiyonu boğmaya başladı. Deliydi. Ama tamamen gitmemişti. Bunu bilecek kadar akli başındaydı.

Polisler onun için geliyor olabilir. Biri onu kamyonu binerken görmüş olabilir, ehliyet numarasını biliyor olabilir.

Koop Stillwater'da çalıştığı yıllarda araştırmasını yapmıştı: adamların nasıl yakalandığını ve mahkum edildiğini biliyordu. Çoğu polislerle konuşmaması gerekirken konuşuyordu.

Birçoğu etraflarında geçmişte işledikleri suçlara dair kırıntılar ve parçalar bulunduruyordu-televizyon setleri, müzik setleri, saatler, silahlar, seri numaraları olan şeyler.

Bazıları üzerinde kan olan kıyafetleri saklıyordu. Bazıları geride kan ya da meni bıraktı.

Koop bunu düşünmüştü. Eğer kaçırılırsa, hiçbir şey söylemeyeceğine dair kendi kendine yemin etmişti. Hiçbir şey. Ve herhangi bir suçta giydiği ya da kullandığı her şeyden kurtulurdu: polislere tutunacak bir kırıntı bile vermezdi. Bir mazeret oluşturmaya çalışacaktı-

Bir savunma avukatının kullanabileceği herhangi bir şey.

Paltoyu ve şapkayı attığında hâlâ Hart'a saldırmanın psikolojik kaçıışı içindeydi. Paltoya Hart'ın kanı bulaşmıştı, ciğerimsi siyah büyük bir leke. Şapkayla birlikte onu da bir çöp poşetine sarmış ve Edina'daki bir yerleşim sokağına bir yığın çöp poşetiyle birlikte atmış. Çöp kamyonu üç blok ötedeydi. Poşet çöp sahasında olacaktı.

öğleden önce. Düz camlı gözlükleri arabanın penceresinden yol kenarındaki bir hendeğin yüksek otlarına fırlattı.

Radyoyu açtım, bir haber kanalı buldum. Saçmalık, saçmalık ve daha fazla saçmalık. Onun hakkında hiçbir şey yok.

Tişörtüyle bir markette durdu, altı paket kaynak suyu, bir kalıp sabun, bir çamaşır kovası ve bir paket Bic tıraş bıçağı aldı. Güneye, Braemar Park'a doğru devam etti.

kamyonun arkasına geçti ve kovanın içinde tıraş oldu. Tıraş olduktan sonra yüzü acımişti; kamyonun aynasına baktığında kendini zar zor tanıyordu. En son çıplak kaldığından beri birkaç kırıksıklık oluşmuştu ve üst dudağı ince, sert bir çizgi halinde kaybolmuş gibiydi.

Ne bıçağı ne de dairenin anahtarlarını atmaya kıyamadı. Son kalan kaynak suyunu kullanarak bıçağı yıkayabildiği kadar yıkadı, hem bıçağa hem de anahtarlara WD-40 sıktı, onları başka bir çöp torbasına sardı, torbanın ağzını düğümledi, park girişine yakın bir tepeye çıktı ve torbayı belirgin bir meşenin yanına gömdü. Çantadan uzaklaştığında kendini neredeyse yalnız hissetti. Bir hafta kadar sonra geri alacaktı... tabii hâlâ boşsa.

Suçun anlık kanıtlarından arınan Koop, St. Paul'den doğuya doğru yola ıktı.

Beyaz Ayı Bulvarı'ndan geçerken:

Polis, Minneapolis'in güneyinde yaklaşık bir saat on beş dakika önce meydana gelen vahşî bir cinayet girişiminin yaşandığı olay yerinde. Olay yeri, geçen hafta bir kadının öldürüldüğü ve bir adamın feci şekilde dövüldüğü binaya bir bloktan daha y a k ı n ; adam o saldırıdan dolayı hala komada ve iyileşemeyebilir. Bu son saldırıda görgü tanıkları, elik çerçeveli gözlük ve kahverengi ıtıtlı şapka takan uzun boylu, sakallı bir adamın bu sabah bir arkadaşının evinden çıkarken avukat Evan Hart'a saldırdığını söyledi. Hart ş anda Hennepin General'da ameliyatta ve durumunun kritik olduğu belirtiliyor. Saldırgan kaçtı ve nane yeşili son model bir Taurus sedan kullanıyor olabilir. Görgü tanıkları saldırganın Hart'ı defalarca bıçakla yaraladığını söyledi...

Yeşil Taurus sedan mı? Neydi o? Uzun boylu mu? Beş-sekiz yaşındaydı.

Ya beyaz ya da açık tenli siyah bir adamdı.

Ne sanmışlar? Onun siyah olduğunu sanıyorlardı. Koop şaşkınlık içinde telsize baktı. Belki de kaçmasına hiç gerek yoktu.

Yine de: Bir buçuk saat boyunca araba sürdü, altmış mil ötedeki Twin Cities radyo istasyonlarını kaybetti. I-94'teki büyük bir spor malzemeleri mağazasında durdu, bir gömlek, bir uyku tulumu, makaralı ucuz bir olta, bir olta takımı kutusu ve birkaç yem aldı. Poşetleri ve fişleri çıkardı, kâğıtları bir çöp kutusuna attı ve kafasında yolları çizerek kuzeye döndü. Cornell'de biraz ekmek, öğle yemeği için et ve altılı Miller's paketi aldı ve üzerinde saat ve gün damgası olan fişi dikkatle sakladı, market poşetinin içinde ufalayarak koltuğun altına sıkıştırdı. Dükkânın otoparkından ayrılmadan önce etrafta atılmış fiş var mı diye dikkatle baktı ama göremedi.

Cornell'in kuzeyinde, Brunet Adası Eyalet Parkı'na döndü ve boş bir kamp alanına park etti tekne indirme rampasından. İki tekne römorku rampaya park edilmiş ve pikaplara bağlanmıştı. Rampa kendisine kaldığında, bir çöp kutusunu karıştırdı. bir an için. İçinde buruşturulmuş iki market poşeti vardı; ilkini açtı, boş olduğunu gördü ama ikincisinde başka bir market fişi buldu. Üzerinde saat yoktu ama tarih ve dükkân adı vardı ve tarih bir gün öncesine aitti.

Kamyona geri taşıdı ve arkaya attı.

Su üzerinde sadece bir tekne görebiliyordu, o kadar uzaktaydı ki içindekileri zar zor seçebiliyordu. Koop pek balıkçı sayılmazdı ama oltasını ve makarasını aldı, bir spinner yemi bağladı ve rampaya doğru yürüdü. Etrafta kimse yoktu. Çalılıkların arasından eğilerek römorklardan birine yaklaştı, bir lastik kapağını açtı ve tırnaklarıyla supap sapını itti. Lastik patladığında dikkatlice geri çekildi ve kapağı yabani otların arasına attı.

Ondan sonra bekledi; kıyı şeridinde dolaştı, atış yaptı. Jensen'ın ihanetini düşündü. Bir kadın bunu nasıl yapabilirdi? Bu doğru değildi.

Derin düşüncelere dalmışken, beş dakika sonra bir isabet aldığında sinirlenmişti. Oltadan küçük bir kuzey balığı kopardı ve balığı tekrar otların arasına fırlattı. Sikerim böyle işi.

Römork lastiğinin havasını indirdikten bir saat sonra, alüminyum bir balıkçı teknesi rampaya doğru yanaştı. Çiftlik tulumu giymiş iki adam teknedden çıktı ve patlak lastikle birlikte römorka doğru yürüdü. İkisinden yaşlı olanı römorku suya indirirken diğeri düzlüğün karşı tarafında durarak teknenin rampaya çıkmasına yardım etti. Tekne yüklendikten sonra rampadaki adam bir şeyler bağırdı ve biraz ileri geri konuştuktan sonra

Arabadaki adam römork lastiğine bakmak için dışarı çıktı. Koop onlara doğru sürüklendi.

"Bir sorun mu var?" diye

seslendi. "Lastik patladı."

"Huh." Koop son atışı da yaptı ve onlara doğru yürüdü. Şoför arkadaşıyla konuşuyordu tekneyi çıkarıp, tekerleği çekip, tamir ettirmek için kasabaya götürmeyi düşündüm.

"Kamyonumda bir pompa var," dedi Koop. "Belki seni kasabaya götürecek kadar uzun süre dayanır."

"Pekala." Çiftçiler birbirlerine baktılar ve şoför "Kamyonunuz nerede?" diye sordu.

"Tam şurada, görebilirsiniz..."

"Bir deneyebiliriz," dedi şoför.

Koop pompayı aldı. Lastiği pompalarken, "Ne güzel bir tekne," dedi. "Hep bir Lund istemişimdir. Uzun zamandır mı?"

"İki yıl," dedi şoför. "Bu enayi için on yıl biriktirdim; mükemmel bir şekilde ayarladım." Lastik havalandığında bir süre onu izlediler, sonra sürücü "Dayanıyor gibi görünüyor" dedi.

Koop, "Gerçekten yavaş bir sızıntı olabilir," dedi. "Bu sabah dışarı çıkmadan önce kontrol ettin mi?"

Şoför başını kaşıyarak, "Benim yaptığımı söyleyemem," dedi. "Dinle, çok teşekkür ederim ve sanırım tekrar patlamadan önce kışımızı kasabaya götüreceğim."

Elinde makbuzlar vardı ve rampada balık tutarken görülmüştü; teknenin kayıt numarasını aldı. Bunu düşünmesi gerekecekti: belki de hepsini hatırlayamaması gerekiyordu, sadece kırmızı bir Lund olduğunu ve son iki kayıt harfinin LS olduğunu... Ya da belki üzerindeki ilk rakam 7'ydi. Bunu düşünmesi gerekecekti.

Kasabadan geçerken, çöp kutusunda bulduğu kasa fişini veren dükkânda durdu, bir Slim Jim ve bir kutu bira aldı, fişi ve çuvalı koltuğun altına tıktırdı. Belki dükkândaki yüzünü hatırlayacaklardı, belki de hatırlamayacaklardı ama orada bulunmuştu, mekânı tarif edebilirdi ve hatta ona hizmet eden genç kadını bile tarif edebilirdi. Çok ağırdı. Koyu yeşil moda tulumlar giyiyordu.

Saat beşten biraz önce Şehirlere geri dönmeye başladı. Haberleri almak için telsiz menzilinde olmak istiyordu. Onu arayıp aramadıklarını görmek için...

Söyleyebildiği kadarıyla değillerdi. Akşam tartışma programlarından biri saldırıya ve bir hafta önceki saldırıya ayrılmıştı, ama hepsi de arayan bir grup deliydi.

Huh.

Yanlış adamı arıyorlardı.

Parka geri döndü, bıçağı ve anahtarları aldı. Bunun için daha iyi hissetti.

Sabahın saat birinde Koop tam olarak sarhoş değildi ama sarhoş olmaya çok yakındı. Şehirde bir aşağı bir yukarı arabayla dolaşırken Jensen giderek daha fazla aklına geliyordu. Saat birde onun yanından geçti. daire. Penceresinin arkasında bir ışık parlıyordu. Bir adam sokakta yürüyor, küçük gümüşü bir köpeği gezdiriyordu. Saat on beşte Koop tekrar baktı. Hâlâ ışık vardı. Geç kalkmıştı, kavgadan sonra uyuyamamıştı - Koop bunu bir kavga olarak düşündü. Blondy Koop'un kadınına becererek bunu istemişti; bir erkek ne yapabilirdi ki?

Koop'un zihni bir tuğla gibiydi, doğru çalışmıyordu. Doğru çalışmadığını biliyordu. Onu Jensen'dan uzaklaştıramadı. Düşünmesi gereken başka şeyler vardı.

Bir sonraki hedefine doğru ilerliyordu, giriş yapmaya hazırdı. Bunu düşünemezdi.

Saat bir buçukta Jensen'in odasının ışığı hala yanıyordu. Koop da casus tüneğine çıkmaya karar verdi. Bunu riske atmaması gerektiğini biliyordu; ama atacaktı. Kendini bir çivi gibi içine çekildiğini hissedebiliyordu. Mıknatıs.

Saat bir buçukta Jensen'in evinin karşısındaki daireye girdi ve merdivenlerden çıktı. Fiziksel olarak iyiydi, her zamanki gibi sorunsuz ve sessiz hareket ediyordu. Onu rahatsız eden zihniydi.

Koridoru kontrol etti. Boştu. Sessiz olmalıydı: herkes ürkecekti. Çatı girişine gitti, son kata tırmandı, kapıyı itti ve hızla arkasından kapattı. Bir süre orada durdu, kapı tokmağı hâlâ elindeydi, dinliyordu. Hiçbir şey yoktu. Kapının kenarındaki kulübeye çıktı ve Jensen'in penceresine baktı. Işık yanıyordu ama o açıyla göremiyordu. Hiçbir şey.

Klima muhafazasına geçti, kenarından tuttu ve kendini yukarı çekti. Havalandırmaya doğru süründü ve köşeye baktı. Görünürde kimse yoktu. Havalandırmanın arkasına yaslanıp sırtını dayadı. Yıldızlara baktım.

Bu tutkuya kapılarak neye dönüştüğünü düşündü. Durmak zorunda kalacaktı. Duracağını biliyordu.

durmak zorundaydı, yoksa mahvolacaktı. Bunu durdurmanın tek bir yolunu düşünebiliyordu ve bu yol ona dokunuyordu. Ama eğer yapabilirse, önce ona sahip olmak istiyordu.

Onu öldürmeden önce.

Koop havalandırmanın yanından köşeye baktı ve şoke olmuş bir halde neredeyse başını geriye atacaktı. Neredeyse ama tam olarak değil. Bir kedi hırsızının reflekslerine ve eğitimine sahipti ve kendine çok hızlı hareket etmemeyi öğretmişti. Sokağın karşısında, Jensen'ın penceresinden bir adam dışarı bakıyordu. Sanki sokaktan görünmemeye dikkat ediyormuş gibi camdan b i r metre geride duruyordu. Koyu renk pantolon ve beyaz bir gömlek giymişti, ceketsizdi.

Omuz kılıfı takıyordu.

Bir polis. Biliyorlardı. Onu bekliyorlardı. Bölüm 24

Weather kanepeye kıvrıldı. Televizyon CNN'e ayarlanmıştı ve Lucas televizyonu görmeden, kara kara düşünerek izliyordu. "Hiçbir şey yok mu?" diye sordu.

"Bir şey değil," dedi. Ona bakmadı, sadece dudağını çekti ve tüpe baktı. Yorgundu, yüzü griydi. "Üç gün oldu. Medya bizi öldürüyor."

"Yerinizde olsam medya hakkında bu kadar endişelenmezdim."

Şimdi başını çevirdi. "Çünkü endişelenmene gerek yok. Siz hatalarınızı gömüyorsunuz," dedi Lucas. Bunu söylerken sıırtmıştı ama bu hoş bir gülümseme değildi.

"Ben ciddiğim. Anlamıyorum..."

"Medya ateş gibidir," diye açıklıyor Lucas. "Isı artmaya başlar. Mahallelerdeki insanlar korkar ve belediye meclis üyelerini aramaya başlarlar. Meclis üyeleri panikliyor - politikacıların yaptığı şey paniklemektir - ve başlıyorlar

Belediye başkanını arıyor. Belediye başkanı şefi arar. Şef, belediye başkanı tarafından atanan bir politikacı olduğu için kadın paniğe kapılıyor. Ve pislik yokuş aşağı akar."

"Bu paniği anlamıyorum. Elinizden gelen her şeyi yapıyorsunuz."

Lucas, "Davenport'un dünyanın gerçekte nasıl işlediğine dair ilk kuralına bakmalısınız," dedi.

"Bunu duyduğumu sanmıyorum," dedi Weather.

"Çok basit," dedi. "Bir politikacı görevden ayrıldığında asla ve asla daha iyi bir iş bulamaz."

"Bu kadar mı?"

"İşte bu kadar. Bu her şeyi açıklıyor. İşlerini kaybetmemek için çaresizler. Bu yüzden panikliyorlar. Seçimi kaybederlerse, araba yıkamaya geri dönerler."

Bir anlık sessizliğin ardından Weather, "Connell nasıl?" diye sordu.

"İyi değil," dedi Lucas.

Connell'ın yüz derisi gergin ve gergindi; gözlerinin altında koyu lekeler vardı, saçları sürekli dağınıktı, sanki parmaklarını elektrik prizine sokmuş gibiydi.

"Bir terslik var," dedi. "Belki de adam burada olduğumuzu biliyordur. Belki de Jensen bunu hayal ediyordu."

"Belki," dedi Lucas. Jensen'in oturma odasında beklediler, ayaklarının dibinde gazete ve dergi yığınları vardı. Sehpanın üzerinde bir Walkman duruyordu. İkinci yatak odasına bir televizyon kurulmuştu ama koridordan duyulacağı korkusuyla müzik setini dinleyemiyorlardı. "Yine de iyi hissettirdiği kesin."

"Biliyorum... ama belki de ne olabilir biliyor musun?" Connell'in elinde bir ayak yüksekliğinde kâğıt yığını vardı; apartman sakinlerinin profilleri ve röportajları.

Çalışanlar, Jensen'ın katında oturanlar ve binada sabıka kaydı olan herkes. Takıntılı bir şekilde dosyayı karıştırıyordu. "Burada alışan birinin akrabası olabilir. Ve burada çalışan her kimse evine gider ve bizim burada olduğumuzu ağzından kaçırır."

Lucas, "Anahtarlar büyük bir sorun. Bir kedi hırsızın bir anahtarı almasının pek çok yolu var ama iki anahtar, bu bir sorun."

"Bir alışan olmalı."

"Bir restoranda vale hizmeti olabilir," dedi. "Kedi hırsızlarıyla çalışan valeler tanıyorum. Arabanın geldiğini görüyorsunuz, plakasını alıyorsunuz ve buradan bir adres bulup anahtarı alabiliyorsunuz."

Connell, "Yeni anahtarı aldığından beri vale kullanmadığını söyledi," dedi.

"Belki unutmuştur. Belki de o kadar rutin bir şeydir ki hatırlamıyordur."

"Bahse girerim ofisinden biri, çantasına erişimi olan biri. Bilirsiniz, kurye çocuklardan biri gibi, fark edilmeden ofisine girip çıkabilen biri. Anahtarı alır, kopyalar..."

"Ama bu da başka bir sorun," dedi Lucas. "Kopyalamak için biraz bilginiz ve boşluklar için bir kaynağınız olmalı."

"Yani hırsız bir kediyle çalışan bir adam. Hırsız bilgiyi, çocuk da erişimi sağlıyor."

"İşe yaramasının bir yolu da bu," diye itiraf etti Lucas. "Ama ofisindeki hiç kimse iyi bir bahis gibi görünmüyor."

"Ofisteki birinin erkek arkadaşı; sekreter anahtarı alır, bırakır..."

Lucas ayağa kalktı, esnedi, etrafta dolaştı. çerçeveli siyah-beyaz bir fotoğrafa bakmak için durdu. Fazla bir şey değildi, yuvarlak bir saksıda bir çiçek, arka planda bir merdiven. Lucas sanattan pek anlamazdı ama bu ona benziyordu. Küçük bir kalemle atılmış imzada Andre yazıyordu, K ile başlayan bir şey. Tekrar esnedi ve ensesini ovuşturarak Connell'a baktı. Kağıt.

"Bu sabah nasıl hissediyorsun?"

Başını kaldırıp baktı. "Boş. Boş."

Lucas, "Kemoterapi olayının nasıl işlediğini anlamıyorum," dedi.

Kağıdı yere bıraktı. "Temel olarak, aldığım kemoterapi türü zehirli. Kanseri yok ediyor ama aynı zamanda vücudumu da yok ediyor" dedi. Sesi tarafsız ve bilgiliydi, tıpkı devlet televizyonundaki bir tıp yorumcusu gibiydi. "Kemoterapi çok fazla zarar vermeye başlamadan önce sadece bir süre kullanabiliyorlar. Sonra beni ondan çıkarıyorlar ve vücudum kemoterapiden sonra iyileşmeye başlıyor ama kanser de iyileşiyor. Kanser her seferinde biraz daha güçleniyor. İki yıldır kullanıyorum. Tedaviler arasında yedi haftaya düştüm. Beş yaşındayım. Hissediyorum. tekrar."

"Çok acı var mı?"

Başını iki yana salladı. "Henüz değil. Gerçekten tarif edemiyorum. Bu boş bir his, bir zayıflık ve sonra da dünyanın en kötü gripi gibi bir hastalık. I Sonlara doğru, kemik iliğime girdiğinde acı vereceğini anlıyorum. O zamana kadar başka önlemler almayı düşünüyorum."

"İsa," dedi. Sonra da: "Kemoterapinin onu tamamen yok etme şansı nedir?"

"Olur böyle şeyler," dedi kısa, hayalet gibi bir gülümsemeyle. "Ama benim için değil."

"Bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum," dedi Lucas.

Balkon kapısı kapalıydı ve Lucas ona doğru ilerleyip camdan bir metre geride durarak parka baktı. Güzel bir gündü. Yağmur dinmişti ve açık mavi gökyüzüne poyraz bulutları serpilmişti, bulut gölgeleri gölün üzerinde sekiyordu. Bir kadın ölüyordu.

"Ama diğer sorun," dedi Connell, neredeyse kendi kendine, "anahtar dışında, yani, neden buraya gelmediği. Dört gündür. Hiçbir şey yok."

Lucas hâlâ kanseri düşünüyordu, kendini geri çekmesi gerekiyordu. "Kendi kendine konuşuyorsun," dedi Lucas.

"Çünkü deliriyorum." "Pizza ister

misin?" Lucas sordu.

"Ben pizza yemem. Atardamarlarınızı tıkar ve sizi şişmanlatır."

"Ne çeşit yemiyorsun?"

Connell, "Sucuklu ve mantarlı," dedi.

"Bir tanesini müdüre teslim ettireceğim. Geldiğinde koşup alabilirim," dedi ve yine esnedi. "Bu beni deli ediyor."

"Neden gelmiyor?" Connell retorik olarak sordu. "Çünkü burada olduğumuzu biliyor."

"Belki de yeterince beklemedik," dedi Lucas.

Connell devam etti: "Burada olduğumuzu nereden biliyor? Bir: Bizi görüyor. İki: Bizim hakkımızda bir şeyler duydu. Peki, bizi gördüyse polis olduğumuzu nereden biliyor? Polis değilse ve gelip giden insanları tanımıyorsa duymaz. Eğer bizi duyarsa, polis olduğumuzu nasıl anlar?

Bizim hakkımızda mı? Bunu aşmıştık."

"Pepperoni ve mantar?"

"Lanet olası ançüez yok."

"Asla olmaz." Lucas telefonu aldı, kaşlarını çattı, kapattı ve cam kapıya doğru yürüdü. "Biri sokağın diğer tarafındaki çatıyı kontrol etti mi?"

Connell başını kaldırdı. "Evet, ama Jensen haklıydı. Pencere seviyesinin altında. Perdeleri çekmeye bile zahmet etmemiş."

"Klima muhafazasının seviyesinin altında değil," dedi Lucas. "Gel buraya. Şuna bir bakın."

Connell ayağa kalktı ve baktı. "Üzerine çıkmanın hiçbir yolu yok."

"O bir kedi hırsızı," dedi Lucas. "Ve eğer çatıya çıksaydı, doğrudan dairenin içine bakıyor olurdu. Çatıya kim çıktı?"

"Skoorag-ama sadece çatıda dolaştı. Bunu yaparken gördüm. Yukarıda bir şey olmadığını söyledi."

"Bir göz atmalıyız," dedi Lucas.

Connell saatine baktı. "Greave ve O'Brien bir saat içinde burada olacaklar. O zaman gidebiliriz."

O'Brien, içinde bir dergi olan kahverengi bir kâğıt torba taşıyordu ve onu Connell'dan saklamaya çalıştı.

Greave, "Düşünüyordum da, üçünü de, kardeşleri ve Cherry'yi alsak, onları ayırsak, onlara ara verdiğimizizi söylesek ve ilk konuşanın dokunulmazlık kazanacağını söylesek nasıl olur?" dedi.

Lucas sırtı ama başını salladı. "Doğru düşünüyorsun ama elinde bir şey olmalı. Bunu yapmazsan ya sana siktir olup gitmeni söylerler ya da daha kötüsü, cinayeti işleyen adam konuşur. O yürür ve Roux seni taşaklarından pencereye asar. O yüzden bir şeyler bulmalısın."

"Bir şey buldum," dedi Greave. "Ne?"

"Umutsuzluğa kapıldım."

"O'Brien'in bir çatı katı vardı," dedi Connell.

Lucas hafifçe, "Bu çok sıkıcı bir iş," dedi.

Connell, "Şunu bir düşünün" dedi. "Ya kadınlar işe kocaman penisli erkeklerin resimlerinin olduğu porno dergiler getirseydi? Ve kadınlar orada oturup resimlere baksa, sonra size baksa, sonra da resme baksa. Bunu biraz aşağılayıcı bulmaz mıydınız?"

"Şahsen ben değil," dedi Lucas, yüzü dimdik. "Ben bunu sadece başka bir kariyer fırsatı olarak görürdüm."

"Lanet olsun sana Davenport, hep kaçırıyorsun."

"Her zaman değil," dedi Lucas. "Ama ne zaman kaçmam gerektiğini iyi bilirim." Sonra caddeyi geçerlerken, "Burası kadının öldürüldüğü ve adamın sıçıp batırdığı yer," dedi.

Merdivenleri tırmandılar ve müdüre zili çaldılar. Bir süre sonra lobide bir kapı açıldı ve orta yaşlı bir kadın dışarı baktı. Saçları tam olarak mavi değildi. Lucas rozetini kaldırdı ve kadın onu içeri aldı.

Lucas ne yaptıklarını açıkladığında kadın, "Sizi çatıya çıkaracak birini bulacağım," dedi. istedim. "Bu korkunçtu, zavallı adam bıçaklandı."

"O iki kişi dışarıda saldırıya uğradığında burada mıydınız?"

"Hayır, burada kimse yoktu. Kiracılar dışında yani," dedi.

"Anladığım kadarıyla adam saldırıya uğradığında iç ve dış kapılar arasındaymış."

Kadın başını salladı. "Bir saniye daha geçseydi içeride olacaktı. Anahtarı kilidin içindeydi."

"Orospu çocuğu," dedi Lucas. Connell'a: "Eğer birisi bir anahtar alıp yaptıklarını örtbas etmek istediye. Bütün bu saldırı mantıklı gelmedi, bu yüzden çete çocuklarının yaptığını söylediler. Sorun şu ki, çete birimi çetelerden hiçbir şey duymadı. Oysa duymaları gerekirdi."

Kapıcının adı Clark'tı ve çatıya açılan kapıyı açıp boş bir Sıvı Tesisatçısı şişesiyle kapatmıştı. Lucas çakıl ve katran kâğıtlarıyla kaplı çatıda yürüdü. Greave ve O'Brien, Jensen'in omuzlarından yukarısı görünen dairesinde duruyorlardı.

"Buradan pek bir şey göremiyorum," dedi Lucas. Klima muhafazasına döndü.

"Yeterince yüksek görünüyor," dedi Connell. Etrafında dolaştılar: gri bir küptü, üç tane özelliiksiz metal yüzü vardı. Kilitli bir çelik servis kapağı ve üzerinde servis numarası olan bir garanti etiketi, dördüncü yüzdeki tek öğelerdi. Küpün tepesine erişim yoktu.

Clark, "Bir merdiven bulabilirim," diye önerdi.

"Neden bana bir destek vermiyorsun," dedi Lucas. Ayakkabılarını ve ceketini çıkardı ve Clark parmaklarını birbirine geçirdi. Lucas ayağını diğer adamın ellerinin arasına koydu ve yukarı çıktı. Omuzları muhafazanın kenarına geldiğinde elleriyle kendini yukarı itti.

İlk gördüğü şey sigara izmaritleriydi, kırk ya da elli tane, su lekeli, filtresiz. "Oh, Tanrım." İzmaritlerden biri tazeydi ve ona doğru eğilerek yürüdü, baktı.

"Ne?" Connell aradı.

"Yaklaşık bir milyon sigara izmariti."

"Ciddi misin sen? Ne tür?"

Lucas ördek yürüyüşüyle kenara geri döndü, aşağı baktı ve, "Filtresiz Develer, her biri," dedi.

Connell sokağın karşısına baktı. "Dairenin içini görebiliyor musun?"

"O'Brien'in ayakkabılarını görebiliyorum," dedi Lucas.

"Orospu çocuğu biliyordu," diye bağırdı Connell. "Buradaydı, içeri baktı ve bizi gördü. Bu kadar yakındık."

Olay yeri teknisyeni bir cımbızla tek bir taze Camel'i kaldırdı, bir torbaya koydu ve aşağı indirdi.

"Deneyebiliriz," dedi Lucas'a, "ama ben olsam fazla güvenmezdim. Bazen izmaritlere biraz deri yapışır, bazen de DNA ya da en azından kan grubu almak için yeterli olur ama bunlar bir süredir burada." Omuz silkti. "Deneyeceğiz ama ben olsam nefesimi tutmazdım."

"DNA olasılığı nedir?" Connell sordu. Omuz silkti.

"Dediğim gibi, deneyeceğiz."

Connell Lucas'a baktı. "DNA'da soğuk eşleşme bulduk."

"Evet-iki," dedi Lucas.

"Bu işe girişmeliyiz," dedi.

"Elbette." Sokağın karşısına baktı. Sloan el salladı.

"Geri gelirse diye şuraya bir gece görüş dürbünü koyacağız. Allah kahretsin. Umarım onu tamamen korkutmamışsızdır."

Connell, "Eğer yapmadıysak, o delirmiş demektir," dedi.

"Onun deli olduğunu biliyoruz," diye cevap verdi Lucas. "Ama ben

Eğer bizi gördüyse, onu çok sinirlendirdiğimizden korkuyor. Umarım bir başkasına gitmez. Umarım ilk o gelir..."

Bölüm 25

John Posey'nin evi üç katlı, beyaz tuğlalı ve sedir ağacından bir pastayı andıran, salkım söğütlerle çevrili arka bahçedeki ördek havuzuna bakan bir evdi. Koop, Posey'nin sokağına doksan derecelik bir açıyla uzanan sokaktan evin arka tarafını görebiliyordu.

Gölete bakan iki ayrı balkon, biri diğerrinin üzerinde, hafifçe kaydırılmıştı.

Ön bahçede, kapının yanında bir güvenlik sistemi uyarı levhası duruyordu. Koop sistemi biliyordu: genellikle mıknatıslı kapılar, genellikle birinci katı tarayan hareket dedektörleri.

Dedektörler tetiklenirse, bir ila iki dakikalık bir gecikmeden sonra otomatik olarak bir alarm servisini **arayacaklardı**. Alarm servisi telefonu kontrol edecek ve tatmin olmazsa polisi arayacaktı. Telefon kabloları kesilirse, izleme servisinde bir alarm çalacaktı. Eğer çevredeki diğerr telefonlar kesik değilse, polisler yolda olacaktı.

Bu da orayı imkânsız kılmıyordu. Hem de hiç. Bir kere Posey'nin bir köpeğı vardı, yaşlı bir İrlanda seteri. Posey evde yokken bile setter sık sık ön penceredeydi. Eğer bir hareket dedektörü varsa ya kapalıydı ya da sadece köpeğın giremediğı kısımları koruyordu.

Koop, Posey gidene kadar bekleyip doğrudan içeri girmeye karar verdi. Saklanmak yok, kurnazlık yok. Parçala ve kap.

Koop kurnazlık yapacak durumda değildi. Sürekli Sara Jensen'ı düşünüyordu. Zihinsel kasetlerini Reran. Onu başka bir kadında görüyordu; bir hareketinde, bir adımında, başını çevirişinde.

Jensen derinin altında bir şeritti. Onu görmezden gelmeye çalışabilirdi ama o gitmeyecekti. Er ya da geç onunla uğraşmak zorunda kalacaktı. Korumalar olsun ya da olmasın.

Ama Koop polislerin yöntemleri hakkında bir şeyler biliyordu. Onu bir süre izlerler, sonra da hiçbir şey olmayınca başka bir şeyin peşine düşerlerdi.

Tek soru, bekleyebilir miydi?

Saat sekiz buçukta Koop şehir merkezindeki bir otoparkta durdu. Bir Nissan Maxima'yı rampaya kadar takip etti, birkaç adım ötesine park etti ve yavaşça kamyonetten indi. Maxima'nın sahipleri asansöre bindi; Koop Maxima'nın plakasını aldı.

Onları kamyona geri taşıdı, başka bir araba rampadan çıkarken bir an için gözden kayboldu, sonra çalıntı plakaları çelik çıtçıtılarla kendi plakalarının üzerine tutturdu. İki dakika içinde.

Posey'nin aktif bir sosyal hayatı vardı ve neredeyse her gece dışarı çıkıyor, çoğunlukla da spor barlarına gidiyordu. Koop eve dönmeden önce Posey'i aradı, tekrar aradı, üçüncü kez aradı ve asla cevap alamadı.

Gece ılıktı, nemliydi ve kesilmiş çimen gibi kokuyordu. Tüm mahalle, evlerin kenarlarına sıkıştırılmış klimalarla uğulduyordu.

Pencereler ve kapılar kapalı olurdu ve gerekirse biraz daha fazla gürültü yapabilirdi.

Posey'den dört blok ötede, üçü kız, ikisi erkek bir grup genç, sokağın köşesinde sigara içiyor, uzun saçlı, uzun gömlekleri kot pantolonlarının üzerinden sarkıyor, kamyonetle geçerken ona kısık gözlerle bakıyorlardı.

Birkaç verandanın sarı ve beyaz ışıkları hâlâ yanıyordu ve açık, aydınlık bir garajdan rahat dinlenen bir müziğin sesi sızıyordu. Sokakta park etmiş -çok değil- arabalar vardı; mahalle çok bunun için varlıklı.

Evi gözden geçirdi. Doğru görünüyordu -Posey dışarıdayken genellikle iki ışığı açık bırakırdı. Koop'un yanında sekiz top vardı: bir vuruş yaptı, sonra bir tane daha, yolcu koltuğunun altından aletlerini aldı ve eve geri döndü. Arabayı garaj yoluna çekti. Bir saniye bekledi, perdeleri izledi, sokağı kontrol etti,

Aletlerini toplayıp dışarı çıktı, ön kapıya doğru yürüdü ve zili çaldı.

Köpek havladı; havlamanın sesi yüksekti, sokaktan duyuluyordu. Kimse kapıya gelmedi. Köpek havlamaya devam etti. Koop evin önünden geri yürüdü, son bir kez mahalleyi kontrol etti, sonra garajın yanından aşağı indi.

Garajın yan tarafı penceresizdi ve yandaki penceresiz garaja bakıyordu. İkisi arasında görünmüyordu. Ancak arka bahçe farklıydı ve potansiyel olarak tehlikeliydi. Garajın köşesinde durdu ve Posey'nin evinin karşısındaki sokaktaki evleri taradı. Işıklar vardı ve iki ev aşağıda, resimli bir pencerenin arkasında gazete okuyan bir adam vardı. Tamam...

Koop beyaz bir tişörtün üzerine ceketini açık bir eşofman giymişti. Isıtıcı el cebinde bir çift sürücü eldiveni taşıyordu. Bir eldivenin içine "hokey diski" adı verilen bir yelken pusulası, diğerine de küçük plastik bir el feneri yerleştirilmişti. Pantolonunun paçasında on sekiz inçlik bir levye taşıyordu, kancası pantolonun bel kısmının üzerindeydi.

İki, üç dakika bekledi, kalp atışları hızlandı, sonra ceketinin fermuarını çekti ve eldivenlerini giydi. Neredeyse görünmez bir şekilde

Ta ki bodur bir ladinin arkasında durup ilk balkona bakana kadar.

Balkonun alt kısmı bir metre yukarıdaydı. Ladini eğdi, yerden iki ayak yukarıda ağırlığını taşıyabilecek bir dal buldu. Ladinin sarktığını hissederek yukarı çıktı ama önce bir eliyle, sonra diğeriyle korkuluğun alt demirine tutundu. Bir maymun gibi yukarı fırladı ve dizkapağını balkonun beton kenarına sürttü. Dizindeki acıyı görmezden gelerek birkaç saniye bekledi, dinledi, hiçbir şey duymadı, sonra balkon korkuluğunun sağlamlığını test etti.

Sağlamdı. Üzerinde durdu, dikkatlice dengeledi, üst balkonun kenarına uzandı, korkuluğu yakaladı ve kendini serbest bıraktı. Sallanma hareketi yavaşladığında kendini yukarı çekti ve korkuluktan tırmanarak üst balkona çıktı.

Yine dinlemek için durdu. Köpek havlamayı kesmişti. Güzel. Şimdi üçüncü katta, kullanılmadığını düşündüğü bir odanın dışındaydı. İkinci katın bir köşesinde Posey'nin yatak odasını görmüştü. Taşıyıcı adamın haritası doğruysa, burası misafir odası olmalıydı. Posey gerçekten paranoyak değilse, alarm da takılı olamazdı.

Hiçbir şey duymayınca ayağa kalktı ve sürgülü cam kapılara baktı. Raylar tıkalı değildi: bu işleri kolaylaştırıyordu. Kilitli olmama ihtimaline karşı kapının kendisini denedi. Öyle değildi. Levveyi pantolonundan çıkardı, ucuna bastırıldı ve ağırlığını yavaşça, dikkatlice cama verdi. Cam neredeyse sessizce çatladı. Tekrar başladı, ilk noktanın hemen üstünden, ağırlığını vererek... ve bir çatlak daha oluştu.

Üçüncü seferde, cam aniden avuç içi büyüklüğünde bir delik bırakarak çöktü. Dikkatli bir öksürükten daha yüksek bir ses çıkarmamıştı. Delikten uzandı, kilidi çevirip mandalı çekti ve kapıyı geri kaydırıldı. Durdu. Dinledi. İçeride el fenerini açtı. Evet. Bir yatak odası. Kullanılmamış hissi veren bir yatak odası.

Odayı geçip kapalı olan yatak odasının kapısına gitti, pusulayı çıkardı, ibre yerine oturana kadar bekledi, sonra kapının kenarı boyunca gezdirdi. İbre, sapma gösterdiği kapı kolu dışında sabit kaldı. Kapı korumalı değildi; öyle olmasını beklemiyordu ama kontrol etmek sadece bir dakikasını aldı.

Kapıyı açtı, yarı yarıya köpeğin orada olmasını bekliyordu, ama boş bir salon buldu, loş ışık

Alt kattaki ışıklar.

Merdivenlerden aşağı, yavaşça, dinleyerek. Hiçbir şey yok. Koridor boyunca.

Sonra: köpeğin tırnakları mutfağın vinyl zemininde, geçici bir havlama ile. Birkaç havlama iyiydi ama köpek kontrolden çıkarsa... Levveyi kavrayışını tersine çevirdi ve düz ucundan tuttu.

Köpek mutfağın köşesinden geldi, onu orada dururken gördü ve havladı. Yaşlı köpek, bacakları kaskatı kesilmiş, ağzındaki tüyler beyazlaşmaya başlamış...

Koop yumuşak bir sesle, "Gel oğlum, gel," dedi. "Gel oğlum..." Köpeğe doğru yürüdü, sol elini uzattı, sağ elini arkasında kavuşturdu. Köpek geri çekildi, dikleşti, havladı ama Koop'un yaklaşmasına izin verdi...

"Gel oğlum." Bir adım daha, bir adım daha.

"Hav." Tehlikeyi seziyor, geri çekilmeye çalışıyor.

Koop köpeğe bir sinek gibi vurdu. Levye kafatasının ortasına saplandı ve köpek hiç sızlanmadan, sadece son bir havlamayla yere yığıldı. Yere düştüğünde ölmüştü, bacakları kasılmış, spazmodik bir şekilde vinyl üzerinde koşuyordu.

Koop arkasını döndü. Artık sessiz olmaya gerek yoktu. Ön kapıyı kontrol etti. Yanında bir alarm ışığı gösteren bir tuş takımı vardı: sistem kurulmuştu ama bunun ne anlama geldiğinden emin değildi. Bodrum kapısında pusulayla tekrar kontrol etti. Yine bir şey yoktu. Sadece dış kapılar olmalı.

Kapıyı hafifçe araladı, bir adım attı. Tamam. Merdivenlerin dibine, bodruma doğru yürüdü - ve bodruma adımını atar atmaz, alarm sisteminin bir çalar saatten biraz daha yüksek olan uyarısının hızlı bip-bip-bip sesini duydu.

"Kahretsin," dedi.

Bir dakika. Kafasının arkasından saymaya başladı. Altmış, elli dokuz...

Kasa oradaydı, tıpkı nakliyecinin söylediği gibi. Şifreyi ilk kez çalıştırdı ve içine baktı. İki çuval, iki mücevher kutusu. Onları çıkardı. Çuvallardan birinde nakit vardı. Diğeri bir araba aküsü kadar ağırdı. Muhtemelen altındı. Düşünecek zaman yok.

Otuz. Yirmi dokuz, yirmi sekiz.

Merdivenlerden yukarı, ön kapıya koştu. Alarm acil bip-bip-bip uyarısını yapıyordu. Levyeyle vurup susturdu. Çağrı

yine de yapılabilir, ancak sokaktan biri geçiyorsa bip sesini duymayacaktır.

Koop ön kapıdan çıkıp kamyonu geri döndü. Aletleri ve para çantalarını ön koltuğa attı, kamyonu çalıştırdı ve sokağa geri geri girdi.

Düşünüyorum: On dört, on üç, on iki...

Sıfıra geldiğinde köşeyi dönmüş ve tepeden aşağıya, Batı Yedinci Cadde'ye doğru ilerliyordu. On beş saniye sonra yoğun trafiğin içindeydi. Hiç polis görmemiş.

Koop bir Burger King otoparkında çantaları kontrol etti. İlkinde kırk beş yüz dolar nakit para vardı: yirmilikler, ellilikler ve yüzlükler. İkinci çantada ise elli altın, Krugerrand vardı. Şimdiye kadarki en iyi skorlarından biriydi. İlk kutuda on pırlantalı bir haç ile altın bir zincir vardı. Elmaslar küçüktü ama minicik değillerdi. Değerleri hakkında hiçbir fikri yoktu. Eğer gerçekse çok eder diye düşündü. İkinci kutuda, kolyeyle uyumlu küpeler vardı.

İçinden bir zevk dalgası geçti. En iyi skor; şimdiye kadar yaptıklarının en iyisi. Sonra Jensen'ı düşündü ve zevki azalmaya başladı.

Kahretsin. Kucağındaki altına baktı. Bunu gerçekten istemiyordu. İsteddiği zaman para bulabilirdi.

Ne istediğini biliyordu.

Gözlerini her kapadığında onu görüyordu.

Koop, Jensen'ın dairesini gezdi. Daire aydınlıktı. Yavaşladı ve pencerede bir gölge görmüş olabileceğini düşündü. Kadın çıplak mıydı? Yoksa ev polislerle mi doluydu?

Aylak aylak dolaşamazdı. Polisler izliyor olabilir.

Köpeği, vinil zemini tırmalayan ayakları düşündü. Bunu neden yaptıklarını merak etti...

Gece onu bir çılgınlığa sürüklemişti: Posey's'deki vurgundan dolayı heyecan, Jensen's'daki ışıklardan dolayı hayal kırıklığı. Lake Caddesi'ne gitti, kamyonu kilitledi ve içmeye başladı. Flower's Bar, Lippy's Lounge, Bank Shot ve Skeeter's'a gitti. Skeeter'da bir motorcuyla bilardo oynadı. Lippy's'de bir sekiz top daha attı ve çoğunu Lippy's'in erkekler tuvaletinde tuvalette otururken çekti.

Kola bir süre sonra şiddetli bir baş ağrısı yaptı ve boyun kaslarını bir süspansiyon yayı gibi hissedene kadar sıktı. Bir bardak burbon aldı, kamyonetine gidip onu içti ve egzersiz yapmaya başladı: köprüler, deniz şınavı.

Saat birde Koop sarhoş bir halde şehir merkezine geri döndü. Biri beş geçe, sarhoş bir halde, kadının Lyndale'deki otele doğru yürüdüğünü gördü. Biraz çekingen, biraz da korkmuştu. Yüksek topuklu ayakkabıları sokakta şakır şakır ses çıkarıyordu.

"Siktir et onu," dedi yüksek sesle. Eteri yoktu ama kas gücü ve bıçağı vardı. Aynı yöne giden kadının yanından geçti, kamyonu kaldırıma çekti ve boşa aldı. Yolcu koltuğunu açtı.

Koltuğun altına girdi, çantayı bulana kadar el yordamıyla aradı, bıçağı çıkardı ve anahtarları kutuya geri attı. Hızlıca bir tutam kokain çekti, sonra bir tane daha. Beyzbol şapkasını bulana kadar koltuğun arkasını yokladı, taktı.

"Siktir et onu," dedi. Kadın kaldırımında, kamyonun arkasına doğru yürüyordu. Gece Minnesota'ya göre sıcaktı ama üzerinde dörtte üçlük hafif bir trençkot vardı. Koop üzerinde "Coors" yazan bir tişört giymişti.

Kamyondan dışarı, burnunun etrafında bir goril koşuyordu. Kadın onun geldiğini gördü. "Yapma!" diye bağırdı. Çantasını düşürdü.

Her şey kokain keskinliğinde, kokain gücünde.

Bolca yakıt, bolca nefret: "SİKTİR GİT."

Koop bağırdı ve bıçak ağzı dışarı fırladı,
ve kadın çılgınca geri çekildi. Adam onu yakaladı,
ceketinin omzundan tuttu. "Bin şu lanet kamyonete."

Kadının gözlerinin akını görebiliyordu, dehşet içinde
yukarı dönmüş, onu çekiyordu. Paltosunu çıkardı, kadın
çırpındı, kayarak içinden çıktı, kaçmaya çalıştı.
Kaldırımındaki bir çiçek bahçesine girdi, pembe
petunyaları ezdi, ayakkabılarından birini kaybetti,
binaya sırtını dayadı ve çığlık atmaya başladı; idrar
kokuğu gece havasına karıştı.

Ve çığlık attı. Yüksek, delici, gürültülü bir çığlık,
kaldırımlarda yankılanan bir çığlık.

Koop, sarhoş, kafası güzel, dişleri mezar taşı kadar
büyük, onun üstündeydi: "Kapa şu lanet çeneni."
Kadına elinin tersiyle vurdu, ayaklarını yerden kesti.
Kadın hıçkırarak ağlıyor, sürünmeye çalışıyordu.

Koop onu ayağından yakalayıp çiçek bahçesinin
dışına sürükledi, kadın petunyalara tutunmaya
çalışıyordu. Petunyalar.

Tekrar çığlık atmaya başladı; başka söz yoktu, çığlık
atıyordu ve Koop daha da sinirlenerek onu kamyonu
doğru sürükledi.

Sonra, yukarıdan:

"Kes şunu." Bir kadın sesi, tiz, en az Koop kadar sinirliydi. "Kes şunu, seni pislik, polisi arayacağım."

Sonra bir erkek sesi: "Uzak dur ondan..."

Sokağın karşısındaki apartmandan iki kişi ona bağıırıyordu, biri iki ya da üç kat yukarıdan, diğeri beş ya da altı kat aşağıdan. Koop yukarı baktı ve kadın hıçkırmaya başladı.

"Siktir git!" Koop bağıırarak karşılık verdi.

Sonra bir flaş patladı: kadın onun fotoğrafını çekmişti. Koop panikledi, kaçmak için döndü. Kaldırımdaki kadın ona baktı, hâlâ çığlık atıyor ve uzaklaşıyordu.

Tanrım, onu çok yakından görmüştü. Bir flaş daha.

Erkek sesi: "O kadından uzak durun, polis geliyor, uzaklaşın."

Ve başka bir ışık, bu sefer sabit: Birileri film yapıyordu.

İçindeki öfke ateş gibi kükredi; bıçağın kendi aklı vardı.

Koop kadını boğazından yakaladı, kaldırımdan kaldırdı, kadın bir tavuk gibi tekmeliyordu.

Ve bıçak onu aldı. Neredeyse bayılmış gibi adamın yanından kaldırıma doğru kaydı.

Koop yere baktı. Elleri kanla kaplıydı; kan kaldırımdan aşağı akıyordu, sokak lambasında simsiyahtı...

"O kadından uzak dur, uzak dur..."

Anlatmaya gerek yok. Paniğe kapıldı ve kamyonu koştu, içine tırmandı, silahı ateşledi.

Köşeyi dönünce, bir tane daha.

İki dakika sonra eyaletler arası rampada. Her yerde polis arabaları, aşağıda ışıklar yanıp sönüyor, sirenler ötüyordu. Koop kamyonu otoyoldan çıkardı, mahallelere geri döndü ve güneye doğru ilerledi. Yol boyunca ara sokaklar ve ara yollar.

On dakika içeride kaldıktan sonra havaalanına hızlıca gitmek için Crosstown Expressway'e atladı. Bir bilet aldı, rampaya çıktı, park etti. Sürünerek arkaya geçti.

"Orospu çocuğu," diye nefes aldı. Şimdilik güvende. Güldü, biradan son lokmayı da içti.

Şişıe.

Kamyondan indi, pantolonunu bağıladı, arkadan dolaşıtı ve kamyona tırmandı.

Şimdilik güvende.

Yastık olarak kullanmak için koşıu ceketini sardı, uzandı ve uyumaya gitti.

Eloise Miller polisler gelmeden önce siyah bir kan gölünün içinde ölmüştü.

Paul'de bir devriye polisi köpek Ivanhoe'ya baktı ve bunu kimin yapabileceğini merak etti...

Bölüm 26

Connell, "Elimizde resimleri var," dedi. Lucas onu altıncı katta, küçük bir binanın kapısında buldu.

gri saçlı bir kadından uzaklaşıyordu. Connell, Lucas'ın onu hiç görmediğı kadar sarhoştı, avucunda otuz beş milimetrelik bir film kaseti vardı. "Onun ve kamyonetinin resimleri."

"Filmlerimiz olduğunu duydum," dedi Lucas.

"Ah, dostum, hadi..." Connell onu merdivenlerden aşağı indirdi. "Bunu görmelisin."

Dördüncü katta, iki polis bornozlu zayıf bir adamla konuşuyordu. "Kaseti çalıştırabilir misin?" Connell sordu.

Polislerden biri Lucas'a baktı ve omuz silkti. "Nasıl gidiyor, şef?"

"Pekâlâ. Elimizde ne var?"

İki polisten daha yaşlı olanı, bornozlu adama bir kalem doğrultarak, "Bay Hanes saldırının video kaydını aldı," dedi.

"Düşünmedim," dedi adam. "Hiç zaman yoktu."

Genç polis videonun düğmesine bastı. Görüntü net ve sabit bir şekilde ortaya çıktı: bir pencereye parlayan parlak bir ışığın görüntüsü. En altta, iki çift bacak gibi görünen bir şey
Dans.

Hepsi durdu ve bant ilerlerken sessizce izlediler: pencerenin diğer tarafında bacaklardan başka bir şey göremiyorlardı. Bacakları sadece birkaç saniye gördüler.

Lucas, "Eğer şehir merkezine ulaşırsak, adamın boyunu tahmin edebiliriz," dedi.

Bornozlu adam bir tazı gibi kederli bir sesle, "Özür dilerim," dedi.

Yaşlı polis açıklamaya çalıştı. "Bakın, ışık neredeyse tam olarak merceğe geri yansıdı, bu yüzden onu neye doğrulttuysa ışığın arkasında o var."

"Çok korkmuştum..."

Koridorda Lucas, "Filmde aynı şeyin olmadığını nereden bileceğiz?" dedi.

"Çünkü terasa çıktı ve ateş etti," dedi Connell. "Ona geri yansıyacak bir pencere yoktu... Midway'de bütün gece açık olan bir saatlik bir geliştirme yeri var."

"Daha iyisi yok mu-"

Başını sallıyordu. "Hayır. Bana bu Kodak işi için en güvenilir olanın otomatik süreçler olduğu söylendi. Biri diğeri kadar iyi."

"Sokaktaki kadını yeterince gördün mü?" Lucas sordu.

"Çok fazla şey gördüm," dedi Connell. Başını kaldırıp Lucas'a baktı. "Çıldırdı. Bu şekilde başladı sinsisi, ürkütücü katil, gerçekten dikkatli. Şimdi Karindeşen Jack oldu."

"Peki ya sen?"

"Uzun zaman önce çıldırmıştım," dedi.

"Yani... dayanabiliyor musun?"

"Dayanıyorum," dedi.

Quick-Shot operatörü tek başına film işliyordu. Diğer her şeyi durdurabileceğini ve on beş dakika içinde ücretsiz olarak baskı alabileceğini söyledi.

"Dağınık olmalarına imkân yok mu?" Lucas sordu.

Stone Temple Pilots tişörtü giymiş kemikli bir üniversite öğrencisi olan operatör omuz silkti. "Binde bir, belki daha da az. Elde edebileceğin en iyi ihtimal."

Lucas kaseti ona uzattı. "Yap şunu."

On yedi dakika sonra çocuk şöyle dedi: "Sorun şu ki, yüz metre öteden fotoğraf çekmeye çalışıyordu. ve elli ya da iki yüz metre uzakta, gece, bu küçük ufacık flaşla. Flaşın 10 fit ötedeki birinin yüzünü aydınlatması gerekiyor."

"Orada hiçbir şey yok," diye bağırdı Connell ona, tükürükler havada uçuşuyordu.

"Evet, var, görebilirsiniz," dedi çocuk, kızgın bir şekilde, neredeyse siyah olan baskılardan birine bakıyordu. Söz konusu baskının ortasında, sokak lambası olabilecek sarı bir leke vardı, Bir kamyonun çatısı olabilecek bir şeyin üzerinde. "Karanlıkta o küçük lanet kameralardan biriyle fotoğraf çektiğinizde işte tam olarak böyle olursunuz."

Parmak izlerinde bir şeyler vardı ama ne olduğunu anlayamadılar. Bıçaklanarak öldürülmüş bir kadına ait olabilecek bir sürü leke vardı.

"Buna inanamıyorum," dedi Connell. Araba koltuğuna yığıldı, hastaydı.

Lucas, "Görgü tanıklarına ya da kameralara inanmıyorum," dedi.

Üç blok daha gittikten sonra Connell aniden ve ısrarla, "Kenara çeker misin? Tam şurada, köşede."

"Ne?" Lucas kenara çekti.

Connell dışarı çıktı ve kustu. Lucas dışarı çıktı, ona doğru yürüdü. Zayıfça başını kaldırdı, gülümsemeye çalıştı. "Gittikçe kötüleşiyor," dedi. "Acele etmeliyiz, Lucas."

"Ateş fırtınasından bahsediyoruz," dedi Roux. İki sigarayı aynı anda yakmıştı, pencere pervazındaki sigara kendi kendine boş yere yanıyordu.

"Onu yakalayacağız," dedi Lucas. "Sara Jensen'ın evini hâlâ gözetim altında tutuyoruz. İçeri girme ihtimali çok yüksek."

"Bu hafta," dedi Roux. "Bu hafta olmalı." "Çok yakında," dedi Lucas.

"Söz mü?"

"Hayır."

Lucas günü Eloise Miller'ın rutinini takip ederek, geçmişleri okuyarak, polisleri arayarak geçirdi. Connell da aynısını yaptı, Greave de öyle. Sokak soruşturmasının sonuçları gelmeye başladı. Adam iri ve güçlüydü, kadını bez bebek gibi hırpalamıştı.

Üç görgü tanığı vardı: biri katilin sakalı olduğunu, diğer ikisi olmadığını söyledi. İkisi şapka taktığını, diğeri ise siyah saçlı olduğunu söyledi. Üçü de kamyonet kullandığını söyledi ama ne renk olduğunu bilmiyorlardı. Bir şey ve beyaz. İki polis arabası ve bir ambulans üzerlerinden geçmemiş olsa bile, sokakta lastik izi bırakacak kadar toprak yoktu.

Otopsi sonuçları geldi. İyi bir şey yok. DNA kaynağı yok. Parmak izi yok. Hâlâ saç var mı diye bakıyoruz.

Saat dörtte pes etti. Eve gitti, biraz kestirdi. Hava altıda eve geldi.

Saat yedide çarşafın üzerine uzandılar, terleri tenlerinde serinliyordu. Sadece bir iki santim aralık olan pencerenin dışında, yüz metre ötedeki caddeden geçen arabaları ve bazen de sessizce mırıldanan sesleri duyabiliyorlardı.

Hava dirseğinin üzerine yuvarlandı. "Kendini yaptığın şeyden nasıl ayırabildiğine hayret ediyorum," dedi. Adamın göğsünde bir daire çizdi. "Ben de senin gibi bir soruna takılıp kalsaydım, başka bir şey düşünemezdim. Bunu yapamazdım."

Lucas, "Beklemek anlaşmanın bir parçası," dedi. "Bu hep böyle olmuştur. Pasta pişene kadar yiyemezsiniz."

"Siz beklerken insanlar öldürülüyor," dedi.

"İnsanlar her zaman kötü sebeplerden ölür," dedi Lucas. "Geçen kış ormanda koştururken sana uzak durman için yalvardım. Uzak durmayı reddettin, bu yüzden hayattayım. Eğer orada olmasaydın..." Boğazındaki yara izine dokundu.

"Aynı şey değil," diye itiraz etti. Yara izine dokundu. oğunu kendisi yapmıştı. "İnsanlar her zaman tesadüfler yüzünden ölür. İki araba birbirine çarpıyor ve biri ölüyor. Eğer birinin sürücüsü son ışıhta beş saniye tereddüt etseydi, arpışmazlardı ve kimse ölmezdi. Bu sadece hayat. Şans. Ama siz ne yaparsanız yapın... özölebilecek bir sorunu çözemediğiniz için birileri ölebilir. Ya da geçen kış olduğu gibi, elinizi uzatıp özölemeyecek bir sorunu çözdünüz ve böylece muhtemelen ölecek olan insanlar yaşadı."

Adam cevap vermek için ağızını açtı ama kadın göğsüne vurarak onu durdurdu. "Bu bir eleştiri değil. Sadece gözlem. Yaptığın şey gerçekten... tuhaf. Bilimden çok büyüye ya da el falına benziyor. Ben bilim yapıyorum. Birlikte alıştığım herkes bilim yapıyor. Bu rutin bir şey. Senin yaptığın... büyüleyici."

Lucas kıkırdadı, şaşırtıcı bir sestti, tizdi, ondan daha önce duyduğu hiçbir şeye benzemiyordu. Kıkırdama değildi. Bir kıkırdama. Ona doğru baktı.

"Lanet olsun, iyi ki benim yanıma taşınmışsın Karkinnen," dedi. "Bunun gibi konuşmalar beni haftalarca uyanık tutabilir. Sen hızdan daha iyisin."

"Özür dilerim..."

"Hayır, hayır." Yüzünü ona dönmek için dirseğinin üzerinde doğruldu. "Buna ihtiyacım var. Daha önce kimse bana bakmamıştı. Bence bir erkek hiç kimse ona bakmazsa yaşlanabilir ve paslanabilir."

Weather banyoya girdiğinde Lucas ayağa kalktı ve çıplak bir halde, tam olarak ne olduğunu bilmeden odadan odaya dolaşmaya başladı. Bir resim Eloise Miller'ın ölümü zihninde asılı kaldı: arkadaşı şehir dışındayken onun köpeğini beslemeye giden bir kadın. O yürüyüşü, gece geç saatlerde, hayatında sadece bir kez yapmıştı. Çok sık bir kez.

Lucas havadan akan suyun sesini duyabiliyordu. ve suçluluk duygusuyla Jan Reed'in cazibesini düşündü. İçini çekti ve muhabiri aklından uzaklaştırdı. Düşünmesi gereken şey bu değildi.

Katil hakkında çok şey biliyorlar, diye düşündü. Genel olarak neye benzediğini, cüssesini, gücünü, ne iş yaptığını, ne tür araçlar kullandığını, eğer gerçekten de kamyonun yanı sıra Taurus sedan kullanıyorsa. Anderson artık ortak mülkiyetleri, yeşil Taurus sedanları pikaplara karşı çapraz endeksliyordu.

Ancak bildikleri şeylerin çoğu çelişkiliydi ve çelişkiler bir duruşmada yıkıcı oluyordu.

Kime inandığınıza bağlı olarak, katil beyaz, kısa ya da uzun boylu bir polis memuru (ya da belki bir mahkum), mavi beyaz ya da kırmızı beyaz bir kamyonet ya da yeşil bir araba kullanan bir kokain kullanıcısıydı.

Taurus sedan, gözlük takıyor ya da takmıyordu ve muhtemelen bir zamanlar sakal bırakmış olsa da şimdiye kadar kesmiş olabilirdi. Belki de kesmemiştir.

Müthiş.

Ve bu çözülebilse bile, ellerinde tek bir ikna edici kanıt yoktu. Belki laboratuvar işe yarar diye düşündü. Belki bir sigaradan DNA çıkarırlar ve belki de DNA imzasıyla eşleşen DNA'yı bulduk. Yapılmıştı.

Ve belki de domuzlar uçardı.

Lucas yemek odasına girip piyanonun birkaç tuşunu tıngırdattı. Weather ona nasıl çalınacağını öğretmeyi teklif etmişti -üniversitede piyano dersi vermişti, lisans öğrencisiyken- ama o çok yaşlı olduğunu söylemişti.

"Asla çok yaşlı değilsin," demişti. "Al, biraz daha şarap iç."

"Ben çok yaşıyım. Bu tür şeyleri öğrenemem. artık. Beynim bunu özümsemiyor," dedi Lucas şarabı alırken. "Ama şarkı söyleyebiliyorum."

"Şarkı söyleyebiliyor musun?" Şaşırmıştı. "Ne gibi?"

"Lise son sınıf konserinde 'I Love Paris' şarkısını söyledim," dedi biraz savunmacı bir tavırla.

"Sana inanıyor muyum?" diye

sordu. "Evet, inandım."

Yudumladı.

Yudumladı, sonra bardağı yan masaya koydu. ve piyano tezgahını biraz ipucu verircesine karıştırdı ve sonunda, "Ah-ha, blöfünü gördü. Burada 'Paris'i Seviyorum'un müziği var. "

Kadın çaldı ve adam söyledi; dikkat çekici derecede iyi, dedi. "Gerçekten güzel bir baritonun var."

"Biliyorum. Müzik öğretmenim büyük ve canlı bir enstrümanım olduğunu söylemişti."

"Ah. Çekici miydi?"

"O bir erkekti," dedi Lucas. "Al bakalım. Biraz daha şarap al."

Lucas birkaç nota daha çaldıktan sonra yatak odasına doğru yürüdü ve tekrar

görgü tanıkları. Şu anda bir düzineden fazla görgü tanığı vardı. Bazıları pek bir şey göremeyecek kadar uzaktaydı; birkaçı o kadar korkmuştu ki yardımcı olmaktan çok kafa karıştırıcıydılar; iki adam Evan Hart'a yapılan saldırı sırasında katilin yüzünü görmüştü. Biri beyaz olduğunu, diğeri ise açık tenli bir siyah olduğunu söylemişti.

Bazıları da katili çok uzun zaman önce görmüştü ve onunla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu...

Hava çıplaktı, lavabonun üzerine eğilmişti, saçları şampuan doluydu. "Eğer kıcıma dokunursan, uyuyana kadar bekler ve şeklini bozarım," dedi.

"Yüzüne inat burnunu mu kesiyorsun?"

"Burunlardan bahsetmiyoruz," dedi Weather, ovuşturarak.

Kapı aralığına doğru eğildi. "Kadınların iyi kalçalar hakkında anlamadıkları bir şey var," dedi. "Gerçekten iyi bir kış öyle yüce bir nesnedir ki Ellerinizi uzak tutmanın neredeyse imkânsız olduğu bir güzellik."

"Bir yol bulmaya çalış," dedi.

Lucas bir süre izledikten sonra, "Eşeklerden bahsetmişken, bazı sağır insanlar katilin kamyonetini gördüklerini sandılar. Bundan emindiler. Ama bize

imkansız bir plaka numarası. A-S-S'de olduğu gibi verilmemiş bir numara. " Kızın kığına dokundu.

"Yemin ederim Lucas, sırf beni çaresiz bıraktığın için..."

"Neden bu kadar eminler ve sonra bu kadar kötü bir sayıya sahipler?"

Weather bir an için ovalamayı bıraktı ve "Birçok sağır insan İngilizce okuyamıyor" dedi.

"Ne?"

Koltuk altından ona baktı, başı hala lavabonun içindeydi. "İngilizce okumuyorlar. Eğer işitmiyorsanız İngilizce öğrenmek çok zor. Birçoğu zahmet etmiyor. Ya da sadece menüleri ve otobüs tabelalarını okuyacak kadar öğreniyorlar."

"O zaman ne yapıyorlar? İletişim kurmak için mi?" "İmza atıyorlar," dedi.

"Yani, geri kalanımızla iletişim kurun."

"Birçoğu geri kalanımızla iletişim kurmakla ilgilenmiyor. İşitme engellilerin eksiksiz bir kültürü var: bize ihtiyaçları yok."

"Okuma yazma bilmiyorlar mı?" Lucas şaşırmıştı.

"İngilizce değil. Zaten birçoğu yapamıyor. Bu önemli mi?"

"Bilmiyorum," dedi Lucas. "Ama öğreneceğim." "Bu gece mi?"

"Başka planların mı vardı?" Onun kışına tekrar dokundu.

"Pek sayılmaz. Yatağa gitmem gerek."

"Belki bir telefon açarım," dedi. "Saat daha on bile olmadı."

Annalise Jones, St. Paul Polis Departmanı'nda çavuştu. Lucas onu evinde yakalamış.

"Çeviri işini bir stajyere yaptırdık. St. Thomas'ta bir öğrenci. Ne yaptığını biliyor gibiydi" dedi.

"Senin normal bir erkeğin yok mu?" Lucas sordu. "Evet, ama o dışarıdaydı."

"Bu insanların isimlerini nasıl öğrenebilirim? Sağır insanların mı?"

"Tanrım, gecenin bu saatinde mi? Etrafı aramam gerekecek," dedi Jones.

"Yapabilir misin?"

Saat 11'de St. Paul Bulvarı'nda bir isim ve adres bulmuş. Belki iki mil uzakta. Ceketini aldı. Weather, yatakta, uykulu bir şekilde seslendi, "Dışarı mı çıkıyorsun?"

"Sadece bir süreliğine. Bu işi halletmem lazım." "Dikkatli ol..."

Paul Caddesi boyunca uzanan evler savaş sonrası eklemeler ve değişiklikler yapılmış, küçük, bakımlı bahçeleri ve arka taraflarında garajları olan mütevazı evlerdi. Lucas doğru evi bulana kadar ev numaralarını sıraladı. Pencerede ışıklar vardı. Kaldırımında yürüdü ve zili çaldı. Bir süre sonra sesler duydu ve sonra bir gölge resimli pencere perdelerini geçti ve ön kapı bir adım açıldı, boşlukta bir zincir vardı. Ufak tefek, yaşlı bir adam dışarı baktı. "Evet?"

"Ben Minneapolis Polis Departmanı'ndan Lucas Davenport." Lucas kimlik kartını gösterdi ve kapı daha da açıldı. "Paul Johnston burada mı yaşıyor?"

"Evet. O iyi mi?"

"Sorun yok," dedi Lucas. "Ama içeri girdi ve St. Paul polisiyle bizim de içinde bulunduğumuz bir dava hakkında konuştu."

ve bu konuda onunla konuşmam gerekiyor."

"Gecenin bu saatinde mi?"

"Üzgünüm ama bu oldukça acil bir durum," dedi Lucas.

"Sanırım Warren'lara gitmiştir." Döndü ve eve seslendi, "Shirley? Paul Warrens'larda mı?"

"Sanırım öyle." Pembe ev mantosu giymiş bir kadın, ev mantosunu tutarak ön odaya girdi. "Ne oldu?"

"Bu bir polis, Paul'u arıyor..."

Warren'lar Minneapolis'te yaşayan sağır bir aileydi ve evleri gayri resmi bir yerdi. sağırın toplanma yeri. Lucas iki ev ötede, Warren'ların evini merkez alan araba sırasının sonuna park etti. Bir adam ve bir kadın ön sahanlıkta oturmuş bira içerek onu izliyorlardı. O da kaldırımında yürüdü ve "Paul Johnston'ı arıyorum" dedi.

İkisi birbirlerine baktı, sonra adam ona işaret etti ama Lucas başını salladı. Adam omuz silkti ve vıraklayan bir ses çıkardı, Lucas kimliğini çıkarıp gösterdi, evi işaret etti ve daha yüksek sesle, "Paul Johnston?" dedi.

Kadın iini çekti, bir parmağını kaldırdı ve içeride kayboldu. Bir süre sonra geri döndü, ardından da dar yüzlü ve küçük gri gözlü sarışın bir genç kız geldi. İlk kadın tekrar otururken sarışın kız "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Ben Minneapolis polis memuruyum ve St. Paul polisi ile irtibata geçen Paul Johnston'ı arıyorum. zerinde çalıştığımız bir dava hakkında."

"Cinayetler," dedi kız. "Bunun hakkında konuşuyorduk. Hiçbir şey olmadı."

"Anladığım kadarıyla Aziz Paul ifade vermiş."

"Evet, ama bir daha haber alamadık... Bekle, Paul'u çağırayım."

Kadın içeri girdi ve Lucas verandadaki iki kişiyle göz göze gelmekten kaçınarak bekledi. Bunu biliyorlardı ve onun eğlenceli olduğunu düşünüyor gibiydiler. Arada bir yanlışlıkla göz göze geliyordu.

Ya başını sallıyor ya da kaşlarını kaldırıyor, bu da onu aptal hissettiriyordu.

Bir dakika sonra telli genç, Lucas'a dikkatle bakan ve sonra bir kez mırıldanan tıknaz, siyah saçlı bir adamla geri döndü. Kalın camlı, büyük boy gözlükleri gözlerini

Ay gibi görünüyordu. Verandanın ışığının altında durdu ve ışık uzun saçlarını bir hale haline getirdi.

"Ben imza atmam," dedi Lucas.

Sarışın dedi ki, "Hadi canım. Peki ne bilmek istiyorsun?"

"Sadece gördüğü şey. Plaka numarasıyla ilgili bir rapor aldık ama numara imkansız bir numaraydı. Devlet kabalıklara veya kabalık o l a b i l e c e k herhangi bir şeye izin vermiyor, bu yüzden üzerinde ASS yazan bir plaka yok."

Kız bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra elleri havada Johnston'a döndü. Bir saniye sonra Johnston bıkkınlıkla başını salladı ve karşılık vermeye başladı.

"Karakoldaki adamın pisliğin teki olduğunu söylüyor," dedi sarışın.

"Onu tanımıyorum," dedi Lucas.

Sarışın bir şey imzaladı ve Johnston da imzaladı. "Bir şeyleri karıştırmış olabileceklerinden korkuyordu ama karakoldaki o pislik bir türlü imza atamıyordu," dedi ellerine bakarak.

"ASS değil miydi?"

"Oh, evet. Bu yüzden hatırladılar. Adam neredeyse onları eziyordu ve Paul plakayı gördü ve gülmeye başladı, çünkü plakada ASS yazıyordu ve adam tam bir göttü."

"Kıç yazan hiç plaka yok." "Kıç tersten nasıl olur?" "Geriye doğru mu?"

Başını salladı. "Paul için öne ya da arkaya doğru olması pek fark etmiyor. O sadece birkaç kelimeyi tanıyor ve bu ASS hemen gözünün önüne geldi. Bu yüzden hatırladı. Ters olduğunu biliyordu. Tüm bunları açıklamaya çalıştı ama sanırım her şey anlaşılmadı. Paul karakoldaki adamın okuma yazma bilmeyen bir pislik olduğunu söyledi."

"Tanrım. Yani tabak SSA mıydı?"

"Paul öyle diyor."

Lucas Paul'e baktı ve sağır adam başını salladı. 27.

Bölüm

Lucas telefonda konuşurken Connell'in koridorda koştuğunu duydu ve gülümsedi. Kelimenin tam anlamıyla kayarak ofise girdi. Yüzü kül rengiydi, makyajsızdı; yorgun ve bitkin görünüyordu.

"Ne oldu?"

Lucas elini ahizenin üzerine koydu. "Belki bir mola verebiliriz. Şu sağır insanları hatırlıyor musun? St. Paul lisans numarasını yanlış almış."

"Yanlış mı? Nasıl yanlış olabilirler?" diye sordu, yumrukları kalçalarında. "Bu çok aptalca."

"Bir dakika," dedi Lucas ve telefona sarıldı, "Bunu çekebilir misin? Faksleyebilir misin? Evet. Bir numaram var. Ve dinle, geldiğin için minnettarım. Sabah patronunla konuşacağım ve bunu ona söyleyeceğim."

"Ne?" Connell telefonu kapattığında sordu.

Lucas sandalyede dönerek ona baktı. "Levhayı gören sağır adam, çeviri berbat olmuş. Çevirmen imza falan atamıyordu. Baktım. O rapora yarım düzine kez baktım ve bunu nasıl berbat edebildiklerini düşünüp durdum. Ve bu geceye kadar hiç geri dönüp sormadım. Plaka SSA'ydı ve tersten yazılmıştı."

"Buna

inanmıyorum."

"İnan."

"Bu kadar basit olamaz."

"Olmayabilir. Ama dışarıda bin tane SSA plakası var ve bunların iki yüz yetmiş ikisi pikap. Ve sağır adamdan aldığım ses oldukça iyiydi."

Anderson elinde kahve dolu iki kağıt bardakla içeri girdi. Oturdu ve iki fincandan dönüşümlü olarak içmeye başladı. "Malları aldın mı?"

"Size fakslıyorlar."

Anderson, "Bunu yapmanın daha iyi bir yolu olmalı," dedi. "Her şeyi birbirine bağlayın. Şirketinize bir yazılım yazdırmalısınız."

"Evet, evet, hadi gidip alalım."

Kot pantolon ve tişört giymiş olan Greave, karanlık koridorlardan geçip Anderson'ın cinayet masasındaki odasına doğru yürürlerken onlara yetişti. Koridorda yürürlerken Lucas ona durumu açıkladı. "Anderson'ın veri tabanından çıkarabildiği her şeye bakacağız. Bir polis ya da hapishane kaydı olan birini arıyoruz, özellikle de cinsel suçlardan ya da kedi hırsızlığına benzeyen şeylerden."

Sabah saat dörtte, hiçbir şey bulamamış olan Lucas ve Connell birlikte kahve makinesine doğru yürüdüler.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Bugün biraz daha iyiyim. Dün pek iyi değildi."

"Huh." Kahvenin fincana damlamasını izlediler ve Lucas ne diyeceğini bilemedi. Sonra,
"Düşündüğümden çok daha fazla kâğıt var. Umarım üstesinden gelebiliriz."

"Yapacağız," dedi Connell. Kahvesini yudumladı ve Lucas'ın ikinci fincana damlattığı kahveyi izledi. "Bunu anladığına inanamıyorum. Kontrol etmek nasıl aklına geldi anlamıyorum."

Lucas Weather'ın kışını düşündü, sırttı ve "Aklıma geldi," dedi.

"Biliyor musun, seni ilk gördüğümde bir takım elbise olduğunu düşünmüştüm. Bilirsin işte, takım elbise," dedi. "İri yarı, spor ayakkabı giymiş gibi düzgün görünümlü, iyi takım elbiseler satın alan, kadınlarla iyi geçinen, iyi çocukların sırtını sıvazlayan biri, ve zirveye doğru yol alır."

"Fikrini mi değiştirdin?"

"Kısmen," dedi. Bunu sanki akademik bir soruymuş gibi düşünceli bir şekilde söyledi. "Hâlâ bunun bir parçası olabileceğini düşünüyorum ama şimdi bazı açılardan benden daha zeki olduğunu düşünüyorum. Takım elbise değil."

Lucas utanmıştı. "Senden daha zeki olduğumu sanmıyorum," diye mırıldandı.

Connell kuru bir sesle, "Bu iltifatı çok ciddiye alma," dedi. "Bazı yönlerden dedim. Diğer açılardan hâlâ bir takım elbiselisin."

Sabah saat altıda, erken gelen düz ışık pencereden yaz buz sarkıtları gibi keskin bir şekilde süzölürken, Greave kâğıt yığınınından başını kaldırdı, kızarmış gözlerini ovuşturdu ve "Burada oldukça ilginç bir şey var," dedi.

"Öyle mi?" Lucas başını kaldırıp baktı. Yedi ihtimalleri vardı ama hiçbirini ilham verici değildi. Bir polis, bir güvenlik görevlisi.

"Robert Koop adında bir adam. Altı yıl öncesine kadar hapisane gardiyanıymış. 92 model bir Chevy S-10 kullanıyor, beyaz üzerine kırmızı, güvenlik anlaşması yok, net satın alma fiyatı \$17,340."

Connell, "Kulağa bir olasılık gibi geliyor," dedi.

Greave yüksek sesle düşünüyormuş gibi, "Hapisane gardiyanıysa, muhtemelen büyük paraları yoktur," dedi. "Two Guy's adında bir spor salonunda çalıştığını söylüyor..."

"Burayı biliyorum," dedi Lucas.

"Ve hapisten çıktığından beri yılda on beş bin gelir beyan ediyor. On yedi bin dolarlık yeni bir kamyonu nereden buluyor? Yedi bin dolarlık takas yerine nakit ödedi."

"Huh." Lucas çıktıya bakmak için yanına geldi ve Connell sandalyesinden kalktı. "Apple Valley'de yaşıyor. Oradaki evlerin ortalaması ne kadardır, bir elli mi?"

"Yılda on beş bin dolarla bir ev ve on yedi bin dolarlık bir kamyon için bir elli dolar oldukça iyi."

Greave, "Muhtemelen öğle yemeğini atlıyordur," dedi.

"Günde birkaç kez," dedi Lucas. "Ehliyet bilgileri nerede?"

"Tam burada..." Greave birkaç sayfayı katladı ve onu buldu.

"Beş-sekiz, bir-doksan," dedi Lucas. "Kısa ve ağır."

"Belki kısa ve güçlüdür," dedi Connell. "Bizim adamımız gibi."

"Plakası nedir?" Anderson aradı. Elleri klavyesinin üzerinde oynuyordu. Elleri

İstihbarat Bölümü'nün ham veri dosyalarına sınırlı erişim. Lucas bunu unvan başvurusundan okudu ve Anderson da bilgisayara girdi.

Bir saniye sonra sesindeki şaşkınlıkla, "Tanrım, bir vuruş yaptık" dedi.

"Ne?" Bu yaşadıkları ilk olaydı. Lucas ve Connell omzunun üzerinden bakmak için Anderson'ın yanına gittiler. Dosya açıldığında, Steve's Fireside City'nin önünden alınmış uzun bir plaka listesi buldular. İstihbarat, soba ve şömine dükkânının bir çit için paravan olduğuna inanıyordu ama hiçbir zaman tutuklama yapacak kadar yeterli bilgiye ulaşamamışlardı.

Lucas istihbarat raporunun satır aralarını okuyarak, "Üst düzey bir çete," dedi. "Mücevher, Rolex, bu tür şeyler taşıyacak biri. Müzik seti ya da video yok."

Greave, "Belki de bir şömine satın alıyordu," dedi.

Lucas, "Kamyondan sonra bir tane almaya gücüm yetmedi," dedi. Ceketinin cebinden telefon defterini çıkarıp karıştırdı. "Tommy Smythe, Tommy..." Bir telefon alıp çevirdi ve bir dakika sonra, "Bayan Smythe? Ben Lucas Davenport, Minneapolis Polisi. Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama

Tommy. Tanrım, özür dilerim. Evet, teşekkürler."
Deftere yeni bir numara karaladı.

"Boşanmış," dedi Connell'a. "Kim
o?"

"Stillwater'da müdür yardımcısı. Okula beraber gittik.
O da başka bir takım." Tekrar aradı, bekledi. "Tommy?
Lucas Davenport. Evet, saatin kaç olduğunu biliyorum,
bütün gece ayaktaydım. Yapar mısın?
Stillwater'da altı yıl önce Robert Koop adında bir
gardiyanı hatırlıyor musunuz? İstifa mı etti?"

Sesi uykudan paslanmış olan Smythe hatırladı. "... onu
hiç yakalayamadık ama hiç şüphe yoktu. Birbirini
tanımayan iki farklı adam tarafından ispiyonlanmıştı.
Ona suçlamada bulunmaya hazır olduğumuzu
söyledik; ya bunu yapacaktık ya da dışarı çıkacaktık.
Aldı. Davamız, onu tutuklatacak kadar güçlü değildi.
ileride."

"Tamam. Seks sorunları hakkında söylentiler var
mı?" "Bildiğim kadarıyla yok."

"Hırsızlarla bir bağlantınız var mı?"

"Tanrım, tüm detayları hatırlayamıyorum ama evet.
Sanırım anlaştığı esas adam Art'tı."

McClatchey, yıllar önce büyük bir hırsızdı. Yaptığı hırsızlıklardan birinde yaşlı bir kadını öldürdü ve yakalandı. Afton'daydı."

"Kedi hırsız mı?" Lucas sordu.

"Evet. Neden?"

"Bakın, ikisini birbirine bağlayan kayıtlardan elde edebileceğiniz her şey için minnettar oluruz. Yine de halkın arasına karışmayın. Soru sormayın. Bu işi sıkı tutmaya çalışıyoruz."

"Neden sorduğunu bilmek istiyor muyum?" Smythe sordu.

"Henüz değil."

"Yanmayacağız, değil mi?"

"Nasıl olduğunu anlamıyorum," dedi Lucas. "Eğer bir şansın varsa, sana bir yüzük veririm."

Lucas telefonu kapattı ve diğerlerine, "Mahkûmlara uyuşturucu satıyordu. Kokain ve hız. Ana bağlantılarından biri McClatchey adında eski bir hırsızdı."

"Gittikçe daha iyi," dedi Connell. "Şimdi ne olacak?"

"Başka bir aday bulma ihtimaline karşı kayıtları tamamlayacağız. Sonra Roux ile konuşacağız. Bu Koop'a yakından bakmak istiyoruz. Ama bunu çok kolay yapacağız."

On bir olasılık bulmuşlardı ama en iyisi Robert Koop'tu. Eyaletin çeşitli ruhsat bürolarından -araba ruhsatı, ehliyet, eski bir Washington County taşıma ruhsatı- aldıkları bilgileri, Gelir İdaresi Başkanlığı'ndan ve Gelir İdaresi Başkanlığı'nın personel bölümünden alabildikleriyle bir araya getirdiler.

Koop, Stillwater'da çalışırken Lakeland'da yaşıyordu. Emlak vergisi departmanında bir kontrol Washington County'de Koop'un yaşadığı evin Lakeland'lı bir çiftte ait olduğunu gösterdi; Koop Görünüşe göre bir kiracı. Dakota İlçesi vergi tahsildarı aracılığıyla Apple Valley'deki evle ilgili yapılan bir kontrol, Apple Valley'deki evin de kiralandığını göstermiştir. Evin şimdiki sahibinin adresi Kaliforniya ve vergi pulları 1980 yılında 115.000 dolarlık bir ipotek gösteriyordu.

"Eğer mal sahibi 115.000 dolarlık bir ipotek taşıyorsa... bir bakalım, ben 80.000 dolar taşıyorum. Tanrım, burayı ayda 1500 dolardan daha düşük bir fiyata kiralayabileceğini düşünemiyorum," dedi Greave. "Koop'un geliri yetersiz kalıyor."

"NCIC'den pek bir şey çıkmadı," dedi Anderson.
"Stillwater'dan parmak izleri ve Ordu'dan bir set daha gösteriyor. Ordu kayıtlarını almaya çalışıyorum."

Telefon çaldı ve Lucas telefonu kaldırıp dinledi,
"Teşekkürler," dedi ve geri bıraktı.

"Roux," dedi Connell'a. "O içeride. Gidip konuşalım."

Yardım etmeleri için Sloan ve Del'i ve istihbarattan bir dizi şifreli telsizle donatılmış, tek yönlü camları olan bir panel kamyonu aldılar. Lucas ve Connell onun arabasına bindiler; Sloan ve Del kendi arabalarını aldılar. Kamyonu Greave ve O'Brien kullanıyordu. Bir Target mağazasının otoparkında buluştular ve bekleyebilecekleri bir restoran seçtiler.

"Connell ve ben ilk vardiyayı alacağız," dedi Lucas.
"Her iki saatte bir nöbet değişimi yapabiliriz; biz değişim için kamyonu hareket ettirirken birileri arabayı kullanabilir... Şimdi onu arayalım, bakalım buralarda mı?"

Connell aradı, cevap aldı ve boya bölümündeki Bay Clark'ı sordu. Cep telefonunu kapattıktan sonra "Evde," dedi. "Sesi uykulu geliyordu."

"Gidelim," dedi Lucas.

Koop'un evinin önünden geçtiler, dikkatle farklılaştırılmış evlerden oluşan bir alt mahallede oldukça sıra dışı bir yerdi. İki blok öteye ve biraz yukarısına park ettiler. Çimler düzgündü ama mükemmel değildi, bir çim servisi olduğunu düşündüren yapay bir yeşillik vardı. Tek kapılı, iki arabalık bir garaj vardı. Pencereleler ahşap panjurlarla kaplıydı. Çimenlikte ya da verandada gazete yoktu.

Lucas kamyoneti park edip koltukların arasından sürünerek arka tarafa geçti; burada iki kaptan koltuğu, boş bir soğutucu ve kullanmadıkları bir radyo vardı. Connell dürbünle evi inceliyordu. "Son derece normal görünüyor," dedi.

Lucas, "Önünde bir reklam panosu olmayacak," dedi. "Birkaç yıl önce bir adam vardı. Quadruplex. Herkes onun harika bir komşu olduğunu söylerdi. Muhtemelen öyleydi de, dışarıda kadın öldürdüğü zamanlar hariç."

"Bunu hatırlıyorum," dedi Connell. "Çılgın köpek. Onu sen öldürdün."

"Buna ihtiyacı vardı," dedi Lucas.

"Sence mahkemede ne yapardın? Yani, eğer vurulmasaydı?"

Lucas hafifçe sırttı. "Yani, eğer onu vurup öldürmeseydim... Aslında onu soğukkanlı yakalamıştık. Kadına yaptığı ikinci saldırıydı."

"Ona takıntılı mıydı?"

"Hayır, bence sadece kızgındı. Aslında bana. Onu izliyorduk ve bir şekilde bunu anladı, gözetimden kaçtı ve onun peşinden gitti. Neredeyse... alaycıydı. Boktan bir fareden daha deliydi."

"Koop'la ilgili elimizde o kadar iyi bir dava yok."

"Bu hafif bir ifade," dedi Lucas. "Bunun için endişeleniyordum."

Bir süre konuştular, yavaşça aşağı indiler. Hiçbir şey olmadı. İki saat sonra bloğun etrafından dolaştılar, Sloan ve O'Brien ile araçlarını değiştirdiler ve restorana gidip Del ve Greave ile oturdular.

"Sinemaya gitmekten bahsediyoruz," dedi Del.

"Hepimizin çağrı cihazları var."

Connell endişeyle, "Bence olduğumuz yerde kalmalıyız," dedi.

"Bunu on beş fincan kahve içtikten sonra söyle," dedi Greave. "İşemekten yorulmaya başladım."

Bir sonraki vardiyayı Del ve Greave aldı, sonra Lucas ve Connell. O'Brien yine Penthouse'unu yanında getirmiş, kamyonu unutmuştu. Vardiyanın yarısında Connell onu okumaya ve resimlere bakmaya başladı, arada sırada da gülüyordu. Lucas endişeyle başka yerlere baktı.

Koop hareket etmeye başladığında Del ve Greave tekrar iş başındaydı. Çağrı cihazları aynı anda çaldı ve restorandaki herkes onlara baktı. Onlar çıkarken Sloan ağzı açık kalmış bir banliyö sakinine "Doktorlar toplantısı," dedi.

"Ne buldun, Del?" Lucas seslendi.

"Garaj kapısını açtık," dedi Del. "Tamam, kamyonu aldık, kırmızı-beyaz bir Chevy..."

Koop'u ilk kez Denny's restoranında kamyonetinden inerken görmüşler.

Connell dürbünle onu incelerken, "Sakal yok," dedi.

"Hart'tan bu yana çok fazla reklam yapıldı," dedi Lucas. "Tıraş olmuş olmalı. Miller'ın tanıklarından ikisi onun tıraşlı olduğunu söyledi."

Koop restoranın arkasındaki otoparka park etti ve içeri girdi. Sanki bir yay gibi yürüyordu.

sarılmıştı. Kot pantolon ve tişört giyyordu. Kaya gibi bir vücudu vardı.

"O bir kaldırıcı," dedi Lucas. "O lanet olası bir goril."

Sloan, "Onu görebiliyorum, ön tarafta bir kulübede," dedi. "İçeri girmemi ister misin?"

Connell, "Bırakın içeri gireyim," dedi.

"Bir dakika bekle," dedi Lucas. Sloan'a geri seslendi. "Tek başına mı?"

"Evet."

"Biri onunla bağlantı kurmadıkça içeri girmeyin. Aksi takdirde, uzak durun." Connell'a: "Gözden uzak dursan iyi olur. Eğer bu iş uzarsa ve seni Jensen'a yakın tutmamız gerekirse, yeni bir yüz olmalısın."

"Tamam." Başını salladı.

Lucas telsize geri döndü. "Sloan, bulunduğu yerden kamyonetini görebiliyor mu?"

"Hayır."

"Bir göz atacağız," dedi Lucas. Bir araba yıkama yerine girmişlerdi. "Gidelim," dedi Connell'a.

Connell caddeyi geçip Koop'un kamyonetinin yanına yanaştı. Lucas arabadan indi, arabanın tavanından kamyona doğru baktı, sonra tekrar içeri girdi.

"Tanrım," dedi.

"Ne?" şaşkındı. "Bakmayacak mısın?" "Gösterge panelinde bir paket Camel var." "Ne?" Sanki anlamamış gibi.

"Filtrelenmemiş Camels," dedi.

Connell gözlerini kocaman açarak Lucas'a baktı. "Aman Tanrım," diye nefes aldı. "Bu o."

Lucas telsizin başına geçti. "Sloan, millet, dinleyin. Bu adamla ilgili bir teyidimiz var. Sakin olun ama geride kalın. Biraz teknik desteğe ihtiyacımız olacak..."

Bölüm 28

Polisle konuşurken Koop'u izlediler. karargahına giderek davayı ortaya koydu. Bölge savcılığının ceza bölümünden Thomas Troy, onu tutuklamak için henüz yeterli delil olmadığını açıkladı.

O ve Connell, Roux'nun ofisinde Roux, Lucas ve bir başka bölge müdür yardımcısı Mickey Green ile birlikte oturuyorlardı.

Avukat, kanıtları inceledi:

- Iowa'da öldürülen kadın bir arkadaşına sevgilisinin polis olduğunu söylemiş. Ama Koop asla polis olmadı, dedi Troy.

- Connell, Hillerod'un onu Madison'da gördüğünü ve Koop'un hapishane dövmesini tanıdığını söyledi. Troy, bunun ESP'ye benzediğini ve ESP'nin tanık kürsüsünde işe yaramadığını söyledi.

Ayrıca Green, Hillerod'un neye benzediğini hatırlayamadığını ve Hillerod'un şartlı tahliye ihlalinin yanı sıra bir dizi ağır suçtan tutuklandığını ve uzun bir sabıka kaydı olduğunu söyledi. Savunma, anlaşma yapmak için istediğimiz her şeyi söyleyeceğini iddia edecek. Ve aslında, biz zaten bir anlaşma yaptık.

- Connell'ın söylediğine göre, hem kendisini hem de kamyonetini tarif eden iki tanık tarafından bir ceset atarken görülmüş. Troy, tanıkların tariflerinin kamyon konusunda bile çeliştiğini söyledi. Adamı kamyonun yanında görmüşler.

gece uzakta. İçlerinden biri itiraf etmiş bir uyuşturucu satıcısı, diğeri de bir uyuşturucu satıcısıyla takılıyor.

- Develer, dedi Connell. Şehirde muhtemelen elli bin Camel içicisi var. Ve muhtemelen bunların çoğu kamyon kullanıyor, dedi Troy.

- Evan Hart'a saldıran adamın şekli doğruydu; iri ve kaslı. Tanıkların söylediğine göre uzun boylu, iri ve kaslı, diye yanıtladı Troy. Koop belirgin bir şekilde kısa. Ayrıca, Hart'a yapılan saldırının kadınlara yapılan saldırılarla bir ilgisi yok. Hart'a saldıran adamın sakalı vardı ve gözlük takıyordu. Koop sinekkaydı tıraş olmuş, ehliyetinde gözlük zorunluluğu yok ve o sabah gözlük takmıyordu. Tanıklar adamın fotoğrafını ekrandan seçememişler.

"Bize karşı çalışıyorsunuz," diye öfkелendi Connell.

"Saçmalık," dedi Troy. "Ben sadece temel bir savunmanın ana hatlarını çiziyorum. İyi bir savunma avukatı elinizdeki her şeyi yırtıp atacaktır. Zor bir şeye ihtiyacımız var. Sadece bir tane. Bana bir tane bul ve onu alaşağı edelim."

Koop, gözetimin ilk gününü kamyonetinde, Şehirlerin etrafındaki uzun ve karmaşık rotaları sürerek geçirdi, Görünüşe göre amaçsızca. Two Guy'ın spor salonunda durdu, iki saat içeride kaldı, sonra yoluna devam etti, sadece fast-food restoranlarında yemek yedi ve bir kez de benzin almak için durdu.

Minneapolis ve St. Paul arasındaki I-94'te trafikte durduklarında Del telsizlerden birinden "Sanırım bizi yakaladı," diye seslendi. "Tabii deli değilse."

Connell, "Onun deli olduğunu biliyoruz," dedi. "Asıl soru, ne yapıyor?"

"Gözcülük yapmıyor," dedi Lucas üçüncü bir arabadan. "Gözcülük yapmak için çok hızlı hareket ediyor. Ve asla geri dönmüyor. Sadece sürüyor. Nereye gittiğini biliyormuş gibi görünmüyor; sürekli o çemberlere ve çıkmaz sokaklara takılıp kalıyor."

"Bir şeyler yapmalıyız," dedi Del. "'Çünkü bizi henüz yapmadıysa bile, yapacak. Bizi banliyödeki virajlara sokacak ve biz de ona çok fazla çarpacağız. Teknik destek hangi cehennemde?"

"Buradayız," dedi teknik destek elemanı telsizden. "Siz o orospu çocuğunu durdurun, biz de onu etiketleyelim."

Saat üçte Koop bir Perkins restoranında durdu ve bir masaya oturdu. Bu sırada Lucas ve Connell dışarıdan izlerken, istihbarattan Henry Ramirez Koop'un kamyonunun altına girip uzaktan kumandalı pilli bir verici bağladı ve tepenin ortasına pille çalışan düz bir kızılötesi flaşör yerleştirdi. Koop kamyonun üstüne çıkarsa onu görecekti. Aksi takdirde görünmezdi ve kamyon geceleri havadan rahatlıkla takip edilebilirdi.

Saat dokuzda, günün son           birlikte Koop, Minnetonka G   'n n etrafındaki yol a  ndan     p do  ya, Minneapolis'e do  ru ilerledi.

Artık lider arabaları yoktu. Liderli  in imkansız oldu  u kanıtlanmı  tı. Takip eden ara  ların hepsi   ok gerideydi. Telsiz aracı sessizce takip ediyor, b  t  n i  i takip u  a  ı yapıyordu. Havadan, kızıl  tesi g  zl  k kullanan g  zc   Koop'un yolunun a  ık oldu  unu s  yledi ve onu sokak sokak takip ederek   ehirlere kadar izledi.

"Jensen'a do  ru gidiyor," dedi Lucas Connell'a, haritadaki izleri takip ederken.

"Artık nerede oldu  umu bilmiyorum."

"G  llere yakla  ıyoruz." Lucas di  erlerine seslendi: "Ayr  lıyoruz, Jensen'ın yerinde olaca  ız."

Jensen'ın evini aradı ama orada kimse yoktu. telefonuna cevap vermi  . Merkezi aradı ve apartman y  neticisinin numarasını aldı: "Bir sorunumuz var ve biraz yardıma ihtiyacımız var..."

M  d  r kapalı otoparkın a  ık kapısında bekliyordu, kapı a  ıktı. Lucas arabayı i  eri   ekti ve   z  rl  ler i  in ayr  lmı   bir yere bıraktı.

"Ne yapmamı istiyorsunuz?" diye sordu y  netici, Jensen'ın dairesinin anahtarını uzatırken.

"Hiçbir şey," dedi Lucas. "Evine geri dön. Daire. Bir telefona yakın olmanızı istiyoruz. Sadece bekleyin. Lütfen koridora çıkmayın."

Connell'a: "Eğer ortaya çıkarsa, onu yakalarız. Eğer onu Jensen'ın evinde yakalarsak, bu onu takip olayına ve sokağın karşısındaki klimada bulunan Camel'lere bağlar. Bıçaklı saldırı da onu diğer cinayetlere ve Wannemaker'da bulduğumuz Camel'a bağlar."

Aceleyle asansöre doğru giderlerken, "Sence yukarı gelecek mi?" diye sordu.

"Umarım öyledir. Tanrım, umarım. Bu olabilir." Jensen'ın dairesine girdiklerinde Lucas bir ışık yaktı ve 45'liğini omuz kılıfından çıkarıp kontrol etti.

"Ne yapıyor bu?" Lucas sordu.

"Çok yavaş hareket ediyor, ama hareket ediyor," diye seslendi gözcü. "Şimdi, şimdi, onu kaybettik, ağaçların altında falan, bekle, bir flaş var, onu görüyorum yine, şimdi o gitti..."

"Onu görüyorum," diye seslendi Del. "Bisiklet dükkanının otoparkına park ettim, bu tarafa doğru geliyor. Daha hızlı hareket ediyor, ama ağaçların altında, bir saniye içinde çıkacak..."

"Yakaladım," dedi gözcü. "Bloğun etrafında tekrar dönüyor. Yavaşlıyor..."

"Çok yavaş," diye seslendi Del. "Caddedeyim, yürüyorum, tam apartmanın önünde, çok yavaş, neredeyse durdu. Hayır, işte gidiyor..."

Gözcü bir dakika sonra "Buradan çıktı," diye seslendi. "Döngüye doğru ilerliyor."

"Seni gördü mü, Del?"

"Asla."

Connell, "Kahretsin..." dedi.

"Evet." Lucas kendini sönmüş bir balon gibi hissediyordu. Odanın içinde iki tur attı. "Lanet olsun," dedi. "Lanet olsun. Bu adamın nesi var? Neden yukarı gelmedi?"

Koop şehir merkezinden geçerek havaalanı yakınlarındaki bir bara gitti, burada tek başına üç bira içti, parasını ödedi ve caddenin aşağısındaki içki dükkanından bir şişe satın aldı, ve evine geri döndü. Son ışık saat ikiyi birkaç dakika geçe söndü.

Lucas eve gitti. Hava uyuyordu. Kendisi de yatmadan önce onun kışını şefkatle okşadı.

Koop ertesi gün St. Paul'ün doğu ve güneyindeki banliyölerde iz sürmeye devam etti. Öğleden sonra saat bire kadar onu izlediler, o zaman bir Wendy's'de durdu. Lucas bir blok ötedeki McDonald's'a gitti. Kendini kurumuş, yaşlanmış ve sıkılmış hissederek bir duble çizburger, bir paket patates kızartması ve bir malt aldı ve Connell'ın bir Tupperware kutusundan havuç çubukları yediği arabaya geri döndü.

Konuşacak başka bir şey kalmadığında Connell, "Dün biz dışarıdayken George Beneteau aradı," dedi.

"Ah, öyle mi?" Adamın söyleyecek söz bulamamasına neden olacak bir yeteneği vardı.

"Telesekreterime mesaj bırakmış. Dışarı çıkıp biftek ya da başka bir şey yemek istiyor."

"Ne yaptın?"

"Hiçbir şey." Açıkça söyledi. "Bununla başa çıkamam. Sanırım yarın onu arayıp durumu açıklayacağım."

Lucas başını salladı ve kızın tekrar ağlamaya başlamamasını umarak patates kızartmalarını yüzüne bastırdı.

Söylemedi. Ama bir süre sonra Koop'a Lake Street köprüsünden geçerken eşlik ettiklerinde Connell, "O TV

Jan Reed. Oldukça arkadaş canlısı görünüyorsunuz."

Lucas rahatsız bir şekilde, "Pek çok medya mensubuyla dostluğum var," dedi.

"Arkadaş canlısı demek istedim,"

dedi. "Oh, pek sayılmaz."

"Mmm," dedi.

"Mmm, ne?" Lucas sordu.

"Ben olsam çok uzun bir süre düşünürdüm. Bu  yle bir şey ki, bilirsiniz, sizin sadece bir takım elbise olduğunuzdan şüpheleniyorum."

"Pek parlak değil," dedi.

Connell, "Lafı ağzımdan aldı," dedi.

Koop bir Firestone mağazasında durmuş ama sadece kamyonette oturmuş. Onu Best Buy mağazasının otoparkından izleyen güvenlik aracı, caddenin karşısındaki Denny's restoranına bakıyor gibi göründüğünü söyledi.

"Bir saatten az bir süre önce yemek yedi," dedi Lucas. Bir blok ötede, ikinci el araba satan bir galerinin önüne park etmişlerdi, biraz dikkat çekiyorlardı. "Hadi gidip birkaç arabaya bakalım."

Dışarı ıktılar ve Koop'u kullanılmış bir arabanın penceresinden izleyebilecekleri otoparka doğru yürüdüler.

Buick. Firestone otoparkında on dakika geçirdikten sonra Koop kamyonu çalıştırdı, caddenin karşısındaki Denny's'e götürdü ve içeri girdi.

Lucas, "Gözetleme için arıyor," dedi. Telsizden: "Del, oraya girebilir misin?"

"Yoldayım..." Birkaç saniye sonra, "Kahretsin, geri geliyor. Geri dönüyorum."

Koop elinde bir fincan kahveyle dışarı çıktı. Lucas arabaya doğru ilerleyen Connell'in kolunu yakaladı ve radyoyu yüzüne götürdü. "Biz bir dakika burada kalacağız; siz onu takip edin. Hey, Harvey?"

Harvey gözetleme aracını çalıştırdı. "Öyle mi?"

"Şu Denny's'in önüne bir video koyabilir misiniz, bakalım başka kimler çıkacak?"

"Tamamdır."

Lucas Connell'a, "Orada yeterince uzun kalmadı," dedi. "Biriyle konuşmuş. Bir arkadaş için yeterince uzun değil, o yüzden işle ilgili olmalı."

Connell, "Tabii arkadaşları orada değilse," dedi.

"Bunun için çok uzundu..." Bir an sonra, "İşte başlıyoruz. Kahretsin, Harvey, şu adamı koru, hatırladın mı?"

"Ben..."

"Sadece Sade Schultz," dedi Lucas.

Del, radyoda, Koop'u izlemekten: "Bizim Sade Schultz'umuz mu?"

"Kesinlikle," dedi Lucas.

Schultz kırmızı Camaro'suna bindi ve park yerinden dikkatlice geri geri çıktı. Lucas, Connell'a, "Hadi," dedi ve onu arabaya doğru itti.

"Kim o?"

"Çit. Çok dikkatli ol."

Lucas arabanın içinde Schultz'un yarım blok gerisine gitti ve bir ekip çağırdı. Ekibe, "Onu kaldırıma çekin," dedi. "Ve bekleyin."

Ekip Schultz'u köşeden aldı, sokağın yarısında, parlak yeşil bir akçaağacın altında durdurdu. Lucas ve Connell onları geçip kaldırıma çıktılar. Üç tekerlekli bisikletli bir çocuk kaldırımdan, yanıp sönen ışıkları ve açık kapısının içinde duran polisi izliyordu. Schultz dikiz aynasından polisi izliyordu ve Lucas tam üzerine gelene kadar önden gelen Lucas'ı görmedi.

"Schultzie," dedi Lucas, elleri tavanda, pencerenin üzerinden eğilerek. "Nasılsın dostum?"

"Kahretsin, ne istiyorsun Davenport?" Schultz şoke olmuş bir halde üstünü örtmeye çalıştı.

"Koop'tan her ne aldıysan," dedi Lucas.

Schultz yuvarlak, lekeli bir yüzü olan ufak tefek bir adamdı. Bir usturanın tam olarak kontrol edemediği koyu renk bıyıkları vardı. Gözleri hafifçe çıkıktı ve Lucas, "Koop," dediğinde gözleri biraz daha dışarı fırlayacakmış gibi görünüyordu.

Schultz bir süre sonra arabadan inmek için kapıyı açarken, "O çılgın orospu çocuğunun sana ait olduğuna inanamıyorum," dedi.

"Aslında yok," dedi Lucas. Connell arabanın diğer tarafında duruyordu, eli çantasındaydı.

"Kim bu kedi?" Schultz başını ona doğru eğerek sordu.

"Eyalet polisi," dedi Lucas. "Peki hükümet hakkında böyle konuşulur mu?"

Schultz arkasına yaslanarak, "Siktir git Davenport," dedi. arabanın ön çamurluğuna yaslanmıştı. "Peki ne yapıyoruz?"

Bir avukat çağırayım mı, yoksa ne yapayım?"

"Schultzie..." Lucas kollarını iki yana açarak, "Schultzie," dedi. "Bu sadece Schultz," dedi Schultz.

Thomas Troy kot pantolon üzerine mavi bir askeri kazak giymişti. Düzgün ama sert görünüyordu, bir teğmen gibi.

Paraşütçü Albay. Başını sallıyordu.

"Elimizde cinayetlerle ilgili yeterli bilgi yok, Jensen'ın evinde dolaşıyor olsa bile. Yine de numara yapıp onu içeri tıkabiliriz."

"Nasıl yani?" Roux sordu. "Ne öneriyorsun?"

"Onu hırsızlık suçlamasıyla alıyoruz. Schultz'dan elimizde mahkumiyet için yeterli delil var. Hırsızlık suçlamalarından da kamyonu ve evi için arama emri çıkartmaya yetecek kadar delilimiz var. Cinayetler ya da Jensen'ı takip etmekle ilgili bir şey bulamazsak, onu hırsızlıklardan yakaladık ve sunum raporunda hakime cinayetlerle bağlantılı olduğunu düşündüğümüzü bildirdik. Eğer doğru yargıcı bulursak, cezada yukarı doğru bir sapma sağlayabilir ve onu beş ya da altı yıl içeride tutabiliriz."

"Beş ya da altı yıl mı?" Connell sandalyesinden kalktı.

"Otur," diye tersledi Troy. O da oturdu. "Eğer aramada bir şey bulursanız, o zaman daha fazla olasılık var demektir. Daha fazla hırsızlığa dair kanıt bulursak, birkaç yıl daha ceza alırız. Jensen'ı takip ettiğine dair kanıt bulursak, o zaman bir duruşma daha yaparız ve birkaç yıl daha alırız. Ve eğer cinayetleri düşündürecek herhangi bir şey varsa -elinizdekinden daha küçük bir şey- cinayet duruşmalarını sıranın sonuna koyabiliriz ve belki de ilk ikisinin yarattığı kamuoyu onu diğerlerinden de içeri atar."

Lucas, "Geleceğe gerçekten güveniyoruz," dedi.

Troy, "Tek ihtiyacınız olan Wannemaker ya da Marcy Lane'den birkaç saç teli ve elinizdeki ikinci derece kanıtlarla bu yeterli olur," dedi. "Bana herhangi bir şey verebilerseniz -bir silah, bir saç teli, birkaç damla kan, bir parmak izi- onunla devam ederiz."

Connell önce Lucas'a, sonra da Roux'ya baktı. "Onunla kalırsak, birine yaklaştığını görebiliriz."

"Ya kamyona bindikleri anda onu öldürürse?" Roux sordu.

Lucas başını salladı. "Bunu her zaman yapmaz. Wannemaker'ın bileklerinde bağlama izleri vardı. O da

Onu bir süre, belki bir gün tuttum ve onunla uğraştım."

"Marcy Lane'e bulaşmadı. Onu bir saatten fazla elinde tutamazdı," dedi Connell acımasızca.

"Bu riski göze alamayız," dedi Roux. "Bu riski göze alırsak delirmiş oluruz."

"Bilmiyorum," dedi Troy. "Eğer bir bıçak bile gösterseydi, işte o zaman oyun biterdi."

"Yani beklemeli miyiz?"

Lucas Connell'a baktı, sonra başını salladı. "Bence onu almalıyız."

"Neden?" Connell sordu. "Şansımız varsa onu beş ya da altı yıllığına mı alacağız?"

"Onu sadece iki gün ve bir gecedir izliyoruz. Ya şu anda bodrumunda biri varsa? Ya biz dışarıda otururken eve girip onu öldürürse? En azından bir tanesini bir süredir sakladığını biliyoruz."

Connell yutkundu ve Roux doğruldu ve "Eğer bu bir olasılıksa..." dedi.

Lucas, "Bu çok uzak bir ihtimal," dedi.

"Ne kadar uzak olduğu umurumda değil," dedi Roux.
"Onu hemen alın."

Bölüm 29

Polisler onu yakaladığında Koop, Lyndale Caddesi'ndeki Modigliani's Wine & Spirits'teydi. Ucuz gri takım elbiseli, kırmızı suratlı bir adam "Bay Koop?" dediğinde Koop kolunu soğuk kasaya sokmuş, altılı Budweiser paketini çıkarıyordu. Koop iri yarı siyah bir adamın dirseğine bastığını ve kapının yanında üniformalı bir polisin durduğunu fark etti. Sanki sihirle ortaya çıkmışlardı; sanki bu konuda bir yetenekleri varmış gibi, birdenbire ortaya çıkıvermişlerdi.

Koop, "Öyle mi?" dedi. Ve doğruldu. Kalbi biraz daha hızlı atıyordu.

"Bay Koop, biz Minneapolis polis memurlarıyız," dedi kırmızı yüzlü adam. "Sizi tutukluyoruz."

"Ne için?"

Koop düz ayak duruyordu, elleri önündeydi ve kendini hareketsiz kalmaya zorluyordu. Ama sırt ve kol kasları harekete geçmeye hazır bir şekilde seğiriyordu. Geceleri uyumayı beklerken ya da televizyon seyrederken bu olasılığı düşünmüştü. Bunu çok düşünmüştü, en sevdiği kâbuslardan biriydi.

Bir polise direnmek, üzerinizde olabilecek her şeyden daha ağır bir suçlama getirebilir. Hapiste, Polisler sizi gerçekten istiyorsa ve onlara bir şans verirsiniz, sizi havaya uçurabilecekleri konusunda sizi uyarırlardı. Tabii ki bunu söyleyenler çoğunlukla ajanlardı. Beyazlar bunu aynı şekilde görmüyordu.

Fakat

herkes bir konuda hemfikirdi: en iyi şansın iyi bir savunma avukatıydı.

Kırmızı suratlı polis "Sanırım biliyorsun" dedi.

"Bilmiyorum," diye itiraz etti Koop. "Bir hata yapıyorsunuz. Yanlış adamı yakaladınız." Kapıya doğru bir bakış attı. Belki de kaçması gerekiyordu. Kırmızı yüzlü adam pek de öyle görünmüyordu. Siyah adamdan kaçabilirdi ve kapıdaki adamı bowling lobutu gibi devirebilirdi. Gücü vardı... ama dışarıda ne olduğunu bilmiyordu. Ve bu adamlar silahlıydı. Polislerin bir şey beklediğini, bir karar vermek için ona baktıklarını hissetti.

Dükkândaki her şey iğne keskinliğindeydi; kahverengi içki şişeleri ve yeşil plastik karışım sürahileri, bira kutuları, patates cipsi poşetlerinin üstleri, yerdeki siyah-beyaz kareli fayanslar. Koop gerildi, polislerin kendi içlerine çekildiklerini hissetti. Onun için hazırdılar ve pek de korkmuş değillerdi.

"Lütfen arkanızı dönün ve ellerinizi soğutucunun üstüne koyun," dedi Kırmızı Surat. Koop onu sanki uzaktan duyuyordu. Ama adamın sesinde bir sertlik vardı. Belki de onlara katlanamazdı. Belki de onu eşek sudan gelinceye kadar döverlerdi. Ve henüz ne için tutuklandığını bilmiyordu. Eğer çok ciddi bir şey değilse, kokain satın almaksa, direnmek başına suçlamadan daha fazla bela açabilirdi.

"Arkanı dön..." Bu kez sertti. Koop kapıya son bir kez baktıktan sonra nefesini bıraktı ve döndü.

Polis hızlıca ama iyice üstünü aradı. Koop bunu Stillwater'da profesyonelliği takdir edecek kadar sık yapmıştı.

"Ellerinizi arkanıza bırakın lütfen. Önlem olarak kelepçe takacağız Bay Koop." Kırmızı yüzlü adam net ve kibardı, dövüş öncesi gerginlik artık gitmişti.

Siyahi polis, "Bir avukatla görüşme hakkınız var..." dedi.

Koop Miranda'nın sözünü keserek, "Avukat istiyorum," dedi. Kelepçeler bileklerinin üzerine kapandı ve içgüdüsel olarak kelepçelere karşı esnedi, bir elini aşağı doğru itti.

klostrofobi gibi hissettiren bir spazm, hareket edememek. Kırmızı suratlı polis onu dirseğinden tutup

ve onu döndürürken, diğeri Miranda'nın işini bitirdi.

"Bir avukat istiyorum," dedi Koop. "Hemen şimdi. Bir hata yapıyorsunuz ve ben de sizi dava edeceğim."

"Elbette. Bu tarafa gelin, arabaya gidelim," dedi kırmızı yüzlü polis.

Patates cipsi ve fasulye sosu sırasına doğru yürüdüler ve siyah polis, "Tanrım, bir tür papağan gibi konuşuyorsun. Polly avukat ister mi?" dedi ama dostça sıırttı. Eli Koop'un trisepslerinin üzerindeydi.

"Avukat istiyorum." Hapishanede, polislerin sizi uyardıktan sonra arkadaşça davranacaklarını ve sizi herhangi bir konuda konuşturmaya çalışacaklarını söylediler. Sizi konuşturduktan sonra, onları mutlu etmeye çalışırken -çünkü biraz korkarsınız, dayak yemek istemezsiniz- o zaman konuşmaya başlarsınız. Konuşma, dediler hapishanede. "Avukat istiyorum" dışında bir şey söyleme.

Kapıdan çıktılar, bir müşteri ve tezgâhtar aval aval onlara bakıyordu ve kırmızı yüzlü adam, "Benim adım Dedektif Kershaw ve arkanızdaki adam da ünlü İrlandalı dansçı Dedektif Carrigan. Kamyonunuzu çekmek için anahtarlarınıza ihtiyacımız olacak, ya da vites kutusunu açıp çekebiliriz."

İki ekip arabası park yerine yanaşmış, biri kamyonun önünü kesmiş, dört polis daha hazır bekliyordu. Koop, sıradan bir kokain baskını için çok fazla polis olduğunu düşündü. Koop, "Anahtarlar sağ yan cebimde," dedi. O umutsuzca neden tutuklandığını bilmek istiyordu. Hırsızlık mı? Cinayet mi? Jensen'la ilgili bir şey mi?

"Hey, o konuşabilir," dedi siyah polis.

Koop'un omzuna yoldaşça bir tokat attı ve kırmızı suratlı polis anahtarlarını çıkarıp bir devriyeye atarken durdular ve "Çekici yolda," dedi. Kershaw Koop'a, "Şuradaki siyah araba," dedi.

Arabanın arka kapısını açtıklarında Koop, "Neden tutuklandığımı bilmiyorum" dedi. O yapamadı Yardım edemedi, ağzını kapalı tutamadı. Arabanın açık arka kapısı aç bir ağız gibi görünüyordu. "Neden?"

Carrigan, "Başına dikkat et," dedi ve bir elini Koop'un başının üstüne koyarak onu arabaya bindirdi, "Sence neden?" dedi ve kapıyı kapattı.

İki dedektif birkaç dakika üniformalı polislerle konuştuktan sonra Koop'u arabanın arka koltuğunda beklettiler. Arka kapıların iç tutamakları yoktu, dışarı çıkmanın hiçbir yolu yoktu. Elleri bağlıydı.

Arkasına rahatça oturamıyor, çok yumuşak koltuklarda dik oturmak zorunda kalıyordu. Ve arka koltuk kokuyordu.

hafifçe dezenfektan ve idrar kokuyordu. Koop klostrofobik bir panik spazmı daha hissetti, hiç beklemediği bir şeydi bu. Kahrolası kelepçeler: Dişlerini sıkarak onlara doğru sertçe döndü; hiç şansı yoktu. Dışarıdaki polisler hâlâ ona bakmıyordu. O bir böcekti. Ne halt etmeye...

Ve sonra Koop, "Beni yumuşatıyor" diye düşündü.

Araştırmaları gereken bir hapisane kavgası olduğunda da aynı şeyi yapmıştı. Polisler arabaya geri döndüğünde, içlerinden biri ona dostça bakar ve "Peki, ne düşünüyorsun?" diye sorardı.

Sivil polisler üniformalılarıyla bir dakika daha konuştuktan sonra arabaya döndüler ve sanki Koop akıllarındaki son şeymiş gibi birbirleriyle konuşmaya başladılar. Bir paravan ön koltuğu arkadan ayırıyordu. Arabayı siyah adam kullandı ve motoru çalıştırdıktan sonra yolcu koltuğundaki ortağına bakarak, "Bir Taco Bell'de duralım," dedi.

"Oooh, iyi karar." Yola koyulduklarında kırmızı yüzlü adam dönüp sırttı ve "Peki, ne düşünüyorsun?" dedi.

"Bir avukat istiyorum," dedi Koop. Kırmızı suratlı adam ekranın diğer tarafında bir çeyrek santim geri çekildi, gözleri karardı. Elinde değildi ve Koop neredeyse gülümsedi. Bu oyunu oynayabilir, diye düşündü.

Bölüm 30

Lucas ve Connell tutuklamayı caddenin karşısındaki Super America istasyonundan, Connell'in arabasına yaslanıp dondurmali sandviç yiyerek izlediler. Koop dışarı çıktı, Kershaw bir adım arkasında, bir eli Koop'un sağ dirseğindeydi. Connell ısırmalar arasında "Onu yakalamak istedim," dedi.

Lucas, "Hırsızlık için değil," dedi.

"Hayır." Saatine baktı. "Arama emirleri hazır olmalı."

Carrigan ve Kershaw Koop'u arabaya itiyorlardı. Koop'un kolları bükülmüştü ve kasları ip gibi öne çıkmıştı. Lucas dondurmayı top yapıp sandviç paketini alıp bir çöp tenekesine doğru ateşledi; çöp tenekesi sekip kaldırıma düştü.

"Eve gitmek istiyorum," dedi Connell. "Orada görüşür müyüz?"

"Evet. Kamyonu açana kadar bekleyeceğim, iyi bir şey çıkarsa sana haber veririm."

Lucas olay yeri inceleme ekibinin kamyonu açmasını istedi. "Birkaç saç telinden bahsediyor olabiliriz," dedi elinde anahtarlar olan devriyeye. "Bekleyelim."

"Pekâlâ. Kimdi o adam?" diye sordu devriye polisi.

"Kedi hırsız," dedi Lucas. "Güzel ve kolay gitti."

"Ödümü kopardı," diye itiraf etti devriye polisi, gözleri tekrar dükkâna doğru kayarken. "Kapıdaydım ve kaçacakmış gibi bana doğru baktı. Çılgın gözleri vardı dostum. Çıldırmanın eşiğindeydi. Kollarını gördün mü? Onunla dövüşmek istemezdim. orospu çocuğu."

Olay yeri beş dakika sonra geldi. Ön koltukta yarım karton filtresiz Camel duruyordu. Bir torba karışık tuz ve kum, aktarma kabloları, bir alet kutusu ve diğer ıvır zıvırlar arka koltuğu işgal etmişti.

Lucas dikkatle karıştırdı ama hiçbir şey bulamadı. Koop'un verdiği anahtarları çıkardı. İki kamyon anahtarı, iki ev anahtarına benzeyen bir şey ve beşinci bir anahtar vardı. Jensen'ın olabilir. Ama yeterince yeni görünmüyordu. Kontrol etmeleri gerekecekti.

"Burada güzel bir hırsızlık aleti seti var," dedi olay yeri ekibinden biri. Lucas, alet kutusunu dikkatle açtıkları kamyonetin arkasına doğru yürüdü. Ne yazık ki hırsızlık aletleri sıradan aletlerin biraz sıra dışı bir seçkisinden başka bir şey değildi. Önce hırsızlığı kanıtlamanız gerekiyordu.

Olay yeri inceleme görevlisi küçük bir metal dosya aldı ve tıpkı Sherlock Holmes gibi büyüteçle dosyaya baktı.

"Biraz pirinç var," dedi.

"Bunun yardımı olur," dedi Lucas. Koop kendi anahtarlarını eliyle kesiyordu. "Bıçak gibi bir şey var mı? İp var mı?"

"Hayır."

"Lanet olsun. O zaman kapatın ve indirin," dedi Lucas hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle. "Her şeyi istiyoruz; parmak izi, saç, deri, sıvı. Her şeyi."

Lucas Porsche'yi kaldırıma bıraktı ve Koop'un evine giden yola çıktı. Ön ve yan kapılar açıktı ve Connell'ın isimsiz gri Chevy'siyle birlikte iki plakasız minibüs garaj yolunda duruyordu. Lucas neredeyse ön merdivenlere varmıştı ki sokakta yürüyen iki komşu kadın gördü, içlerinden biri bebek arabasını itiyordu. Lucas onlara doğru yürüdü.

"Merhaba," dedi.

Arabayı iten kadının saçları bigudiliydi ve suni ipek bir eşarpıla örtölüydü. Diğerrinin saçları bulaşık suyu sarısıydı ve aralarında bakır çizgiler vardı. Durdular. "Siz polis misiniz?" Komşular her zaman bilir.

"Evet. Son zamanlarda Bay Koop'u gördünüz mü?"

"Ne yaptı?" diye sordu bakır rengi olan. Arabadaki çocuk mavi bir emzik emiyor, soluk mavi gözleriyle sabit bir şekilde Lucas'a bakıyordu.

Lucas, "Bir hırsızlık olayıyla ilgili olarak tutuklandı," dedi.

"Sana söylemiştim," dedi Copper Streak, Hair Curler'a. Lucas'a, "Onun bir suçlu olduğunu hep biliyorduk," dedi.

"Neden? Ne yaptı ki?"

"Sabahları hiç kalkmazdı," dedi. "Onu neredeyse hiç görmezsiniz. Bazen çöpünü dışarı atarken. O kadar. Bahçesinde hiç bulunmazdı. Garaj kapısı hep sabahın köründe açılırdı.

öğleden sonra, ve arabayla uzaklaşırdı. Sonra gecenin bir yarısı, sabahın üçü gibi geri gelirdi ve garaj kapısı açılırdı.

içeride olurdu. Onu hiç görmedin. Onu çöp dışında gördüğüm tek zaman
Birkaç yıl önce Cadılar Bayramı kar fırtınası. Gelip garaj yolunu küremişti. Ondan sonra da hep bir servise yaptırdı."

"Sakalı var mıydı?"

Copper Streak, Hair Curler'a baktı ve ikisi de Lucas'a döndü. "Elbette. Her zaman bir tane vardı."

Bir şey daha var, diye düşündü Lucas. Bir süre konuştular. Bir dakika daha, sonra Lucas ayrılıp içeri girdi.

Connell mutfaktaydı ve sarı bir deftere notlar karalıyordu.

"Bir şey var mı?" Lucas sordu.

"Pek bir şey yok. Kamyondan ne haber?" "Şimdilik bir şey yok. Silah yok mu?"

"Mutfak bıçakları. Ama bu adam mutfak bıçağı kullanmıyor. Bunun üzerine bahse girmeye hazırım."

"Az önce birkaç komşuyla konuştum," dedi Lucas.
"Her zaman sakallı olduğunu söylediler."

"Huh." Connell dudaklarını büzdü. "Bu ilginç... Gel, bodruma inelim." Lucas onu mutfaktan çıkan kısa merdivenlerden aşağıya kadar takip etti. Bodrum katı bitmişti. Lucas solda, açık bir kapıdan, fayans döşeli zeminde duran çamaşır makinesini, kurutucuyu, çamaşır lavabosunu ve su ısıtıcısını görebiliyordu. Fırın da burada, gözden uzak bir yerde olmalıydı. Bodrumun büyük bölümü yetmişli yıllardan kalma iki tonlu bir kumaşla kaplanmıştı. Bir kanepa, bir sandalye ve lambalı bir sehpa duvarlara yaslanmıştı. Halının ortasında, halının üzerine düz bir şekilde serilmiş, on metreye on üç ya da on dört santim boyutlarında plastik bir boyacı bezi bulunuyordu. Bir teknisyen örtünün kenarlarını süpürüyordu.

"O plastik levha böyle miydi?" Lucas sordu.

"Hayır. Onu oraya ben koydum," dedi Connell. "Gelin ve pencerelere bakın."

Pencereler çeyrek inçlik kontrplak levhalarla karartılmıştı. "Dışarı çıkıp baktım," dedi Connell. "Pencerelerin dışını siyaha boyamış, yani dizlerinizin üzerine çöküp pencere boşluklarına bakmadığınız sürece bodrum karanlıkmiş gibi görünüyor. Bu konuda çok zahmete girmiş: kenarları kalafatlanmış."

"Öyle mi?"

"Evet." arşafın altına baktı. "Sanırım Wannemaker'ı öldürdüğü yer burası. Bir plastik parçasının üzerinde. Hizmet odasında birkaç tane üç paket bez var. Bir tanesi açılmamış. Diğerinde sadece bir bez vardı. Buralarda dolaşıyordum ve bana halının dikdörtgen şeklinde paspaslanmış. Sonra mobilyaları fark ettim: halının ortasındaki bir şeye bakacak şekilde ayarlanmıştı. Örtüleri gördüğümde..." Omuz silkti. "Yerleştirdim ve tam oturdu."

"Tanrım..." Lucas teknisyene baktı. "Bir şey var mı?"

Teknisyen başını salladı ve şöyle dedi: "Bir ton pislik: Halının hiç temizlendiğini sanmıyorum ve on beş yıl önce döşenmiş olmalı. Her şeyi ayıklamak tam bir kabus olacak."

"Neyse, bu da bir şeydir," dedi Lucas.

"Bir şey daha var," dedi Connell. "Yatak odasında."

Lucas onu merdivenlerden yukarı kadar takip etti. Koop'un yatak odası boş, neredeyse askeri bir odaydı ama yatak toplanmamıştı ve ter kokuyordu. Lucas hemen gördü: Çekmecenin üzerinde bir şişe afyon vardı.

Lucas: "Ona dokunmadın mı?"

"Henüz değil. Ama bir şey fark etmez."

"Jensen onun evinden aldığını söyledi. Eğer üzerinde parmak izleri varsa..."

"Onu aradım. Şişesi yarım onsmuş. Noel'de kendine her zaman yarım ons alır çünkü neredeyse tam bir yıl dayanır."

Lucas parfüm şişesine baktı: çeyrek onsluktu. "Emin mi?"

"O emin. Kahretsin, onu yakaladığımızı sanmıştım."

"Yine de kontrol etmeliyiz," dedi Lucas. "Belki de yanılıyor."

"Evet, kontrol edeceğiz ama o emindi. Bu da şu soruyu akla getiriyor, neden Opium? Parfüme takıntılı mı?

Parfüm onu bir şekilde çekiyor mu?

Yoksa Jensen'ı hatırlatması için gidip kendi malından mı aldı?"

"Huh," dedi Lucas.

"Eee? Sorun parfüm mü yoksa kadın mı?" Şapkadan tavşan çıkarmasını bekleyerek ona baktı. Belki de çıkarabilirdi. Lucas gözlerini kapattı. Bir süre sonra, "Çünkü Jensen onu kullanıyor. Karanlıkta onun dairesine giriyor, yatak odasına giriyor,

ve bir şey onu harekete geçiriyor. Parfüm. Ya da belki onu orada görmek. Ama parfüm gerçekten onu geri getirdi. Eğer gerçekten çıldırdıysa, kadından çaldığı şişedeki her şeyi kullanmış olması mümkün."

"Sence bu yeterli mi? Sakal tıraşı ve parfüm şişesi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bir şey bulmalıyız. Tek bir şey."

Connell, Lucas'ın gözlerine en fazla iki adım mesafeden bakana kadar hareket etti. Yüzü mumsu ve solgundu, tıpkı bir akşam yemeği mumu gibiydi. "Bu sabah yine hastaydım. İki hafta içinde yürüyemeyecek hale geleceğim. Kemoterapiye geri döneceğim, saçlarım dökülmeye başlayacak. Düzgün düşünemeyeceğim."

"Tanrım, Meagan..."

"O orospu çocuğunu istiyorum, Lucas," dedi. "Bir delikte ölü olmak ve onun etrafta gülerek dolaşmasını istemiyorum. Onun aradığım kişi olduğunu biliyorsun, biliyorum."

"Yani?"

"O yüzden konuşmalıyız. Bir şeyler bulmalıyız."

Bölüm 31

Koop öğleden birkaç dakika sonra hapishaneden çıktı, parlak güneş ışığında gözlerini kırptırıyordu, avukatı arkasında yürüyordu, omzunda spor bir ceket vardı ve konuşuyordu.

Koop uçurumun kenarına çok yaklaşmıştı. Sanki kafasında büyük bir çatlak varmış, ikiye ayrılmak üzereymiş, ıslak gri bir solucan, elektrikli süpürge hortumu büyüklüğünde bir solucan dışarı dökülecekmiş gibi hissediyordu.

Hapishaneyi sevmiyordu. Hem de hiç sevmezdi.

"Unutma, kimseye bir şey söylemeyeceksin, tamam mı?" dedi avukat parmağını havaya sallayarak. Müvekkillerine sallamamayı öğrenmişti: biri neredeyse başarıyordu. Bu uyarıyı en az yirminci kez tekrarlıyordu ve Koop onu duymayarak yirminci kez başını salladı. Etrafına bakınıyor, gerginliğin azaldığını hissediyordu, sanki bir mumyanın çarşafı çekiliyormuş gibi çözülüyordu.

Tanrım. Kafası gerçekten kontrolden çıkmıştı. "Tamam."

"Polislere söyleyebileceğin hiçbir şey sana yardımcı olamaz. Hiçbir şey. Biriyle konuşmak istiyorsan benimle konuş, eğer önemliyse ben de onlarla konuşurum.

Tamam mı?"

"Anlaşma yok," dedi Koop. "Lanet olası anlaşmalar hakkında bir şey duymak istemiyorum."

"Size malı satan adamı bulma şansınız var mı?" Avukat PCP kullanan bir postacıya benziyordu. Yeterince sıradan, ama yüzündeki her şey çok sıkı, çok gergindi. Ve her kelimesi net bir şekilde telaffuz edilmesine rağmen, çok fazla kelime vardı, çok hızlı söyleniyordu, "Sanırım" ve "Belki de en iyisi oluruz." Koop hepsine yetişemiyordu ve onları görmezden gelmeye başlamıştı. "Ne düşünüyorsun, ha? Onu bulma şansın var mı? Hiç şansım var mı?"

Koop sonunda onu duydu ve omuz silkerek, "Belki. Ama onu bulursam ne yapmalıyım? Polisi mi arayayım?"

"Hayır-hayır. Hayır, hayır, hayır. Hayır. Hayır. Sen beni ara. Polislerle konuşmayacaksın." Avukatın gözleri eski tahta poker fişleri gibi dümdüzdü. Koop onun anlattıklarının tek kelimesine bile inanmadığından kuşkulanıyordu.

Koop ona elmas haçı ve ona uygun küpeleri Hopkins'teki Duck Inn'de takılan, Minnesota Ulusal Muhafızları'nın yorgunluk tişörtünü giyen beyaz bir çocuktan -kelimenin tam anlamıyla bir çocuktan, bir gençten- aldığını söylemişti. Koop, çocuğun bir tutam siyah saç ve bir küpesi olduğunu söylemişti. Koop'un söylediğine göre

broş ve küpeleri 200 dolara almış. Çocuk kazıklandığının farkındaydı ama onlarla başka ne yapacağını bilmiyordu.

Avukat, "Onları Schultz'a sattığınızı nasıl açıklayacağız?" diye sormuştu.

Koop demişti ki, "Schultz'u herkes tanır. Polisler ona Sade Schultz der. Satmak istediğiniz bir şey varsa ve nereden geldiğinden tam olarak emin değilseniz, Schultz ile konuşursunuz. Eğer ben Polislerin söylediği gibi gerçekten zeki bir hırsız olsaydı asla ona gitmezdim. Neredeyse onların maaş bordrosunda."

Avukat uzun bir süre ona baktı ve sonra "Tamam. Tamam. Tamam. Yani durgunluk başladığından beri spor salonundaki bu iş dışında düzenli bir işin yok ve birkaç dolar kazanma şansı gördün, bunu kullandın ve şimdi üzgünsün. Tamam mı?"

Bu Koop için sorun değildi.

Şimdi avukat onu hapishaneden çıkarken takip ediyor ve gevezelik ediyordu, Koop ellerini kulaklarına götürdü ve başını iki yana itti. Avukat geri çekildi ve "İyi misin?" diye sordu.

Koop omzunun üzerinden geriye bakarak, "Orayı sevmedim," dedi.

Koop acıyordu. Vücutundaki neredeyse her kas ağrıyordu. Gözaltının ilk kısmıyla başa çıkabilirdi. Eğilme ve yayılmayla başa çıkabilirdi. Ama hücreye yaklaştıkça kanının çekildiğini hissediyordu. Onu hücreye sokmak, dürtmek zorunda kalmışlardı ve içeri girip kapı kilitlendiğinde bir an oturmuş, korku boğazına tırmanmıştı.

"Orospu çocuğu," demişti yüksek sesle, hücrelerin köşelerine bakarken. Her şey çok yakındı. Ve içeri doğru itiyordu.

O anda kendini kaybedebilirdi. Bunun yerine mekik, şınav, köprü, derin diz bükme, ayak parmağı kaldırma, şınav, bacak kaldırma hareketleri yapmaya başladı. Bacakları durana kadar ranzanın üzerinde step-up yaptı. Hayatında hiç b u kadar çok çalışmamıştı; kasları onu bırakana kadar durmadı. Sonra uyudu; rüyasında elleri olan kutular ve dişleri olan delikler gördü. Rüyasında parmaklıklar gördü. Uyandığında tekrar çalışmaya başladı.

Ertesi sabahın yarısında onu avukatına götürdüler. Avukat, polislerin kamyonetini aldığını, evini aradığını söylemişti. "Geldiğini gördüğün tek şey bu suçlama mı? Tek şey, tek şey?" diye sormuş. Biraz şaşkın görünüyordu. "Sadece bu mu?

Polisler peşinde. Her yerde. Bu suçlama önemsiz bir şey. Küçük bir şey."

Koop, "Bildiğim başka bir şey yok," dedi. Ama "Kahretsin," diye düşündü. Belki başka bir şey biliyorlardı.

Avukat onunla mahkemede tekrar buluştu. Avukatın tavsiyesi üzerine ön duruşmadan feragat etti. Mahkeme hızlı ve rutindi: beş bin dolar kefalet, kamyonunun devrini almak için orada bulunan kefalet görevlisi.

Koop kefalet memuruna, "Kamyonla uğraşma," dedi. "Parayı alır almaz sana geleceğim."

"Evet, tabii," dedi kefil. Bunu umursamazca söyledi. Bütün bunları çok kez duymuştu.

Koop, "Sakın onunla uğraşma," diye hırladı.

Kefil Koop'un ses tonundan hoşlanmadı ve akıllıca bir şey söylemek için ağzını açtı, ama sonra Koop'un gözlerini gördü ve ölüme çok az kaldığını anladı. "Ona dokunmayacağız," dedi.

Ve bunda ciddiye. Koop arkasını döndü ve kefil yutkundu ve böyle bir hayvanı hapse attıktan sonra neden dışarı çıkmasına izin verdiklerini merak etti.

Koop ne yapacağına karar vermemişti. Tam olarak değil. Ama hapse geri dönmeyeceğinden emindi. Bunu kaldıramazdı. Hapishane ölüm demekti. Hiçbir anlaşma olmayacaktı, onu içeri tıkacak hiçbir şey olmayacaktı.

Avukatı, beraat etme ihtimalinin çok yüksek olduğunu söyledi: Eyaletin davası tamamen Schultz'un ifadesine dayanıyor gibi görünüyordu. "Aslında, sizi tutuklama zahmetine girmelerine şaşırdım. Şaşırdım," dedi avukat.

Ancak suçlu bulunması halinde Koop'un az bir süre hapis yatması gerekecekti - teknik olarak altı yıl ceza alabilecek olsa da kesinlikle bir yıl değil. Mahkumiyet kararından sonra devlet kefaletle serbest bırakma işlemine devam edecekti. En azından bir ay daha serbest kalacaktı.

Ama suçlu bulunursa Koop gideceğini biliyordu. Meksika'ya. Kanada'ya. Alaska'ya. Herhangi bir yere. Artık hapishane yok.

Avukat ona kamyonu nereden alabileceğini söylemişti. "Kontrol ettim, işlerini bitirmişler." Kamyona ihtiyacı vardı. Kamyon onundu, ona güvenlik sağlıyordu. Ama ya polisler onu bir tür izleme listesine almışlarsa? Ya onu zulasının o l d u ğ u bankaya kadar takip ettilerse? Kefile ödeyeceği para için zulaya ulaşması gerekiyordu.

Bekle, bekle, bekle.

Duruşma bir ay bile sürmeyecekti. Önümüzdeki on beş dakika içinde hiçbir şey yapmak zorunda değildi. Eğer onu izliyorlarsa, bunu fark ederdi. Tabii kamyonu dinleme cihazı yerleştirmemişlerse. Koop ellerini başına götürdü ve itti: bir arada tutuyordu.

Kamyonu geri aldı - hepsi rutin işlerdi, bürokratların umurunda değildi, yeter ki kâğıdınız olsun - ve evine doğru yola çıktı. İki mahalleli sokakta yürüyordu ve onun geldiğini görünce çimenlerin üzerine çıktılar, bir bebek arabasını da yanlarına alarak çimenlerin üzerine çıktılar.

Sürtükler, diye bağırdı onlara.

Hâlâ yarım blok uzaktayken garaj kapısı açıcısının düğmesine bastı ve doğruca garaj bölmesine girdi, kapı açıldı arkasında. Evin etrafında dolaşması on dakika sürdü. Polisler her yerdeydi. Eşyaların yerleri değiştirilmişti ve tam olarak yerlerine konulmamışlardı. Hiçbir şey çöpe atılmamıştı. Söyleyebildiği kadarıyla hiçbir şey eksik değildi. Bodruma dokunulmamış görünüyordu.

Ön odaya doğru yürüdü. Televizyonun karşısında bir koltuk duruyordu. "Saksocu," diye bağırdı. Yan tarafına bir tekme attı ve kumaş çöktü. Koop,

Zorlukla nefes alarak odanın etrafına, yatak odalarına doğru uzanan uzun duvara baktı. Alçıpan. Hafif kirli, zararsız bir bej. "Saksocu," diye bağırdı duvara. Yumruğuyla duvara vurdu; alçıpan çöktü, aydaki krater gibi bir delik oluştu. "Saksocu." Tekrar vurdu, bir delik daha. "Saksocu..."

Bağırarak, yumruklayarak koridorda yanlamasına ilerledi, ancak koridorun sonuna geldiğinde durdu ve arkasına baktı. Dokuz delik, yumruk büyüklüğünde, omuz yüksekliğinde.

Ve acı. Sersemlemiş bir halde eline baktı: parmak eklemleri kan içindeydi. Parmak eklemlerini ağzına götürdü, yaladı, emdi. Tadı güzeldi, kanın.

Koop zorlukla nefes alarak ve bir at gibi üfleyerek sendeleyerek yatak odasına geri döndü, giderken parmak eklemlerini emiyordu.

Yatak odasında ilk gördüğü şey, sandığın üzerinde duran Afyon şişesiydi. Kapağını açtı, kokladı, gözlerini kapattı ve onu gördü.

Beyaz gecelik, siyah üçgen, dolgun dudaklar.

Koop parmak uçlarına biraz afyon sürdü, burnunun altına sürdü, gözleri kapalı sallanarak durdu, sadece ziyaret etti...

Sonunda, Sara Jensen'ın rüya gibi kokusu zihniyle oynarken ve elindeki acı onu yeniden düzenlemeye yardımcı olurken, bir el feneri aldı ve garaja geri döndü. Kamyonu santim santim, cıvata cıvata incelemeye başladı, kan çok yoğunlaştığında parmak eklemlerini emiyordu...

Bölüm 32

Lucas erkek aksesuarları bölümünde, kolonyanın yanında, dönen bir cüzdan rafının arkasında Koop'un başının üst kısmını görecektir şekilde duruyordu. Elinde şişman bir deri evrak çantası. Koop erkek spor kıyafetlerinin arasında, elleri ceplerinde, hiçbir şeye dokunmadan, gerçekten bakmadan dolaşıyordu.

Connell biyledi. "Ne yapıyor bu?"

"Vakit öldürüyorum," dedi Lucas. Kısa boylu, yaşlı bir kadın durup ona baktı ve o da arkasını döndü. "Onu görebiliyor musun?"

"İki koridor ötede."

"Dikkatli ol. Çok yaklaştın. Sloan?"

"Evet, onu yakaladım. Kuzey çıkışına gidiyorum. Şu anda en yakın çıkış yolu orası. Eğer o tarafa doğru hareket ederse hava yolundan devam edeceğim."

"Güzel. Del?"

"Spor kıyafetlerine doğru geliyorum. Onu göremiyorum ama Connell'in tam karşısındayım. Connell'i görebiliyorum."

"Ona çok yakınsın. Gömlek rafının arkasında," diye cıvıldadı Connell.

"Affedersiniz, erkekler tuvaletinin nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?"

bornoz var mı?" Lucas arkasını döndü ve kısa boylu, yaşlı kadına baktı. Kuzu gibi bukleli kulakları ve küçük, kalın gözlükleri vardı.

"Çıkış tabelasını gördüğünüz direğin orada," dedi Lucas.

"Teşekkür ederim," dedi ve sendeleyerek uzaklaştı.

Lucas, Ralph Lauren'den Guess'e doğru ilerledi. Siyah elbiseli sarışın bir kadın ona doğru yaklaştı ve "Kaçış mı?" dedi.

"Ne?" Adam ona doğru bir adım attı, o da geri çekildi ve kendini savunuyormuş gibi silindirik bir şişeyi havaya kaldırdı.

"Sadece bir spritz mi?"

Erkek parfümü. "Ah, hayır, özür dilerim," dedi Lucas ve yoluna devam etti. Kadın arkasından baktı.

Koop hareket ediyordu ve Connell bip sesi çıkardı. "Kuzey kapısına doğru gidiyor. Hâlâ yavaş hareket ediyor."

"Onu yakaladım," dedi Lucas.

Sloan, "Hava yolundan gidiyorum." dedi.

"Ben Sloan'ın yerine geçeceğim," dedi Del. "Meagan, en çok sen maruz kaldın, ya önden gitmelisin ya da geride kalmalısın."

Connell, "Onun önünden geçmek için henüz çok erken," dedi. "Ben geride duracağım."

"Sana yetişeceğim," dedi Lucas.

Lucas, Coach evrak çantalarının bulunduğu camlı vitrine doğru ilerledi ve mağazanın aşağısından Koop'un arkasına baktı. Koop yine durmuş, en fazla otuz adım ötede, deri ceketlerin bulunduğu rafın arasından parmağıyla bir şeyler karıştırıyordu. Lucas geri çekilip Koop'a odaklanmıştı ki bir el dirseğine takıldı. Takım elbiseli genç bir adam arkasındaydı, bir diğeri de solundaydı. Parfümcü kadın da onların arkasındaydı.

"Ne yaptığınızı sorabilir miyim?" diye sordu takım elbiseli adam. Mağaza güvenliği, sert bir adamdı, dişleri kapalıydı. Lucas sert adımlarla tezgâhın arkasına geçti, Koop'un görüş alanından çıktı, iki adam da onunla birlikte sendeledi. Güvenlik görevlisinin eli sıkılaştı.

"Ben Minneapolis'te cinayet masası polisiyim," dedi Lucas, sesi bir balta gibi alçak ve acımasızdı. Elini cebine attı, rozet çantasını çıkardı ve çevirerek açtı. "Eğer beni ele verirsen o lanet testislerini koparıp kulaklarına tıkarım."

"Tanrım." Güvenlik görevlisi önce Lucas'ın kulağındaki böceğe, sonra da öfkeye benzeyen yüzüne baktı. Adamın beti benzi attı. "Özür dilerim."

"Hepiniz dükkânın bu ucundan defolup gidin," dedi Lucas. Diğer tarafı işaret etti. "Şu tarafa gidin. Ayrı ayrı gidin. Koridorlarda yürümeyin ve arkanıza bakmayın."

"Ben..." adam kekeliyordu. "Özür dilerim, eskiden polistim."

"Evet, doğru." Lucas arkasını döndü ve çantanın arkasından çıktı. Koop gitmişti. "Kahretsin."

Connell biyledi. "Hareket ediyor."

Roux ölümüne korkuyordu. Connell'in fikri onu o kadar korkutmuştu ki Gauloises'e geri dönmeyi düşündü.

Ama Jensen bir gün önce onu görmeye gelmişti, güçlü bir takım elbise giymiş ve güçlü bir evrak çantası taşıyordu,

ve onu ele geçirmenin tek yolunun bir enayi oyunu olabileceğini söylemişti.

Roux, bir kaya ile sert bir yer arasında sıkışmış, sert yeri seçmişti.

Connell, Roux'nun ofisinin dışındaki koridorda Jensen'a "Teşekkürler," demişti. "Cesaret ister."

Jensen, "Onu yakalamayı o kadar çok istiyorum ki dişlerim ağrıyor," demişti. "Ne zaman çıkacak?"

"Yarın sabah," demişti Connell. Sanki geleceğe bakıyormuş gibi gözleri odaklanmamıştı.

"Ve sen," dedi Jensen Lucas'a. "Bana ağabeyimi hatırlattığını söylemiş miydim?"

"Yakışıklı bir adam olmalı," dedi Lucas.

Connell, "Tanrım, hastayım ve beni aşağı itmeye çalışıyor," diye inledi. "Mide bulantısı bunaltıcı..."

Koop hapishaneden çıktığı andan itibaren onu takip etmişlerdi. Onu eve götürüp yatırmışlardı. Her şey görseldi: tüm izleme cihazları geçici olarak kamyonndan çıkarılmıştı. Eğer onun hakkında düşünürse

tutuklanırsa, onu bir içki dükkanından nasıl aldıklarını merak edebilir.

Ertesi gün evden her zamankinden biraz daha erken çıkmıştı. Spor salonuna gidip çalıştı. Sonra bir parka gitti ve koştu. Bu tam bir kabustu. Buna hazır değillerdi, hepsi sokak ayakkabısı giyyordu. Onu yarım düzine kez kaybetmişlerdi ama hiçbirisi bir ya da iki dakikadan fazla sürmemişti, tepelerde koşarken.

"Bu adam," dedi Lucas, onun kamyonu doğru koşuşunu izlediklerinde, "dalga geçilecek biri değil. Az önce ölü koşuyla üç mil yaptı. Ondan daha kötü durumda olan profesyonel dövüşçüler var."

"Ben olsam onu alırdım," dedi

Connell. Lucas ona baktı.

"Saçmalık."

Ruger, el çantasının boğuk bir ağzındaydı ve tek bir hareketle çıkardı. Büyük eller. Silindiri döndürdü. "Ben yapardım," dedi.

Parktan sonra Koop eve gitti. Bir saat kaldı. Tekrar yola koyuldu ve ekibi hava yollarından Jensen'e kadar çekti.

"Nereye gidiyor?" Lucas yetişirken Connell sordu. Onun koluna girdi, onları bir çift haline getirdi.

farklı bir bakış. "Onun peşinden mi gidiyor?"

"Ona doğru geliyor," dedi Lucas. Biraz yaklaşmışlardı ki Lucas onu çevirdi ve telsizle konuştu. "Sloan, Del, onu yakaladınız. Geliyor."

"Saat beşe on var," dedi Connell. "Şu sıralarda çıkıyor."

Sloan biyledi. "Nerede o?"

Del: "Yolun yarısında durdu, caddeye bakıyor."

Lucas Connell'ı bir tarafa çekti. "Girişi yanlamasına geç, aşağıya bak. Eğer bu tarafa bakıyorsa geri gelme."

Başını salladı, gökyüzüne açılan koridorda yürüdü, soluna baktı, devam etti, arkasına baktı ve "Sadece dışarı bakıyor," dedi. Bir an bekledi, sonra Lucas'ın yanına döndü ve yine gökyüzüne baktı.

"Hareket ediyor," dedi telsizine.

"Yakaladım onu," dedi Del. "Hava yolundan çıktı."

"Geliyorum," dedi Lucas. "Raider-Garrote Borsa Binası'nda."

Başka bir mağaza onları Borsa Binası'ndan ayırıyordu ama Koop oyalanmadı. Artık hızla ilerliyor, saatine bakıyordu. Bir sonraki geçitten geçti, Sloan önündeydi, Del kenara çekildi, sonra yarım blok aşağı indi ve paralel bir geçitten tekrar geçerek gözetleme ekibine doğru döndü.

Lucas ve Connell ayrıldılar, yine yalnızdılar, Connell şimdi bir elinde evrak çantası gibi kocaman bir çanta taşıyordu. Lucas şapkayı taktı.

"Sloan?"

Sloan nefessiz kalmış gibi bir sesle, "İşler kötüye gidiyor, dostum," dedi. "Bir şeyler olacak. Şu anda Raider-Garrote'un yanından geçiyorum. İçeri girip bir şeyler yaparsa diye burada duracağım."

"Tanrım, Del, kımılta..."

"Geliyorum, g e l i y o r u m ..."

Connell ona doğru geri çekildi. "Ne yapıyoruz?" diye sordu.

"Yaklaş, ama çok yaklaşma. Sara'yı arayacağım." Connell uzaklaştı, silah tutan eli çantasının üstünde duruyordu. Lucas göğüs cebini karıştırdı, cep telefonunu çıkardı, hafızalı arama tuşuna bastı ve

7 numara. Bir dakika sonra telefon çaldı ve Jensen açtı.

"Oluyor," dedi Lucas. "Kapının hemen dışında. Eğer kaçınabiliyorsan doğrudan ona bakma. Gözlerindeki tuzağı görecektir."

"Tamam, ben gidiyorum," dedi Jensen. Sesi yeterince sakindi; Jensen onun sesinde küçük bir gülümseme olabileceğini hissetti.

"Asansörle mi çıkacaksın?"

"Her zamanki gibi," dedi.

Lucas diğer üçünü çağırđı, açıkladı. Del geldi ve birlikte yola koyuldular, Sloan araya girdi: "İşte geliyor. Connell da hemen arkasında."

"İçeri giriyoruz," dedi Lucas. "Önce Del geliyor. Görüş alanından çıksan iyi olur Sloan. Ne yapıyor bu?"

"Pencerelerden bakıyor. Connell'ı görüyorum."

Del, mükemmel bir hava yolu gezgini, biraz sarhoş, gidecek hiçbir yeri olmayan, dükkânlar kapanana kadar içerde kalan ve gece için sokağa çıkan biri gibi sallana sallana ilerledi. İnsanlar ondan uzağa, hatta ona doğru bakıyordu ama ona değil.

"Az önce yanından geçtim," diye Lucas'a seslendi.
"Pencereden bakıyor, sanki panolarındaki sayıları okuyor gibi. Jensen çıkmak üzere."

"Az önce yanından geçip gittim," dedi Sloan. "Del, bir dakikalığına gözden kaybolsan iyi olur."

"Geliyorum," dedi Lucas.

Bir an sessizlik oldu. Lucas hava yolunda dolaşırken dikkat çekiyordu ve hava yolunun duvarına çentik şeklinde açılmış bir gazete bayisine doğru ilerledi. Sloan geldi. "Jensen çıktı. O da benim gibi uzaklaşıyor, sana doğru geliyor, Lucas."

"Ben gazete bayisine gidiyorum," dedi Lucas. "Onu ben alırım."

Bir an sonra Sloan, "Tanrım, Lucas, telsizini kaldır. Sanırım oraya geliyor."

Lucas telefonu kapatıp cebine attı, gazete bayisinden The Economist'in bir nüshasını alıp açtı ve sırtını girişe döndü. Bir saniye sonra Koop içeri girdi ve etrafına bakındı. Lucas göz ucuyla ona baktı. Dükkân sadece ikisine yetecek büyüklükteydi, bir de sakız tezgâhı ve arkasında sıkılmış bir genç vardı. Koop bir dergi alıp açtı. Lucas onun gökyüzüne doğru döndüğünü hissetti ve tekrar ona baktı. Koop'un

arkası dönüktü ve derginin tepesinden bakıyordu.
Jensen'ı bekliyordu.

Sloan yanından geçti, yürümeye devam etti. Koop, Lucas'ın kokusunu alabileceği kadar yakındı, hafif bir yaşlanmış sporcu teri kokusu. Binadaki ofisler kapandıkça insanlar kapının önünden akın ediyordu, çoğu kadındı, birkaçı hâlâ seksenlerin eski üniforması olan mavi takım elbise ve iş sonrası koşu ayakkabıları giyyordu.

Koop Lucas'a hiç bakmadı; tamamen gökyüzüne odaklanmıştı.

Bir adam içeri girdi ve "Bana bir paket Marlboro ve bir kutu Clorets ver" dedi. Kız sigaraları adama verdi, adam parasını ödedi, sigaraları açtı ve ikisi hariç hepsini çöpe atıp uzaklaştı.

Kız Lucas'a, "Karısının bilmesini istemiyor," dedi.

"Sanırım." Kahretsin. Koop ona bakacaktı.

Koop yapmadı. Dergiyi rafa geri fırlattı ve aceleyle dışarı çıktı. Lucas arkasından baktı. Hava yolunun hemen aşağısında Connell'in sarı saçlarını ve Jensen'in siyah saçlarını gördü. Dergiyi yerine koydu ve telsizi tekrar kullanarak Koop'un peşinden gitti.

"Sana doğru geliyorlar, Sloan. Del, neredesin?"

"Arkadan geliyor. Sloan sıkıştığını söyledi, ben de o tarafa gelirse diye geride kaldım. Ben geliyorum."

"Asansörler," diye homurdandı Connell.

"Geliyorum," dedi Lucas. "Del, Sloan, arabalarınızı alsanız iyi olur."

Sloan ve Del onayladıktan sonra Lucas, "Greave, hazır mısınız?" diye sordu.

"Biz hazırız." Minibüsteydiler, sokaktaydılar.

"Asansör," dedi Lucas. Böceği kulağından çıkarıp cebine koydu.

Koop asansörün kapısına bakıyor ve dönmesini bekliyordu. İlk o binecekti. Diğer dört kişi Jensen ve Connell da dahil olmak üzere bekliyorlardı. Jensen Koop'un geniş sırtının tam arkasında durmuş, boynundaki dikişe bakıyordu. Connell da onun yanındaydı. Lucas Connell'in hemen önüne doğru yaklaştı.

Asansörün ışığı beyazlaştı ve kapılar açıldı. Koop içeri girdi, bir düğmeye bastı. Lucas onun yanına geldi, diğer tarafa döndü ve Jensen'in katının düğmesine bastı. Connell, Lucas'ın diğer tarafına, Koop'un yüzünü göremeyeceği bir köşeye geçti. Lucas yarım adım gerisinde durdu.

Asansör, Connell'a doğru dört köşe dönmüştü. Koop onlara hiç doğrudan bakmamıştı ama bunu bir daha yapamazlardı, birkaç gün daha yapamazlardı. Jensen ve başka bir kadın en son bindiler, Jensen hemen Koop'un önüne geçti. Kapılar kapandı ve hareket ettiler. Lucas Koop'u göremiyor, ona bakamıyordu. Connell'a, "Uzun bir gün," dedi, "Hepsi öyle değil mi... Sanırım Del soğuk algınlığına yakalanıyor."

Asansör konuşması. Jensen'ın yanındaki kadın Lucas'a bakmak için döndü ve Jensen biraz geri çekilerek poposunu Koop'un pantolonunun önüne çarptı. "Özür dilerim," diye mırıldanarak ona bir bakış attı.

İndiklerinde Lucas ve Connell da onun arkasından indiler. Kapılar kapandı ve Koop yukarı çıktı. Yedi numaraya park etmişti.

Connell sırtarak Jensen'a, "Bunu gördüm," dedi. "Sen cehennemden gelen bir kaltaksın."

"Teşekkür ederim," dedi Jensen.

Arabalara doğru yürürlerken Lucas, "Bunu bir daha yapma," dedi. "Şu anda altın değerindeyiz. Biraz fazla içersek mahvoluruz."

Koop, Jensen'i küçük bir alışveriş merkezine kadar takip etti; o alışveriş yaparken dışarıda bekledi.

"Bunu yapacak," dedi Connell. Dürbünle onu izliyordu. Sesi, bir uçak kazasından yanarak kurtulmuş biri gibi, aynı anda hem sevinçli hem de acımasızdı.

"O içeri girdiğinden beri gözlerini kapıdan ayırmadı. Tamamen odaklanmış durumda. Bunu yapacak."

Koop Jensen'ı dairesine kadar takip etti, etrafındaki polis sürüsü paralel caddelerde, önde ve arkada koşuyor, duruyordu. Jensen park rampasına doğru yuvarlandı. Koop durdu, kamyonetinden birkaç dakika izledi, sonra otoyollarda dolaşmaya başladı. Şehirde tam bir tur attı, I-494 ve I-694'ü kullandı.

Connell ona, "Geri dön, seni pislik," diye tısladı. "Geri dön."

Saat dokuzda bir ışıktaki oturdular ve golf sahasında biri beyaz saçlı, diğeri tıraşlı iki orta yaşlı adamın hızla yaklaşan karanlıkta oynamaya çalışmalarını izlediler. Beyaz saçlı olan iki metrelik bir vuruşu kaçırdı, Lucas başını salladı ve Koop yoluna devam etti.

On dakika sonra, I-35'te kuzeye doğru gidiyordu. Minneapolis döngüsü boyunca ve sonra, bir

yörüngesindeki uydunun yavaşça Jensen'ın dairesine doğru çekilmesini izledi.

"İçeri giriyor," dedi Lucas. "Ayrılıyorum, onu orada yeneceğim. Yönünü değiştirirse bana haber ver."

Connell cep telefonundan Jensen'ı ararken arka sokaklarda koşturdu. Bir dakika sonra Jensen'ın otoparkına girdiler ve arabayı terk ettiler.

"Nerede o?" Lucas telsize sordu.

"Geliyor," diye cevap verdi Greave. Greave minibüse biniyordu. "Sanırım park yeri arıyor."

"Hadi hazırlanalım, millet," dedi Lucas. Sonra asansör geldi ve Connell'la birlikte yukarı çıktılar.

Jensen onları kapıda karşıladı. "Geliyor mu?"

"Belki," dedi Lucas onun yanından geçerken. "Hemen dışarıda."

"Geliyor," dedi Connell. "Onu hissedebiliyorum. Geliyor."

Bölüm 33

Koop hapishaneden çıktığı andan itibaren kadına duyduğu açlıkla yanıp tutuşuyordu.

Aklıma başka bir şey gelmedi.

Tekrar gevşeyene kadar, hapishane yüzünden hâlâ ağrıyan kaslarını çalıştırdı. Duş aldı, Jensen'ı düşündü.

Braemar Park'ta tepelere doğru bir koşuya çıktım. Arby's'e gittim, sandviç sipariş ettim, onsuz uzaklaştı. Tezgâhtar kız onu otoparkta yakalamak zorunda kaldı. Sara Jensen'ı düşünüyordum.

Sonra asansörde, pahalı bir takım elbise giymiş iri yarı bir adamın arkasına yaslandı ve Sara tam önünde durdu. Yarı yolda geri çekildi ve ona bir popo masajı daha yaptı. Evet.

Onu biliyordu, tamam. Bu ikinci seferdi.

Hata yok.

Koop yolun farkında olmadan Cities'i sürdü ve hava karardıktan hemen sonra kendini Sara Jensen'ın apartmanına yaklaşıırken buldu. Sokağın karşısına geçti ve yukarı baktı. Kaşlarını çattı. Işık tam olarak doğru değildi. Yatak odasındaki perdelerden birini en azından kısmen çekmişti.

Koop tehlikenin nabzını hissetti: Çatıyı bulmuşlar mıydı? Orada mı bekliyorlardı? Ama öyle olsaydı perdeleri asla çekmezdi. Her şeyi kendi haline bırakırlardı.

Önemli değil.

Nasıl olsa yukarı çıkacaktı.

"İçeride," diye seslendi Greave. "Anahtarı vardı." Greave hâlâ minibüsle birlikte sokaktaydı. Del ve Sloan, Koop'un park yeri aradığı anlaşılır anlaşılmaz asansörle yukarı çıkmışlardı. Sloan başka bir dairede bekleyecekti. Del çatıya doğru gidiyordu.

"O çifti, caddenin karşısındaki kadını öldürdü. Adamın anahtarlarını almak için," dedi Connell. "Kesinlikle."

Lucas "Evet." dedi.

Connell mutfakta yerde, tezgâhın altında oturuyordu. Lucas oturma odasıyla Jensen'ın yatak odası arasındaki koridordaydı. Jensen yatağında oturuyordu. Yatak odasındaki perdeleri kısmen çekmişti, bu yüzden perdelerde iki ayak genişliğinde bir yarık vardı. Lucas itiraz etmişti: "Her şeyi olduğu gibi bırakmalıyız."

"Yanlış," demişti. "Ben ne yaptığımı biliyorum."

Sesi kendinden o kadar emin geliyordu ki, adam buna izin verdi. Şimdi ayağa kalktı ve onun odasına doğru adım attı. "Kameralar," dedi. "Motor."

Ayağa kalktı. Üzerinde beyaz havlu kumaştan bir bornoz vardı ve çıplak bacakları ve ayakları görünüyordu. "Ben hazırım," dedi. "Del'den aldığımda bana ne yaptığını söyle."

"Tabii. Ben konuşurken bana bakma. Sadece okumaya devam et."

Onun yatakta kitap okumasına karar vermişlerdi. Koop perdelerdeki yarıktan onun büyük bir kısmını görebiliyordu. Wall Street Journal ve Investor's Daily'nin kopyalarını alıp etrafa yaydı, ve yatağa düştü. "Biraz gerginim."

Lucas, "Unutmayın, ben çıkın dediğimde çıkmaktan başka bir şey yapmayacaksınız," dedi.

Koridorun sonunda, yöneticinin tavsiye ettiği yaşlı bir kadının dairesi vardı. Olaylar sırasında yanında olabildiği sürece dairesini kullanmalarına izin vermeyi kabul etmişti. Lucas mutsuz olmuştu ama kadın kararlıydı ve sonunda pes etmişti. Kadın şimdi oradaydı ve Sloan için kapıyı açıyordu.

Greave ve minibüs, istihbarattan iki adamla birlikte sokakta bekliyordu.

Koop Jensen'in binasına girdiğinde -eğer girerse- Greave ve ortakları ana kattaki kontrol kutusundan asansörleri kapatacak ve merdivenleri mühürleyeceklerdi. Aynı zamanda Jensen, Sloan'la birlikte kadının dairesine gidip onu korumaya alacaktı. Del çatıdan inecek, merdivenlerden inecek ve Koridorun diğer ucundaki bakım dolabı.

Koop Jensen'in evine vardığında, o kapıya doğru bir hamle yapana kadar beklerlerdi -kilidi açmaya, kırmaya çalışırlardı. Lucas emri verecek ve Sloan onu salonun bir ucundan, Del'i de diğer ucundan alacaktı. Lucas ve Connell koridordan çıkacaklardı. Daire. Dörde bir.

Connell tabancasını çıkarmış, kontrol ediyordu. Onu emniyet mermileriyle beslemişti. Bir et parçasında büyük delikler açabilirlerdi ama duvara çarptıklarında hemen hemen parçalanırlardı. Silahı namlusu yukarıda, parmağı tetik korkuluğunun yanında, yanağı silindire dayalı olarak tuttu.

"Çatıda. Çatıda," diye seslendi Del Jensen'in çatısından. Zor nefes alıyordu: Koop'u otuz saniye farkla geride bırakmıştı. Bir dakika sonra: "Klimanın üzerinde."

Koop kendini yukarı çekti, sürünerek koruyucu havalandırmasına çıktı ve sokağın karşısına baktı. Sara oradaydı.

yatakta, okuyordu. Onu bunu yaparken, kâğıtları karıştırırken yirmi kez görmüştü. Kowa dürbününü ona doğrulttu ve uzun tablo listelerine baktığını gördü. Konsantrasyonu yoğundu. Bir sayfayı çevirdi.

Üzerinde ilk kez gördüğü beyaz havlu kumaştan bir bornoz vardı. Onayladı. Karanlık ve dramatik görünüşünü başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar güzel gösteriyordu. Eğer saçları ıslak olsaydı, sahnedeki bir film yıldızı gibi görünebilirdi...

Lucas sessizce Jensen'a, "Klimanın üzerinde," dedi. Jensen duyduğuna dair hiçbir belirti göstermedi, olmasına rağmen.

"Elinde bir dürbün var ve onu izliyor," dedi Del. "Tanrım, sanki odanın içinde onunla birlikteymiş gibi hissediyor olmalı."

"Eminim öyledir," diye mırıldandı Connell kulaklığına. Lucas ona baktı: silah hâlâ yanağına dayanmıştı.

Jensen gazetesini yere bıraktı ve yataktan yuvarlanarak banyoya doğru yürüdü. Bu senaryonun bir parçası değildi. "Ne oldu?" Lucas sordu.

Cevap vermedi, sadece banyoda bir süre su akıttı ve sonra dışarı çıktı. Bornozu

açık düşmüştü. Lucas onun arkasına bakıyordu ama içinde bir his vardı.

Jensen banyodan çıktı. Bornozu açılmıştı ve altında sadece külotu vardı. Göğüsleri havlu kumaşa karşı harika görünüyordu, dönüşümlü olarak açıkta ve gizliydi. Belli ki bir şeye sinirlenmişti. Birkaç dakika boyunca perdelerdeki boşlukta bir ileri bir geri volta attı, bazen açıkta kaldı, bazen kalmadı. Sonuç olarak Koop'un şimdiye kadar gördüğü en iyi striptiz gösterisiydi. Kadın pencerenin önünden her geçişinde yüreği ağzına geliyordu.

Sonra tekrar yatağa uzandı, bir dirseğinin üzerinde, yüzü ona dönük, bir göğsü görünüyordu ve kâğıtları karıştırmaya başladı. Sonra sırtüstü döndü, çıplak bacakları katlanmış, ayakları yatağın üzerinde düz, dizleri yukarıda, başı yastığın üzerinde, bornozu tekrar açık, göğüsleri kendi ağırlıklarının düzleşmesi...

Koop bunun sıcaklığıyla inledi. Neredeyse izlemeye dayanamıyordu. Gözlerini ayırmaya kesinlikle dayanamıyordu.

Lucas yutkundu ve tekrar Connell'a baktı. O bunların hiçbirini anlamıyordu. Öylece oturmuş, gözlerini dikmiş dolaba bakıyordu. Yatakta yatan Jensen'a baktı. Jensen'ın gözleri ona doğru kaymıştı.

Bir keresinde, bir gülümsemenin en ince kırışıklığını gördüğünü sandı. Tanrım. Koop'un hissettiğini, kadının fiziksel çekimini hissetmeye başladı. Kadın bir tür garip İtalyan hormonu pişirici titreşimler yayıyordu. Jensen ismini nereden bulmuştu? Evli bir kadın ismi olmalıydı; yataktaki kadının içinden fışkıran her neyse İskandinav değildi.

Lucas tekrar yutkundu.

Eğer siyaseten doğru polis kılavuzu diye bir şey olsaydı, bu özellikle yasaklanırdı. Ama Lucas'ın buna bir itirazı yoktu: Bu Koop'u etkilemediyse hiçbir şey etkilemezdi.

Sara tekrar yataktan kalktı, bornozunu açtı, banyoya gitti ve kapıyı kapattı. Bunu yaptığında, genellikle bir süre kalırdı.

Koop vantilatör kanalının arkasına geçti ve bir sigara yakmaya çalıştı. Sigaranın nemli olduğunu fark etti ve terden sıırılsıklam olduğunu anladı.

Bunu yapamazdı. Hayatı boyunca ereksiyon olmuştu. Bıçağını buldu, düğmeye bastı. Bıçak bir yılanın dili gibi dışarı fırladı.

Gitme zamanı.

"Düştü," dedi Del. "Lanet olsun, düştü. Çatıda yürüyor, kapıdan geçiyor..."

"Greave, duydun mu? Bu senin suçun, dostum," dedi Lucas.

Greave, "Anladık," dedi.

Lucas yatak odasına girdi. "Sara. Gitme zamanı."

Jensen banyodan çıktı, bornozu sıkıca bağlanmıştı. "Geliyor mu?"

"Olabilir. Zaten çatıdan indi," dedi Lucas. Kendini savunmasız ve samimi hissediyordu; o da gösteriyi izlemişti. "Terliklerini giy."

Jensen terliklerini, giysi bohçasını ve çantasını aldı ve sonra beklediler, beklediler, Jensen Lucas'ın yanında duruyordu. Kendini koruyucu, bir çeşit ağabey gibi hissediyordu. Bir nevi...

"Kapıdan çıktı," diye seslendi Greave. "Caddenin karşısına geçiyor."

"Aşağı geliyorum," dedi Del.

Greave: "Onun da anahtarı var, içeri giriyor, binada..."

"Geliyor," dedi Lucas Jensen'a. "Git."

Jensen pijama partisine giden bir çocuk gibi bornozu, çantası ve giysileriyle koridorda koşarak çıktı. Connell ayağa kalkarak oturma odasına geri döndü, gözlerinde hâlâ hülyalı bir bakış, elinde silah vardı.

Lucas onunla birlikte gitti ve kolundan tuttu. "Aptalca şeyler istemiyorum. Tuhaf bir görünüşün var. Adamın tetiğini çekersen Del ya da Sloan'ı vurma ihtimalin de o kadar yüksek. Aceleyle geleceklerdir."

Ona baktı ve "Tamam." dedi.

"Bak, çok ciddiylim," dedi sertçe. "Şimdi zamanı değil..."

"Ben iyiyim," dedi. "Sadece bunun için uzun zamandır bekliyordum. Şimdi onu yakaladık. Bunun için hâlâ hayattayım."

Endişelenen Lucas onu bırakıp mutfağa geçti.

Koop kapıyı açar açmaz Lucas vücut ağırlığıyla kapıya vuracaktı. Beklenmedik darbe Koop'u koridora geri savuracaktı. Del ve Sloan geliyor olacaktı ve Lucas kapıyı iterek açacak, tam adamın üzerine düşecekti. Greave ve diğer ikisi merdivenlerden yukarı çıkacaklardı.

Onu dikmişlerdi. Sadece sokağın karşısındaki giriş ve gözetleme bile bir duruşma için yeterli olabilir.

Ama Jensen'in kapısını kırdıysa, onu her şey için yakalamışlardı. Eğer sadece kırdıysa.

Koop hızla binanın içinden geçerek merdivenlere yöneldi, kapıyı açtı ve merdiven boşluğu. Kapı tamamen kapanmadan önce bir tıkırtı duyduğunu sandı.

Ne? Dondu kaldı, dinliyordu. Hiçbir şey. Hiçbir şey yoktu. Sessizce kalktı, her inişte dinledi, sonra Bir tane daha dolduruyorum.

Greave, "Merdivenleri kullanıyor," diye seslendi. "Asansörlerde değil. Merdivenlerde."

"Anladım," dedi Lucas. "Del?"

"Ben hazırım."

"Sloan?"

"Hazır."

Koop beton merdivenlerin etrafından dolandı. Bu neydi, tıkırtı mı? Merdiven boşluğunda koşan biri, bir ayak sesi ve bir kapının kapanması gibi. Her neyse, binanın tepesinden gelmişti. Belki de

Jensen'in katı bile. Koop tepeye çıktı, koridora açılan kapıya doğru uzandı. Ve durdu. Flap-click?

Üstünde Jensen'in binasının çatısına çıkan bir kat daha merdiven vardı. Acelesi var mıydı?

O kadar da değil, diye düşündü. Kedi hırsız: Yavaş hareket et...

Son kata tırmandı, anahtarını -Sara'nın anahtarını- kullanarak kendini çatıya bıraktı. Güzel bir geceydi. Yumuşak yıldızlar, yüksek nem, gündüzden kalan biraz sıcaklık. Sessizce çatının kenarına doğru yürüdü. Jensen'in dairesi sondan üçüncü balkon olacaktı.

Çatının kenarına gelince baktı. Jensen'in Balkon onun on iki metre altındaydı. Kenardan sarkarsa bir buçuk metrelik bir düşüş. Hiçbir şey. İskalamadığı sürece - o zaman sonsuza dek ve bir gün boyunca sokağa inerdi. Ama ıskalayamazdı. Balkon altı ayak genişliğinde ve on beş ayak uzunluğundaydı.

Sokağın karşısına, birçok güzel gece geçirdiği apartmana baktı. Işıklar vardı ama perdeleri çekilmemiş sadece birkaç pencere vardı ve onlarda da kimse yoktu.

On iki ayak. Flap-click.

"Nerede lan bu?" Del dolabından sordu. "Greave mi? Onu gördün mü?"

"Merdivenlerde olmalı," dedi Greave. "Yukarı çıkmamı ister misin?"

"Hayır, hayır, olduğun yerde kal," dedi Lucas.

Connell kulak tıkacından konuşmaları dinliyordu ve neredeyse on beş metre ötedeki hafif ayak seslerini kaçırıyordu. Lucas'ın "Hayır-hayır," sesi kulağındayken nereden geldiğini bile bilmiyordu, üzerinde fazla düşünmedi, sağına baktı...

Koop açık balkon kapısının önüne yumuşak bir şekilde, iki ayağıyla birden indi ve şoku dizleriyle emdi. Orada, akvaryumun içinde gördüğü ilk şey, tabancası yüzünün yanında, bir eli başında, duvara dayanmış, koridor kapısının açılmasını bekleyen sarışındı.

Koop'un bunu düşünmesine gerek yoktu. O biliyordu. Ve hiçbir çıkış yolu yoktu. Öfke oradaydı, hazırды ve patladı.

Koop çığlık attı ve duvardaki kadına saldırdı...

Connell onun geldiğini bir metre uzaktayken gördü, tepki vermek için yarım saniyeden az zamanı vardı. Çığlık onu dondurdu, kulağındaki kelimeler onu allak bullak etti ve sonra Koop ona vurdu, başının yan tarafına açık elle bir darbe. Darbe onu yere serdi, sersemletti.

Sonra onun üstüne çıktı, ağzında kan vardı ve tabanca gitmişti.

Lucas çığlığı duyup döndü ve Koop'un kemerli geçitten geçerek oturma odasının duvarına doğru fırladığını gördü. Kulaklıktan, "O burada, o burada," diye bağırdı ve Koop ile Connell'in bir yığın halinde olduğu oturma odasına doğru koştu. Tabancası halının üzerinden sekerek geçti ve yarısı kanepenin altında kayboldu. Koop'un sırtı ona dönüktü ve Connell'in üzerinde yuvarlanıyordu. Lucas Connell oradayken tabancayı kullanamazdı;

onun yerine başının üzerine kaldırdı ve Koop'un kafasının arkasına doğru savurdu. Koop bunun geldiğini hissetti: vücudunu yarı döndürdü, bir gözü Lucas'ı buldu, darbe çoktan yola çıkmıştı. Koop omzunu kavrayıp irkilmek için zaman buldu ve namlu omzunun büyük kasına isabet etti ve Koop bir şekilde ayağa kalkıp Lucas'a doğru gelmeye başladı.

Bu bir boks maçı değildi. Koop kendini yukarı fırlattı, doğruca içeri girdi ve Lucas ona sert bir sol yumruk attı ama Koop sanki bir lokumla vurulmuş gibi darbeyi savuşturdu ve kolları Lucas'ın kaburgalarına dolandı.

Lucas ve Koop birlikte geriye doğru sendelediler, sarhoş dansçılar gibi sarılmışlardı, küçük mutfağın içinde vuruşuyorlardı, Koop'un

Kolları Lucas'ın göğsünü bir makine presi gibi sarmış, onu eziyordu. Lucas tabancayla kafasının yan tarafına vurdu ama iyi bir vuruş yapamadı. Omurgası kırılacakmış gibi hissederek sonunda tabancayı Koop'un kulağına dayadı ve tetiği çekti, kurşun tavana doğru fırladı.

Kulağının bir santim ötesindeki patlamanın gürültüsü Koop'un başını geriye savurdu ve onu darbelerin sersemletmediği kadar sersemletti. Lucas bir nefes aldı ama kötü bir nefesti: Göğsünde bir kemik çekilip çıkarılıyormuş gibi bir acı vardı. Kaburgaları kırılmıştı. Nefesini tuttu ve Koop'un suratına bir yumruk indirdi, sonra Koop geri adım attı ve Lucas'ın kaburgalarına kısa bir yuvarlak yumruk indirdi. Lucas kaburgalarının gittiğini hissetti, darbenin kendisini zıplattığını hissetti, çaresizce dirseklerini içeri çekti. Orada bir darbe aldı, tabancayı zayıfça Koop'un yüzüne vurdu, onu kesti ama kırmadı ve Koop onu tekrar ezmeye başladı, Lucas kıpırdanıyor, vurmaya çalışıyor, ikisi de mutfakta ileri geri çarpışıyordu. Lucas dış kapının dövüldüğünü duyabiliyordu, insanlar bağıırıyordu, o tarafa bakmaya çalışıyordu, Koop onu eziyordu, eziyordu...

Connell Koop'un sırtına indi. Kısa kare tırnakları vardı ama büyük elleri ve güçlü parmakları vardı ve onları Lucas'ın yüzünden en fazla iki santim uzakta olan Koop'un küçük gözlerine batırdı. Lucas onun parmaklarının girdiğini gördü,

Koop'un göz çukurlarını çekiştirerek içeri girdi ve zihninin derinliklerinde, Tanrım, onu kör etti, diye düşündü... Ve dişlerini Koop'un boynuna geçirdi, yüzü kuduz bir hayvanınki gibi nefretle buruşmuştu.

Koop çığlık atıp Lucas'ı bıraktı ve Lucas tekrar yüzüne vurarak onu daha fazla yaraladı ama yine de yere sermedi. Connell'in parmakları gözlerinde daha da derinleşti ve Koop eğilerek onu fırlatmaya çalıştı. Kadının ayakları yerden kesildi ve adamın ayaklarına dolandı.

beline, orta parmakları kafatasına saplanıyor, Koop çığlık atıyor, dönüyor, dans ediyor, sersemliyor, Lucas ona vuruyor, üzerine kapanıyordu.

Sonra Koop vahşi, kör, ters bir dönüş ve savuruşla Lucas'ı kafasının yan tarafından yakaladı. Lucas bir an için her şeyi kaybetti, tıpkı patlayan bir düğmenin evin ışıklarını söndürmesi gibi. Bir an için her şey karardı ve ayaklarını kaybetti, bir dolaba doğru yuvarlandı, ayağa kalktı, Koop kadını kurtarmaya çalışırken ikisinin döndüğü tarafa doğru ilerledi.

Hâlâ ona biniyordu ve şimdi deli bir kadın gibi çığlık atıyordu...

Kapı açıldı ve Sloan tabancasıyla oradaydı, onlara nişan aldı, karşıya geçmeye başladı, Lucas a

Koop geriye, balkona doğru sendelerken onun önünde tökezleyen bir adım attı.

Connell onun kalçasının hemen altındaki parmaklığa çarptığını hissetti.

Aşağı baktı. Gerçekten de bitmişti. Bacaklarını açtı, metal parmaklığın üzerinde durdu ve Lucas'ın geldiğini gördü.

Ve Lucas ona bağırdı: MEAGAN...

Koop'a sarılmış olan Connell güçlü bacaklarını geriye doğru bir kez pompaladı ve ikisi birlikte parmaklıkların üzerinden geceye doğru takla attılar.

Lucas iki adım ötede, daldı, Koop'un ayağına dokundu, ayağını kaybetti, parmaklıklara çarptı ve Sloan tarafından yakalandığını hissetti. Parmaklığın üzerinden eğildi ve gittiklerini gördü.

Connell'ın gözleri açıktı. Düşüş sırasında Koop'un başındaki tutuşunu gevşetti ve sonunda, gökyüzü dalgıçları gibi yayılmış bir yıldız şeklindeydiler.

Kaldırıma kadar. Ve

sonsuz dek.

"Aman Tanrım," dedi Sloan. Lucas'tan parmaklıklara, oradan tekrar Lucas'a baktı. Lucas'ın burnundan gömleğine doğru kan akıyordu ve ayakta duruyordu.

bir omzu diğ erinden bir karış aşı ğ ıda, sakat, balkonda asılı duruyordu.

"Yü ce İ sa, Lucas..." Bölüm 34

Lucas vinil koltu ğ una oturmuş, televizyona bakıyordu. Bir film oynuyordu, sıradan bir Amerikan ailesinin aslında bir atom santralini havaya uçurmaya çalış an bir grup dev böcek oldu ğ u ve çocuk böceklerden birinin uyuşturucu içti ğ i hakkında bir şeyler. Takip edemiyordu, umurunda da değildi.

Connell'ı düşünemiyordu. Onu düşünebildi ğ i kadar düşünmüş, yapabilece ğ i tüm farklı hamleleri göz önünde bulundurmuştu. Bir süreli ğ ine kendini onun ölmeye hazır oldu ğ una inandırmıştı. Bunu istedi ğ ine. Bu kanserden daha iyiydi.

Sonra inanmayı bıraktı. Kız ölmüştü. Onun ölmesini istemiyordu. Hala ona söyleyecek şeyleri vardı. Artık çok geçti.

Artık onu düşünmeyi bırakmıştı. Birkaç saat içinde, sonraki günlerde ve sonraki birkaç hafta içinde geri **g e l e c e k t i** . Ve onun kendisine bakan gözlerini asla unutamayacaktı.

Hayalet gözler. Onları bir süre görecekti.

Ama Şimdi değil.

Evin arka tarafında bir kapı açıldı. Hava durumu üç saat sonra belli olacaktı. Lucas acı çekerek ayağa kalktı ve kapıya doğru adım attı.

"Lucas?" Weather'ın sesi endişeli ve sorgulayıcıydı. Yüksek topuklu ayakkabıları mutfağın fayans zemininde takırdadı.

Lucas koridora adım attı. "Öyle mi?"

"Neden ayağa kalkıyorsun?" diye sordu. Ona kızgındı.

"Ameliyatta olduğunuzu sanıyordum."

"Ertele," dedi kadın. Bir metre öteden ona ciddiyetle baktı, ufak tefek, sert bir kadındı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Nefes alırken canım yanıyor... TV kamyonu hala orada mı?"

"Hayır. Gittiler." Büyük bir kutu taşıyordu. "Güzel. Nedir o?"

"Şu televizyondaki yemek tepsilerinden biri," dedi. "Onu çalışma odasına kuracağım, böylece hareket etmene gerek kalmayacak."

"Teşekkürler..." Başını salladı ve topallayarak vinil sandalyeye geri döndü ve çok dikkatli bir şekilde oturdu.

Weather televizyona baktı. "Tanrı aşkına ne izliyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi.

Acil servisteki doktorlar onu gece boyunca tutmuş ve kan basıncını izlemişlerdi. Künt travma ihtimali olduğunu söylemişlerdi. Dört kaburgası çatlamıştı. Doktorlardan biri

Lucas'ın yaz ortasına kadar acı çekmeden hapşıramayacağını söyledi. Tahmininden memnun görünüyordu.

Weather çantasını başka bir sandalyeye fırlattı, kollarını salladı. "Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi sonunda, ona bakarak.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sana dokunmaya korkuyorum. Kaburgalarımla." Gözlerinde yaşlar vardı. "Sana dokunmam gerekiyor ve ne yapacağımı bilmiyorum."

"Gel ve kucağıma otur," dedi. "Sadece çok dikkatli otur."

"Lucas, yapamam. Seni iterim," dedi. Bir adım daha yaklaştı.

"Hızlı hareket etmediğim sürece sorun olmaz. Acıtan hızlı hareket etmektir. Eğer kucağıma sokulursan..."

"Acıtmayacağından eminseniz," dedi.

Sarılmak sadece biraz acı veriyordu ve her şeyi daha iyi hissettiriyordu. Bir süre sonra gözlerini kapadı ve başını göğsüne yaslayarak uykuya daldı.

Saat altıda haberleri birlikte izlediler. Roux zafer kazanmıştı.

Aynı anda hem cömert, hem de kederli. O Yüzünün görünmesinden nefret eden Del hariç, davada çalışan dedektiflerin geçit törenini yaptı. Soruşturmanın beyni olarak Lucas'tan yarım düzine kez bahsetti. Kadın hakları için mücadele eden ve kendini canavarın yok edilmesine adayan Connell'in kederli bir portresini çizdi.

Belediye başkanı konuştu. Büro Şefi Suçluların yakalanması büyük bir pay aldı. AFSCME başkanı onun yerinin asla doldurulamayacağını söyledi. Connell'in annesi Bemidji'den uçakla geldi ve ağladı.

Çoğu Jan Reed tarafından yönetilen harika bir televizyon.

"Çok korkmuştum," dedi Weather. "Aradıklarında..."

"Zavallı Connell," dedi Lucas. Reed'in harika gözleri vardı.

"Connell'ı sikeyim," dedi Weather. "Senin de canın cehenneme. Kendim için korkuyordum. Sen öldürülseydin ne yapardım bilmiyordum."

"Polisleri bırakmamı mı istiyorsun?"

Ona baktı, gülümsedi ve "Hayır" dedi.

Bir başka televizyon haberi Lucas'ın evinin önünü gösteriyordu. Nedenini bilmiyordu. Bir diğeri Jensen'in evinin karşısındaki apartmanın çatısından çekilmişti ve Jensen'in evinin içine bakıyordu. Akvaryum kelimesi kullanılmıştı.

"Kanımı donduruyor," dedi Weather. Kadın titredi.

"İnanması zor," dedi Lucas. "Sıcak kanlı bir Finli." "Evet, öyle. Kesinlikle tüyler ürpertici."

Lucas ona baktı ve banyodaki o günkü kışını düşündü. Her şeye yol açan estetik kıcı.

Bu.

Lucas onu kucağından indirdi, gıcırdayarak ve canı acıyarak ayağa kalktı. Yaşlı, romatizmalı bir erkek kedi gibi her seferinde bir parça olmak üzere dikkatlice gerindi ve aniden gülümsemesi parladı ve mutlu görünüyordu.

Değişim o kadar ani oldu ki Weather ondan bir adım uzaklaştı. "Ne?" diye sordu. Belki de acı onu çıldırtmıştı. "Otursan iyi olur."

"Sen güzel bir kadınsın, iyi bir aklın ve ortalamanın üzerinde bir kıçın var," dedi.

"Ne?" Gerçekten şaşkın.

"Kasabaya gitmem gerek," dedi.

"Lucas, yapamazsın." Şimdi

kızgındı.

"Advil'in etkisindeyim," dedi. "İyi olacağım. Ayrıca doktorlar o kadar da kötü yaralanmadığımı, sadece biraz ağrım olacağını söylediler."

"Lucas, benim de kaburgam kırılmıştı," dedi. "Nasıl bir his olduğunu bilirim. Yeterince önemli ne olabilir ki...?"

"Bu çok önemli," dedi. "Ve uzun sürmeyecek. Geri döndüğümde, benim için acıyı öpebilirsin."

Garaja doğru çok dikkatli bir şekilde yürüdü, her bir çürüğü hissediyordu. Hava durumu peşine takıldı. "Belki de seni ben götürmeliyim."

"Hayır, ben iyiyim, gerçekten," dedi. Mutfakta telefonu eline aldı, cinayet masasını aradı ve Greave'i sordu. Greave açtı.

Greave, "Dostum, seninle iletişim kurulamadığını sanıyordum," dedi.

"Eisenhower Rıhtımı'nda ev işleri yapan çocuğu tanıyor musun?" Lucas sordu.

"Öyle mi?"

"Yakalayın onu. Onu orada tut. Seninle lobide buluşuruz. Cep telefonlarından birini de getir, bir telefon görüşmesi yapmak istiyorum."

Lucas geldiğinde Greave lobide bekliyordu. Hafif yün bir spor ceketin altına kot pantolon ve tişört giymişti, tabancası da Lucas gibi sol ön pelvis noktasına tutturulmuştu. Çocuk plastik bir sandalyede oturuyordu ve korkmuş görünüyordu. "Neler oluyor efendim?" diye sordu.

"Hadi çatıya çıkalım," dedi Lucas ve onları asansöre doğru yönlendirdi. İçeride, en üst kat için düğmeye bastı.

"Orada ne işimiz var?" Greave sordu. "Bir şey mi buldun?"

"Koop gittiğine göre bu davayı çözmemiz gerekiyor," dedi Lucas. "Bu çocuk konuşmayacağına göre, bize kullanabileceğimiz bir şey verene kadar onu bileklerinden tutup çatıda tutabiliriz diye düşündüm."

"Efendim?" Çocuk asansörün duvarına yaslandı.

"Şaka yapıyorum," dedi Lucas. Acıyla sıırttı ama çocuk hâlâ asansörün duvarına yaslanmıştı. En üst kattaki kısa merdivenlerden çatıya çıktılar, kapıyı sıkıştırarak açtılar ve Lucas, "Telefonu getirdin mi?" diye sordu.

"Evet." Greave elini cebine sokup çıkardı. "Söyle bana, lanet olası."

Lucas klimanın gövdesine doğru yürüdü. Gövde yeniydi, üzerinde pas izi yoktu. boyalı metal. "Bunu ne zaman koymuşlar?" diye sordu çocuğa.

"Binanın tadilatı sırasında. Belki bir yıl önce."

Kenarında, üzerinde servis telefon numarası bulunan üretici etiketi vardı.

Sara Jensen'ın binasının karşısındaki klimada görüldü. Lucas telsizi açtı ve numarayı çevirdi.

"Lucas Davenport, Minneapolis Polis Departmanı'ndan şef yardımcısı," dedi telefonu açan kadına. "Servis müdürüyle konuşmam gerekiyor. Evet, tesisatlarınızdan birinin onarımıyla ilgili."

Greave ve çocuk beklerken onu izlediler: "Evet, Davenport, D-a-v-e-n-p-o-r-t. Bir cinayet soruşturması yürütüyoruz. Geçen ay Eisenhower Docks apartman kompleksindeki bir klimayı tamir edip etmediğinizi bilmemiz gerekiyor. Yaklaşık bir yıl önce kurmuştunuz. Ne? Departmanı arayıp sorabilirsiniz. Sonra beni geri arayabilirsiniz. Tamam." Lucas kulağı telefonda Greave'e baktı. Greave'e sırtarak, "Bilgisayarındaki bir listeyi araması gerekiyor ama hatırlamıyor," dedi.

"Ne?" Greave de Weather kadar şaşkıındı. Önce klimaya, sonra da çocuğa baktı. Çocuk omuz silkti.

Lucas telefona, "Yapmadın mı? Garanti kapsamında değil mi? Hı-hı. Ve bu tüm onarımları kapsıyor, değil mi? Tamam. Dinle, Greave adında bir dedektif bugün ilerleyen saatlerde ifadeni almak için buraya gelecek. Saat beşten önce gelmeye çalışacağız."

Lucas zili kapattı, telefonu katlayıp Greave'e geri verdi ve çocuğa baktı. "Seninle konuştuğumda Ray'e havalandırma konusunda yardım ettiğini söylemiştin."

"Evet. Kırılmıştı."

"Ama klima şirketinden kimse gelmedi mi?"

"Gördüğüm kadarıyla hayır." Çocuk

yutkundu. "Ona ne yaptın?" Lucas sordu.

"Şey, bilmiyorum. Ona sadece tornavida uzattım ve bir şeyleri parçalamasına yardım ettim. Efendim."

"Kanallar."

"Şu büyük borular," dedi çocuk. Kanallar onun kelime dağarcığında yer almıyordu.

"Motorla falan oynamadın." "Hayır, efendim,

ben değil. Hiç kimse. Sadece tüpleri." "Ne?"

diye sordu Greave. "Ne mi? Ne?"

Lucas, "Onu dondurdular," dedi.

Greave yarı gülümsedi. "Şaka yapıyorsun."

"Şey. Tam olarak donmamış. Onu hipotermi yüzünden öldürdüler," dedi Lucas. "Yaşlı bir kadındı, tiroid rahatsızlığı yüzünden zayıftı. Her gece bir ya da belki iki birayla birlikte uyku hapi alırdı. Cherry hapları ve içkiyi biliyordu. Görünüşe göre ilaçları hakkında şaka yapıyordu. Bu yüzden ışıklar sönene kadar pencereden onu izledi, yarım saat bekledi ve klimayı açtı. Tüm bina için gereken soğuk havayı tek bir daireye pompalamışlar. Bahse girerim onun dairesi daha soğuktu.

bir buzdolabının içinden daha büyük bir daire."

"Tanrım," dedi Greave çenesini kaşıyarak. "Bu işe yarar mı?"

Lucas başıyla onayladı. "Herkes içerisinin sıcak olduğunu söylüyor, çünkü klima bozukmuş. Cesedin fotoğraflarında bir çarşafın üzerine kıvrılmış halde görülüyor, battaniye yok, çünkü uzandığında hava sıcakmış. Yaşı ve vücut ağırlığı itibariyle hipotermiye en yatkın insanlardan biriydi," dedi Lucas. "Bir insanı daha da duyarlı hale getirebilecek tek şey içkidir."

Greave "Huh" dedi.

Lucas, "İşi bitiren şey," dedi, "şehirdeki en ucuz emlak dolandırıcılarının garanti servisi için hiç aramamaları. Klima

kapalı. Servis elemanı bana beş yıl boyunca herhangi bir sorun olduğunda tamir edeceklerini söyledi. Eğer bir vida yuvasından düşerse, gelip tekrar yerine takacaklarını söyledi."

"Anlamıyorum..." Greave hâlâ inanmadığını söyledi.

Lucas, "Vücut fotoğraflarını, fotoğrafları tekrar düşünün," dedi. "Kendi tarafındaydı, Sanki üşümüş ve bilinçsizce kendini korumaya çalışıyormuş gibi kıvrılmış, cenin pozisyonundaydı. Ama ilaçlar onu yere serdi ve bayılttı. Tekrar ayağa kalkamadı. Ve işe yaradı: onu öldürdüler. Sadece işe yaramakla kalmadı, ne yaptıklarına dair hiçbir iz yoktu. Toksikoloji yok. Kapılar sürgülü, pencereler kilitli, hareket sensörleri devrede. Onu soğukkanlılıkla öldürmüşler."

Greave çocuğa baktı. Çocuk dedi ki, "Tanrım. Ray'in tüm tüpleri söküp tekrar birleştirmesine yardım ettim ama ne yaptığını bilmiyordum."

"Eminim tüpleri çektikten sonra klimayı çalıştırmışlardır," dedi Lucas.

"Evet. Test ettiklerini söylediler," dedi çocuk.

"Kıçımı öp," dedi Greave, gözlerinde ani bir ışıkla. "Yaşlı yarasaı dondurmuşlar. Bir yarasaıcık."

"Sanırım öyle," dedi Lucas.

"Onları yakalayabilir miyim?" Greave sordu. "Onları yakalamama izin ver, ha?"

"Bu senin davan," dedi Lucas. "Ama senin yerinde olsaydım, onları birbirlerine karşı kullanmayı düşünürdüm.

Birine savunma teklif et. Hepsi pislik, her biri. Artık nasıl yaptıklarını bildiğinize göre, içlerinden biri diğerlerini ele verecektir."

Greave hayretle, "Onu dondurmuş," dedi.

"Evet," dedi Lucas çatıdan şehre bakarak. Uzakta Mississippi'nin sadece bir parçasını görebiliyordu. "İnsanın kanını donduruyor, değil mi?"

Lucas, Roux'yla konuşmak için durdu ve ona yaracakıktan bahsetti. "Kıçın kurtuldu mu?"

"Şimdilik," dedi. Sesi mutsuz geliyordu. "Ama biliyorsun..."

"Ne?"

Elinde yarım inç kalınlığında bir tomar kağıt vardı. eller. "Son iki ay içinde aynı kişiler tarafından yedi banka soygunu gerçekleştirdi. İki burada, biri St. Paul'de, dördü de çeşitli banliyölerde.

Bankacılık camiasından biraz tepki almaya başladım."

"Bunun Federaller olması gerekiyordu," dedi Lucas.

"Federaller bankalarla ilgilenir."

Roux, "Federaller Senato'ya aday olmak istemiyor," dedi.

"Ah, ağrıyan kığım..." Lucas inledi.

Ayrılırken, çok iyi görünen Jan Reed ile karşılaştı.

"Aman Tanrım, çok endişelendim," dedi ve endişeli görünüyordu. Açık eliyle göğsüne dokundu.

"Duyduğuma göre çok kötü yaralanmışsın."

"O kadar da kötü değil," dedi. Erkeksi bir şekilde kıkırdamaya çalıştı ama yüzünü buruşturdu.

"Bitkin görünüyorsun," dedi. Ona şöyle bir baktı İzle. "İstasyona dönmeden önce bir saatim var... Geçen sefer başladığımız kruvasan ve kahveyi bitirmek için vaktin var mı?"

Tanrım, çok güzeldi.

"Tanrım, çok isterdim," dedi Lucas. "Ama biliyorsun... Eve gitmem gerek."

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

